

Facebook Post တစ်ခုမှ ကူးယူ ဖော်ပြထားခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။

Credit ပေးပါတယ် ခင်ဗျ။

စကားဝါ (အပိုင်း - ၁)

+++++

အခန်း (၁)

(က)

ကံတရားဆိုတာကို သူ့ဇာလွင် မယုံဘူး။

ဟုတ်တယ်။ သူ့ဇာလွင် တစ်သက်လုံးမှာ ကံဆိုတာကို ယုံလည်းမယုံခဲ့ဘူး။ အားလည်း မကိုးခဲ့ဖူးဘူး။
ငယ်ကတည်းက ကိုယ်ထူကိုယ်ထ ကိုယ့်ဘဝကိုယ် ကျောင်းခဲ့တာပဲ။ အသက် ၂၀ အရွယ်ကတည်းက အလုပ်ထဲ
ခြေစုံပစ်ဝင်ခဲ့တယ်။ နှစ်ပေါင်းများစွာ တပင်တပန်း ရုန်းကန်ရတယ်။ သတင်းမီဒီယာလောကရဲ့
မတ်စောက်ရှည်လျားလွန်းတဲ့ လှေကားထစ်တွေကို တစ်ထစ်ချင်း ကုန်းရုန်းတက်ခဲ့ရတယ်။ အခုလို မြန်မာနိုင်ငံရဲ့
နာမည်အရှိဆုံး သတင်း မီဒီယာတစ်ခုရဲ့ဦးစားပေး သတင်းထောက်တစ်ယောက်ဖြစ်လာအောင် တွန်းပို့ပေးခဲ့တဲ့
အထဲမှာ ကံတရားဆိုတဲ့အရာ.. ဘယ်နေရာမှာမှ မပါခဲ့ဘူး။ သူ့ကိုယ်တိုင် ထုဆစ်တည်ဆောက်ခဲ့တဲ့၊
လက်ဆုပ်လက်ကိုင်ပြုလုပ်ရတဲ့ လှေကားထစ်တွေ။ အောင်မြင်တဲ့သူတွေကို "ဒီလူတွေများ
ကံကောင်းလိုက်တာနော်" ဆိုပြီး ပြောတတ်တဲ့သူတွေကို သူ့ဇာလွင် အလိုလို နှာခေါင်းရှုံ့မိတယ်။ သူ့ကိုများ
တည့်တည့် လာပြောလို့ကတော့ လာပြောတဲ့သူကို ထရိုက်ပစ်မိလား မသိ။

ဒါပေမယ့်.. ဒီနေ့တော့ သူဇာလွင့်စိတ်ထဲမှာ ကံတရားဆိုတဲ့ အရာကြီးကို မသိမသာ ကျေးဇူးတင်နေမိတယ်။ အခုနောက်ပိုင်းမှာ အလုပ်အကိုင်တွေ အရင်လို အဆင်မပြေ။ မီဒီယာလောကဆိုတာလည်း ဆိုရှယ်မီဒီယာတွေ ပေါ်လာပြီးကတည်းက တရိပ်ရိပ် ထိုးကျသွားလိုက်တာ အခုဆို လမ်းလျှောက်ရင်တောင် မီဒီယာသမားချင်း ပခုံးမတိုက်မိအောင် မနည်းရှောင်နေရတယ်။ ဟိုလူကြည့်လည်း သတင်းထောက်၊ ဒီလူကြည့်လည်း ဂျာနယ်လစ်။ အဆင့်အတန်းမီတဲ့ သတင်းစာတစ်စောင်ရဲ့ အရိပ်အဝါသအောက်မှာ နှစ်ချို့အောင် ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုး ရှေးရိုးအတိုင်း ကြိုးစားလာတဲ့သူတွေအတွက်တော့ ခေတ်သစ်မီဒီယာသမားတွေဟာ မျက်မှန်းကျိုးစရာကောင်းနေတယ်။ Facebook ပေ့ချ်လေး တစ်ခုထောင်လိုက်ရုံနဲ့ မီဒီယာဆိုပြီး ခေါင်းစဉ်တပ်လို့ရနေတော့ တကယ်ကြိုးစားခဲ့တဲ့သူတွေ သဲထဲရေသွန် ဖြစ်မသွားဘူးလား။ ထားပါတော့။

သူဇာလွင့် အခုလုပ်နေတဲ့ သတင်းစာတိုက်က နာမည်ကြီးပေမယ့် ထမင်းမငတ်ရုံတမည် ရုန်းကန်နေရတာကို သတင်းအသိုင်းအဝိုင်းကလူတွေ အကုန်လုံး သိကြတယ်။ ကြော်ငြာတွေ အရင်လို မရ၊ စောင်ရေတွေ တဖြုတ်ဖြုတ်ထိုးကျ။ ဒစ်ဂျစ်တယ် ဘက်ကို လုံးဝပြောင်းတော့မယ်လို့လည်း သတင်းသွဲ့သွဲ့ ထွက်နေတယ်။ သူဇာလွင့် ထိုင်ခုံတောင် တော်တော်လေး လှုပ်တုပ်တုပ်နဲ့ ဘယ်နေ့ အလုပ်ပြုတ်မလဲမသိ ကျိုးလန့်စာစားနေရတာ။

ဒါပေမယ့် သူဇာလွင့် တစ်သက်လုံး မယုံခဲ့တဲ့ ကံတရားက အခုမှ သူ့ကို မျက်နှာသာ ပေးလေသလား။ သူဇာလွင့် ဖုန်းထဲမှာလွန်ခဲ့တဲ့ သုံးရက်ကတည်းက ရောက်နေခဲ့တဲ့ အီးမေးလ်တစ်စောင်က ဒါတွေ အကုန်လုံးကို ပြောင်းပြန်လှန်ပစ်နိုင်မလား။ ထိပ်ဆုံးအထိ တက်ခဲ့ပြီးမှ တလိမ့်ခြင်း ပြန်ကျချင်နေတဲ့ သူဇာလွင့်ရဲ့ အခြေအနေကို ကယ်တင်ပေးနိုင်မလား။

မီးပွိုင့်နီသွားတော့ သူဇာလွင့် ကားကို ရပ်လိုက်တယ်။ လက်ထဲက ဖုန်းကို ဒီနေ့အတွက် ဘယ်နှစ်ကြိမ်မြောက်မှန်း မသိ၊ ပြန်ဖွင့်ကြည့်တယ်။ အီးမေးလ်ကို အစအဆုံး ပြန်ဖတ်တယ်။ အီးမေးလ်ရဲ့ အောက်ဆုံးမှာ ရေးထားတဲ့ နာမည်ကို ကြည့်ရင်း သူဇာလွင့် စိတ်ထဲမှာ တလှုပ်လှုပ်ဖြစ်လာတယ်။ ကြောက်စိတ်နဲ့အတူ တသိမ့်သိမ့်မောစေတဲ့ စိတ်လှုပ်ရှားမှုကလည်း နောက်မှာ တွဲပါလာတယ်။

(ခ)

ကားပါကင်မှာ ကားကို ရပ်လိုက်ရင်း နောက်ကြည့်မှန်ထဲမှာ သူဇာလွင့် သူ့မျက်နှာသူ သေချာ ပြန်စစ်တယ်။ နားနှစ်ဘက်ဘေးမှာ ဝဲကျနေတဲ့ ဆံပင်တွေကို သပ်တင်ပြီး သပ်သပ်ရပ်ရပ်ဖြစ်အောင် ပြင်တယ်။ ဝတ်ထားတဲ့ ကုတ်အင်္ကျီကို ကြေတွန့်မနေအောင် ဆွဲဆန့်တယ်။ ခပ်ပါးပါးဆိုးထားတဲ့ နှုတ်ခမ်းနီကို ပိုညီသွားအောင် နှုတ်ခမ်းနှစ်ခုကို စုပြီး ညှိတယ်။ ခေါင်းအစ ခြေအဆုံး ကြည့်ကောင်းနေမှ အင်တာဗျူးကောင်းကောင်းတစ်ခု

ရမှာလားလို့ မေးရင် ဟုတ်တယ်..လို့ ပြန်ဖြေရမှာပဲ။

လုပ်သက် ၁၅ နှစ်အတွင်းမှာ သူ့ဇာလွင် လူပေါင်းများစွာကို အင်တာဗျူးခဲ့ဖူးတယ်။ တခြား သတင်းသမားတွေ လက်လျှော့လှည့်ပြန်လာရတဲ့ မေးရမြန်းရခက်တဲ့ သူတွေလည်း သူ့ဇာလွင်နဲ့ တွေ့ရင် ပါးစပ်တွေ အလိုလို ပွင့်၊ စကားလုံးတွေ ခုန်ပျံထွက်လာကြတာပဲ။ မေးခွန်းတွေ စွတ်မေးမယ့်အစား သူများပြောတာကို အာရုံစိုက်နားထောင်တတ်တာ၊ ကိုယ်မေးမယ့် သူရဲ့ နောက်ခံအသေးစိတ် အချက်အလက်တွေကို ကြေညက်နေအောင် လေ့လာထားတာ၊ တွန်းသင့်ရင်တွန်း၊ ဆွဲသင့်ရင်ဆွဲ၊ လွှတ်ပေးသင့်ရင် လွှတ်ပေး..စတဲ့ စကားအသွားအလာ နည်းနာနိဿရည်းတွေကို အသုံးပြုတတ်တာ.. ဒါတွေအားလုံးက သတင်းထောက်ဂျာနယ်လစ် တစ်ယောက်ရဲ့ အရည်အချင်းတွေဆိုတာ မှန်တယ်။ ဒါပေမယ့် သူ့ဇာလွင်မှာ ရှိတဲ့ အရည်အချင်းတွေထဲမှာ ဒီ အချက်တွေအပြင် သဘာဝက အပိုထပ်လောင်းပေးထားတဲ့ အားသာချက်တွေ ရှိသေးတယ်။ အမေမွေးပေးလိုက်ကတည်းက ပါလာတဲ့ အရာတွေဆိုပါတော့။ အရပ်မြင့်တယ်။ မျက်နှာမှာ ရှိတဲ့ မျက်လုံး မျက်ခုံး နှုတ်ခမ်းတွေ အချိုးကျတယ်။ ပြီးတော့ တစ်ကိုယ်လုံးကို အဆီပို တစ်စက်မရှိအောင် ထိန်းထားနိုင်တယ်။ အလုပ်စဝင်ဝင်ခြင်းတုန်းကတော့ ဒီရုပ်ရည် ရူပကာတွေက ပြာပုံထဲက မီးခဲလို မသိမသာ တငွေငွေလေးပဲ။ နောက်ပိုင်းမှာတော့ ဒီရုပ်ဒီရည်ကို အလုပ်ထဲမှာလည်း အသုံးပြုလို့ ရတယ်ဆိုတာကို သူ့ဇာလွင် တဖြည်းဖြည်းသဘောပေါက်လာတယ်။ သူ့ဇာလွင် အင်တာဗျူးတဲ့အခါ သူရဲ့ စကားလုံးတွေဟာ အရှိန်အဟုန် ပိုပြင်းလာတယ်။ စကားလုံးတိုင်း၊ မေးခွန်းတိုင်းကို သူ့ကိုယ်က ရှိန်ထွက်နေတဲ့ ညှိအားတွေနဲ့ ပေါင်းပြီး လွှတ်လိုက်တဲ့အခါ တော်ရုံလူတစ်ယောက်အနေနဲ့ ဘယ်ခံနိုင်မလဲ။ ကိုယ်လုံးကို အသုံးပြုပြီး အသာယူတတ်တဲ့ မိန်းမလို့ ပြောလည်း ပြောတဲ့သူတွေ ရှိတာပေါ့။ ပြောကြပါစေ။ သူ့ဇာလွင်အတွက်ကတော့ ကိုယ့်မှာ ရှိသမျှ အတတ်ပညာ၊ အသိပညာ၊ ရုပ်ရည် ရူပကာ ဒါတွေအားလုံးဟာ အသုံးပြုစရာတွေချည်းပဲ။ ကွယ်ရာမှာ နှာခေါင်းရှုံ့၊ သမုတ်ကြတဲ့ လုပ်ဖော်ကိုင်ဘက်တွေကို သူ့ဇာလွင် စိတ်မဆိုးပါဘူး။ စိတ်မကောင်းတော့ ဖြစ်မိတယ်။ သူတို့မှာ ဒါတွေမရှိလို့ ရှိတဲ့သူကို ဝန်တိုအမုန်းပွားကြတာပဲလေ။ အတော်ပူပင်ရမှာပဲ..။ အခု ဒီအင်တာဗျူးအကြောင်းကိုသာ သိသွားရင် မနာလိုစိတ်နဲ့ အသက်ထွက်ကုန်ကြမယ့်သူတွေ ဘယ်နှယောက်များရှိမလဲ။

အီးမေးလ်ထဲမှာပါတဲ့ တိုက်ခန်းနံပါတ်အတိအကျကို ပြန်ကြည့်တယ်။ ကားပေါ်ကနေဆင်းလိုက်တော့ မတ်လလယ်ရဲ့ နွေလေပူက သူ့ဇာလွင် တစ်ကိုယ်လုံးကို လွှမ်းခြုံသွားတယ်။ ဒီနေ့ ဒီနေရာကို ဒီလို တစ်ယောက်တည်း လာရဲတဲ့ သတ္တိကို ကျေးဇူးတင်ရမလား၊ အပြစ်တင်ရမလား မသေချာဘူး။ စိတ်ထဲမှာ လွန်ဆွဲနေတဲ့ ကြောက်စိတ်နဲ့ စိတ်လှုပ်ရှားမှုကိုလည်း ချိန်ခွင်ညီအောင် ညှိလို့ မရဘူး။ သူ့ဇာလွင် သေချာသိနေတာ တစ်ခုပဲရှိတယ်။ ဒီအင်တာဗျူးဟာ သူ့ဘဝရဲ့ အရေးအကြီးဆုံး အချိုးအကွေ့တစ်ခုပဲ။

(ဂ)

အခန်းရဲ့အပြင်အဆင်က အင်မတန်ရိုးရှင်းတယ်။ အခန်းအလယ်မှာ စာရေးစားပွဲ ခပ်သေးသေးတစ်လုံး။ စားပွဲရဲ့ ဟိုဘက်ဒီဘက်မှာ သစ်သား ထိုင်ခုံတစ်လုံးစီချထားတယ်။ စားပွဲပေါ်မှာ ကော်ဖီခွက်အလွတ် နှစ်ခွက်၊ ကော်ဖီအိုး တစ်အိုး၊ သားရေဖုံး မှတ်စုစာအုပ် တစ်အုပ်။ အခန်းရဲ့နံရံလေးဘက်လေးတန်ကို ဆေးဝါ ဖျော့ဖျော့သုတ်ထားတယ်။ တစ်ခုတည်းသောပြတင်းပေါက်ကို ခန်းဆီး အစိမ်းရောင်နဲ့ ကာထားတယ်။ တစ်ခန်းလုံးကိုခြုံပြီး ကြည့်ရင် ကုမ္ပဏီရုံးခန်းနဲ့ မတူဘဲ အစိုးရရုံးတစ်ခုနဲ့ ပိုပြီးတူနေတယ်။ အဲယားကွန်းဆီက ထွက်နေတဲ့ လေသံအုပ်အုပ်ကလွဲရင် အခန်းတစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ်နေတယ်။

စားပွဲရဲ့ဒီဘက်ထိုင်ခုံမှာ အခြေကျအောင် ကိုယ်ကို ဟိုရွှေ့ဒီပြင်လုပ်နေရင်း မေးရမယ့် မေးခွန်းတွေကို သူဇာလွင် ခေါင်းထဲမှာ ပြန်စီကြည့်နေတယ်။ ဘယ်မေးခွန်းတွေကတော့ မေးသင့်တယ်၊ မမေးသင့်ဘူး၊ ဘယ်လို စကားတွေကို ပြောရမယ်၊ ဘယ်စကားတွေကတော့ မှားသွားနိုင်တယ် ဆိုတာတွေကိုလည်း အကြိမ်ကြိမ်အခါခါ စိစစ်ပြင်ဆင်ပြီးသား။ သို့သော် သူဇာလွင်စိတ်က တည်ငြိမ်မနေဘဲ အခုမှ အလုပ်စတင်တဲ့ မြီးကောင်ပေါက် သတင်းထောက်မလေးလို တလုပ်လုပ်နဲ့ လွင့်ချင်နေတယ်။

စားပွဲရဲ့ ဟိုဘက် ထိုင်ခုံမှာ ထိုင်ရင်း သူဇာလွင်ကို စိုက်ကြည့်နေတဲ့ မျက်လုံးတစ်စုံ..။

အဲဒီမျက်လုံးတစ်စုံရဲ့နောက်ကွယ်မှာ ဘယ်သူ့ကိုမှ ထုတ်မပြောဘဲ စုဆောင်းထားခဲ့တဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်ပေါင်းများစွာ ရှိနေတယ်။ တစ်နိုင်ငံလုံးရဲ့ လူသန်းပေါင်းများစွာက သိချင်နေတဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်တွေ..။ နှစ်ပေါင်းများစွာ သို့လောသို့လောနဲ့ မှန်းဆ ရမ်းပြောနေခဲ့ရတဲ့ အဖြစ်အပျက်တွေရဲ့ တကယ့်အမှန်တရားက အခု..ဒီအင်တာဗျူးမှာ အဖြေပေါ်လာနိုင်တယ်။ အဲဒီလူရဲ့ပါးစပ်ကထွက်လာမယ့် စကားတွေက သူဇာလွင်ရဲ့အသံဖမ်းစက်ထဲမှာ သမိုင်းအဖြစ် မှတ်တမ်းဝင်သွားတော့မှာ။ သူဇာလွင်ဘက်က မှားလို့ မဖြစ်ဘူး။ ကြောက်နေလို့ မရဘူး။ တွေဝေနေဖို့ အချိန်မရှိဘူး။

သူဇာလွင် ထိုင်ခုံမှာ ထိုင်နေရင်း ကိုယ်ကို မတ်လိုက်တယ်။ အသက်ကို ဝအောင်ရှူတယ်။ လက်ထဲက အသံဖမ်းစက်ကို ဖွင့်ပြီး စားပွဲပေါ်တင်တယ်။

“ကိုမင်းခန့်ထူး။ မင်္ဂလာပါ”

သူဇာလွင်ကို စိုက်ကြည့်နေတဲ့ မျက်လုံးတွေ ဖျတ်ခနဲ မျက်တောင် တစ်ချက်ခတ်သွားတယ်။ မင်းခန့်ထူးရဲ့ မျက်နှာက ယောက်ျားသိပ်မဆန် ခပ်နုနုရယ်။ အခုဆို သူ့အသက်က ၄၀ လောက်တောင် ရှိရောပေါ့.. သူဇာလွင်

စိတ်တွက်တွက်ကြည့်လိုက်တယ်။ ဘယ်ကမလဲ.. ၁၉၉၅ ခုနှစ် ဝန်းကျင်မှာ ဖြစ်ခဲ့တာဆိုတော့ အခုဆို သူ့အသက်က ၄၅ လောက် ရှိပြီ။ ဒါပေမယ့် မင်းခန့်ထူးရဲ့ မျက်နှာမှာ အဲဒီအသက်အရွယ်ကို ကိုယ်စားပြုတဲ့ အရိပ်အယောင် တစ်ခုမှ မတွေ့ရဘူး။ ၃၀ ကျော်ကျော်လို့တောင် ကျိန်ပြောရလောက်နီးနီးဖြစ်နေတယ်။ ရှုပ်အင်္ကျီအနက်နဲ့ ပုဆိုးအရောင်ရင့်ရင့်ကြောင့် သူ့အသားအရေက ရှိရင်းထက် ပိုပြီး ဖြူဆွတ်နေတယ်။ နှစ်ပေါင်းများစွာ နေရောင်မထိခဲ့သူ တစ်ယောက်လို့ ဖျော့တော့နေတာ..။

သူ့ဇာလွင် မျက်လုံးတွေက မင်းခန့်ထူးရဲ့ လည်ပင်းနေရာက အမာရွတ်ဆီကို ရောက်သွားတယ်။ အမာရွတ်က ဘယ်ဘက် နားထင်အောက်ကနေ ညာဘက် မေးရိုးစွန်းအထိ ကန့်လန့်ဖြတ် ထင်ကျန်နေတယ်။ ဘယ်အချိန်မှာ အဲဒီဒဏ်ရာအကြောင်းကို မေးရမလဲ..။ စိတ်ထဲမှာ မေးခွန်းတွေကို အပေါ်အောက် အရှေ့အနောက် ပြန်စီလိုက်တယ်။

“ကိုမင်းခန့်.. ကျွန်မတို့ စလို့ ရပြီလား”.. သူ့ဇာလွင် ထပ်မေးလိုက်တယ်။ အဖွင့်မေးခွန်းကို အခုလို နှစ်ခါပြန်မေးရတာကို သူ့ဇာလွင် သဘောမကျဘူး။ သူ့ကို သက်မဲ့ပစ္စည်းတစ်ခုလို သဘောထားပြီး စိုက်ကြည့်နေတဲ့ မင်းခန့်ထူးရဲ့ အကြည့်တွေကိုလည်း မကြိုက်ဘူး။ တိတ်ဆိတ်လွန်းနေတဲ့ ဒီအခန်းရဲ့ လေထုကလည်း မအီမသာ ဖြစ်စရာ။

မင်းခန့်ထူးက ဘာမှ မပြောဘဲ သူ့ဇာလွင်မျက်နှာကို ဖောက်ထွင်းပြီး နောက်တစ်နေရာဆီကို ကျော်ကြည့်နေတယ်။ သူ့ဇာလွင် သက်ပြင်း ချလိုက်တယ်။ နောက်တစ်ခါ ထပ်မေးမလို့ သူ့ဇာလွင် ပါးစပ်အဟမှာ..

“မကောင်းဆိုးဝါးတွေ တကယ် ရှိတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားယုံသလား”

မင်းခန့်ထူးရဲ့ လေသံက သူ့ရုပ်ရည်နဲ့ လိုက်ဖက်စွာပဲ ငြိမ်ပြီး ဖျော့နေတယ်။ ထင်မထားတဲ့ မေးခွန်းကြောင့် သူ့ဇာလွင် ခဏတော့ ကြောင်သွားတယ်။ ဒါပေမယ့် ဒီလို မေးခွန်းမျိုးက အထူးအဆန်းတော့လည်း မဟုတ်ပြန်ဘူး။ သူ့ဇာလွင် အင်တာဗျူးခဲ့တဲ့ လူတွေထဲမှာ ကြောင်တောင်တောင်ကောင်တွေ အများကြီးပဲ။ ဒီထက်ဆိုးတဲ့၊ ဒီထက် အဓိပ္ပာယ်မရှိတဲ့ မေးခွန်းတွေကို သူ့ဇာလွင် ကြားခဲ့ပြီးပြီ။ တချို့လူတွေက မေးခွန်းကို မေးခွန်းတွေနဲ့ ပြန်ဖြေရတာကို သိပ်ဝါသနာပါကြတာ။ ဆရာကြီးလိုလို ဘာလိုလိုပေါ့လေ။ ဒီလိုမေးခွန်းမျိုးကို ဘယ်လို ရှောင်ထွက်ရမလဲဆိုတာ သူ့ဇာလွင် သိနေ..

“ကျွန်တော့် မေးခွန်းကို ဘယ်လိုရှောင်ထွက်ရမလဲဆိုတာ စဉ်းစားနေတာလား”

သူ့ဇာလွင် ခေါင်းကို အမြန်ခါလိုက်တယ်။ ငြင်းဖို့ စကားလုံးတစ်ခုကို အမြန်လိုက်ရှာတယ်။ သူ့ဇာလွင်

စကားလုံးရှာမတွေ့ခင်မှာပဲ မင်းခန့်ထူးက ဆက်ပြောတယ်။

“ဒီမေးခွန်းမျိုးကို ရှောင်ထွက်စရာ စကားလုံး နည်းနည်းပဲရှိတယ်ဗျ။ မကောင်းဆိုးဝါးဆိုတာ လူတိုင်းရဲ့စိတ်ထဲမှာ ရှိတတ်ပါတယ်..ဆိုတဲ့ အဖြေကတော့ ကြားရတာ အများဆုံးပဲ။ ဒီလိုဗျ။ ကျွန်တော် အခု ခင်ဗျားကို မေးနေတဲ့ မေးခွန်းက တင်စားပြီးမေးတဲ့ မေးခွန်းမဟုတ်ဘူး။ လူအထင်ကြီးအောင် စကားကြီးစကားကျယ်တွေနဲ့ စကားပျိုးတဲ့ မေးခွန်းမျိုးလည်း မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်တော်မေးနေတာ ရှင်းရှင်းလေး။ မကောင်းဆိုးဝါးဆိုတာ တကယ်ရှိတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျား ယုံသလား မယုံဘူးလား”

သူဇာလွင် သက်ပြင်းချလိုက်တယ်။ ပထမထိုးစစ်ကိုတော့ ရှုံးသွားပြီဆိုတာ လက်ခံလိုက်ရတယ်။

“ဟင့်အင်း ကျွန်မ မယုံဘူး”

မင်းခန့်ထူးက သူဇာလွင်အဖြေကို ကျေနပ်သွားသလို ခေါင်းတစ်ချက်ညှိတ်တယ်။ ထိုင်ခုံကနေ ထပြီး စားပွဲပေါ်က ကော်ဖီအိုးကို ယူတယ်။ ကော်ဖီခွက်နှစ်ခွက်ကို ဖြည့်တယ်။ သူဇာလွင်ရှေ့မှာချထားတဲ့ အသံဖမ်းစက်ကို ဘေးကို ရွှေ့တယ်။ ကော်ဖီခွက်ကို သူဇာလွင်ရှေ့တည့်တည့်ဆီကို တွန်းပေးတယ်။ ဒီလိုတွေ လုပ်နေတဲ့အချိန်မှာ နှစ်ယောက်စလုံး စကားမပြောဖြစ်တဲ့အတွက် အခန်းရဲ့တိတ်ဆိတ်မှုက မသိမသာ ပြန်ရောက်လာတယ်။ သူဇာလွင် ကော်ဖီခွက်ကို မထိသေးဘဲ ဦးနှောက်ထဲမှာ စီထားတဲ့ မေးခွန်းတွေကို ပြန်ဆွဲထုတ်တယ်။

“ကိုမင်းခန့်ထူး။ ကျွန်မတို့ အင်တာဗျူး တကယ်စလို့ ရပြီလား။ အိုကေ ကျွန်မ ပထမဆုံး မေးချင်တာက..”

“နေဦးဗျ။ ခင်ဗျား နားလည်မှု လွဲနေပြီ။ အခု ကျွန်တော် ခင်ဗျားနဲ့ တွေ့ချင်တာ ခင်ဗျား မေးတာတွေကို ဖြေဖို့ မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်တော် ပြောပြချင်တာတွေကို ခင်ဗျားကို နားထောင်စေချင်တာ”

မင်းခန့်ထူးက စားပွဲပေါ်က အသံဖမ်းစက်ကို လှမ်းယူတယ်။ ခလုတ်ကို ချောက်ခနဲ ပိတ်လိုက်တယ်။ စိမ့်ထွက်လာတဲ့ ဒေါသစိတ်ကို သူဇာလွင် ပြန်မျိုချလိုက်တယ်။

“ဒါဆိုရင် ကိုမင်းခန့်အနေနဲ့ ကိုယ်ရေးရာဇဝင် စာအုပ်ပဲ ထုတ်ပါလား။ ဘာလို့ ကျွန်မလို ဂျာနယ်လစ်တစ်ယောက်ကို ခေါ်တွေ့သလဲ။ ကျွန်မကတော့ ကျွန်မ တာဝန်အတိုင်း မေးခွန်းတွေ မေးရမှာပဲ။ ပြည်သူတွေ သိချင်နေတဲ့ မေးခွန်းတွေကို သူတို့ကိုယ်စား မေးပေးရမှာ ကျွန်မ အလုပ် မဟုတ်ဘူးလား”

မင်းခန့်ထူးက စိတ်ပျက်သွားသလို မျက်နှာကို လက်နှစ်ဘက်နဲ့ အုပ်လိုက်တယ်။ လက်ချောင်းတွေကြားကနေ

သူဇာလွင်ကိုလှမ်းကြည့်တယ်။ သက်ပြင်းချတယ်။ ပြီးမှ-

“ခင်ဗျားက ဘာကို မေးမှာလဲ။ မေးရအောင် ခင်ဗျားက ကျွန်တော် ကြုံခဲ့ရတာတွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဘယ်လောက် သိလို့လဲ။ ခင်ဗျားတင်မကဘူး အဲဒီ ပြည်သူတွေ..ဆိုတဲ့ လူတွေကရော ဘယ်လောက် သိသလဲ။ တော်စမ်းပါဗျာ။ ကျွန်တော် ပြောတာကိုပဲ နားထောင်စမ်းပါ”

“ကိုမင်းခန့်။ ရှင်ကိုယ်တိုင် ဆက်သွယ်လာလို့ ကျွန်မ ရောက်လာတာနော် ကျွန်မလည်း အားယားနေတာမဟုတ်ဘူး။ အခု အင်တာဗျူးတောင် မစရသေးဘူး ရှင့်ဘက်က ဝေလည်ကြောင်ပတ်တွေ လုပ်နေပြီ။ ရှင် စကားမပြောချင်ရင်လည်း အစကတည်းက ဘာလို့ ကျွန်မကို ခေါ်သလဲ။ ကျွန်မရဲ့ အရည်အချင်းကို မယုံကြည်ရင် ကျွန်မ အခု ပြန်တော့မယ်”.. ဆတ်ခနဲ ခေါင်းထောင်လာတဲ့ မာနကြောင့် သူဇာလွင် စိတ်မထိန်းနိုင်တော့ဘဲ ပါးစပ်ကို အထိန်းအကွပ်မရှိ လွှတ်ပေးလိုက်မိတယ်။

မင်းခန့်ထူးက သူဇာလွင် ပြောနေတာတွေကို ကြားသလို မကြားသလို မျက်နှာထားနဲ့ နားထောင်နေတယ်။ ပြီးတော့မှ ဟက်ခနဲ တစ်ချက်ရယ်တယ်။

“အင်း..အားတော့ နာတယ်။ အမှန်အတိုင်းပြောရရင် ခင်ဗျား ခံနိုင်မှာမဟုတ်ဘူး။ ကျွန်တော်ပြောတဲ့စကားတွေ အဓိပ္ပာယ်ရှိသည် ဖြစ်စေ၊ မရှိသည်ဖြစ်စေ၊ ပေါက်တတ်ကရတွေ ထိုင်ပြောနေသည်ဖြစ်စေ.. ယုတ်စွအဆုံးဗျာ ကျွန်တော် ကကြီးကနေ အ အထိ ထိုင်ရွတ်နေရင်တောင် ခင်ဗျား ထိုင်နားထောင်နေရမှာပဲ မဟုတ်လား။ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား။ ခင်ဗျား ထပြန်သွားရဲသလား။ ကျွန်တော်နဲ့.. မင်းခန့်ထူး ဆိုတဲ့ ကောင်နဲ့ တွေ့ပြီးမှ ဘာစကားမှ မေးမရဘဲ ပြန်လာရတယ် ဆိုတာမျိုး ခင်ဗျား အဖြစ်ခံမှာလား..”

သူပြောတာ မှန်တယ်။ မှန်တဲ့ အတွက်လည်း သူဇာလွင် ရင်ဘတ်ထဲမှာ အောင့်ကနဲ ဖြစ်သွားတယ်။ ဟင့်အင်း.. ထပြန်သွားလို့ မဖြစ်ဘူး။ ဒီအခွင့်အရေးက နောင် ဆယ်နှစ်နေလည်း ပြန်ရောက်လာချင်မှ ရောက်လာတော့မှာ..။ တလိပ်လိပ်တက်လာတဲ့ မာနနဲ့ ဒေါသကို ပြန်မျိုချလိုက်တယ်။ တောင့်တင်းနေတဲ့ ကိုယ်ခန္ဓာကို လျှော့ချလိုက်တယ်။

“ဟုတ်ပြီ။ ကျွန်မ တောင်းပန်တယ်။ ကိုမင်းခန့်ထူးကို ကျွန်မ...ရှင်တွေ ဘာတွေနဲ့ ပြောလိုက်မိတာလည်း ဆောရီးပါ။ ကျွန်မ နည်းနည်း စိတ်တိုသွားတယ်”

မင်းခန့်ထူးက ပခုံးတွန့်တယ်။

“ရပါတယ်ဗျ။ ရှင်နဲ့ ကျွန်မနဲ့ ပြောတာ ကျွန်တော် သဘောကျပါတယ်။ ကျွန်တော်လည်း ခင်ဗျားကို ညီမတွေ အစ်ကိုတွေနဲ့ ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေး သုံးနှုန်းနေတာမှ မဟုတ်တာ”

“ကျွန်မ တစ်ခုမေးလို့ ရမလား။ အင်တာဗျူးနဲ့ မဆိုင်ပါဘူး”

မင်းခန့်ထူးက သူ့ဇာလွင်ကို အကဲခတ်တဲ့အကြည့်နဲ့ ကြည့်တယ်။ ပြီးတော့မှ မေးလေ..ဆိုတဲ့ ပုံစံနဲ့ မေးဆတ်ပြတယ်။

“ကျွန်မ နားမလည်တာက.. ဘာလို့.. ဒီလောက် နှစ်တွေကြာပြီးတော့မှ..အခုလို မီဒီယာတွေကို ပြောပြဖို့ စဉ်းစားမိတာလဲ။ အခုမှ ရှင်ကို အမှုပြန်ဖွင့်မယ်ဆိုရင်တောင် ဖွင့်လို့ မရလောက်အောင် ကာလတစ်ခု ကျော်သွားပြီ။ ရှင်လည်း ကွင်းလုံးကျွတ် လွတ်သွားပြီးပြီ”

“နေပါဦး။ ကျွန်တော် ဘာပြောမယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားက ကြိုသိနေလို့လား”

“ရှင်အခု အင်တာဗျူးလုပ်မလို့ စီစဉ်တာ.. စကားဝါရွာ လူသတ်မှု ကိစ္စ ပြောမလို့ မဟုတ်ဘူးလား။ ဒီကိစ္စပဲ ရှိတာပဲ။ တစ်နိုင်ငံလုံး စိတ်ဝင်စားနေခဲ့တာလည်း ဒီလူသတ်မှုပဲ။ အဲဒီ လူသတ်မှုနဲ့ တိုက်ရိုက်ပတ်သက်ခဲ့တဲ့ သူတွေထဲမှာ နောက်ဆုံးကျန်ခဲ့တဲ့လူဆိုလို့ ရှင်တစ်ယောက်ပဲ ရှိတော့တာလေ။ အဲဒီအမှုနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ပြောပြမလို့ မဟုတ်ဘူးလား”

“ခင်ဗျားတို့.. တော်တော်ကို ခုံးဝေးတာပဲ”.. မင်းခန့်ထူးက ပြောပြီးတာနဲ့ ထိုင်ခုံကနေ ထတယ်။ ပြတင်းပေါက်ဘက်ကို လျှောက်သွားပြီး ခန်းဆီးကို တင်လိုက်တယ်။ အပြင်က မတ်လနွေရဲ့ အလင်းရောင်ပြင်းပြင်းရှုရှု အခန်းထဲကို ပြန့်ကျဲဝင်လာတယ်။ သူ့ဇာလွင် မျက်လုံးတွေ စူးကနဲဖြစ်သွားပြီး မျက်နှာကို လက်နဲ့ ကာလိုက်ရတယ်။ အလင်းရောင်နဲ့ လွတ်အောင် ထိုင်ခုံကို ဘေးကို ရွှေ့ထိုင်လိုက်တယ်။

“ရှင် ဘာကို ပြောချင်တာလဲ”..သူ့ဇာလွင် မေးလိုက်တယ်။

မင်းခန့်ထူးက ခန်းဆီးကို ပြန်ချတယ်။ ဒီဘက်ကို ပြန်လှည့်လာတော့ သူ့မျက်နှာက နေရောင် ဟပ်သွားလို့လားမသိ၊ နီစွေးစွေးဖြစ်နေတယ်။ မျက်လုံးတွေက စိုစွတ်နေတယ်။

“ခင်ဗျားတို့က ဘယ်လိုထင်ထားတာလဲ။ ကျွန်တော်က အဲဒီ အမှုကို ချေးခြောက်ရေနှူးပြီး အနံ့တသင်းသင်းပြန်ဖြစ်လာအောင် လုပ်ချင်နေတယ်လို့ ထင်နေတာလား။ လူတွေ မေ့လောက်တော့မှ နာမည်ကြီးချင်လို့ တစ်စခန်းထတယ်လို့ ထင်နေတာလား”

“မဟုတ်ဘူးလေ..။ ကျွန်မပြောချင်တာက..ရှင်အခုမှ ဝန်ခံမလို့..”

မင်းခန့်ထူး မျက်နှာက တည်ကနဲဖြစ်သွားတယ်။ စကားမှားသွားပြီဆိုတာကို သူ့ဇာလွင် ချက်ခြင်း သိလိုက်တယ်။ စကားကို တစ်ဝက်တစ်ပျက်နဲ့ ရပ်လိုက်ရတယ်။ မင်းခန့်ထူးကထိုင်ခုံမှာ ပြန်ထိုင်တယ်။ သူ့ဇာလွင်ကို မကြည့်ဘဲ မျက်နှာကို ဘေးကို လွှဲထားတယ်။

“ခင်ဗျား ဘာပြောချင်တာလဲ”

“ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူး”..မင်းခန့်ထူး သူ့ကို ကြည့်မနေပေမယ့် သူ့ဇာလွင် မလုံမလဲ ဖြစ်သွားပြီး ခေါင်းကို ငုံ့လိုက်မိတယ်။ စိတ်ထဲမှာလည်း သူ့ကိုယ်သူ ခပ်တိုးတိုး ဆဲလိုက်မိတယ်။ ရှည်လိုက်တာ။ ဘာလို့.. အဲဒီစကားကို သွားစတာလဲ။ ခေါင်းကို ပြန်မော့လိုက်တဲ့အချိန်မှာ သူ့ဇာလွင် အသက်ရှူ ခဏ ရပ်သွားတယ်။ သူ့ကို စိုက်ကြည့်နေတဲ့ မင်းခန့်ထူးရဲ့ မျက်လုံးထဲမှာ လျှပ်ကနဲ လက်သွားတဲ့၊ အေးခဲနေတဲ့ အရိပ်အယောင် တစ်ခု။

“ပြောလေ။ ခင်ဗျား ပြောချင်တာကို တည့်တည့်ပြောလေ”..မင်းခန့်ထူးရဲ့ လေသံက ပါးပြင်းထောင်ထားတဲ့ မြွေဟောက်တစ်ကောင်လို သဲ့သဲ့စူးစူးနဲ့ ကျောချမ်းစရာ ဖြစ်နေတယ်။ သူ့ဇာလွင် ဘာမှ ပြန်မပြောဘဲ ခေါင်းကိုပဲ ခါနေမိတယ်။ မင်းခန့်ထူးက စိတ်မကောင်းသလို မဲ့ပြီး ပြုံးတယ်။

“ကျွန်တော် ခင်ဗျားဆီကို အီးမေးလ်ပို့တော့ ခင်ဗျားတို့ရဲ့ အယ်ဒီတာချုပ်က ဘာပြောသလဲ”

“ဘယ်လို..”

“အာ..ခင်ဗျားကလည်း တည့်တည့်မေးတာကို တည့်တည့်ဖြေစမ်းပါဗျ”

“ဟို..အီးမေးလ်ထဲမှာ ရှင်က ကျွန်မနာမည်နဲ့ .. ကျွန်မကိုပဲ သီးသန့်တွေ့ချင်တယ်၊ ကျွန်မကိုပဲ စကားပြောမယ်လို့ ရေးထားတော့ ကျွန်မ ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောပြရသေးဘူး”

မင်းခန့်ထူးက သူ့ဇာလွင်အဖြေကို သဘောကျသွားသလို ပြုံးတယ်။

“အခု ကျွန်တော့်ဆီကို ဘာလို့ ခင်ဗျား တစ်ယောက်တည်း လာတာလဲ။ တွဲဘက်သတင်းထောက်ကို ဘာလို့ မခေါ်လာတာလဲ”

“ကျွန်မ တစ်ယောက်တည်းပဲ အလုပ်လုပ်တတ်တယ်”

“အိုကေ။ ခင်ဗျားကို ဘာကြောင့် သီးသန့် ခေါ်တွေ့သလဲ ဆိုတာကိုရော စဉ်းစားမိသလား”

“ဟင့်အင်း”..သူဇာလွင် ခေါင်းခါလိုက်တယ်။

စိတ်ထဲမှာတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အကြိမ်ကြိမ် အခါခါ ဆဲပြီးနေပြီ။ ဆရာမကြီးသူဇာလွင်.. အခုတော့ သူငယ်တန်းကျောင်းသူလို စာမေးပွဲ စစ်ခံနေရပါလား။ ဘာလို့ သူမေးသမျှကို ပြန်ဖြေနေမိတာလဲ။ ဘာလို့ ကြောက်စိတ်တွေ ဝင်လာရတာလဲ.. ဘာလို့.. ဘာလို့လဲဆိုတာ နင်သိတယ်မဟုတ်လား..သူဇာလွင်။ ဘာလို့ သူ့ကို ကြောက်နေတာလဲဆိုတာ နင် ကောင်းကောင်း သိတယ်။ မသိချင်ယောင် ဆောင်နေတာကို ရုပ်လိုက်တော့။ သတ္တိခဲမကြီး လုပ်မနေနဲ့တော့..။ နောက်ဘက်မှာရှိတဲ့ အဝင်တံခါးဆီကို လှည့်ကြည့်ချင်စိတ်ကို မနည်းထိန်းထားရတယ်။ ဒီအခန်းက ဘယ်နှထပ်မှာလဲ။ ငါးထပ်လား။ ခြောက်ထပ်လား။ သူဇာလွင် လာတုန်းက လှေကား ဘယ်နှထပ် တက်ခဲ့ရသလဲ။ တံခါးကို ပြန်ပိတ်တော့ မင်းခန့်ထူး ပြန်ပိတ်တာလား။ သူဇာလွင်ကိုယ်တိုင် ပြန်ပိတ်ခဲ့တာလား။ သော့ခတ်ထားသလား.. ဖွင့်ထားသလား..။ မင်းခန့်ထူးရဲ့ တခြား ဝန်ထမ်းတွေ ဘယ်ရောက်နေကြသလဲ။ ဒီတိုက်ခန်းတစ်ခုလုံးမှာ သူတို့ နှစ်ယောက်တည်း ရှိတာလား။ အရေးရယ် အကြောင်းရယ်ဆိုရင်.. ဝရန်တာက ခုန်ချရင် အသက်ရှင်နိုင်မလား..။

မင်းခန့်ထူးက လေသံအေးအေးနဲ့ မေးတယ်။

“ခင်ဗျားလည်း ကျွန်တော့်ကို လူသတ်သမားလို့ ထင်နေတာမဟုတ်လား”

(ဂ)

ဟုတ်ပါတယ်။ မင်းခန့်ထူး ဆိုတဲ့သူက လူသတ်သမားလို့ သူဇာလွင် ထင်တယ်။ သူဇာလွင်တင် မကဘူး တစ်နိုင်ငံလုံး တစ်လောကလုံးကလည်း သူ့ကိုပဲ လက်ညှိုးထိုးခဲ့ကြတာပဲ။ သက်သေမည်မည်ရရ မရှိလို့ ဘယ်လိုပဲ ကွင်းလုံးကျွတ် လွတ်သွားပါစေ.. သန်းပေါင်းများစွာသော သံသယမျက်ဝန်းတွေက သူ့အပေါ်မှာပဲ ပုံကျသွားခဲ့တာပဲ။ ရဲတွေ ညံ့လို့ သူ့ကို လွှတ်ပေးလိုက်ရတာလို့ လူတွေက ထင်တယ်။ တရားသူကြီးကို လာဘ်ထိုးလိုက်လို့ အပြစ်မရှိကြောင်း အမိန့်ချပေးလိုက်တာလို့ စွပ်စွဲကြတယ်။ ဒီလိုနဲ့ သို့လောသို့လော ကောလာဟလတွေကြားမှာ စကားဝါအမှုက အရှိန်လျှော့ပြီး နှစ်ကာလတွေကြားမှာ မျောသွားခဲ့တာ..အခုဆို ပုံပြင်တစ်ခုလိုတောင် ဖြစ်နေပြီ။

လူသတ်မှုတွေ၊ တရားစီရင်မှုတွေ ဖြစ်ပြီးတဲ့နောက်မှာ မင်းခန့်ထူးတစ်ယောက် လူမြင်ကွင်းအောက်ကနေ

ပျောက်ခြင်းမလှ ပျောက်သွားတယ်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတ်သေသွားပြီလို့ ထင်တဲ့သူတွေက ထင်တယ်။
တခြားနိုင်ငံကို ပြောင်းပြေးသွားပြီလို့လည်း ထင်ကြေးပေးကြတယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်နှစ်လောက်ကမှ မင်းခန့်ထူး
လူမြင်ကွင်းထဲကို ပြန်ရောက်လာတယ်။ ပြန်ရောက်လာတော့လည်း ပေါ်တင်ကြီး။ မင်းခန့်ထူး ကုမ္ပဏီလီမိတက်
ဆိုပြီး ရုံးခန်းတွေဘာတွေဖွင့် အလုပ်တွေဘာတွေ လုပ်လို့။ မင်းခန့်ထူး ကုမ္ပဏီက ဘာအလုပ်
လုပ်သလဲဆိုတာလည်း သူ့ဇာလွင် သေချာမသိဘူး။ သတင်းအရကတော့ သွင်းကုန်/ထုတ်ကုန် အလုပ်တဲ့။
ဒီထက်ပိုပြီး မသေချာမရေရာတဲ့ ခေါင်းစဉ်မျိုး ရှိဦးမလား။ လူတွေလည်း ဘာပြောလို့ ပြောရမှန်းမသိ။
ဆန္ဒပြတဲ့သူတွေ၊ ရုံးခန်းရှေ့မှာ သွားဆဲတဲ့သူတွေ။ ဒီကောင့်ကို သတ်မယ်ဖြစ်မယ် ဆိုပြီး
ဆိုရှယ်မီဒီယာတွေပေါ်ကနေ ကြိမ်းဝါးကြတဲ့သူတွေ။ ဘယ်သူတွေ ဘာတွေပဲ လုပ်လုပ် မင်းခန့်ထူးကတော့
မတုန်မလှုပ်ပဲ။ သူပြန်ပေါ်လာပြီးကတည်းက သတင်းမီဒီယာတွေက သူ့ကို တွေ့ဖို့၊ မေးမြန်းဖို့ အသည်းအသန်
ကြိုးစားကြတယ်။ ဒါပေမယ့် မအောင်မြင်ဘူး။ မင်းခန့်ထူးဆီက အဲဒီအမှုနဲ့ပတ်သက်တဲ့ စကား တစ်ခွန်းတောင်
ထွက်မလာဘူး။ တရားဥပဒေအရ ကွင်းလုံးကျွတ်လွတ်သွားပြီဆိုမှတော့ သူမပြောချင်ရင် ဘာမှမပြောဘဲ နေလို့
ရနေတာကိုး။ ပြီးတော့ မင်းခန့်ထူးက ပြန်ပေါ်လာပြီးကတည်းက ရုံးခန်းထဲမှာပဲ အနေများတယ်။ အပြင်တောင်
သိပ်မထွက်ဘူး။ အွန်လိုင်းမှာ ဓာတ်ပုံတွေ တက်လာတော့ သူ့ဇာလွင် ကြည့်မိသေးတယ်။
ဓာတ်ပုံတွေတော်တော်များများက ခပ်ဝေးဝေးက လှမ်းရိုက်ထားတဲ့ ပုံတွေပါ ဝရန်တာမှာ ထွက်ရပ်နေတဲ့
မင်းခန့်ထူးရဲ့ဓာတ်ပုံတွေ။ ကားပေါ်က ဆင်းလာတဲ့ ဓာတ်ပုံတွေ။ ပုံတိုင်းပုံတိုင်းမှာ သူ့မျက်နှာက အခုလို
ဝေဝဝဝါးဝါးနဲ့ ခံစားချက်မရှိသလို ထူပေပေပဲ။

Ruby Herald သတင်းစာရဲ့ စီနီယာ သတင်းထောက် မသူဇာလွင်နဲ့ တိုက်ရိုက်တွေ့ချင်ပါတယ်ဆိုပြီး
မင်းခန့်ထူးဆီကနေ အီးမေးလ်ဝင်လာတော့ သူ့ဇာလွင် ပျာယာခတ်သွားတယ်။ ဟုတ်မှ ဟုတ်ပါ့မလားဆိုပြီး
အီးမေးလ် လိပ်စာကို အခါခါ ပြန်စစ်တယ်။ မင်းခန့်ထူးရဲ့ ရုံးကို ဖုန်းဆက်မေးပြီး သေချာအောင် မေးတယ်။
တကယ်ဟုတ်နေပြီ ဆိုတာကို သိလိုက်တော့ သူ့ဇာလွင် ဦးနှောက်က ဂဏန်းပေါင်းစက်တစ်လုံးလို တချက်ချက်
အလုပ်တွေ ရှုပ်သွားတယ်။ အယ်ဒီတာချုပ်ကို အသိပေးလိုက်ရမလား။ ဒါပေမယ့် အသိပေးလိုက်လို့
သူ့ဇာလွင်ကို မလွှတ်ဘဲ သူ့ထက် ပိုအတွေ့အကြုံရှိတဲ့ သတင်းထောက်တစ်ယောက်ကို လွှတ်လိုက်မယ်ဆိုရင်၊
ဒါမှမဟုတ် သူ့ဇာလွင်က မိန်းကလေးဖြစ်နေလို့ ဒီလိုကိစ္စမျိုးမှာ မသင့်တော်ဘူးဆိုပြီး
ယောက်ျားလေးသတင်းထောက်နဲ့ လဲလိုက်ရင်ရော...။ အို..ဒီအခွင့်အရေးကို ဘယ်သူ့လက်ထဲမှ
ထည့်မပေးနိုင်ဘူး။ နောက်ဆုံးမှာ သူ့ဇာလွင် မျက်စိစုံမှိတ်ပြီး ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။ ဘယ်သူ့ကိုမှ
အသိမပေးတော့ဘူး။ တစ်ယောက်တည်း သွားတွေ့မယ်။ ပြီးတော့မှ အင်တာဗျူးအပြည့်အစုံကို အားလုံးရှေ့မှာ
ချပြလိုက်မယ်။ ရော့.. ဒီမှာ တွေ့ပြီလား။ သူ့ဇာလွင်ဆိုတာ ဘယ်လို သတင်းထောက်မျိုးလဲဆိုတာ ယုံပြီလား။
အွန်လိုင်းမီဒီယာဆိုတဲ့ဟာတွေ ဒီမှာကြည့်.. ဒီမှာလာ အတုယူကြ..ဆိုပြီး စိတ်ကူးတွေယဉ်ထားခဲ့တာ။

အခုတော့..ဘယ်ချောင်ကနေ ပေါ်လာမှန်းမသိတဲ့ ကြောက်စိတ်က သူ့ဇာလွင့်တစ်ကိုယ်လုံးကို ချုပ်ကိုင်ထားပြီ။

“အဲဒီလောက် မကြောက်ပါနဲ့ဗျ”

အတွေးထဲမှာ နွံနစ်နေရင်း.. ပခုံးပေါ်ကိုကျလာတဲ့ လက်တစ်ဘက်ကြောင့် သူ့ဇာလွင့် လန့်ပြီး ထခုန်လိုက်မိတယ်။ လက်နှစ်ဘက်က ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ကာကွယ်ဖို့ အသင့်အနေအထား ဆန့်တန်းထားပြီးသား။ မင်းခန့်ထူးက သူ့ဇာလွင့် ဘေးမှာရပ်နေတယ်။ သူ့ဇာလွင့်ရဲ့ ပျက်ယွင်းနေတဲ့ မျက်နှာကို ကြည့်ပြီး ရယ်ကျဲကျဲနဲ့ အနောက်ကို အသာဆုတ်သွားတယ်။

“ဆောရီး ဆောရီး။ လန့်အောင်လိုက်သလို ဖြစ်သွားသလား။ ပြန်ထိုင်ပါဗျ ပြန်ထိုင်ပါ.. ဆောရီး”

“ဒီမှာ”..သူ့ဇာလွင့် လက်ထဲက ဟန်းဖုန်းကို မင်းခန့်ထူးမြင်အောင် ထောင်ပြလိုက်တယ်။ “ရှင် တစ်ခုခုလုပ်ဖို့ ကြိုးစားတာနဲ့ ကျွန်မ ရဲတွေကို ချက်ခြင်း ဖုန်းဆက်လိုက်မှာနော်။ ဒီမှာတွေ့လား နံပါတ်ကို ထည့်ထားပြီးသား။ တစ်ချက်နှိပ်လိုက်ရုံပဲ”

မင်းခန့်ထူးက မျက်နှာပိုးကို အသာသပ်ပြီး လက်ဝါးနှစ်ဘက်ကို ထောင်ပြတယ်။

“ဟုတ်ပါပြီ။ ဆက်ပါ။ အခုလောလောဆယ် အရင် ပြန်ထိုင်လိုက်ဗျ။ ကော်ဖီသောက်ဦး”

သူ့ဇာလွင့် အသက်ကို ပြင်းပြင်းရှူပြီး ထိုင်ခုံမှာ ပြန်ထိုင်လိုက်တယ်။ လက်ထဲက ဖုန်းကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ထားတယ်။ ကော်ဖီသောက်ဦး..ဆိုပဲ။

“ဆောရီးဗျာ။ ကျွန်တော်လည်း အကျင့်ဖြစ်နေလို့။ လူတွေက ကျွန်တော့်ကိုတွေ့တိုင်း အဲဒီလို ကြောက်လန့်တကြားတွေ ဖြစ်ဖြစ်သွားကြတာ.. ကြာလာတော့ ကျွန်တော်လည်း ရွဲ့ပြီး တမင်ခြောက်ပြချင်လာတယ်။ မဟုတ်ပါဘူးဗျ။ ကျွန်တော် လူသတ်သမား မဟုတ်ဘူး။ တကယ်ပြောနေတာ။ တကယ်..”

“ရှင့်ဘာသာရှင် လူသတ်သမား ဟုတ်ဟုတ် မဟုတ်ဟုတ် ကျွန်မအလုပ် မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်မအလုပ်က ရှင့်ကို မေးစရာရှိတာတွေ မေးဖို့။ အခု ရှင်က ကျွန်မကို မေးခွန်းမေးခွင့်မပေးဘူး။ ရတယ်လေ။ ဒါဆိုလည်း ရှင့်ဘက်က ပြောစရာရှိတာကို ပြော။ ပြည်သူတွေကို ချပြသင့် မပြသင့် ကျွန်မဘာသာ ကျွန်မ ဆုံးဖြတ်မယ်။ အဲဒီလို မဟုတ်ဘဲ အခုလို ဝေလည်ကြောင်ပတ် ဆက်လုပ်နေမယ်ဆိုရင်တော့ ကျွန်မ ပြန်တော့မယ်။ အောက်မှာ ရုံးကားလည်း အသင့်စောင့်နေတယ်။ နောက်တစ်နာရီလောက် ကြာလို့မှ ကျွန်မ ဆင်းမလာရင် အပေါ်ကို

တက်လိုက်လာဖို့ ကားသမားကို မှာထားပြီးသား”..သူ့ဇာလွင် ညာပြောလိုက်တယ်။

မင်းခန့်ထူးက သူ့ဇာလွင်စကားကို ယုံပေးတဲ့ပုံနဲ့ ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်ပြတယ်။ ထိုင်ခုံမှာပြန်ထိုင်တယ်။
ကော်ဖီကို ဖြည်းဖြည်းချင်း သောက်တယ်။

“ဟုတ်ပြီ။ ဟုတ်ပြီ။ အဲဒီလိုမှပေါ့။ အဲဒါကြောင့် ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် တွေ့ချင်တာ။
တခြားသတင်းထောက်တွေလို အရည်မရ အဖတ်မရ၊ လူစိတ်ဝင်စားရင်ပြီးရော ဆိုတဲ့ စကားအသွားအလာတွေ
ကျွန်တော် မကြားချင်ဘူး။ ဒီလိုဗျ..။ ကျွန်တော် အခု ခင်ဗျားနဲ့ တွေ့ချင်တာ အဲဒီလူသတ်မှုတွေအကြောင်း
ပြောချင်လို့..လို့ ပြောရင် မှန်လည်း မှန်တယ်။ မမှန်လည်း မမှန်ဘူး”

“ဝေ့လည်ကြောင်ပတ် မလုပ်ပါနဲ့လို့ ကျွန်မပြောနေ..”

“နေဦး..နေဦး”..မင်းခန့်ထူးက လက်ကာပြတယ်.. “ဝေ့လည်ကြောင်ပတ် လုပ်နေတာမဟုတ်ဘူးဗျ။
ဇာတ်လမ်းကလည်း သပ္ပာယ်အူလို ရှုပ်ပွနေတယ်လေ။ ခင်ဗျား နားလည်အောင် ပြောပြဖို့ တော်တော် ခက်မယ်”

“ဘာခက်စရာရှိသလဲ။ ၁၉၉၅ ခုနှစ်။ စကားဝါရွာမှာ လူသတ်မှုဖြစ်တယ်။ သေတဲ့သူတွေက ဆယ်ကျော်သက်
ကောင်မလေး ၄ ယောက်။ ကောင်လေး ၂ ယောက်။ သက်လတ်ပိုင်း ယောက်ျား ၂ ယောက် နဲ့ မိန်းမ ၁ ယောက်။
စုစုပေါင်း ၉ ယောက်။ အဲဒီအချိန်မှာ ရှင်က အဲဒီအိမ်ထဲမှာ သူတို့နဲ့ အတူတူရှိနေတယ်။ ဒီတော့
လူတွေအကုန်လုံးက ရှင်သတ်တာလို့ပဲ ထင်တယ်။ ရှင့်ကိုယ်မှာလည်း သွေးတွေ ပေးနေတယ်။ ရဲတွေက ရှင့်ကို
ချက်ခြင်းပဲ ဖမ်းလိုက်တယ်။ ဒါပေမယ့် ရှင်သတ်ပါတယ်ဆိုတဲ့ လက်ဆုပ်လက်ကိုင် သက်သေ မတွေ့ဘူး။
ရှင်ကိုယ်တိုင်ကလည်း အဲဒီတုန်းက သတိမေ့နေသလိုလို၊ ဘာလိုလိုနဲ့ စကားမေးမရဘူး။
လူသတ်လက်နက်မှာလည်း ရှင့်လက်ဗွေရာတွေ မတွေ့ရဘူး။ ဒါကြောင့် နောက်ပိုင်းမှာ အမှုဆိုင်တော့
သက်သေမခိုင်လုံဘူးဆိုပြီး ရှင့်ကို လွှတ်ပေးလိုက်ရတယ်။ တကယ့်လူသတ်သမားက အခုထိလွတ်နေတုန်းပဲလို့
ရဲဌာနက ထုတ်ပြန်ထားတယ်။ လူတွေကတော့ အဲဒီအဖြေကို မယုံဘူး။ ဒါပဲလေ။ ရှင်းနေတာပဲ”

မင်းခန့်ထူးက သူ့ဇာလွင်ရှင်းပြတာကို သဘောကျသွားသလို ပြုံးတယ်။

“ဒါဆို တကယ့်လူသတ်သမားက ဘယ်ရောက်နေသလဲ”

“အဲဒါတော့ ကျွန်မ ဘယ်လိုလုပ် သိမလဲ။ ရဲတွေပဲ သိမှာပေါ့”..သူ့ဇာလွင် စိတ်တိုတိုနဲ့ အော်လိုက်တယ်။

မင်းခန့်ထူးက သူ့ဇာလွင်ကို စိုက်ကြည့်နေရင်း လက်ချောင်းတွေနဲ့ စားပွဲကို တဒေါက်ဒေါက်ခေါက်နေတယ်။

မိန်းကလေးလက်တွေလို သွယ်လျနေတဲ့ လက်ချောင်းတွေကို သူ့ဇာလွင် ကြည့်နေရင်း .. ဒီလက်တွေက လူ ၉
ယောက်ကို ဘယ်လိုများ သတ်ခဲ့သလဲ..ဆိုပြီး တွေးနေမိတယ်။

“ကျွန်တော် အခုပြောမယ့် စကားတွေထဲမှာ ခင်ဗျားအနေနဲ့ ယုံလိုရတာတွေပါနိုင်သလို ဘယ်လိုမှ
အဓိပ္ပာယ်မရှိဘူးလို့ ယူဆချင်စရာတွေလည်း ပါနိုင်တယ်။ ကျွန်တော် တစ်ခုပဲ တောင်းဆိုချင်တယ်။
ယုံသည်ဖြစ်စေ မယုံသည်ဖြစ်စေ ဒီဇာတ်လမ်း မပြီးမခြင်း နားထောင်ပေးမယ်လို့ ခင်ဗျားဘက်က ကတိပေးပါ”

သူ့ဇာလွင် ခေါင်းညိတ်လိုက်တယ်။

“ရတယ်။ ရှင့်မှာ အပြစ်ရှိသည်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ အပြစ်မရှိဘူးပဲ ဖြစ်ဖြစ် ကျွန်မအနေနဲ့ ဆုံးဖြတ်ပိုင်ခွင့်လည်း မရှိဘူး။
ရှင့်စကားကို ဆုံးအောင် နားထောင်ပေးမယ်။ ပြီးရင် ကျွန်မ ရေးသင့်၊ တင်ပြသင့်တယ်လို့ ထင်တဲ့
အချက်အလက်တွေကို ကျွန်မဘာသာကျွန်မ ရွေးမယ်။ ဟုတ်ပြီလား”

“ကျွန်တော့်မှာ အပြစ်ရှိတာ မရှိတာ အရေးမကြီးပါဘူး။ ဒီဇာတ်လမ်းကို စမပြောခင်မှာ ခင်ဗျားကို
ပြောချင်တာတစ်ခုရှိတယ်။ ဒီဇာတ်လမ်း ပြီးသွားတဲ့အခါမှာ ပြောပြချင်တာ နောက်တစ်ခုရှိတယ်။ အဖြေ..နှစ်ခု
ဆိုပါတော့။ အခု ဇာတ်လမ်း စမပြောခင်မှာ ပထမအဖြေကို အရင်ပြောမယ်”

“ဘာအဖြေလဲ”

မင်းခန့်ထူးက သူ့ဇာလွင်ရှေ့မှာ ချထားတဲ့ အသံဖမ်းစက်ဆီကို လက်လှမ်းတယ်။ အသံဖမ်းတဲ့ ခလုတ်ကို
ချောက်ကနဲ နှိပ်လိုက်တယ်။ သူ့ဇာလွင်နဲ့ နှစ်ပေါင်းများစွာရင်းနှီးနေတဲ့ တိတ်ခွေလည်တဲ့ အသံတိုးတိုး
ထွက်လာတယ်။ အခန်းထဲကလေရဲ့ သိပ်သည်းဆက တစ်စုံတစ်ရာကို စောင့်မျှော်နေသလို လေးလံလာတယ်။
သူ့ဇာလွင် အာရုံတွေ ပြန့်ကျဲနေရာကနေ မင်းခန့်ထူးဆီမှာပဲ ရုတ်ခနဲ စုစည်းသွားတယ်။ သူ့ဇာလွင်
အသွေးထဲအသားထဲမှာ ခိုအောင်းနေတဲ့ သတင်းထောက်တစ်ယောက်ရဲ့ ဖျတ်လတ်မှုတွေ ဓားသွားတစ်ခုလို
တလက်လက် တောက်လာတယ်။ မင်းခန့်ထူးက သူ့လည်ပင်းက အမာရွတ်ကို လက်မနဲ့ ပွတ်ရင်း ပြောတယ်။

“မကောင်းဆိုးဝါးဆိုတာ တကယ်ရှိတယ်ဗျ”

+++

စကားဝါ (အပိုင်း - ၂)

+++++

အခန်း (၂)

(က)

မင်းခန့်ထူးက စကားကို မဆက်သေးဘဲ သူ့ဇာလွင့် မျက်နှာရိပ် မျက်နှာကဲကို ကြည့်နေတယ်။

သူ့ဇာလွင့် နှာခေါင်းရှုံ့လိုက်ချင်စိတ်ကို ထိန်းပြီး မျက်နှာကို အတင်းတည်ထားရတယ်။ စိတ်ထဲမှာတော့ .. ဒီလူ ရူးနေပြီ၊ ဒါမှမဟုတ် ရူးတော့မယ့်ဆဲဆဲ ဖြစ်နေပြီထင်တယ်..ဆိုပြီး ကောက်ချက်တွေ ချနေမိတယ်။ ဒါလည်း ဆိုးတော့မဆိုးဘူးပဲ။ “စကားဝါ ကိုးလောင်းပြိုင် လူသတ်မှုကနေ ကွင်းလုံးကျွတ်လွတ်သွားတဲ့ မင်းခန့်ထူးတစ်ယောက် အကျဉ်းထောင်ကို ရှောင်ပြေးနိုင်ခဲ့ပေမယ့် နောက်ဆုံးမှာ သွက်သွက်ခါ ရူးသွားရှာတယ်”.. ဆိုတဲ့ သတင်း အသစ်တစ်ပုဒ် ရတာပေါ့။ သတင်းဆောင်းပါးကို ဘယ်လို စာစီရင် ကောင်းမလဲ သူ့ဇာလွင့်ခေါင်းထဲမှာ အကြမ်းချရေးနေမိတယ်။ မျက်လုံးတွေကိုတော့ မင်းခန့်ထူးဆီမှာပဲ တည့်တည့်စိုက်ကြည့်ပေးထားတယ်။ ဒါက သူ့ဇာလွင့်ရဲ့ လက်စွဲတော် နည်းလမ်းတွေထဲက တစ်ခု။ အင်တာဗျူးတဲ့အခါ တစ်ဖက်လူရဲ့ ပြောစကားကို စာအုပ်မှာ ဘယ်တော့မှ ချမရေးဘူး၊ စာအုပ်ထဲမှာ ငုံ့ပြီးရေးနေရင် မျက်လုံးခြင်း ဆုံပြီး နားထောင်ပေးဖို့ အချိန်လျော့သွားမယ် မဟုတ်လား။ စကား အပြန်အလှန်ပြောတဲ့အခါ၊ သူတပါး ပြောတာကို နားထောင်တဲ့အခါ အကြည့်မလွှဲ၊ အာရုံမများဘဲနေနိုင်ဖို့ ဘယ်လောက်အရေးကြီးသလဲဆိုတာ သူ့ဇာလွင့် နားလည်တယ်။ အခုလည်း မင်းခန့်ထူး ပါးစပ်က ဘယ်လိုပေါက်ကရတွေပဲ ထွက်လာပါစေ နားထောင်ပေးဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားတယ်။ မကောင်းဆိုးဝါးမကလို့ နတ်သားတွေ နတ်သမီးတွေ၊ ဒိုင်နိုဆောတွေ၊ ဂြိုဟ်သားတွေ အကြောင်း ပြောချင်လည်း ပြောပါစေ။

"ကျွန်တော်ပြောတဲ့ မကောင်းဆိုးဝါးဆိုတာ ယုံတမ်းပုံပြင်တွေ၊ အိပ်ရာဝင် ဇာတ်လမ်းတွေထဲက သရဲတစ္ဆေတွေ၊ နာနာဘာဝတွေ၊ အခိုးလိုလို အငွေ့လိုလိုနဲ့ မီးခလုတ် ဖွင့်လိုက်ရင် ဖျတ်ခနဲ ပျောက်သွားတဲ့ အရာတွေ မဟုတ်ဘူး။ ခင်ဗျားတို့၊ ကျွန်တော်တို့တွေလိုပဲ လက်ဆုပ်လက်ကိုင်ပြလို့ရတဲ့၊ ထိကြည့်ကိုင်ကြည့်လို့ ရတဲ့၊ အသွေးအသားအပြည့်နဲ့ မကောင်းဆိုးဝါးမျိုးကို ပြောတာ"..

မင်းခန့်ထူးက စကားကို အဆုံးသတ်လိုက်တယ်။ သူ့ကော်ဖီခွက်ထဲကို ကော်ဖီနည်းနည်း ထပ်ငဲ့တယ်။ သူ့ဇာလွင့်ရှေ့က အေးစပြုနေပြီဖြစ်တဲ့ ကော်ဖီခွက်ကို ကြည့်ပြီး ..သောက်လေ.. ဆိုတဲ့ ပုံစံနဲ့ မေးဆတ်ပြတယ်။ သူ့ဇာလွင့် ကော်ဖီကို တစ်ငုံမော့လိုက်တယ်။ ခပ်နွေးနွေး ကော်ဖီရည်တွေ လည်ချောင်းထဲ စီးဆင်းသွားရင်း ကြက်သီးထချင်သလိုလို ဖြစ်သွားတယ်။ သူ့ဇာလွင့် ချောင်းတစ်ချက် ဟန့်တယ်။ စကားသံတွေ ရပ်သွားတိုင်း ပြန်ပြန်ရောက်လာတဲ့ တိတ်ဆိတ်မှုကို မကြိုက်ဘူး။

“အဲဒါနဲ့ ဒီဇာတ်လမ်းနဲ့ ဘယ်လိုသက်ဆိုင်လို့လဲ ကိုမင်းခန့်”..

အသံဖမ်းစက်ထဲက တိတ်ခွေလည်နေတာနဲ့ အမျှ သူဇာလွင့် လေသံကလည်း စောစောကလို ပျာယာခတ်မနေတော့ဘဲ နည်းနည်း ငြိမ်လာတယ်။ ကိုယ်ထဲမှာ ဝင်နေတဲ့ ကြောက်စိတ်တွေ၊ စိုးရိမ်စိတ်တွေ၊ ဒေါသစိတ်တွေ တော်တော်များများ ပျောက်ကွယ်သွားပြီး အလုပ်အပေါ် အာရုံစူးစိုက်ချင်တဲ့ ဆန္ဒက အလေးသာလာတယ်။

“ခင်ဗျား ကျွန်တော်နဲ့ လာမတွေ့ခင် ရက်ပိုင်းအတွင်းမှာ ကျွန်တော့်အကြောင်းကို အသေးစိတ် ရှာဖွေလေ့လာထားပြီးပြီ မဟုတ်လား။ ဒါဆို ကျွန်တော့် အဖေအကြောင်းလည်း ခင်ဗျား ကောင်းကောင်း သိမှာပေါ့”.. မင်းခန့်ထူးက မေးတယ်။

သူဇာလွင့် ခေါင်းညိတ်လိုက်တယ်။

“ကျွန်တော် အသက် ၂၀ အရွယ်အထိ သုံးချင်သလိုသုံး ဖြုန်းချင်သလို ဖြုန်းနေနိုင်ခဲ့တာ၊ ကြားထဲမှာလည်း ဘာအလုပ်မှ မလုပ်ဘဲ ထိုင်စားလို့ ရနေတာ..။ အခု ကိုယ်ပိုင် လုပ်ငန်းတွေဘာတွေ ထောင်နိုင်တာ အဖေကျေးဇူးတွေလို့ ပြောလို့ရတယ်ဗျ”..မင်းခန့်ထူးက ပြောနေရင်း တစ်ခုခုကို သဘောကျသွားသလို ဟက်ခနဲ ရယ်တယ်။ “ဒါပေမယ့် အဲဒီ စကားဝါရွာကို ကျွန်တော်တို့ ရောက်သွားခဲ့တာလည်း အဖေကြောင့်ပဲမဟုတ်လား”

“ဘယ်လို..”

“အဖေသေတော့ ကျွန်တော့်အသက်က ၂၀ စွန်းစွန်းပေါ့။ သူဌေးသားပီပီ သုံးလိုဖြုန်းလိုကောင်းတုန်း။ အဲဒီအချိန်တုန်းက ရန်ကုန်မြို့က အခုထက် ပိုပြီး ပျော်စရာကောင်းတာတွေ အမှန်ပဲ။ ဟန်းဖုန်းတွေ၊ အင်တာနက်တွေ မရှိ၊ အားနေရင် အွန်လိုင်းမှာ အချိန်ကုန်နေတာမျိုးလည်း မရှိဘူး။ တကယ့်အိမ်အပြင်မှာ၊ ပြင်ပလေထုထဲမှာ လွင့်ချင်ရာလွင့် မျောချင်သလိုမျောနေလို့ ရတဲ့ အချိန်။ ညနေစောင်းမှ အိပ်ရာထ၊ ကားတစ်စီးနဲ့ သူငယ်ချင်းတွေ ပတ်ခေါ်၊ သွားချင်ရာသွား၊ လုပ်ချင်ရာလုပ်၊ နောက်နေ့ နေထွက်မှ အိမ်ပြန်ရောက်။ ခင်ဗျားသိလားဗျ။ အဖေသေတဲ့အချိန်မှာ ကျွန်တော်က အပြင်မှာ ရောက်နေတာ။ မင်းခန့်ထူး ဘယ်ရောက်နေသလဲဆိုပြီး အဖေတပည့်တွေ လိုက်ရှာကြတာပေါ့။ ရန်ကုန်မှာရှိသမျှ ကလပ်တွေ၊ ကေတီဗီတွေ အနှိပ်ခန်းတွေ အကုန်ပဲ။ နောက်ဆုံး ကျွန်တော့်ကို ရှာတွေ့တဲ့ အချိန်မှာ မနက်လင်းနေပြီ။ အိမ်ပြန်ရောက်တော့ အဖေအလောင်းက အေးတောင်အေးချင်နေပြီ”

“ဪ..။ ကျွန်မ စိတ်မကောင်းပါဘူး ကိုမင်းခန့်”

မင်းခန့်ထူးက နေစမ်းပါဗျာ ဆိုတဲ့ ပုံစံနဲ့ လက်ကာပြတယ်။

“စိတ်မကောင်းဖြစ်စရာ မလိုပါဘူးဗျ။ ကျွန်တော်နဲ့ အဖေနဲ့က အဲဒီလောက်ကြီး နီးနီးကပ်ကပ် နေခဲ့တာမဟုတ်ဘူး။ တစ်ဦးတည်းသောသား ဆိုပေမယ့် အဖေမှာ ကျွန်တော့်ထက် ပိုပြီး စိတ်ဝင်စားစရာ၊ ဂရုစိုက်စရာတွေ ရှိနေတယ်လေ။ သူတစ်သက်လုံးမှာ ကျွန်တော်နဲ့ စကားကြာကြာပြောဖြစ်တဲ့အချိန်ဆိုလို့ တစ်နာရီတောင် ပြည့်မယ် မထင်ဘူး”

သူဇာလွင် ဘာပြောရမှန်းမသိတာနဲ့ ခေါင်းပဲ ညိတ်ပေးလိုက်တယ်။ ဒီဇာတ်လမ်း ဘယ်ကိုဦးတည်နေသလဲ။

“ဒါနဲ့ ရှင့်အဖေ ဆုံးသွားတော့ နှလုံးရောဂါနဲ့နော်။ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား”

မင်းခန့်ထူးက ခေါင်းညိတ်တယ်။

“သူ့တပည့်တွေပြောတာတော့ အဖေက အဲဒီနေ့တစ်နေ့လုံး စာကြည့်ခန်းထဲကမထွက်ဘဲ အခန်းအောင်းနေတယ်တဲ့။ အိမ်က ထမင်းချက်က အဖေ့ကို ညနေစာစားဖို့ သွားခေါ်တော့မှ အဖေ စာကြည့်စားပွဲပေါ်မှာ မှောက်လျက်သား အသက်ထွက်နေတာကို တွေ့တာ”

စိတ်မကောင်းပါဘူး..လို့ ထပ်ပြောမိတော့မလို့၊ သူဇာလွင် ပါးစပ်ကို အမြန်ပိတ်လိုက်တယ်။ မင်းခန့်ထူးက စကားကိုဆက်တယ်။

“ကျွန်တော့် အဖေဆီမှာ ပိုက်ဆံတွေ သုံးမကုန်အောင် ရှိတယ်။ ပိုင်ဆိုင်မှုတွေကလည်း လက်ညှိုးထိုးမလွဲ အရပ်ရှစ်မျက်နှာမှာ။ ကျွန်တော်ကြွားပြောနေတာမဟုတ်ဘူး။ ရန်ကုန်မှာတင် သူပိုင်တဲ့ ခြံ ဘယ်နှခြံမှန်းမသိအောင်ကို များတယ်။ နယ်တွေမှာလည်း ဟိုဝယ်ဒီဝယ် လျှောက်ဝယ်ထားတဲ့ စိုက်ခင်းတွေ၊ ခြံအလွတ်တွေ အများကြီးပဲ”

“ရှင့်အဖေ ဆုံးသွားတော့ အဲဒါတွေအကုန် ရှင်ပဲ ရလိုက်တာမဟုတ်လား”..
ဇာတ်လမ်း မြန်မြန် ဆက်လို့ရအောင် သူဇာလွင် စကားဝင်ထောက်ပေးလိုက်တယ်။ မင်းခန့်ထူးက ခပ်ယဲ့ယဲ့ပြုံးရင်း ခေါင်းခါတယ်။

“အဲဒီလိုသာဆိုရင် အခု ကျွန်တော်နဲ့ ခင်ဗျားနဲ့ စကားထိုင်ပြောနေစရာ အကြောင်းရှိလာမှာမဟုတ်ဘူး။ စကားဝါကိစ္စလည်း ဖြစ်လာမှာ မဟုတ်ဘူး။ အဲဒါကြောင့်ပြောတာ။ အခု ဖြစ်သမျှ အကုန်လုံးဟာ

ကျွန်တော့်အဖေကြောင့်လို့..”

“ကျွန်မ လိုက်မမီတော့ဘူး ကိုမင်းခန့်”..သူဇာလွင် လက်နှစ်ဘက်ကို ရင်ရှေ့မှာ ပိုက်လိုက်တယ်။ တစ်ဝီဝီ လည်နေတဲ့ အသံဖမ်းစက်ထဲက တိတ်ခွေဆီ မျက်လုံးရောက်သွားတယ်။ အခွေထဲမှာ အသံဖမ်းဖို့ တိတ်သား နောက်ထပ် နှစ်နာရီစာလောက် ကျန်ဦးမယ်ထင်တယ်။

“ခင်ဗျား သိလားဗျ။ ကျွန်တော်လေ.. အဖေသေသွားတော့ ဝမ်းနည်းစိတ် တစ်စက်မှ မဖြစ်ဘူး။ ကိုယ်နဲ့ မသိတဲ့ သူစိမ်းတစ်ယောက်ရဲ့အလောင်းကို ထိုင်ကြည့်နေရသလို စိတ်ထဲမှာ အေးတိအေးစက်ပဲ။ ပြီးလည်းပြီးရော အဖေ့ရှေ့နေက ကျွန်တော့်ကို အဖေ့ရဲ့သေတမ်းစာ ယူလာပေးတယ်။ သေတမ်းစာက ခပ်တိုတို ခပ်ရှင်းရှင်းပဲ။ ကျွန်တော့်အတွက် ပိုက်ဆံတွေ ထားခဲ့တယ်။ ဒါပေမယ့် ပိုက်ဆံတွေအားလုံးကို ကျွန်တော့် အသက် ၄၅ နှစ် မပြည့်မခြင်း ဘဏ်ထဲမှာ အကောင့်သေအဖြစ် အပ်ထားရမယ်တဲ့။ ကျွန်တော် လစဉ်သုံးဖို့အတွက် ပိုက်ဆံတချို့ ထုတ်ပေးမယ့် အကောင့်တစ်ခုထားခဲ့တယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော်နေဖို့ အိမ်တစ်လုံး ထားခဲ့ပေးတယ်။ ကျန်တဲ့ ပိုင်ဆိုင်မှုတွေအားလုံးနီးပါးကို သူ့လုပ်ငန်းရဲ့ရှယ်ယာဝင်တွေ၊ ဝန်ထမ်းတွေကို အချိုးကျ ခွဲပေးလိုက်ပါတဲ့..”

ဒီအကြောင်းကို သူဇာလွင် လုံးဝ မသိထားဘူး။ မင်းခန့်ထူးအကြောင်း နောက်ကြောင်းပြန် လိုက်ရှာကြည့်တုန်းကလည်း ဒီအချက်ကို မတွေ့မိဘူး။ စိတ်ထဲမှာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အပြစ်တင်မိသွားတယ်။

“ခင်ဗျား စဉ်းစားကြည့်စမ်း။ အဖေပိုင်ဆိုင်မှုတွေကို ရောင်းချခဲ့ဝေ၊ အကုန်လုံးကို တစ်စိတ်စီပေးလိုက်တာ အိမ်က ထမင်းချက်တဲ့ အဒေါ်ကြီး ရတဲ့ အမွေခွဲတမ်းက ကျွန်တော်ရလိုက်တာထက်တောင် များနေလိမ့်မယ်။ အဖေက.. သူ့အပေါ် တစ်သက်လုံး မကောင်းခဲ့တဲ့ ကျွန်တော့်ကို လက်စားခြေသွားတာပဲလို့ ကျွန်တော် ထင်ခဲ့တာပေါ့။ မဟုတ်ဘူးလား။ လက်စားခြေသွားတယ်ဆိုရင်လည်း အဖေ အောင်မြင်သွားတယ်လို့ ပြောရမယ်။ မင်းခန့်ထူးဆိုတဲ့ကောင် နေ့ခြင်းညခြင်း ဘဝပြောင်းသွားတယ်။ အဖေသေသွားတော့ ကျွန်တော့်လက်ထဲမှာ အိမ်တစ်လုံးနဲ့ ပိုက်ဆံတစ်သိန်းကျော်ပဲ ကျန်ခဲ့တယ်။ စီးနေတဲ့ ကားကိုတောင် ရှေ့နေတွေက ပြန်သိမ်းသွားတယ်”

“အဲဒါနဲ့ စကားဝါရှာနဲ့ ဘာဆိုင်သလဲ”.. သူဇာလွင် စိတ်မရှည်တော့ဘဲ ဖြတ်မေးလိုက်မိပြန်တယ်။

“ကျွန်တော် ပြောတယ်လေ။ အဖေက သူ့ရဲ့ ပိုင်ဆိုင်မှု အားလုံး နီးပါးကို သူများတွေကို ပေးခဲ့တယ်။ ကျွန်တော့်အတွက် အိမ်တစ်လုံးပဲ ပေးခဲ့တယ်”

“ဘာကိုပြောတာလဲ”

“ခင်ဗျား သိလားတော့ မသိဘူး။ စကားဝါ ရွာဆိုတာ ဟိုး အရင်တုန်းက မရှိဘူးဗျ။ အစိုးရက ၁၉၇၀ နောက်ပိုင်းလောက်မှာ မြန်မာပြည် အလယ်ပိုင်းကို ဖြတ်ပြီး အမြန်လမ်းဖောက်ဖို့ စီမံကိန်း ချတယ်။ အမြန်လမ်းဘေးမှာ နားနေစခန်းတွေ ဖွင့်ဖို့ တင်ဒါတွေခေါ်တယ်။ အဲဒီမှာ စားသောက်ဆိုင်ဖွင့်ချင်တဲ့သူတွေ၊ ဆီဆိုင်ဖွင့်ချင်တဲ့သူတွေ၊ ဟိုတယ်ဆောက်ချင်တဲ့သူတွေ လေလံဆွဲကြပေါ့လေ။ ဒါပေမယ့် လမ်းက ဖောက်နေရင်းနဲ့ နားနေစခန်းအတွက် အဆောက်အဦးတွေ ဆောက်နေရင်း ရုတ်တရပ် ရပ်သွားတယ်။ မြေနေရာမကောင်းလို့လား၊ တောင်တွေဖြိုရတာ အဆင်မပြေလို့လားတော့ မသေချာဘူး။ အဲဒီမှာ မိုင် သုံးဆယ်လောက် နောက်ပြန်ဆုတ်သွားပြီး လမ်းတစ်ခုလုံးကို အနောက်ဘက်ကို ကွေ့ချလိုက်တယ်။ ကျွန်တော်ပြောနေတာ ခင်ဗျား မျက်စိထဲမှာ မြင်လား”

“သိပ်တော့ မရှင်းဘူး”

“ဒီလိုဗျာ။ နားနေစခန်းနေရာမှာ လမ်းက တစ်ဘက်ပိတ်ကြီးဖြစ်ပြီး ကျန်ခဲ့တာ။ စခန်း မရောက်ခင် မိုင်သုံးဆယ်လောက်ကနေ လမ်းအသစ်ကို ဆက်ဖောက်သွားတာ။ သဘောပေါက်ပြီလား”

“ဪ..”

“အဲဒီတော့ နားနေစခန်း လုပ်ကြမယ့်ဟေ့ဆိုပြီး ဆိုင်တွေဖွင့်ဖို့၊ ဟိုတယ်တွေဆောက်ဖို့ဆိုပြီး ခေါ်ထားတဲ့ အလုပ်သမားတွေ အကုန် ရောက်နှင့်နေပြီ။ နှစ်နဲ့ချီပြီးကြာမယ့် ပရောဂျက်ဆိုတော့ အလုပ်သမားတွေက တဲတွေဘာတွေဆောက်၊ အိမ်အကြမ်းတွေတည်ပြီး နေနေကြပြီ။ အဲဒီမှာ..”

“လမ်းက ဆက်မဖောက်ဖြစ်တော့ လူတွေ၊ အိမ်တွေ သောင်တင်ပြီး ကျန်ခဲ့တာပေါ့။ အဲဒီလိုလား”

မင်းခန့်ထူးက ခေါင်းညိတ်တယ်။

“အင်း။ ဒီတော့ အမြန်လမ်းကနေ မိုင်သုံးဆယ်လောက် ချွန်ထွက်နေတဲ့ တစ်ဘက်ပိတ်လမ်း။ အဲဒီလမ်းထိပ်မှာ သောင်တင်ပြီး ကျန်ခဲ့ကြတဲ့ အလုပ်သမား မိသားစုတွေ။ အဲဒီမိသားစုတွေကနေ တဖြည်းဖြည်း အခြေကျသွားပြီး စကားဝါ ရွာဆိုပြီးဖြစ်သွားတာ”

“အဲဒါနဲ့ ကိုမင်းခန့် အဖေနဲ့ ဘယ်လိုပတ်သက်သလဲ”

မင်းခန့်ထူးက ဒီမေးခွန်းကို စောင့်နေသလို အမူအရာနဲ့ ပြုံးတယ်။

“အဲဒီ အမြန်လမ်း ပရောဂျက်ကို ကိုင်တဲ့ ကုမ္ပဏီတွေထဲမှာ အဖေကုမ္ပဏီလည်း ပါတယ်လေ။ ပရောဂျက် ပျက်သွားလို့ သောင်တင်နေကြတဲ့သူတွေကို အဲဒီမှာပဲ ဆက်နေကြဖို့ ကျွန်တော့် အဖေပဲ စီစဉ်ပေးလိုက်တာ။ ရေမီးအစုံရအောင်၊ အစိုးရဆီကနေ တရားဝင်ခွင့်ပြုချက်ရအောင်.. စသဖြင့်ပေါ့”

“ရှင့်အတွက် ပေးခဲ့တယ်ဆိုတာက..”

“အဲဒီရွာထဲမှာ အဖေက မြေကွက်တစ်ကွက်ကို ခြံခတ်ပြီး အိမ်တစ်လုံး ဆောက်ထားတယ်။ အဲဒီအိမ်ရှိနေမှန်း ကျွန်တော် တစ်သက်မှာ သိတောင်မသိခဲ့ ဘူး။ အဖေကလည်း နေရာတကာမှာ အိမ်တွေ ခြံတွေ ဝယ်ထားတာကိုး။ သူသေတော့မှ အဲဒီအိမ်ကို ကျွန်တော့်ကို ပေးခဲ့တာ”

သူဇာလွင် အတော်ကြာကြာ တိတ်ဆိတ်သွားတယ်။ စကားဝါအမှုနဲ့ ပတ်သက်သမျှ၊ လေ့လာထားတဲ့ အချက်တွေကို ခေါင်းထဲမှာ ပြန်စီကြည့်တယ်။ ကိုးလောင်းပြိုင်လူသတ်မှုဖြစ်တဲ့ ပျဉ်ထောင်အိမ်ကြီး..။ အဲဒီအိမ်နဲ့ ခြံရံ ဓာတ်ပုံတွေ။ ခြံထဲမှာ စိုက်ထားတဲ့ စကားဝါပင်တွေ..။ အိမ်ထဲမှာ သေနေကြတဲ့ သွေးသံရဲရဲ အပိုင်းပိုင်းပြတ်နေတဲ့ လူသေအလောင်းတွေ..။ ဒါပေမယ့် အဲဒီအိမ်ကို ဘယ်သူပိုင်သလဲဆိုတာ သူဇာလွင် တစ်ခါမှ မစဉ်းစားခဲ့မိဘူး။ အခု သိလိုက်ရတဲ့ အချက်ဟာ သတင်းအသစ်ဖြစ်နိုင်မလား။ အရင်ခေတ် သတင်းစာတွေက ဘာလို့ ဒီအချက်ကို မဖော်ပြခဲ့တာလဲ။

“ပြောရမယ်ဆိုရင်တော့ ကျွန်တော့်ကို အဖေက စနစ်တကျနဲ့ သင်ခန်းစာပေးသွားတယ် ဆိုပါတော့။ အဲဒီလောက် ရှုချင်၊ ဖြုန်းချင်တဲ့ကောင်..။ လူမသိ သူမသိ နေရာမှာ သွားနေစမ်း။ ရွာထဲမှာနေ၊ ရွာအလုပ်တွေလုပ်၊ ရွာသားတွေ စားသလို စားဆိုပြီး ပညာပေးလိုက်တာပေါ့”

“အဲဒီတော့.. ရှင်ဘာဆက်လုပ်သလဲ။ ရှင်မနေချင်ရင်လည်း အဲဒီအိမ်ကို ပြန်ရောင်းပစ်လိုက်ပေါ့”

“အိမ်ကို ပြန်ရောင်းဖို့ မစဉ်းစားမိသေးဘူးလေ။ ပြောသာပြောရတာ ပြန်ရောင်းရင်လည်း ဘယ်သူက ဝယ်မလဲ။ ဘယ်သူမှ မသွားချင်တဲ့ နေရာ။ လမ်းကလည်း တစ်ဘက်ပိတ်ကြီး။ ရွာဆိုပေမယ့် တခြား ရွာတွေလို သာသာယာယာ စမ်းချောင်းတွေ၊ တောအုပ်တွေနဲ့လည်း မဟုတ်ဘူး။ လူမသုံးတဲ့ လမ်းစုတ်ကြီးနဲ့ ဖုန်တွေတသောသော ထလို့။ အိမ်တွေကလည်း ဖုန်အလိမ်းလိမ်းနဲ့ ညစ်ပတ်စုတ်ပြတ်နေတာ။ ရွာမှာနေတဲ့သူ အားလုံးနီးပါးက တခြားမြို့မှာ သွားအလုပ်လုပ်၊ ညဘက်ကျမှ ပြန်လာ။ တစ်ရွာလုံးက နေခင်းနေ့လယ်ဆိုလည်း ဘယ်သူမှ မရှိ ခေါင်ခိုက်နေတာ။ ထားပါတော့ အဲဒါတွေက ကျွန်တော် အရင်တုန်းက မသိပါဘူး။ စကားဝါရောက်မှ သိတာပါ။ အိမ်ကို ပြန်ရောင်းဖို့ထက် အဖေကို မကျေနပ်ဘဲ အရွဲ့တိုက်ချင်စိတ်ကလည်း

ပိုများနေတယ်လေ။ အဲဒီတုန်းက ကျွန်တော့်အသက်ကလည်း ငယ်သေးတယ်။ ရူးချင်မိုက်ချင် ဆိုးသွမ်းချင်တဲ့ ညာဉ်စုတ်လေးကလည်း တငွေငွေနဲ့။ ဒီလောက်တောင် ငါ့ကို မုန်းတဲ့ အဖေ.. တွေ့မယ်။ သူထားခဲ့တဲ့ နောက်ဆုံးအမွေကို အားရပါးရ ဖျက်စီးပြမယ်ဆိုပြီး ကြိမ်းဝါးတာပေါ့။ အဖေ အသုဘ ပြီးတာနဲ့ ကျွန်တော်လည်း ကျွန်တော်နဲ့ ပေါင်းနေသင်းနေတဲ့ သူငယ်ချင်းတွေကို လိုက်စုတယ်။ ငါ့အဖေကတော့ ငါ့ကို အိမ်တစ်လုံး အမွေပေးခဲ့တယ်။ အဲဒီအိမ်မှာ သွားသောင်းကျန်းကြမယ်၊ လုပ်ချင်ရာ လုပ်ကြမယ်။ ပြီးမှ တစ်အိမ်လုံးကို မီးတင်ရှို့ခဲ့မယ် ဆိုပြီး စည်းရုံးတာပေါ့။”

နောက်ဆုံးတော့.. တကယ် သတင်းအဖြစ် သုံးလို့ရမယ့် ဇာတ်လမ်းဆီကို ရောက်လာပြီ..ဆိုပြီး သူဇာလွင် စိတ်ထဲမှာ ဝမ်းသာသွားတယ်။ မင်းခန့်ထူးက သူဇာလွင်ကို မကြည့်ဘဲ ထိုင်ခုံမှာ နောက်လှန်ထိုင်ရင်း မျက်နှာကြက်ကို မော့ကြည့်ပြီး ဆက်ပြောတယ်။

“ဒီလိုနဲ့ ကျွန်တော်နဲ့ ဆိုးဖော်ဆိုးဖက် သူငယ်ချင်းတစ်စုကို စည်းရုံးလို့ရသွားတယ်။ အရက်ပုလင်းတွေ ဘီယာပုလင်းတွေ ဝယ်တယ်။ ဆေးခြောက်တွေ ဝယ်တယ်။ ကျွန်တော့်လက်ထဲမှာ နောက်ဆုံးကျန်တဲ့ ပိုက်ဆံနဲ့ မလောက်တော့ လက်မှာဝတ်ထားတဲ့ နာရီကိုပါ ချွတ်ရောင်းပစ်တယ်။ ကားတစ်စီး ငှားတယ်။ ပြီးတော့ ၁၉၉၅.. ဧပြီလ ၂၉ ရက်နေ့မှာ ကျွန်တော်နဲ့ သူငယ်ချင်း ၆ ယောက် စကားဝါရွာဆီကို ခရီးထွက်တယ်..”

“အသတ်ခံရတဲ့ လူ ၉ ယောက်ထဲမှာ သူတို့ပါသွားတယ် မဟုတ်လား”..သူဇာလွင် ဖြတ်မေးလိုက်တယ်။

မင်းခန့်ထူးက သူဇာလွင်ကို မကြည့်သေးဘူး။ မျက်နှာကြက်ကိုပဲ သဲကြီးမဲကြီး စိုက်ကြည့်နေတယ်။

“ကျော်ဇော၊ မျိုးမြတ်အောင်၊ ယမင်း၊ ခင်နှင်းဝေ၊ ဖြူမော်၊ နယ်လီ.. ကျော်ဇော..မျိုးမြတ်အောင်..ယမင်း..”

မင်းခန့်ထူးက အဲဒီနာမည်တွေကို စာကျက်သလို တတွတ်တွတ်နဲ့ တိုးတိုးတိုးတိုး ရွတ်နေတယ်။ တော်တော်လေးကြာမှ သတိပြန်ဝင်လာသလို ထိုင်ခုံမှာ မတ်မတ်ပြန်ထိုင်တယ်။

“ကျွန်တော့် သူငယ်ချင်းတွေက ကျွန်တော့်လောက်နီးနီး ပေတဲ့တေတဲ့ သူတွေချည်းပဲဗျ။ ထစ်ခနဲဆို ရန်ဖြစ်မယ် ချမယ် ခုတ်မယ်ထစ်မယ် လူငယ်လူမိုက်တွေဆိုပါတော့”

သူဇာလွင် မင်းခန့်ထူးကို သေသေချာချာ ကြည့်ရင်း တွေးနေမိတယ်။ မင်းခန့်ထူးက ဖြူဖြူဖျော့ဖျော့ သွယ်လျနေတဲ့ ကိုယ်ခန္ဓာနဲ့ လူရမ်းကားပုံစံတော့ မပေါက်တာ အမှန်ပဲ။ မျက်နှာမှာတော့ ခက်ထန်တဲ့ အရိပ်အယောင်တွေ တွေ့ရတယ်။ ဒါပေမယ့် မူးရူးရမ်းကားပြီး လူမိုက်တစ်ယောက်နဲ့ မတူဘဲ ပျော့ပျော့လေးနဲ့

ဆိုးသွမ်းမယ့် လူတစ်ယောက်နဲ့ ပိုတူနေတယ်။ လုပ်ချင်ရာကို သွေးအေးအေးနဲ့ ဖြည်းဖြည်းခြင်း မျှဉ်းပြီးလုပ်မယ့် ပုံစံမျိုး။ သူ့ဇာလွင် လည်ချောင်းထဲမှာ ခြောက်တောက်တောက် ဖြစ်ချင်လာတာနဲ့ ကော်ဖီကို နောက်တစ်ငုံ ထပ်မော့လိုက်တယ်။ မင်းခန့်ထူးက ဆက်ပြောတယ်။

“ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်တို့တတွေ ဆိုးခဲ့ မိုက်ခဲ့ ရမ်းကားခဲ့တဲ့၊ ကျွန်တော်တို့ အုပ်စုလိုက် အနိုင်ကျင့်ခဲ့တဲ့ သူတွေထက် အဆပေါင်းများစွာဆိုးတဲ့ အရာတစ်ခု စကားဝါမှာ ရောက်နေမှန်း.. ကျွန်တော်တို့ကို စောင့်နေမှန်း မသိခဲ့ဘူး။ ရယ်တော့ ရယ်ရတယ်ဗျ.. လူမိုက်တွေ ကြောက်ရင် ပိုသနားဖို့ကောင်းတယ်။ ခင်ဗျားသိလား”

သူ့ဇာလွင် ဘာပြန်ပြောရမှန်း မသိတာနဲ့ ပခုံးပဲ တွန့်ပြလိုက်တယ်။

“ကျွန်တော့်တစ်သက်လုံးမှာ အဲဒီညလောက် ကြောက်ဖို့ကောင်းတဲ့၊ သွေးပျက်ဖို့ကောင်းတဲ့ ခံစားမှုမျိုး မကြုံဖူးဘူး။ ပြီးတော့.. စိတ်ဝင်စားဖို့ကောင်းတာ တစ်ခုရှိတယ်ဗျ။ သွေးပျက် ရူးခါသွားလောက်တဲ့ အဖြစ်အပျက်မျိုး ကြုံနေရင်တောင် ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ကိုယ်ခန္ဓာက ထုံမသွားဘဲ ပိုပြီးတော့တောင် ဖြတ်လတ်လာသေးတယ်။ ရုပ်ရှင်တွေထဲမှာ ကြည့်ဖူးမှာပေါ့..ကြောက်လွန်းလို့ မေ့လဲသွားတာတို့ ဘာတို့.. ဟားဟား။ တကယ်တမ်းက အဲဒီလို မဟုတ်ဘူး။ ပိုပြီးတောင် နိုးနိုးကြားကြားဖြစ်သွားသေးတယ်။ သွေးပျက်နေတဲ့အချိန်ကျတော့မှ အမြင်အာရုံတွေ ပိုကောင်းလာတယ်။ အကြားအာရုံတွေပိုကောင်းလာတယ်။ အနံ့.. အနံ့တွေ ပိုရလာတယ်..”

“ဘယ်လို.. ဘာအနံ့ကို ပြောတာလဲ”..သူ့ဇာလွင် မျက်မှောင်ကြုတ်ပြီးမေးလိုက်တယ်။ မင်းခန့်ထူးက သူ့ဇာလွင် အမူအရာကို သဘောကျသွားသလို ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်ပြီး ပြုံးတယ်။

“နေပါဦးဗျ။ စောပါသေးတယ်။ ဖြည်းဖြည်းပေါ့။ တစ်ခုခြင်း.. တစ်ခန်းခြင်း သွားတာပေါ့။ ကော်ဖီထပ်ယူဦးမလား”..မင်းခန့်ထူးက မေးရင်းနဲ့ ကော်ဖီအိုးကို ယူပြီး သူ့ဇာလွင်ခွက်ထဲကို ငဲ့ထည့်ပေးတယ်။

“ကိုမင်းခန့်။ ရှင်အခု ပြောနေတာတွေအကုန်လုံးက တရားရုံးမှာ သက်သေအဖြစ် ပြန်သုံးလို့ မရလောက်ဘူးနော်။ အဲဒါကို ရှင် သိတယ်မဟုတ်လား။ ရှင့်ဘက်ကနေ လူသတ်သမားက ဘယ်သူပါဆိုပြီး အခုလို နှစ်တွေကြာမှ ထုတ်ပြောတော့ ဘာထူးမှာလဲ။ ကျွန်မ အနေနဲ့ သတင်းတစ်ပုဒ် ရေးပေးလို့ရပေမယ့် ရှင့်အပေါ်မှာ ရှိနေတဲ့ ပြည်သူတွေရဲ့ သံသယစိတ်ကိုတော့ ဖယ်ပေးလို့ရမယ်မထင်ဘူး..”

မင်းခန့်ထူးက လက်ကာပြတယ်။

“မဟုတ်ဘူးဗျ။ ခင်ဗျား ပြောပြောနေတဲ့ ပြည်သူတွေ..ပြည်သူတွေ ..ဆိုတာကြီးကို တော်စမ်းပါဗျာ။ သူတို့ ဘာထင်ထင် ကျွန်တော်က ဘာရရှိစိုက်ရမှာလဲ။ အခု ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် ပြောပြချင်တဲ့အကြောင်းရင်းက ကျွန်တော့်မှာ အပြစ်မရှိတာကို လူတွေသိစေချင်လို့ မဟုတ်ဘူးလေ။ တကယ်ဖြစ်ခဲ့တာကို ပြောပြရင်း နောင်ဖြစ်လာမယ့်...”

မင်းခန့်ထူးက ပြောနေရင်း စကားကို ရပ်ချလိုက်တယ်။ ကော်ဖီအိုးကို စားပွဲပေါ်မှာ ပြန်ချတယ်။

“ဆောရီး.. စကားနည်းနည်းလောသွားတယ်။ ကျွန်တော် စောစောက ပြောနေတာကို ပြန်ဆက်ရအောင်”

“နေပါဦး.. နောင်ဖြစ်လာမယ့်အရာဆိုတာက.. ရှင်ဘာကို ပြောချင်တာလဲ။ ဒီလို အဖြစ်မျိုး နောက်တစ်ခေါက် ထပ်ဖြစ်ဦးမယ်လို့ ပြောချင်တာလား။ အဲဒီလူသတ်သမား ဘယ်ရောက်နေသလဲဆိုတာ ရှင်သိတာလား”..သူ့ဇာလွင် အလောတကြီး မေးမိသွားတယ်။

“မသူဇာ.. ခင်ဗျားကို ကျွန်တော်ပြောတဲ့ ဇာတ်လမ်းကို အရင် ဆုံးအောင် နားထောင်ဗျ။ မေးခွန်းတွေ ဖြတ်ဖြတ် မမေးနဲ့။ ကဲ ဇာတ်လမ်းကို ပြန်စမယ်။ ပြန်မစခင်မှာ ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် မေးမယ်။ စကားဝါမှာ သေတဲ့လူ ဘယ်နှယောက်လဲ”

“၉ ယောက်”..သူ့ဇာလွင် စိတ်ကိုလျှော့ပြီး ပြန်ဖြေလိုက်တယ်။

“အဲဒီတော့ ကျွန်တော့် သူငယ်ချင်း ၆ ယောက်ရယ်။ စကားဝါကလူ ၃ ယောက်ရယ်။ စုစုပေါင်း ၉ ယောက် ဟုတ်တယ်နော်”

“ဟုတ်တယ်လေ”

“မသေဘဲ ကျန်ခဲ့တဲ့သူ ဘယ်နှယောက်လဲ”

“ဘယ်လို..။ ရှင်တစ်ယောက်ပဲ ကျန်ခဲ့တာလေ။ အဲဒါကြောင့်လည်း..”

“ဟုတ်ပြီ..။ အဲဒါ ခင်ဗျား သိထားတာ။ အကုန်လုံးကလည်း အဲဒီလိုပဲ သိထားတာ။ အခု ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောဘဲ ထားခဲ့တဲ့ အချက်တစ်ခု ပြောပြမယ်။ အဲဒီအချက်ကို ပြောပြီးမှ ဇာတ်လမ်းကို ဆက်မယ်..”

မင်းခန့်ထူးက ပြောရင်းနဲ့ ကိုယ်ကို အရှေ့ကို ကိုင်းလာတယ်။ သုံးပေလောက်ပဲ ကျယ်တဲ့ စားပွဲပေါ်မှာ သူတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ မျက်လုံးတွေ ပိုပြီး နီးကပ်သွားတယ်။ သူ့ဇာလွင် သတိမထားမိဘဲ အသက်ကို အောင့်ထားမိတယ်။

“ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကို သေချာကြည့်စမ်း။ ကျွန်တော့် ပုံစံနဲ့.. ကျွန်တော့် ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်နဲ့ လူ ၉ ယောက်ကို သတ်ဖို့ ဆိုတာ ဖြစ်နိုင်လား”

သူ့ဇာလွင် ပါးစပ်ကို တင်းတင်းစေ့ထားလိုက်တယ်။ တဒုတ်ဒုတ် ခုန်နေတဲ့ နှလုံးခုန်သံ နားထဲမှာ ပြန်ကြားနေရတယ်။ ဟင့်အင်း..ဒီမေးခွန်းကို မဖြေနိုင်ဘူး။

“ကျွန်မ..”

“ဟုတ်ပြီ။ ဒါဆို.. အဲဒီ လူ ၉ ယောက်သေပြီး ဘာလို့ ကျွန်တော် တစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့သလဲ ဆိုတဲ့ မေးခွန်း..။ ဒီမေးခွန်းကို အဖြေရှာဖို့ ကြိုးစားရင်း..နောက်ဆုံးမှာ ကျွန်တော်သတ်တာပဲဖြစ်မယ်.. ဆိုတဲ့ အဖြေကို ခင်ဗျားတို့က ကောက်ချက်ချလိုက်ကြတာ။ အခု ကျွန်တော် အမှန်အတိုင်း ပြောပြမယ်။ သူတို့ကို ကျွန်တော် မသတ်ဘူး။ ဒါပေမယ့် သူတို့ကို ကျွန်တော် ကယ်လည်း မကယ်နိုင်ခဲ့ဘူး။ ရှင်းပြီလား”

သူ့ဇာလွင် အလိုလိုနေရင်း ခေါင်းခါမိသွားတယ်။ ဘာတွေလဲ။

“လူ ၉ ယောက် ကျွန်တော့် မျက်စိရှေ့မှာ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် သေနေကြတဲ့ အချိန်မှာ ကျွန်တော် ဘာမှ လုပ်မပေးနိုင်ခဲ့ဘူး။ ကြက်သေသေပြီး ဒီအတိုင်း ကြည့်နေခဲ့တာ..။ ဒါဆို ကျွန်တော် ဘာကြောင့် မသေဘဲ ကျန်ခဲ့သလဲ ဆိုတဲ့ မေးခွန်း..”

မင်းခန့်ထူးက သူ့ဇာလွင်ရှေ့မှာ ချထားတဲ့ မှတ်စုစာအုပ်ကို လက်ညှိုးထိုးပြတယ်။

“အဲဒီစာအုပ်ကို ဖွင့်လိုက်”

သူ့ဇာလွင် ဘာစကားမှ မပြောနိုင်သေးဘဲ စာအုပ်ကို စိုက်ကြည့်နေမိတယ်။ မှတ်စုစာအုပ်က တော်တော်ကို အိုဟောင်းနေပြီ။ စာအုပ်အဖုံးက သားရေနဲ့ ချုပ်ထားတယ်။ သားရေအသားတွေတောင် မာကြောကွဲအက်နေပြီ။ စာအုပ်ကို သူ့ဇာလွင် အသာ လှန်လိုက်တယ်။ ဖွင့်ဖွင့်ခြင်း စာမျက်နှာမှာ ကော်နဲ့ကပ်ထားတဲ့ အဖြူအမည်း ဓာတ်ပုံတစ်ပုံ။ ဓာတ်ပုံက နှစ်တွေကြာလို့ ဝါကျင့်ကျင့် ဖြစ်ချင်နေပြီ။ ဓာတ်ပုံထဲက အမျိုးသမီးက အသက် ၃၀ စွန်းစွန်းလောက်ပဲ ရှိဦးမယ်။ ဆံပင်တိုတို.. မေးရိုးပြတ်ပြတ်။ မျက်လုံးတွေက စူးပြီးတောက်နေတာ..

ဓာတ်ပုံအဟောင်းအစုတ်ထဲမှာတောင် တလက်လက်နဲ့ အရောင်ထွက်ချင်နေတယ်။

“သူက ဘယ်သူလဲ”..သူ့ဇာလွင် မေးလိုက်တယ်။

“အဲဒီညက စကားဝါ အိမ်ထဲမှာ ရှိနေခဲ့တဲ့ ဆယ့်တစ်ယောက်မြောက်လူ။ ကျွန်တော့် အသက်ကို ကယ်ခဲ့တဲ့ သူ”

“ဘယ်လို”.. ဒီနေ့အတွက် ဘယ်လို.. ဆိုတဲ့ စကားကို ဘယ်နှကြိမ်မြောက်မှန်းမသိ သူ့ဇာလွင် ပြောမိပြန်တယ်။
မင်းခန့်ထူးက မှတ်စုစာအုပ်ထဲက ဓာတ်ပုံကို စိုက်ကြည့်ရင်းဆက်ပြောတယ်။

“အိုကေ.. ။ ဒီလောက်ဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ ဇာတ်လမ်း ဆက်လို့ရပြီ။ ဒီတော့ ခင်ဗျားခေါင်းထဲမှာ ဝင်နေတဲ့
အချက်အလက် အမှားတွေကို ခဏ ထုတ်လိုက်တော့။ ကျွန်တော်က လူသတ်သမားလည်း မဟုတ်ဘူး။
သူရဲကောင်းလည်း မဟုတ်ဘူး။ ကံကောင်းပြီး မသေဘဲ ကျန်ခဲ့တဲ့ ကောင်လည်း မဟုတ်ဘူး။ အဲဒီ ဓာတ်ပုံထဲက
အမျိုးသမီးကြောင့် ကျွန်တော် အခု အသက်ရှင်နေတာ”

“ဒါဆို သူက အခု ဘယ်ရောက်နေလဲ”

“လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်ပတ်ကပဲ ဆုံးသွားပြီ။ သူဆုံးသွားပြီး နောက်သုံးလေးရက်နေတော့ ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို
ဆက်သွယ်လိုက်တာပဲ”

“ဟင်..ဒါဆို ဘာလို့ သူ့ကို ဘယ်သူမှ မသိရတာလဲ။ အဲဒီအိမ်ထဲမှာ ရှင်အပါအဝင် လူ ၁၀ ယောက်ပဲ ရှိခဲ့တာလေ”

မင်းခန့်ထူးမျက်လုံးတွေက မျက်နှာကြက်ဆီကို ပြန်ရောက်သွားပြန်တယ်။ သူ့မျက်လုံးတွေက မျက်နှာကြက်
အကာအရံတွေကိုကျော်လွန်ပြီး အဝေးတစ်နေရာကို စိုက်ကြည့်နေတယ်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သူက သူရှိနေတဲ့အကြောင်းကို ဘယ်သူ့ကိုမှ မသိစေချင်တဲ့ မိန်းမမျိုး။ ဒီလောကထဲကို
တိတ်တိတ်ပဲ ဝင်လာပြီး မသိမသာ ပြန်ထွက်သွားချင်တဲ့ မိန်းမမျိုး..။ ကျွန်တော့် အသက်ကို၊ တစ်ရွာလုံးရဲ့
အသက်ကို ကယ်တင်ပြီး ကျေးဇူးတစ်ချက် အတင်မခံဘဲ ခြေရာဖျောက်သွားတတ်တဲ့ မိန်းမမျိုး။
ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်တောင် သူ့ကို ခြေရာခံ ပြန်လိုက်ရှာဖို့ နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာသွားခဲ့တာ”

သူ့ဇာလွင် ခေါင်းတွေ မူးဝေလာတယ်။ နားထင်ကို လက်ညှိုးလက်မနဲ့ ဖိနေတဲ့ သူ့ဇာလွင်ကိုကြည့်ပြီး
မင်းခန့်ထူးက ခပ်တိုးတိုးရယ်တယ်။

“ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို ပြောသားပဲ။ ဒီဇာတ်လမ်းက သပ္ပာယ်အူထက် ရှုပ်ပါတယ်လို့။ ကဲ..ကဲ..ကျွန်တော်တို့ ဇာတ်လမ်းကို ပြန်စရအောင်။ စောစောက ပြောနေတာ ဘယ်ရောက်သွားသလဲ။ ကျွန်တော်တို့ သူငယ်ချင်းတွေစုပြီး စကားဝါကို ခရီးထွက်မလို့ ပြင်နေတာ မဟုတ်လား”

“နေပါဦး..နေပါဦး”..သူဇာလွင် အမြန်တားလိုက်တယ်။ “ဒီအမျိုးသမီးက ဘယ်က ဘယ်လို ဒီဇာတ်လမ်းထဲ ပါလာတာလဲ။ ကျွန်မ ခေါင်းတွေမူးလာပြီ”

“စိတ်အေးအေးထားပါဗျ။ ကျွန်တော် တစ်ခုခြင်း ပြန်စီပြမယ်။ ဟုတ်ပြီလား။ အခု ဇာတ်လမ်းထဲမှာ လူ ၉ ယောက် အသတ်ခံရတယ်။ ၆ ယောက်က ကျွန်တော့် သူငယ်ချင်းတွေ။ ၃ ယောက်က စကားဝါ ရွာသားတွေ။ ကျွန်တော်တစ်ယောက်ပဲ မသေဘဲ ကျန်ခဲ့တယ်။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ အဲဒီအမျိုးသမီးက အဲဒီညမှာ ကျွန်တော့်ကို ကယ်လိုက်တယ်.. ဟုတ်ပြီလား။ ဪ ပြီးတော့..အရေးကြီးတာ တစ်ချက်မေ့မသွားနဲ့ဦး။ မကောင်းဆိုးဝါးတွေဆိုတာ တကယ်ရှိတယ်ဗျ။ အိုကေနော်.. လိုက်မီပြီလား”

သူဇာလွင် ကော်ဖီကို နောက်ထပ် သုံးလေးခါ ကျိုက်ချလိုက်တယ်။ မင်းခန့်ထူး ပြောတဲ့ အချက်တွေကို ခေါင်းထဲမှာ အတင်းထိုးထည့်လိုက်တယ်။ ဘယ်အကန့် ဘယ်နေရာမှာ ထားရမှန်းမသိတဲ့ အချက်အလက် အသစ်တွေ..။

“ဟုတ်ပြီလေ။ ရှင်ဇာတ်လမ်းဆိုတော့ ရှင်ပြောတဲ့ အတိုင်းပေါ့။ ဒါနဲ့ အဲဒီ အမျိုးသမီး နာမည်က ဘယ်သူလဲ”

မင်းခန့်ထူးက လေပူတွေရင်ဘတ်ထဲ အောင်းထားရတဲ့ ပုံစံနဲ့ သက်ပြင်းကို ဂူးကနဲ မှုတ်ထုတ်ပြီး ပြန်ဖြေတယ်..

“မမမေ”

.....

+++

စကားဝါ - အပိုင်း (၃)

+++++

(ခ)

မမမေ..တဲ့။ ဒီနာမည်က သူဇာလွင် ဦးနှောက် ဟိုးအတွင်းပိုင်းတစ်နေရာမှာ.. ကြားဖူးနေသလိုလို..။ ဝတ္ထုစာအုပ်ထဲက ဇာတ်ကောင်နာမည်များလား။ သူဇာလွင် အသိတွေထဲမှာ ဒီနာမည်နဲ့ တစ်ယောက်ယောက် ရှိသလား..။ မသေချာ။ မင်းခန့်ထူးကတော့ ဒီနာမည်ကို တန်ဖိုးကြီး လျှို့ဝှက်ချက်တစ်ခုလို တစ်လုံးခြင်း

ရွတ်ချလိုက်တာပဲ။

“ဒီ..မမေမေ ဆိုတဲ့ အမျိုးသမီးက ဘယ်ကနေ ဘယ်လို ရှင့်ဇာတ်လမ်းထဲမှာ ပါလာတာလဲ”

မင်းခန့်ထူးက သူ့ဇာလွင့်မေးခွန်းကို မကြားသလို..ဘာမှ ပြန်မဖြေဘူး။ သူ့အကြည့်က မှတ်စုစာအုပ်ထဲက ဓာတ်ပုံဆီမှာ ရောက်နေတယ်။ ဒီစာအုပ်ထဲမှာ ဘာတွေများ ရေးထားသလဲ..။ သူ့ဇာလွင့် မျက်လုံးက တစ်မျက်နှာပဲ လှန်ရသေးတဲ့ မှတ်စုစာအုပ်ဆီကို ပြန်ရောက်သွားတယ်။ စာအုပ်ကို နောက်တစ်မျက်နှာ ထပ်လှန်ကြည့်မလို့ အလုပ်မှာ မင်းခန့်ထူးက တားသလိုနဲ့ ချောင်းတစ်ချက်ဟန်ပြီး သတိပေးတယ်။ သူ့ဇာလွင့် လက်ကိုပြန်ရုတ်လိုက်တယ်။

ခန်းဆီးကနေ ဖောက်ဝင်လာနေတဲ့ အလင်းရောင်က အရောင်ဖျော့စပြုနေပြီ။ ညနေစောင်းတော့မယ်ထင်တယ်။ နေမဝင်ခင် ဒီဇာတ်လမ်း ပြီးပါ့မလား။ ဒီထက်မှောင်လာရင်တော့ သူ့ဇာလွင့် ပြန်မှဖြစ်မယ်။ ဒီအခန်းထဲမှာ ဒီလူနဲ့ သူ့ပါးစပ်ကထွက်တဲ့ တောင်စဉ်ရေမရ စကားတွေနဲ့..။

မင်းခန့်ထူးက အခုမှ သတိဝင်လာသလို စကားကို ပြန်ဆက်တယ်။

“အိုကေ.. ဇာတ်လမ်းကို ပြန်ဆက်ရအောင်။ ကျွန်တော်နဲ့ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ရန်ကုန်ကနေ မနက်စောစော ထွက်လာကြတယ်။ ညနေတော်တော်စောင်းမှ စကားဝါ လမ်းချိုးကို ရောက်တယ်။ ကားပေါ်မှာ သောက်စားပျော်ပါး၊ အော်ဟစ်ပြီး ထွက်လာကြတာပေါ့။ ပါလာတဲ့ ဘီယာပုလင်းတွေ ဆေးခြောက်တွေက လမ်းမှာတင် တစ်ဝက်လောက် ကုန်သွားပြီ။ လမ်းခွဲဘက်ကို ရောက်တော့ အကုန်လုံး တော်တော်ကို မူးနေပြီ။ အကုန်လုံးနော်။ မိန်းကလေးတွေပါ မူးနေကြတာ။ ကားမောင်းတဲ့ ကျော်ဇောတောင် အမူးလွန်ပြီး ရှေ့ကို ကောင်းကောင်း မမြင်ရတော့လို့ ဘီးကို တစ်လိမ့်ခြင်း လိမ့်နေရတယ်။ စကားဝါ ရွာထဲကိုရောက်တော့ မိုးချုပ်နေပြီ.. ပြီးတော့...”

“ရှင် ကျွန်မ မေးတာကို မဖြေသေးဘူး။ မမေမေ ဆိုတဲ့ အမျိုးသမီးက စကားဝါရွာကပဲလား။ ရှင်နဲ့ ဘယ်လိုသိတာလဲ”..သူ့ဇာလွင့် ဖြတ်မေးလိုက်တယ်။

မင်းခန့်ထူးက စိတ်ရှုပ်သွားသလို စုပ်တစ်ချက်သပ်တယ်။ မျက်လုံးနှစ်ခုကို မှိတ်ပြီး စဉ်းစားတယ်။ ခေါင်းခါတယ်။

“ခင်ဗျား ဖြတ်ဖြတ် မမေးနဲ့ဗျ။ ကျွန်တော် စာရေးဆရာ မဟုတ်ဘူး။ ပုံပြောဆရာလည်း မဟုတ်ဘူး။

ဇာတ်လမ်းကို ခင်ဗျား နားလည်အောင် မနည်းပြောပြရမှာ။ မမမေ ဘယ်သူလဲဆိုတာ အချိန်တန်ရင် သိမှာပေါ့ဗျ။
စိတ်ရှည်ရှည် ထားစမ်းပါ”

“ဆောရီးပါ။ ကျွန်မ အချိန်သိပ်မရတော့မှာ စိုးလို့.. ပြီးတော့ ရှင့်ဇာတ်လမ်းကလည်း အခုထိ စကို
မစနိုင်သေးဘူးလေ..အဲဒါကြောင့်ပါ”

“ဒါဆို ခင်ဗျား ဖြတ်မမေးနဲ့တော့။ ကျွန်တော်ပြောတာကိုပဲ အစအဆုံး နားထောင်တော့။ ဟုတ်ပြီလား။
သဘောတူလား”

သူဇာလွင် ပခုံးတွန့်ပြီး ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်တယ်။ မြန်မြန်ပြီးမှ အိမ်မြန်မြန် ပြန်ရမယ်။ ဟုတ်တယ်..သူဇာလွင်
အိမ်ပြန်ချင်နေပြီ။ ဒီအခန်းထဲမှာ အံ့မှိုင်းနေတဲ့ အငွေ့အသက်တွေကို မကြိုက်ဘူး။ ဒီလူရဲ့အခုတစ်မျိုး
တော်ကြာတစ်မျိုး စကားတွေကို ကြာကြာ နားမထောင်ချင်တော့ဘူး။ သူပြောမယ့် ဇာတ်လမ်းထဲမှာ
သူဇာလွင်အတွက် တန်ဖိုးရှိမယ့် အချက်အလက်တွေ ပါနေနိုင်တယ်..ဆိုတာ သူဇာလွင် သိတော့သိတယ်။
ဒါပေမယ့် သတင်းကောင်းကောင်း မရလည်း နေပါစေတော့။ ခြေဖျားကနေ ငယ်ထိပ်အထိ တဖြည်းဖြည်း
တက်လာလိုက် ပြန်ပျောက်သွားလိုက် ဖြစ်နေတဲ့ ကြက်သီးထသလိုလို ခံစားချက်ကို သူဇာလွင် မခံနိုင်တော့ဘူး။

“အိုကေ။ ဒါဆို ကျွန်တော် ပြောတော့မယ်။ ခင်ဗျား နားထောင်တော့”..မင်းခန့်ထူးက ထိုင်ခုံမှာ ကိုယ်ကို
မတ်မတ်ထိုင်တယ်။ စားပွဲပေါ်မှာ တံတောင်ဆစ်နှစ်ဘက်ကို ထောက်၊ လက်ချောင်းတွေကို ဘယ်ညာစုံညီ
ထိပ်ခြင်းထိရင်း ဆက်ပြောတယ်။

“အဲဒီည.. စကားဝါကို ရောက်တဲ့ ပထမဆုံး ညမှာကတည်းက တစ်ခုခု မှားနေပြီဆိုတာကို ကျွန်တော်
သိခဲ့သင့်တာ..”

+++

အခန်း (၃)

.....

“ပထမည”

(က)

အိုကေ.. စောစောက ပြောနေတာကို ပြန်ဆက်ရရင်.. စကားဝါလမ်းခွဲကို ရောက်တော့ တော်တော် မှောင်နေပြီ..

ဟုတ်တယ်နော်...။ ဒါနဲ့ ကားပေါ်မှာ ကျွန်တော်နဲ့ တူတူပါလာတဲ့ သူငယ်ချင်းတွေ အကြောင်းကို ခင်ဗျားကို အရင်ပြောပြရမယ်ဗျ။ သိပ်ပြီး စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းနေလို့တော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ဒီဇာတ်လမ်းကို နားလည်ဖို့ ဇာတ်ကောင်တွေရဲ့ နောက်ကြောင်း တစ်စွန်းတစ်စကိုတော့ သိသင့်တယ်လေ။

ကားပေါ်မှာ ကျွန်တော်နဲ့ ပါလာတဲ့ သူငယ်ချင်း ၆ ယောက်။ သူငယ်ချင်းလို့သာပြောရတယ် အဲဒီ ၆ ယောက်ထဲမှာ ကျွန်တော်နဲ့ ငယ်ပေါင်းကြီးဖော်လို့ ပြောလို့ရတဲ့သူ တစ်ယောက်မှ မပါဘူး။ ကျွန်တော့်မှာ တကယ့် သူငယ်ချင်းဆိုတာ ရှိမှမရှိခဲ့ပဲလေ။ ဒီလိုပဲ သုံးရင်းဖြုန်းရင်း တွေတဲ့လူနဲ့ အဆင်ပြေသလို ပေါင်းလိုက်တာပဲ။

ကျော်ဇောနဲ့ မျိုးမြတ်အောင်က အသက် မတိမ်းမယိမ်းတွေ။ ကျွန်တော့်ထက်တော့ နည်းနည်းလေး အသက် ပိုကြီးမယ်။ သူတို့ နှစ်ယောက်ကမှ တကယ့် ငယ်ပေါင်းကြီးဖော်တွေ။ နှစ်ယောက်စလုံးက မိဘတွေ မနိုင်တော့လို့ အိမ်ကနေ ကန်ချခံထားရတဲ့သူတွေ။ ကျွန်တော့်ဆီမှာ ရှိခဲ့သမျှ မကောင်းတဲ့ အကျင့်တွေရဲ့ ၉၀ ရာခိုင်နှုန်းလောက်က အဲဒီ နှစ်ယောက်ဆီက ရတာပဲ။ အဖေမသေခင်တုန်းက ကျွန်တော့်လက်ဖျားမှာ နေ့တိုင်းနီးပါး တဖွားဖွား သီးနေခဲ့တဲ့ ပိုက်ဆံတွေကို ဘယ်လိုနေရာမှာ ဘယ်လို အသုံးချရမလဲ သူတို့ သင်ပေးခဲ့တာပေါ့။ သူတို့ အပြစ်လို့ ကျွန်တော် မပြောဘူးနော်။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်ကလည်း ကိုယ့်ကို ရှို့ပေးမယ့် မီးကို လိုက်ရှာနေခဲ့တာလေ။

ယမင်းက ကျွန်တော့်ထက် ငယ်တယ်။ မိန်းကလေး လေးယောက်ထဲမှာ ရုပ်အချောဆုံး။ အသွက်ဆုံး။ ကျော်ဇောနဲ့ ကြိုက်နေသလိုလို၊ မျိုးမြတ်အောင်နဲ့ တိတ်တိတ် တွဲနေသလိုလို.. တခြား ရည်းစားတွေပဲ ရှိသလိုလို.. ဘာမှန်းမသိတဲ့ ဆက်နွယ်မှု တစ်မျိုးနဲ့ အဖွဲ့ထဲမှာ ရောက်နေတာ။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်လည်း ယမင်းနဲ့ ဟိုလိုလို ဒီလိုလို အီစီကလီတွေ လုပ်ခဲ့ဖူးတယ်။ ဘာမှတော့ ဆက်မဖြစ်ပါဘူး။ ဆက်ဖြစ်ဖို့လည်း အခွင့်အရေး မရလိုက်ဘူးလေ။ ခင်ဗျား သိတဲ့အတိုင်းပဲ။

ပြီးတော့ ခင်နှင်းဝေ။ ကျွန်တော်တို့အခေါ် မိနှင်းပေါ့။ မိနှင်းက တခြားသူတွေနဲ့ ယှဉ်ရင် နည်းနည်းလေး ထူးခြားတယ်။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ သူက ပိုက်ဆံ ရှိတဲ့ အသိုင်းအဝိုင်းက လာတာ။ ကျွန်တော့်အဖေနဲ့ သူ့မိဘတွေနဲ့ သိကြတယ်။ ဒါပေမယ့် ဘာလို့လဲတော့မသိ၊ သူ့ကိုကြည့်လိုက်ရင် ဘယ်တော့မှ ပိုက်ဆံ မရှိဘူး။ အိမ်ကပဲ မပေးတာလား။ ပေးသမျှ ပိုက်ဆံ တစ်ယောက်တည်း သုံးပစ်သလား။ ကျွန်တော်နဲ့ စသိကတည်းက မိနှင်းက ဘယ်သွားသွား ကျွန်တော့်အိတ်ကပ်ထဲကပဲ နှိုက်သုံးနေတာ။ ဒါနဲ့ ခင်ဗျား တစ်မျိုးထင်နေမှာစိုးလို့ ပြောရဦးမယ်။ ကျွန်တော်နဲ့ သူနဲ့ ဘာမှ မပတ်သက်ဘူးနော်။ နကိုကတည်းက တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် သိပ်ကြည့်ရတာ မဟုတ်ဘူး။ မိနှင်းက ကျော်ဇောကို ကြိတ်ကြိုက်နေတယ်။ တော်တော်ကို သိသာတယ်။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ မိနှင်းနဲ့ ကျွန်တော်နဲ့ အရင်ကတည်းက သိပေမယ့် အဲဒီလောက် မပေါင်းဖြစ်ဘူး။ ကျော်ဇောနဲ့ ကျွန်တော် စသိပြီး

မကြာခင်မှာပဲ ကျွန်တော်တို့ အပြင်သွားရင် မိန်းက မသိမသာနဲ့ လိုက်လိုက်လာတယ်။ ကျော်ဇောကို လျှောက်ပြန်သံပေးတွေ လုပ်တယ်။ ဒီတော့ မိန်းကနဲ့ ယမင်းနဲ့ ကြားမှာ တင်းမာမှုလေးတွေ ရှိတယ်ဆိုပါတော့။

ဖြူမော်နဲ့ နယ်လီကတော့ ရှင်းပါတယ်။ ကျွန်တော်နဲ့လည်း သိပ်မသိဘူး။ ကျော်ဇောတို့နဲ့လည်း အဲဒီလောက် မခင်ဘူး။ သူတို့က ကလပ်တစ်ခုကနေ နောက်ကလပ်တစ်ခုကို၊ ပါတီ တစ်ပွဲကနေ နောက်တစ်ပွဲဆီကို ခုန်ပျံကျော်လွှားရင်း အသိုက်ပြောင်းနေတဲ့ မိန်းကလေးတွေ။ ဟိုအလုပ်လုပ်စားတဲ့ မိန်းကလေးတွေလား.. ဆိုတော့လည်း မဟုတ်ဘူးဗျ။ ဒီလိုပဲ ဟိုလွင့်ဒီမျော လုပ်နေရတာကို ဝါသနာပါကြတာ။ သူတို့ သဘောကျတဲ့ သူတွေနဲ့ တွေ့ရင်တော့လည်း အိပ်ရာထဲ လိုက်ရင်လိုက်မှာပေါ့လေ။ အဲဒါတော့ ကျွန်တော် သေချာ မပြောတတ်ဘူး။ အဖေသေတဲ့နေ့က ကျွန်တော်တို့တွေ ကလပ်တစ်ခုမှာ ရောက်နေတယ်။ အဲဒီကလပ်မှာ ဖြူမော်တို့ နှစ်ယောက်နဲ့ ကျွန်တော်တို့နဲ့ ချိတ်မိသွားတယ်။ အခု ခရီးသွားဖို့ စီစဉ်တော့ လူစုံအောင်ဆိုပြီး အဲဒီနှစ်ယောက်ကိုပါ လှမ်းခေါ်လိုက်တာ။ တကယ်တမ်းက သူတို့နှစ်ယောက်အကြောင်း ကျွန်တော် ဘာမှ သေချာမသိဘူး။ ဖြူမော်.. နယ်လီ ဆိုတာ သူတို့ နာမည်အရင်းတွေ မဟုတ်ဘူး။ နှစ်ယောက်စလုံး အသတ်ခံရပြီး ရဲဘက်က ကြေငြာချက် ထုတ်မှသာ နာမည်အရင်းတွေကို သိရတာ။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်ကတော့ သူတို့ကို ဖြူမော်နဲ့ နယ်လီလို့ပဲ မှတ်မိနေတယ်။ နာမည်အရင်းတွေကို မသိချင်တော့ဘူး။

အိုကေ.. ဒီတော့ ကားပေါ်မှာ ပါလာတဲ့ အပေါင်းအသင်း ၆ ယောက်စလုံးရဲ့ အကြောင်း အကြမ်းပြောပြပြီးပြီ။ ကျွန်တော်ကတော့ ပျော့ပျော့လေးနဲ့ နံတွဲ ကြောင်ချေးလို့ ပြောရမလား။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ ကျွန်တော်က ကျော်ဇောလို ရန်တွေ ခဏခဏဖြစ်၊ လက်ရဲဇက်ရဲ ဓားနဲ့ထိုး၊ တုတ်နဲ့ရိုက်.. အဲဒီလို ကောင်လည်း မဟုတ်ဘူး။ မျိုးမြတ်အောင်လို ပရော်ဖက်ရှင်နယ် ဘိန်းစားလား ဆိုတော့လည်း မဟုတ်ပြန်ဘူး။ ယမင်းလို ချစ်သူတွေ တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက်နဲ့ ပတ်တွဲနေတဲ့ အသည်းခွဲ လူမိုက်ကြီးလည်း မဟုတ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော့်မှာ သူတို့ထက် ဆိုးနေတာ တစ်ခုရှိတယ်။ ဘယ်လိုပြောရမလဲ.. ကျွန်တော့် စိတ်ဓာတ်ကိုက ယုတ်ညံ့နေတာ။ အပြင်ကနေကြည့်လိုက်ရင် ဪ.. ဒီကောင်လေးက လိမ္မာမယ့်ပုံလေး.. အသားဖြူဖြူ မျက်နှာနုနု.. ပေါ့လေ။ ဒါပေမယ့် အထဲမှာ လှိုက်စားပြီး ပျက်စီးနေတဲ့ စိတ်ဓာတ်ကို ဘယ်သူမှ မမြင်ကြဘူး။ အဲဒီလို မမြင်တဲ့အတွက်လည်း ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော် ဒေါသထွက်တယ်။ အဖေတစ်ယောက်လုံး သေသွားတာတောင် မျက်ရည်မကျတော့တဲ့ စိတ်ဓာတ်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ခွေးဖြစ်နေမှန်းသိသိကြီးနဲ့ ဘာမှမဖြစ်ဘူးဆိုပြီး ပြောင်ငြင်းချင်နေတဲ့ စိတ်ဓာတ်။ အမေမရှိဘဲ လူလားမြောက်လာတယ်။ ဪ.. ငါ့လို တခြား မိဘမဲ့တွေ အများကြီးပါလား၊ ငါ့လောက်မှ မချမ်းသာဘဲ ရုန်းကန်နေကြတဲ့ သူတွေ ရှိနေပါလား..ဆိုပြီး နားလည်ရမယ့်အစား.. ငါ့မှာတော့ အမေမရှိဘဲ ကြီးပြင်းလာရတာ..ဆိုပြီး စောက်သုံးမကျစွာနဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အခွင့်ထူးခံဖြစ်အောင် လုပ်ကြံသနားနေတဲ့ စိတ်ဓာတ်..။

ထားပါတော့..။ ဆက်ပြောနေရင် ဆုံးမှာ မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်တော်ပြောချင်တာက.. အဲဒီ ကားပေါ်မှာ ပါလာတဲ့ လူ ၇ ယောက်စလုံးက (ကျွန်တော်အပါအဝင်) သုံးစားမရတဲ့ ချဉ်ဖတ်တွေချည်းပဲလို့ ပြောချင်တာ။ ကျွန်တော်တို့မှာ တကယ့် အခက်အခဲဆိုတာကို မကြုံဖူးဘူး။ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် လုပ်ကြံဖန်တီးထားတဲ့ ဒုက္ခ အတုတွေချည်းပဲ။ ဒီတော့ စကားဝါမှာ စောင့်နေတဲ့ ပြဿနာကြီးကို ရင်ဆိုင်ဖို့ ကျွန်တော်တို့မှာ ဘာအရည်အချင်းမှ မရှိခဲ့ဘူး။

(ခ)

ကျွန်တော်တို့တွေ စကားဝါ လမ်းခွဲအတိုင်း မူးမူးနဲ့ မောင်းလာလိုက်ကြတာ ရွာထဲကိုရောက်တော့ မိုးစုန်းစုန်းချုပ်နေပြီ။ မိန်းကလေးတွေက နောက်ခန်းမှာ မူးပြီး အိပ်ပျော်နေကြပြီ။ မျိုးမြတ်အောင်ကတော့ ကားရဲ့ ဟိုနောက်ဆုံး ထိုင်ခုံမှာ ရှူရင်း မှိန်းရင်းနဲ့ အသံမထွက်တော့ဘူး။ ကျွန်တော်နဲ့ ကျော်ဇောက ရှေ့ခန်းမှာ သွေးစုတ်ဖုတ်ကောင် နှစ်ကောင်လို နီးတစ်ဝက်၊ အိပ်တစ်ဝက်နဲ့။ ကျော်ဇောက ကားစတီရာရင်ကို လက်ညှိုးနဲ့ ထောက်ကိုင်ထားရင်း ကျွန်တော့်ဘက်ကို လှည့်မေးတယ်။

“မင်းခန့်။ မင်းအိမ်က ဘယ်နားမှာလဲ။ တည့်တည့်ဆက်သွားရမှာလား”

“အာ..ငါလည်း မရောက်ဖူးဘူးလေ။ ဒီလိုပဲ မေးပြီး သွားရမှာ”

“ဘယ်သူ့ကို မေးရမှာလဲ။ ငါတော့ လူဆိုလို့ အခုထိ တစ်ယောက်မှ မတွေ့သေးဘူး”.. ကျော်ဇောက ကားပြတင်းမှန်ကို တစ်ဝက်ချ၊ အပြင်ကို လှမ်းကြည့်ရင်း ပြောတယ်။

သူပြောတာ ဟုတ်တယ်။ ကားလမ်းမက လမ်းမီးဆိုလို့ တစ်တိုင်မှ မရှိ။ လရောင်အောက်မှာ ကွန်ကရစ်လမ်းတစ်ခုလုံး ဟာလာဟင်းလင်း။ ဘေးဘီဝဲယာမှာ ပျဉ်ထောင်အိမ် ခပ်သေးသေးလေးတွေတော့ တွေ့တယ်။ မီးလုံးဝါဝါတွေ ကိုယ်စီ ထွန်းလို့၊ လူတွေကတော့ အကုန်လုံး အိမ်ထဲမှာဖြစ်မယ်။ အပြင်ထွက် လမ်းသလားနေတဲ့လူ မတွေ့ရဘူး။

“ဟိုရှေ့မှာ ကွမ်းယာဆိုင်ထင်တယ်။ အဲဒီမှာ ရပ်ပြီး မေးလိုက်”.. ရှေ့တစ်လံကျော်လောက်မှာ မြင်နေရတဲ့၊ မီးသီးသေးသေးလေးကို ကြိုးတန်းလန်းချိတ်ဆွဲထားတဲ့ဆိုင်တစ်ဆိုင်ကို ကျွန်တော် လက်ညှိုးထိုးပြလိုက်တယ်။

ဆိုင်ရှေ့မှာ ကားရပ်ပြီး ကျော်ဇောက ကားပေါ်ကနေဆင်းသွားတယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ ကားပေါ်မှာ ထိုင်နေရင်း တိတ်ဆိတ်နေတဲ့ အပြင်ဘက်ကို ဟိုကြည့်ဒီကြည့် လုပ်နေမိတယ်။ ဘာဆိုဘာမှ မရှိတဲ့ နေရာပါလား။ ပျဉ်ထောင်အိမ်တွေ ဟိုနားကြဲကြဲ၊ ဒီနားကြဲကြဲ။ စားသောက်ဆိုင်တွေ၊ ဘီယာဆိုင်တွေ ဘာမှ မတွေ့ရ။ ဘာအဆောက်အဦးမှ ဆောက်မထားတဲ့ မြေကွက်လပ်တွေက ပိုများနေတယ်။ လမ်းဟိုဘက်ခြမ်းမှာ

လရောင်လို့နေတဲ့ ခွေးမိသားစု တစ်စု။ ခွေးပေါက်စတစ်ကောင်က ကျွတ်ကျွတ်အိတ်အခွံတစ်ခုထဲကို ခေါင်းတိုးပြီး ဘာများရှိမလဲ ရှာနေတယ်။

ကားမှန်ကို အဆုံးအထိချလိုက်တော့ လေပူတွေက အထဲကို တိုးဝင်လာတယ်။ ပြင်ပလေကို ကျွန်တော် အားရပါးရ ရှူလိုက်တော့ အမူးနည်းနည်းပြေသွားတယ်။ အခုလို မိုးချုပ်နေတဲ့ အချိန်မှာတောင် ကွန်ကရစ်လမ်းကနေ တငွေငွေတက်နေတဲ့ အပူရှိန်က တော်တော်ပြင်းနေသေးတယ်။ ဖုန်မှုန့်တွေကလည်း အတောမသတ်သေးဘဲ လေထဲ ဝဲနေတုန်း။ ကွန်ကရစ်လမ်းမကနေ အထဲဘက်ကို ချိုးဝင်သွားတဲ့ မြေနီလမ်းတချို့တော့ ရှိတယ်။ မှောင်မည်းနေတော့ လမ်းသွယ်တွေထဲကို လှမ်းမမြင်ရဘူး။

ခဏကြာတော့ ကျော်ဇော ကားပေါ်ကို ပြန်တက်လာတယ်။ သူ့လက်ထဲမှာ ပါလာတဲ့ ဆေးလိပ်ဘူးနဲ့ မီးခြစ်ကို ကျွန်တော့်ဆီ ပစ်ပေးတယ်။

“ဆရာသမားက သူ့ဆိုင်မှာ ကွမ်းမဝယ်လို့ မဖြေချင်တဲ့ ပုံလုပ်နေတာနဲ့ ဆေးလိပ်ဝယ်လာရတယ် ဟေ့ကောင်ရေ”..ကျော်ဇောက ပြောရင်းနဲ့ ကားစက်ကို နှိုးတယ်။

ကျွန်တော် ဆေးလိပ်ဘူးကို ဖွင့်ပြီး စီးကရက်တစ်လိပ်ထုတ်၊ မီးညှိလိုက်တယ်။ ဆေးလိပ်ကို ရှိုက်လိုက်တော့ အဆုတ်ထဲ ထိုးဝင်သွားတဲ့ နီကိုတင်းဒဏ်ကြောင့် စောစောက ကြည်စပြုလာတဲ့ ဦးနှောက်က ပြန်ပြီး ထုံသွားတယ်။

“အိမ်နေရာ သိခဲ့ပြီလား”..ကျွန်တော်မေးလိုက်တယ်။

“ဒီအတိုင်းတည့်တည့်ဆက်သွားရုံပဲတဲ့။ လမ်းအဆုံးတည့်တည့်က ခြံပဲ။ မင်းအဖေကလည်း ဘယ်လိုဖြစ်လို့ တစ်ဘက်ပိတ် လမ်းထိပ်မှာ အိမ်ဆောက်ထားရတာလဲ”

(ဂ)

ခြံထဲမှာကားရပ်ပြီးတော့ ကျွန်တော်တို့တွေ ကားပေါ်က ဆင်းကြတယ်။ ကျွန်တော်နဲ့ ကျော်ဇောက အကြောတွေဆန့်၊ လည်ပင်းတွေ လိမ်ချိုး၊ မိန်းကလေးတွေက ဆံပင်တွေသပ်၊ အဝတ်တွေကို သပ်သပ်ရပ်ရပ်ဖြစ်အောင် ဆွဲဆန့်ကြပေါ့လေ။ မျိုးမြတ်အောင်ကတော့ ကားပေါ်က ဆင်းပြီးတဲ့ အချိန်အထိ မျက်လုံး သေချာမပွင့်သေးဘူး။ နှာခေါင်းကို လက်နဲ့ တပွတ်ပွတ်လုပ်ရင်း နှာချေချင်သလိုလို ချောင်းဆိုးချင်သလိုလို လုပ်နေတယ်။

ကျွန်တော်တို့ ကားထဲက ပစ္စည်းတွေကို မချနိုင်သေးဘူး။ အားလုံးရဲ့ မျက်လုံးတွေက ခြံထဲက ပျဉ်ထောင်အိမ်ဆီမှာ။ ခဏကြာတော့ ကျော်ဇောနဲ့ မျိုးမြတ်အောင်ဆီက ပြိုင်တူ ရယ်လိုက်တဲ့အသံတွေ ထွက်လာတယ်။

“ဟားဟား..မင်းဖားသားကြီးကတော့ မင်းကို လုပ်သွားပြီ ဟေ့ကောင်ရေ..” ကျော်ဇောက လှောင်တယ်။

“အေးလေကွာ မင်းခန့်ရာ..။ မင်းပြောတော့ မင်းအတွက် အိမ်ကြီးတစ်လုံးလုံး အမွေပေးသွားတာဆို
“..မျိုးမြတ်အောင်ကလည်း ရယ်သံအုပ်အုပ်၊ စကားသံ လေးတိလေးတွဲနဲ့ ဝင်ထောက်ခံတယ်။

ကျွန်တော် သူတို့နှစ်ယောက်ကို ဘာမှ ပြန်မပြောနိုင်သေးဘဲ ပျဉ်ထောင်အိမ်ကို စိုက်ကြည့်နေမိတယ်။
ဒီလိုနေရာမျိုးမှာ ဆောက်ထားတဲ့ အိမ်ဆိုကတည်းက ကျွန်တော် အများကြီး မျှော်လင့်မထားပါဘူး။ ဒါပေမယ့် လူနေလို့ရလောက်မယ့် အိမ်တစ်ခု..ဖြစ်မယ်လို့တော့ ထင်ထားတာပေါ့။

ခင်ဗျား အဲဒီအိမ်ပုံစံကို သတင်းစာတွေထဲမှာ မြင်လိုက်ရမှာပေါ့။
ဘယ်လောက်စုတ်ပြတ်နေသလဲဆိုတာ။ သတင်းထဲက မှုခင်းဓာတ်ပုံတွေထဲမှာတော့ မသိသာလှဘူးဗျ။ အပြင်မှာ မျက်မြင် ကိုယ်တွေ့တွေ့ရမှ အဲဒီ အိမ်ရဲ့ တကယ့် အခြေအနေကို သိရမှာ။

ပျဉ်ထောင်အိမ်က အိမ်လို့ ကျိန်ပြောရမယ့် ပုံစံဖြစ်နေတယ်။ ခေါင်မိုးမိုးထားတဲ့ တုတ်တန်းတွေက ပြတ်ထွက်ပြီး တွဲလောင်းကျနေပြီ။ အိမ်ရှေ့လှေကားပေါ်မှာ သစ်ရွက်ခြောက်တွေပွစာတက်နေတယ်။ အပေါ်ဆုံးအထစ်နားမှာ ခွေးချေးတွေလား၊ လူချေးတွေလား အပုံလိုက်။ အိမ်ရှေ့တံခါးကလည်း ပျဉ်ပြားတွေကျိုးပြီး အလယ်ကောင်တည့်တည့်မှာ အပေါက်ကြီး ဖြစ်နေတယ်။ တံခါးက ဟောင်းလောင်းပွင့်ပြီး အထဲကို တိုးလျှိုပေါက် လှမ်းမြင်နေရတယ်။

လက်ထဲမှာ ကိုင်ထားတဲ့ အိမ်တံခါးသော့ကိုကြည့်ပြီး ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်တောင် ရယ်မိသွားတယ်။
အဖေ့တပည့်တစ်ယောက်က ကိုမင်းခန့် အတွက် အိမ်သော့ ဆိုပြီး ပေးသွားတာ။ အခုပုံစံအတိုင်းဆိုရင် အိမ်က ဖွင့်စရာ သော့ခလောက်တောင် မရှိတော့ဘူးလေ။

တော်သေးတယ်။ အိမ်ထဲကိုရောက်တော့ မီးခလုတ်ကို စမ်းပြီး ဖွင့်လိုက်တာ မီးကတော့ လာနေတယ်။
ညှော်ခန်းကြမ်းပြင်တစ်ခုလုံးက အပြင်ကဝင်လာတဲ့ ဖုန်တွေ သဲတွေနဲ့ တရှုပ်ရှုပ်ဖြစ်နေတယ်။ ညှော်ခန်းထဲမှာ ဆက်တီခုံ ခပ်စုတ်စုတ် တစ်စုံ။ စားပွဲတစ်လုံး။ အိမ်အနောက်ဘက်မှာတော့ အိပ်ခန်းလို့ ထင်ရတဲ့ အခန်းနှစ်ခန်း။

ယမင်းက လိုက်ဝင်မလာသေးဘဲ ကားနားမှာ ရပ်ပြီး ခြံအပြင်ဘက်ကို လှမ်းကြည့်နေတယ်။

ဖြူမော်နဲ့ နယ်လီက နှာခေါင်းတရှုံ့ရှုံ့နဲ့ အိမ်ထဲကို မဝံ့မရဲ လိုက်ဝင်လာတယ်။ မိနှင်းကတော့ အိမ်လှေကားထစ် ခြောက်ထစ်လောက်ကိုတက်ဖို့ ကျော်ဇောလက်မောင်းကို အတင်းကိုင်ပြီး အားယူနေတယ်။ မျိုးမြတ်အောင်က ဧည့်ခန်းထဲက ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်ပြီး လက်ထဲက စက္ကူထုပ်ကို ဖြည့်နေတယ်။

ကျော်ဇောက ဆက်တီခုံမှာ ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်ချလိုက်တယ်။ မိနှင်းက ကျော်ဇောဘေးက နေရာကို လက်ကိုင်ပုဝါနဲ့ သုံးလေးချက် သုတ်ပြီးမှ ဝင်ထိုင်တယ်။ ဖြူမော်နဲ့ နယ်လီက တစ်ယောက်လက်တစ်ယောက်ကိုင်ပြီး အိမ်သာရှိတယ်လို့ ထင်ရတဲ့ နောက်ဘက်ခြမ်းကို လျှောက်သွားကြတယ်။

“အထဲမှာတော့ ဒီလောက်မဆိုးပါဘူး”..အခန်းပတ်ပတ်လည်ကို ကြည့်ရင်း ကျွန်တော်ပြောလိုက်တယ်။

“အနံ့အသက်တော့ သိပ်မကောင်းဘူးနော် ဟေ့ကောင်”..ကျော်ဇောက နှာခေါင်းတရှုံ့ရှုံ့လုပ်ရင်း ပြောတယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ အမူးမပြေသေးလို့လားတော့ မသိ၊ ဘာအနံ့မှ မရဘူး။

“မင်းတို့ကလည်း ။ ဂျီးများမနေနဲ့။ ဒီမှာ တစ်ရက်နှစ်ရက်နေပြီးရင် တစ်အိမ်လုံး မီးတင်ရှိပစ်မှာလို့ ငါပြောပြီးသားပဲ။ အခုလို စုတ်ပြတ်နေတော့ မီးရှိလို့ ပိုတောင်လွယ်သွားသေးတယ်”..ကျွန်တော် ပြောလိုက်တယ်။ ကျော်ဇောက အိုကေလေ ဆိုတဲ့ ပုံစံနဲ့ လက်မထောင်ပြတယ်။

“အိပ်ခန်းတွေဘက် သွားကြည့်မယ်လေ”..မိနှင်းက ကျော်ဇောလက်မောင်းကို လက်ညှိုးနဲ့ တို့ရင်း ပြောတယ်။ ကျော်ဇောက ခေါင်းခါတယ်။

“နေပါဦး။ အေးဆေးပေါ့။ နင်တို့ကလည်း တစ်လမ်းလုံး အိပ်လာတာ မဝသေးဘူးလား။ သောက်ဦးစားဦးမယ်လေ။ ဟေ့ကောင် မျိုးမြတ် ဘာတွေဖန်နေတာလဲ”..ကျော်ဇောက မျိုးမြတ်ဘက်ကို လှည့်ပြီးမေးတယ်။ မျိုးမြတ်အောင်က သူ့လက်ထဲမှာကိုင်ထားတဲ့ ပန်းရောင် ဆေးပြားကို ထောင်ပြတယ်။

“တစ်ညလုံး မအိပ်ဘဲ လန်းကြမယ်လေ။ မင်းခန့်.. ရေသန့်ဘူးအခွံလေးဘာလေး မရှိဘူးလား”..မျိုးမြတ်အောင်က ပြောတယ်။

“ကားပေါ်မှာ ရှိမှာပေါ့”..ကျွန်တော် ပြန်ပြောလိုက်တယ်။

“မင်းခန့်။ ကားပေါ်က ဘီယာပုလင်းတွေ သွားယူကွာ။ ငါလည်း တစ်လမ်းလုံး ကားမောင်းလာတာ တောင့်တင်းနေပြီ”..ကျော်ဇောက ကျွန်တော့်ကို အသနားခံတဲ့ မျက်နှာနဲ့ လှမ်းပြောတယ်။

“ဟဲ့..နင်သွားရင် ယမင်းကိုပါ ခေါ်ခဲ့နော်။ ယမင်းက လိုက်မလာဘဲ ကားနားမှာ ဘာလုပ်နေတာလဲ”.. မိနင်းက ကျွန်တော့်ကို လှမ်းမှာပြီး အိတ်ထဲကနေ မှန်တစ်ချပ်ထုတ်၊ ဧည့်ခန်းရဲ့ မီးရောင် ပြပြအောက်မှာ သူ့ဆံပင်တွေသူ ခေါင်းစည်းကြိုးနဲ့ စည်းတယ်။

(ဃ)

အပြင်မှာ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး မှောင်မည်းနေတယ်။ စောစောက သာနေတဲ့ လရောင်က တိမ်အောက်ထဲတိုးဝင်ပြီး ပြန်ပျောက်သွားပြီ။ လေထုက ပူပြီး မွန်းကြပ်နေတယ်။ ညလေတဖြူးဖြူးထဲမှာ ဖုန်တွေသဲတွေ ရောပါနေသလို.. အသက်ရှူမဝချင်စရာ။ ခြံထဲမှာ စိုက်ထားတဲ့ သစ်ပင်တွေ.. ဘာအပင်တွေလဲတော့ မသိဘူး။ အပင်တွေ အကုန်လုံးနီးပါးက အရွက်မရှိဘဲ အရိုးပြိုင်းပြိုင်းဖြစ်နေတာတော့ မှတ်မိတယ်။ ကျွန်တော် အိမ်ပေါ်ကနေ ပြန်ဆင်းလာပြီး ခြံထဲက ကားရပ်ထားတဲ့နေရာကို သွားတော့ ယမင်းက ကားဘေးမှာ မတ်တပ်ရပ်နေတုန်း။

“ယမင်း အထဲကို သွားတော့လေ။ ငါ ဘီယာပုလင်းတွေ ယူပြီး လိုက်လာခဲ့မယ်”.. ကျွန်တော် ယမင်းကို လှမ်းပြောပြီး ကားနောက်ဖုံးကို ဖွင့်တယ်။ ဘီယာပုလင်းတွေ ထည့်ထားတဲ့ ဖော့ဘူးကို မနိုင်မနင်းနဲ့ မ,တယ်။

ကားနောက်ဖုံးကို ပြန်ပိတ်လိုက်တော့ ကျွန်တော့်နားထဲမှာ အသံတစ်သံ ကြားလိုက်တယ်။ ဗိုက်ထဲက လာတဲ့အသံမျိုး။ ခင်ဗျား သိမှာပေါ့။ ဗိုက်အရမ်းဆာရင် တဂွီဂွီနဲ့ မြည်တဲ့ အသံမျိုးလေ။ ဒါပေမယ့် အဲဒီတုန်းက ကြားလိုက်ရတဲ့ အသံက အထဲတစ်နေရာက လာတဲ့အသံလို ခပ်အုပ်အုပ်မဟုတ်ဘဲ အကျယ်ကြီး။

ကျွန်တော် ကိုယ့်ဗိုက်ကိုယ် ပြန်ကြည့်လိုက်တယ်။ ငါများ ဗိုက်ဆာပြီး အစာအိမ်ထဲက အသံတွေ ထွက်နေသလားပေါ့။ ဒါပေမယ့် အသံက ကျယ်လွန်းတယ်။ ကျွန်တော် ကားနောက်ကနေ ပတ်ထွက်လိုက်တော့ ယမင်းက မတ်တပ်ရပ်နေတုန်းပဲ။ စောစောကလို မလှုပ်မယှက်ပဲ။

“ယမင်း နင်ဗိုက်ဆာနေတာလား။ ဗိုက်ထဲက တဂွီဂွီနဲ့ အကျယ်ကြီးဟာ”.. ကျွန်တော် ရယ်ရင်း ပြောလိုက်တယ်။

ယမင်းက ကျွန်တော့်ကို လှည့်မကြည့်ဘူး။ ခြံအပြင်ဘက်ကို တည့်တည့်ကြီး စိုက်ကြည့်နေတုန်းပဲ။ ဘေးတစ်စောင်းလှည့်ထားတဲ့အတွက် ကျွန်တော် သူ့မျက်နှာကို သေချာမမြင်ရဘူး။ မျက်နှာကို တစ်ဝက်တပျက် ဖုံးထားတဲ့ ဆံပင်ရှည်တွေကို မြင်ရတယ်။ တဆတ်ဆတ် ခါနေတဲ့ မေးရိုးကို မြင်ရတယ်။

ကျွန်တော် လက်ထဲမှာကိုင်ထားတဲ့ ဘီယာသေတ္တာကို မြေကြီးပေါ်မှာ ချလိုက်တယ်။ ယမင်းရှေ့ကို

အမြန်လျှောက်သွားလိုက်တယ်။

အဲဒီမှာ တွေ့လိုက်ရတဲ့ ယမင်းရဲ့မျက်နှာကို ကျွန်တော် ဒီတစ်သက်မမေ့ဘူး။

ကျွန်တော်တို့နဲ့ အတူတူပါလာတဲ့ မိန်းကလေးတွေထဲမှာ ယမင်းက အချောဆုံးလို့ ခင်ဗျားကို ပြောပြပြီးပြီ မဟုတ်လား။ အဲဒါ အပိုတွေ ပြောနေတာမဟုတ်ဘူးဆိုတာ ယမင်းရဲ့ဓာတ်ပုံကို ခင်ဗျား တွေ့ဖူးရင် သိမှာပါ။ လူတွေ တော်တော်များများ စကားဝါအမှုကို စိတ်ဝင်စားကုန်ကြတာ ယမင်းကြောင့် အများကြီးပါတယ်လေ။ ဒီလို ကောင်မလေး ချောချောလေး ဘယ်လိုများ အသတ်ခံရပါလိမ့် ဆိုပြီး...။

ဒါပေမယ့် အဲဒီညက အမှောင်ထဲမှာ ဖြစ်ပျက်နေတဲ့ ယမင်းရဲ့မျက်နှာကို မြင်လိုက်ရင် ခင်ဗျားတို့ တော်တော် တရားရသွားလိမ့်မယ်။ ကျွန်တော်တို့ ကြားကြားနေရတဲ့ တရားစကားထဲက အတိုင်းလိုပဲ.. ဘာတဲ့.. လူဆိုတာ အပုပ်ကောင်ကို ရုပ်ဆောင်နေတယ်ဆိုလား...။ အဲဒီအတိုင်းပဲ။

ယမင်းရဲ့မျက်နှာပေါ်မှာ ရှိတဲ့ အကြောတွေ အကုန် ပြတ်ထွက်သွားသလို မျက်ခုံးတွေ နှုတ်ခမ်းတွေ အကုန် လျော့လျဲပြီး အိတ်တွဲကြီး ဖြစ်နေတယ်။ ပါးစပ်ထဲကနေ သွားရည်လိုလို အရည်တွေ စီးကျနေတယ်။ အဆိုးဆုံးကတော့ သူ့မျက်လုံးတွေပဲ။ မျက်လုံးနှစ်လုံးစလုံးက အပေါ်ကို လန်တက်ပြီး မျက်ဖြူလန်နေတာ။

ပြီးတော့ သူ့ပါးစပ်က ဟောင်းလောင်းကြီး ပွင့်နေတယ်။ အဲဒီလို ပါးစပ်ဟောင်းလောင်းပွင့်နေတာ ဘယ်လောက်တောင် ကြာသွားပြီလဲမသိဘူး၊ သူ့လျှာတစ်ခုလုံး ဖြူဖွေးနေပြီ..။ လျှာပေါ်မှာ တင်နေတဲ့ ဖုန်မှုန့်တွေကိုပါ လှမ်းမြင်နေရတယ်။ သူ့အောက်မေးရိုးက အဖျားတက်နေတဲ့ လူနာလို တဆတ်ဆတ်နဲ့ ခါနေတယ်။

ကျွန်တော့် ခေါင်းထဲကို ပထမဆုံး ဝင်လာတဲ့ အတွေးက ..ဒီမိန်းမတော့ ဝက်ရူးပြန်နေပြီထင်တယ်..ဆိုတဲ့ အတွေးပဲ။

“ယမင်း နင်ဘာဖြစ်တာလဲ။ ငါ့ကိုကြည့်စမ်း...”ကျွန်တော် ယမင်းရဲ့လက်မောင်းနှစ်ဘက်ကို လှုပ်ခါပြီး မေးတယ်။ သူ့မေးစရာမှာ စီးကျနေတဲ့ သွားရည်တွေက ကျွန်တော့်ကိုပါ လာစင်တယ်။ သူ့တစ်ကိုယ်လုံးက အရိုးမပါတဲ့ သတ္တဝါတစ်ကောင်လို ဒယိမ်းဒယိုင်ဖြစ်ပြီး ကျွန်တော့်လက်ထဲမှာ ယိုင်ထိုးနေတယ်။

ကျွန်တော် အိမ်ဘက်ကို လှမ်းအော်မလို့ အလုပ်မှာ.. စောစောကကြားလိုက်ရတဲ့ ဂီ...ဆိုတဲ့ အသံကြီး...။ ကျွန်တော် နောက်ကို လှည့်ကြည့်တယ် ဘာမှ မတွေ့ဘူး။ ထိုးထိုးထောင်ထောင်နဲ့ မညီမညာ စိုက်ထားတဲ့ ခြံစည်းရိုး တိုင်တွေ၊ အဲဒီအပြင်ဘက်မှာ လူအသွားအလာ လုံးဝ မရှိတဲ့ ကွန်ကရစ်လမ်းမ။ အဲဒါတွေရဲ့နောက်မှာ

ပိန်းပိတ်အောင် မောင်နေတဲ့ အမောင်...။

“ကိုမင်းခန့်.. ဘာဖြစ်တာလဲ။ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ကျွန်တော် ယမင်းဘက်ကို ပြန်လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ယမင်းက ကြောက်လန့်တကြား မျက်နှာနဲ့ ကျွန်တော့်ကို ကြည့်နေတယ်။

“နင့်မျက်နှာက...”..ကျွန်တော် ပြောရင်းနဲ့ ယမင်းရဲ့မျက်နှာကို လက်နဲ့ စမ်းကြည့်လိုက်တယ်။ စောစောက တွန့်လိမ် လျော့ရဲနေတဲ့ မျက်လုံးတွေ နှုတ်ခမ်းတွေ အခုတော့ ပုံမှန်အတိုင်းပဲ။ လှနေတုန်းပဲ။

“အား..ဘာတွေလဲ.. ရှုံ့စရာကြီး”..ယမင်းက သူ့မေးစေ့မှာ ပေနေတဲ့ သွားရည်တွေကို အခုမှ စမ်းကြည့်ပြီး အော်တယ်။

“နင် ဝက်ရူးပြန်နေတာ မဟုတ်ဘူးလား”..ကျွန်တော် တည့်တည့်ကြီး မေးလိုက်တယ်။

“ဘာတွေပြောနေတာလဲ။ အာ..ကိုမင်းခန့်.. ရှုံ့စရာကြီးကွာ.. မျက်နှာကို ဘာတွေနဲ့ သုတ်သွားတာလဲ...။ ပါးစပ်ထဲမှာလည်း သဲတွေဝင်ကုန်ပြီကွာ...”.. ယမင်းက ပြောရင်းနဲ့ ဆောင့်အောင့်ပြီး အိမ်ဘက်ကို လှည့်ထွက်သွားတယ်။

ကျွန်တော် တစ်ယောက်တည်း ကားနံဘေးမှာ ကြောင်တောင်တောင်နဲ့ ကျန်ခဲ့တယ်။ အောက်မှာ ချထားတဲ့ ဘီယာသေတ္တာကို ပြန်မ.. အိမ်ဘက်ကို ပြန်လျှောက်လာလိုက်တယ်။

+++

အခန်း (၄)

(က)

“ကျွန်တော် မပြောဘူးလား.. အဲဒီ ပထမ ည ကတည်းက ကျွန်တော် သိသင့်ခဲ့တာ..”

မင်းခန့်ထူးက စကားအရှည်ကြီး ပြောလိုက်ရလို့ မောသွားတဲ့ပုံစံနဲ့ ထိုင်ခုံမှာ နောက်လှန်ပြီး မှီချလိုက်တယ်။ သူ့ဇာလွင်က မျက်မှောင်ကြီး ကြုတ်ပြီး မင်းခန့်ထူးကို စိုက်ကြည့်နေတယ်။

“ကိုမင်းခန့်.. ရှင် ကျွန်မကို သရဲတစ္ဆေပုံပြင်တွေ ပြောပြမလို့လား။ ကျွန်မ အဲဒါတွေကို အယုံအကြည်မရှိ..”

“ခင်ဗျားတစ်ယောက်တည်း မယုံတာမဟုတ်ဘူးဗျ။ ကျွန်တော်လည်း မယုံဘူး။ သရဲတွေ တစ္ဆေတွေ နာနာဘာဝတွေ ကျွန်တော် မယုံဘူး”..မင်းခန့်ထူးက စိတ်ဆိုးသွားတဲ့ လေသံနဲ့ ဖြတ်အော်တယ်။

“ရှင်ပြောတော့ မကောင်းဆိုးဝါးတွေကို ယုံတယ်ဆို.. ပြီးတော့ ရှင်စောစောက ပြောပြနေတဲ့ ဇာတ်လမ်းက သရဲဇာတ်လမ်းဖြစ်နေပြီလေ”
မင်းခန့်ထူးက ခေါင်းခါတယ်။

“မဟုတ်ဘူး။ မကောင်းဆိုးဝါးဆိုတာ အဲဒါကိုပြောတာမဟုတ်ဘူး။ ပြီးတော့ ခင်ဗျားပြောတဲ့ သရဲတွေ တစ္ဆေတွေဆိုတာ တကယ်ရှိခဲ့တယ် ဆိုရင်တောင် သူတို့ကို နိုင်တဲ့ ဘုန်းကြီးတွေ၊ ဘုရားစာတွေ ဂါထာတွေ ရှိနေတယ် မဟုတ်လား။ အခုဟာက ကျွန်တော်တို့ မကြားဖူး၊ မကြုံဖူးသေးတဲ့ မကောင်းဆိုးဝါးမျိုး”

တိတ်ခွေက ချောက်ခနဲ ရပ်သွားတယ်။ သူ့ဇာလွင် သက်ပြင်းအရှည်ကြီး ချလိုက်တယ်။

“ကဲ.. ကိုမင်းခန့်.. တိတ်ခွေ တစ်ခွေလည်း ကုန်သွားပြီ။ ရှင်ဇာတ်လမ်းက ဘာမှ ထူးမလာဘူး။ မဟုတ်က ဟုတ်က ကြောက်စရာ ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ်လောက် ရရုံနဲ့တော့ ကျွန်မ ဒီလောက် အပင်ပန်းခံမနေဘူး။ ကောလာဟလ ဂျာနယ်တစ်စောင် ကောက်ဖတ်လိုက်ရင် ဒီလိုသတင်းတွေ အပုဒ် နှစ်ဆယ်လောက် ပါနေတာပဲ”..
သူ့ဇာလွင် ပြောရင်းနဲ့ ထိုင်ခုံကနေ ထရပ်လိုက်တယ်။ မင်းခန့်ထူး ဒီတစ်ခါ ထပ်တားရင်လည်း တားပါစေ။ သူမနေတော့ဘူး.. ပြန်တော့မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။

မင်းခန့်ထူးက ထိုင်ရာကနေ မထဘဲ သူ့ဇာလွင်ကို စိုက်ကြည့်နေတယ်။ ပြီးမှ-

“ဒုတိယညမှာ ယမင်း သေသွားတယ်”..မင်းခန့်ထူးကပြောတယ်။

သူ့ဇာလွင် ထိုင်ခုံမှာ ပြန်ထိုင်လိုက်တယ်။

“ဘယ်လို.. ရှင် ဘာတွေ ပြောနေတာလဲ။ ၂၉ ရက်နေ့မှာ ရှင်တို့ စကားဝါရွာကို ရောက်တယ်ဆိုတော့ ရှင်ပြောချင်တာက ၃၀ ရက်နေ့မှာ ယမင်းဆိုတဲ့ မိန်းကလေး သေသွားတယ်လို့ ပြောချင်တာလား”

“ဟုတ်တယ်”

သူဇာလွင် ဖုန်းကို အမြန်ထုတ်တယ်။ ဖုန်းထဲက မှတ်စုတွေကို ပြန်ဖတ်တယ်။

“ဒါပေမယ့် ဒီမှတ်တမ်းထဲမှာ ရေးထားတာက လူ ၉ ယောက်စလုံး မေလ ၂ ရက်နေ့မှာ တပြိုင်တည်း အသတ်ခံရတာလို့ ရေးထားတာ..”

မင်းခန့်ထူးက ပခုံးတွန့်တယ်။

“အဲဒါတော့ ခင်ဗျား စဉ်းစားလေ။ ကျွန်တော်ပြောတာကို ယုံမလား..။ အဲဒီ ခင်ဗျားဖုန်းထဲက.. မှတ်စုတွေကို ပိုပြီး ယုံမလား”

“ဒါဆို.. ၃၀ ရက်နေ့မှာ အဲဒီမိန်းကလေး သေသွားတယ်ဆိုတော့ .. ကျန်တဲ့လူတွေကရော”..သူဇာလွင် မေးလိုက်တယ်။

“ခင်ဗျား သိချင်ရင် ဒုတိယညရဲ့ ဇာတ်လမ်းကို ဆက်ပြီးနားထောင်လေ”..မင်းခန့်ထူးက မဲ့ပြီး ပြုံးရင်း ပြောတယ်။

++++

စကားဝါ - အပိုင်း ၄

++++++

အခန်း (၄)

(က)

စောစောက ကျွန်တော် ပြောပြတဲ့ ယမင်းကိစ္စကလွဲရင် ပထမညမှာ ဘာမှ ထူးထူးခြားခြား ဆက်မဖြစ်ဘူးဗျ။

အိမ်ပေါ်ပြန်ရောက်တာနဲ့ ကျွန်တော် ကားပေါ်က သွားယူလာတဲ့ ဘီယာပုလင်းတွေကို ဖောက်တယ်။ ကြမ်းပြင်အလယ်ကောင်မှာ အမြည်းတွေ မုန့်ထုပ်တွေပုံ၊ အကုန်လုံး ဝိုင်းကြီးပတ်ပတ်ထိုင်ပြီး တစွတ်စွတ်သောက်တယ်။ ဘီယာတွေ ကုန်သွားတော့ ကားပေါ်မှာ ကျန်နေသေးတဲ့ အရက်ပုလင်းတွေ ထပ်သွားယူတယ်။ ထပ်သောက်တယ်။ မျိုးမြတ်စီစဉ်ပေးတဲ့ ဆေးပြားတွေကို ခဲပတ်ပေါ်မှာတင်၊ မီးငွေ့ငွေ့နဲ့ မြိုက်၊ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် လက်ဆင့်ကမ်းပြီး ရှူကြတယ်။ စကားတွေ အများကြီးပြောကြတယ်။ ရယ်ကြတယ်။ မိန်းကလေးတွေထဲက တစ်ယောက်က မူးမူးနဲ့ အကျယ်ကြီး အော်ငိုတယ်။ ဖြူမော်လား နယ်လီလား သေချာ မမှတ်မိဘူး။ သူ့မျက်နှာကို ကျွန်တော်က လက်ပေကြီးနဲ့ သုတ်တဲ့အကြောင်း ယမင်းက ရယ်ပွဲဖွဲ့ရင်း ဖောက်သည်ချတယ်။ သူပြောတာကို ဘယ်သူမှ စိတ်မဝင်စားကြပါဘူး။ အကုန်လုံးက

လူမှန်းမသိအောင် မူးနေကြတာကိုး။ ကျော်ဇောနဲ့ မျိုးမြတ်အောင်က ရှေးဟောင်းနှောင်းဖြစ်တွေပြောရင်း သူတို့နှစ်ဦးပဲသိပြီး ကျွန်တော် မသိတဲ့ အရာတွေကို အလွမ်းသယ်ကြတယ်။ မိန်းက ကျော်ဇောပေါင်ကို ခေါင်းအုံးပြီး အိပ်ပျော်သွားတယ်။ ယမင်းက ထိုင်နေရာကနေ ထသွားပြီး အိမ်ထဲက အခန်းတွေကို တစ်ခန်းဝင် တစ်ခန်းထွက် လိုက်ကြည့်တယ်။ သူတွေ့တာတွေကို အဖွဲ့ဆီ လှမ်းအော်ပြောရင်း သတင်းပို့တယ်။ အိမ်သာထဲမှာ ရေမရှိတဲ့အကြောင်း၊ ရေချိုးခန်းပိုက်ခေါင်းတွေ ပြုတ်နေတဲ့အကြောင်း၊ အိပ်ခန်း နှစ်ခန်းစလုံးမှာ ပင့်ကူမျှင်တွေ ပြည့်နေတဲ့အကြောင်း၊ မီးဖိုချောင်ထဲမှာ ဒန်အိုးဒန်ခွက် တစ်ခုမှ မရှိတဲ့အကြောင်း..စသဖြင့် အစုံပဲ။

ကျွန်တော်ကတော့ တရိပ်ရိပ်တက်လာတဲ့ အရက်ရှိန်၊ ခေါင်းထဲမှာ တဒုတ်ဒုတ် ဆောင့်တိုးနေတဲ့ မူးဝေမှု.. ဒါတွေကို အရသာခံရင်း အိမ်ရဲ့ ပေါက်ပြဲကျိုးကြေနေတဲ့ မျက်နှာကြက်နဲ့ နံရံတွေကို ကြည့်နေမိတယ်။ မသိစိတ်ထဲမှာ.. ဒါပြီးရင် ငါ ဘာဆက်လုပ်မှာလဲ ဆိုတဲ့ စိုးရိမ်စိတ်က ခေါင်းထောင်စပြုလာတိုင်း နောက်ထပ် အရက်တစ်ခွက်၊ နောက်ထပ် ဆေးပြားတစ်ပြား ကိုယ်ထဲကို သွန်းထည့်ပြီး စိုးရိမ်စိတ်ကို ပြန်ဖိချတယ်။ ကျွန်တော် ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ အိပ်ပျော်သွားတော့ မိုးလင်းစပြုပြီ။

(ခ)

နောက်တစ်နေ့ မနက်မှာ ပြဿနာတွေ စတက်တော့တာပဲ။ ပြဿနာဆိုလို့.. ကြီးကြီးမားမားတွေတော့ မဟုတ်သေးဘူးဗျ။ ဒီလိုပဲ အခက်အခဲလေးတွေပေါ့။ မစဉ်းစား မစီစဉ်ဘဲ ထွက်လာခဲ့တဲ့ ခရီးတစ်ခုလည်း ဖြစ်တယ်။ ကျွန်တော်တို့ တစ်ဖွဲ့လုံးကလည်း လက်တွေ့ အသုံးချလို့ရတဲ့ ပညာဆိုလို့ တစ်ခုမှ မတတ်ဘူး။ ဒီတော့ မနက်လင်း တာနဲ့ ပျာယာခတ် ကမ္ဘာ့ပျက်တဲ့အသံတွေ စီကနဲ ကြားရတာပေါ့။

ကျွန်တော် အိပ်ပျော်သွားတာ သုံးလေးနာရီလောက်ပဲ ရှိဦးမှာပေါ့။ မိန်းကလေးတွေရဲ့ တကျီကျီ အော်သံတွေကြောင့် ကျွန်တော် အိပ်ရာနိုးလာတယ်။

“မင်းခန့်.. ဟဲ့..လုပ်ပါဦး။ နင့်အိမ်သာက ရေလည်း မလာဘူး”..ဖြူမော့ အသံ။

“ကိုမင်းခန့်.. ယမင်းတို့ ရေဘယ်မှာ ချိုးရမှာလဲ”.. ဒါက ယမင်းအသံ။

“နင့်အိမ်ကလည်း ကုတင်တောင် မရှိဘူးဟယ်။ ငါတို့ ဒီမှာ ကျောတွေတောင် အောင့်နေပြီ”..ဒါက မိန်းကရဲ့ အသံ။

ကျွန်တော် အိပ်မှုနံရံနဲ့ မျက်လုံးကို ပွတ်ပြီး ဧည့်ခန်းပတ်ပတ်လည်ကို ကြည့်လိုက်တယ်။ ကျော်ဇောနဲ့ မျိုးမြတ်က ကျွန်တော်နဲ့ မလှမ်းမကမ်းမှာ မှောက်လျက်သားတွေ အိပ်ပျော်နေကြတယ်။ မိန်းက နံရံကို မှီရင်း

အားရပါးရ သမ်းနေတယ်။ ဧည့်ခန်းက မနက်အလင်းရောင်အောက်မှာ ပိုလို့တောင်
စုတ်ပြတ်ဟောင်းနွမ်းနေတယ်။ လေးဘက်လေးတန် သစ်သားနံရံတွေက ဆေးဖြူတွေ အဖတ်လိုက်ကွာလို့..
အထဲက သစ်ရောင်တွေ ဟောင်းလောင်း ပေါ်နေတယ်။ မျက်နှာကြက်ထောင့်တွေမှာ ကပ်နေတဲ့ ပင့်ကူအိမ်တွေ၊
ငှက်သိုက်လိုလို ကြွက်သိုက်လိုလို အထွေးအမြင်တွေကို အခုမှ သေချာ မြင်ရတယ်။ ကျွန်တော် နားထဲကို
ပြိုတိုးဝင်လာတဲ့ ပြဿနာသံတွေကို မကြားချင်ယောင်ဆောင်တယ်။ ကြမ်းပြင်မှာ လှဲနေရာကနေ
မတ်တပ်ထရပ်လိုက်တယ်။ ခေါင်းထဲမှာ ရိပ်ခနဲ ဖြစ်ပြီး ယိုင်သွားတယ်။

“ကိုမင်းခန့်.. ဟဲလို.. ပြောနေတာရော ကြားရဲ့လား”..ယမင်းက သူ့လက်မောင်းသူမြှောက်ပြီး ရှူကြည့်ရင်း
ကျွန်တော့်ကို လှမ်းမေးတယ်။

ကျွန်တော် ဘာမှ ပြန်မပြောသေးဘဲ အိမ်နောက်ဘက် မီးဖိုချောင်ဆီကို လျှောက်သွားတယ်။ နောက်ဖေး တံခါးကို
ဖွင့်တယ်။ အပြင်ကနေ စူးခနဲ လှိမ့်ဝင်လာတဲ့ နေရောင်ကြောင့် မျက်လုံးတွေ ပျာတာတာ ဖြစ်ချင်သွားတယ်။
တံခါးဝမှာ မတ်တပ်ရပ်ရင်း ကျွန်တော် ဘောင်းဘီဇိတ်ကို ဖြုတ်တယ်။ ဆီးအိမ်ထဲမှာ တင်းပြီးပြည့်နေတဲ့ ဘီယာနဲ့
အရက်တွေ အပြင်ကို အရှိန်နဲ့ ပန်းထွက်လာတယ်။

“ရေမရှိလည်း အပြင်မှာ ထွက်ပေါက်လိုက်လေ”.. ကျွန်တော် နောက်ကိုလှည့်ပြီး လှမ်းပြောလိုက်တယ်။

ဖြူမော်နဲ့ နယ်လီဆီကနေ အော့နှလုံးနာတဲ့ စကားသံ ခပ်တိုးတိုးတွေ ထွက်လာတယ်။ ကျွန်တော်
ဘောင်းဘီဇိတ်ကို ပြန်တပ်တယ်။ ဧည့်ခန်းဘက်ကို ပြန်လျှောက်လာလိုက်တယ်။

“မင်းခန့်ထူး။ နင်အဲဒီလိုတော့ လက်လွတ်စပယ်မပြောနဲ့လေဟာ။ ငါတို့ မိန်းကလေးတွေ အတွက်လည်း
နည်းနည်းပါးပါး စီစဉ်ပေးဦး”.. ဖြူမော်က ပြောတယ်။ နယ်လီက ဘေးကနေ ခေါင်းတညိတ်ညိတ် လုပ်တယ်။

“အေးလေ။ ကိုမင်းခန့်ခေါ်လို့ ယမင်းတို့ လိုက်လာတာနော်”..ယမင်းက ဝင်ပြောတယ်။

“အာ..ဘာတွေ လာပွားနေတာလဲ။ အိမ်သာထဲမှာ မပေါက်ချင်ရင် နောက်ဖေးမှာ သွားပေါက်ကြ။ ငါလည်း
ဒီအိမ်ကို ရောက်ဖူးတာ မဟုတ်ဘူး။ ရေမီးအပြည့်အစုံ ရပါ့မယ်လို့ နင်တို့ကို ပြောပြီးခေါ်လာတာ
မဟုတ်ဘူး”..ကျွန်တော် လှည့်မကြည့်ဘဲ ပြောလိုက်တယ်။ ဧည့်ခန်း ကြမ်းပြင်မှာ ပြန်ထိုင်ပြီး
ဆေးခြောက်တစ်လိပ် ထိုင်လိပ်နေလိုက်တယ်။ မိန်းကလေးသုံးယောက်က ပွစိပွစိတွေ ပြောပြီး
အိမ်နောက်ဖေးကို ထွက်သွားကြတယ်။ သူတို့ပြဿနာသူတို့ ဘယ်လို ရှင်းလိုက်သလဲ ကျွန်တော်လည်း မသိ။

ကျော်ဇောနဲ့ မျိုးမြတ်အောင် နီးလာတော့ မနက် ဆယ်နာရီကျော်ကျော်လောက် ရှိသွားပြီထင်တယ်။ ဖြူမော်နဲ့ နယ်လီက ကားပေါ်ကသယ်လာတဲ့ ကျွတ်ကျွတ်အိတ်တွေကို မွှေပြီး အထဲက ထွက်လာတဲ့ မုန့်ထုပ်တွေ၊ ရေသန့်ဘူးတွေကို ခွဲတမ်းချနေကြတယ်။ ယမင်းက ဆက်တီစားပွဲပေါ်မှာ ဘေးတစ်စောင်းထိုင်ရင်း ပဲပေါင်မုန့်တစ်လုံးကို ရေနဲ့ မျော့ချနေတယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ ဆေးအရှိန်နဲ့ ပြန်ပြီး ခွေချင်နေပြီ။

“မင်းခန့်ထူး ရှိလား”.. အိမ်ရှေ့တံခါးဝကနေ ထွက်လာတဲ့ အသံကြောင့် ကျွန်တော်တို့ မျက်လုံးတွေ တံခါးဆီကို ပြိုင်တူရောက်သွားကြတယ်။

ဟောင်းလောင်း ပွင့်နေတဲ့ တံခါးဝမှာ လူတစ်ယောက် ရပ်နေတယ်။ အသက် ခပ်ကြီးကြီးပဲ။ ၅၀ လောက်ရှိမှာပေါ့။ ပုဆိုး ခပ်နွမ်းနွမ်းနဲ့ စွပ်ကျယ်နဲ့။ နေလောင်ထားလို့ သူ့အသားတွေက မည်းနက်နေတယ်။ ဆံပင်မှာလည်း ဖုန်တွေ တင်ပြီး ဖြူညစ်ညစ်ဖြစ်နေတယ်။

ကျွန်တော် ကြမ်းပြင်မှာ ခွေနေရာကနေ လက်ထောင်ပြလိုက်တယ်။

တံခါးဝကလူက ဖိနပ်ကို အပြင်မှာ ချွတ်ပြီး အထဲဝင်လာတယ်။ အခန်းထဲမှာ ပွစာတက်နေတဲ့ အစားအသောက်တွေ၊ ပုလင်းခွံတွေကို ရှောင်ရှားပြီး ကျွန်တော့်ဘေးနားကို လျှောက်လာတယ်။ ယမင်းက စားပွဲခုံပေါ်မှာ ထိုင်နေရာကနေ ထပြီး ထိုင်ခုံပေါ်ကို ပြောင်းထိုင်တယ်။ ကျော်ဇောနဲ့ မျိုးမြတ်အောင်က တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် မျက်စပစ်တယ်။ မျိုးမြတ်အောင်က ကြမ်းပြင်မှာ ပွသယောင်းနေတဲ့ သူ့ရဲ့ ရေသန့်ဘူးခွံတွေ၊ စက္ကူထုပ်တွေ၊ မီးခြစ်တွေ၊ ခဲပတ်တွေကို မသိမသာ ကောက်သိမ်းတယ်။ နှစ်ယောက်သား နောက်ဖေးကို ထွက်သွားကြတယ်။ ဟိုလူက အဲဒါတွေ အကုန်လုံးကို မမြင်ချင်ယောင်ဆောင်ပြီး ကျွန်တော့်ဘေးနားမှာ လက်ကိုနောက်ပစ်ပြီး မတ်တပ်ရပ်နေတယ်။

“ဦးလေးက ဘယ်သူလဲ”.. လေးလံပြီး ပြန်ပိတ်ချင်နေတဲ့ မျက်ခွံတွေကို အတင်းဖွင့်ရင်း ကျွန်တော် မေးလိုက်တယ်။

“ဦးနာမည်က မြသိန်းပါ။ ဦးသိန်းလို့ပဲခေါ်လို့ရတယ်။ ဦးက ဒီခြံစောင့်လေ”

ကျွန်တော် ထိုင်နေရာကနေ ထပြီး ဒယ်မီးဒယ်ိုင်နဲ့ ယမင်းဘေးမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်တယ်။

“ဪ.. ဟိုမှာ ထိုင်ခုံမှာ ထိုင်လေ”.. ကျွန်တော်ပြောလိုက်တယ်။

ဦးသိန်းက ကျွန်တော်နဲ့ မျက်နှာခြင်းဆိုင် ထိုင်ခုံမှာ ဝင်ထိုင်တယ်။ သူ့လက်ထဲမှာ ကိုင်ထားတဲ့ စာအိတ်ကို လက်ဝါးပေါ်မှာ တဖတ်ဖတ် ရှိတ်နေတယ်။

“ဦးလေးက ခြံစောင့်ဆိုပြီးတော့ ခြံထဲမှာလည်း မနေဘူးရော”..ယမင်းက ဝင်ပြောတယ်။

“အင်းလေ။ အိမ်တစ်ခုလုံးလည်း စုတ်ပြတ်နေတာပဲ။ အိမ်သာထဲမှာ ရေတောင် မရှိဘူး”.. ဖြူမော်က ယမင်းဘေးမှာ လာရပ်ရင်း ပြောတယ်။

ကျွန်တော် သူတို့တွေကို လက်ကာပြလိုက်တယ်။ ခေါင်းထဲမှာ တဒုတ်ဒုတ်တိုးနေတဲ့ အသံက တစ်မျိုး၊ ဒီမိန်းမတွေရဲ့ အိမ်သာပြဿနာက တစ်မျိုး။

“အင်း ။ သူတို့ပြောတာလည်း ဟုတ်တာပဲ။ ဦးလေးက ခြံစောင့်ဆိုတော့ ဘာလဲ.. ကျွန်တော့်အဖေ ခန့်ထားတာလား။ လခပေးပြီး ခန့်ထားတာပေါ့”..ကျွန်တော် မေးလိုက်တယ်။

“အင်းဟုတ်တယ်လေ”.. ဦးသိန်းက ပြန်ဖြေတယ်။ “တူလေးအဖေက ဦးလေးကို ခန့်ထားတာ ကြာလှပြီပဲ။ နှစ် ၂၀ လောက်တောင် ရှိပြီ”

“ဒါဆို ဒီခြံဝင်းနဲ့ အိမ်ရဲ့အခြေအနေက ဘယ်လိုဖြစ်လို့ ဒီလောက်ဆိုးနေရတာလဲ”.. ကျွန်တော်မေးလိုက်တယ်။
“ဒီအိမ်မှာရော ဘယ်သူမှ မနေကြဘူးလား။ အိမ်ငှားတွေဘာတွေ မရှိခဲ့ဖူးဘူးလား”

ဦးသိန်းက ခေါင်းခါတယ်။

“အိမ်က ဆောက်ပြီးကတည်းက ဘယ်သူမှ မနေရသေးဘူး။ ခြံဝင်းထဲမှာလည်း ဘယ်သူမှ မနေကြဘူး”

“ဟမ်.. ဒါဆို တစ်အိမ်လုံး စုတ်ပြတ်နေတာက ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”
ဦးသိန်းက ပခုံးတွန့်တယ်။ လက်ဝါးနှစ်ဘက်ကို ဖြန့်ပြရင်း သူ့အပြစ်မဟုတ်ဘူး ဆိုတဲ့ ပုံစံလုပ်ပြတယ်။

“ရှာထဲက လူငယ်တွေ ဒီအိမ်ထဲကို ခိုးဝင်ကြတယ်။ အရက်သောက်ကြတယ်။ ကြက်သတ်ပြီး ဒီမှာ လာချက်စားကြတယ်။ တချို့အတွဲတွေက ဒီထဲမှာ လာချိန်းတွေကြတယ်။ ဒီလိုပဲ နှစ်ကြာသွားတော့ ပျက်စီးသွားတာပေါ့”

“ဒါပေမယ့် ဦးလေးက ခြံစောင့်ဆို။ အဲဒါတွေမဖြစ်အောင် မထိန်းဘူးလား”

“မဟုတ်ဘူး မဟုတ်ဘူး။ ငါတူ နားလည်မှု လွဲနေပြီ”..ဦးသိန်းက ခေါင်းကို ခပ်သွက်သွက်ခါရင်း ပြောတယ်။

“ငါတူရဲ့အဖေက ဦးကို ဒီခြံကို စောင့်ကြည့်ဖို့ပဲ မှာသွားတာ။ ဦးလေးကို ခြံထဲကိုတောင် မဝင်ခိုင်းဘူး”

“အာ..ဘာတွေလဲ”

“ဦးလေးတို့က ဟိုဘက် နှစ်ခြံကျော်မှာနေတယ်လေ။ ဦးနဲ့ ဦးမိန်းမနဲ့ နှစ်ယောက်တည်းနေတာပါ။ သားသမီးလည်း မရှိတော့ လင်မယားနှစ်ယောက်တည်း အေးအေးဆေးဆေးပါပဲ။ ဒီရွာကလူတွေ တော်တော်များများက ဟိုဘက်မြို့ကို သွားအလုပ်လုပ်ကြပေမယ့် ဦးလေးကတော့ မလုပ်ဘူး။ လုပ်စရာလည်း မလိုဘူးလေ။ တူလေးရဲ့ အဖေက ဦးကို လခကောင်းကောင်းပေးထားတာကိုး”

“လခပေးပြီး ဘာလုပ်ခိုင်းထားတာလဲဗျ။ ခြံထဲမှာလည်း အပင်တွေပွထပြီး နွယ်တောင် တက်ချင်နေပြီ။ တစ်အိမ်လုံးလည်း ချုံးချုံးကျနေပြီ။ ဦးလေး အလုပ်က ဘာလဲ”..ကျွန်တော် စိတ်တိုတိုနဲ့ မေးလိုက်တယ်။ ခေါင်းကလည်း မူးနေတယ်။ အစာမရှိတော့ ရင်ထဲမှာလည်း တလှုပ်လှုပ်ဖြစ်နေတယ်။ အခု ဦးသိန်း..ဆိုတဲ့ လူကြီး ပြောနေတာတွေကိုလည်း တစ်ခုမှ နားမလည်ဘူး။

“တူလေးရဲ့ အဖေက ဦးကို စခန့်ကတည်းက သေချာမှာသွားတာ။ ခြံထဲကို ဝင်စရာမလိုဘူး။ မဝင်နဲ့တဲ့။ သန့်ရှင်းရေးလည်း လုပ်စရာမလိုဘူး။ ဒီအတိုင်းပဲ စောင့်ကြည့်နေတဲ့။ တစ်ခုခုထူးခြားတာ တွေရင် သူ့ကို သတင်းပို့တဲ့.. အဲဒါပဲလေ”

“ဒါဆို အနှစ် ၂၀ လုံးလုံး ဦးလေးကို အဖေက အလကား လခပေးထားတာပေါ့။ ကံကောင်းလိုက်တာဗျာ”.. ကျွန်တော် ရွဲ့ပြောလိုက်တယ်။ “အင်းလေ.. ဘာအလုပ်မှ မလုပ်ဘဲ ပိုက်ဆံရနေတာနော်” ဆိုပြီး ယမင်းက ဝင်ထောက်ခံတယ်။

ဦးသိန်းက မလုံမလဲဖြစ်သွားသလို ရှိုးတိုးရှုန်တန်နဲ့ ထိုင်ခုံမှာ နေရာပြင်ထိုင်တယ်။

“ဒါနဲ့ အဲဒီလို စောင့်ကြည့်တော့ ဘာတွေလဲ”.. ကျွန်တော် မေးလိုက်တယ်။

“ဘာမှ မတွေ့ပါဘူး။ ခြံထဲကို ဝင်ပြီး သောက်စားကြတဲ့ လူငယ်တွေတော့ ရှိတာပေါ့။ စုံတွဲတွေ ချိန်းတွေ့ကြတာလည်း ခဏခဏပဲလေ။ ဒါတွေကို ဦးလေးက ငါ့တူ အဖေဆီကို သတင်းပို့ပါတယ်။ သူက အဲဒါတွေကို စိတ်မဝင်စားဘူး။ ဒီထက် ထူးခြားတာ တစ်ခုခု တွေ့မှ သူ့ကို ပြောတဲ့.. အဲဒီလိုပဲ ပြောတယ်”

ကျွန်တော် ခေါင်းတွေ မူးလာတယ်။ အဖေအကြောင်း ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်လည်း ကောင်းကောင်း မသိဘူးလေ။ တစ်သက်လုံးမှာ စကားတောင် တစ်နာရီပြည့်အောင် မပြောဖြစ်ဘူး။ သူလည်း သူ့အလုပ်နဲ့ သူ့ရှုပ်နေတယ်။ ကျွန်တော်ကလည်း သူ့ရှာတဲ့ ပိုက်ဆံတွေကို ထိုင်ဖြုန်းနေရတာနဲ့ မအားဘူး။ အခုလို လူသူမနီးတဲ့ နေရာမှာ

ခြံစုတ်တစ်ခုကို နှစ် ၂၀ လုံး စောင့်ကြည့်ခိုင်းထားတယ်ဆိုတော့ အဖေ့ အကြံအစည်က ဘာလဲ။

“ထားပါတော့..အခု ဦးလေး လာတာ ဘာကိစ္စလဲ”..ကျွန်တော် မေးလိုက်တယ်။

“လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးလလောက်တုန်းက ငါ့တူရဲ့ အဖေ စကားဝါရွာကို ရောက်လာတယ်”..ဦးသိန်းက အရေးကြီးတဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်တစ်ခုကို ပြောလိုက်ရသလို စကားလုံးတွေကို တစ်လုံးခြင်း ခြားပြီး ပြောတယ်။

ကျွန်တော် မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်တယ်။ အဖေ စကားဝါရွာကို လာတာ ဘာလုပ်ရမှာလဲလေ။
ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား။ သူတစ်သက်လုံး တစ်မြို့ပြီးတစ်မြို့လျှောက်သွားနေတာပဲ။ မြို့တိုင်းမှာလည်း ခြံဝယ်လိုက်၊ အိမ်ဝယ်လိုက်နဲ့။ မယားတွေလည်း ဘယ်နှယောက်ယူထားသလဲ။ တစ်မြို့မှာ မိသားစု တစ်စု ထားထားသလား။ ဘာဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော့်အလုပ် မဟုတ်ဘူး။

“အင်းလေ အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ”.. ကျွန်တော် မေးလိုက်တယ်။

“ဟာ..ငါ့တူ သဘောမပေါက်ဘူး။ မင်းအဖေက ဒီရွာကို တည်ထောင်ခဲ့တဲ့သူလေ။ တစ်ရွာလုံး ရေမီး အစုံအလင်ရအောင် သူပဲ လုပ်ပေးခဲ့တာလေ။ ဒီတော့ ဒီလောက် နှစ်တွေကြာမှ စကားဝါကို သူ တစ်ခေါက် ပြန်ရောက်လာတော့ တစ်ရွာလုံးက ဝမ်းသာကြတာပေါ့”

“အရင်ကရော မလာဘူးလား”

“ဟိုးအရင်တုန်းကတော့ မကြာခဏ လာပါတယ်။ လာရင်လည်း ခဏပဲ။ နေ့ခြင်းပြန်ပဲ။ နောက်ပိုင်းမှာ သူပေါ်မလာတော့တာ ကြာပြီ။ ဇန်နဝါရီလလောက်မှာ နောက်ဆုံးတစ်ခေါက် လာသွားတာပဲ။ အဲဒီမှာ”

“ထားပါတော့။ အဲဒါဘာဖြစ်လဲ။ မြန်မြန်ပြောဗျာ။ ကျွန်တော် အိပ်ချင်နေပြီ”..ကျွန်တော် စိတ်မရှည်တော့ဘဲ ဖြတ်ပြောလိုက်တယ်။

ဦးသိန်းက သူ့လက်ထဲက စာအိတ်ကို ကျွန်တော့်ဆီ လှမ်းပေးတယ်။ ကျွန်တော် စာအိတ်ကိုလှမ်းယူလိုက်တယ်။ စာအိတ်က အညိုရောင်။ အထဲမှာ စာတစ်ရွက်လောက်ပဲ ပါမယ်ထင်တယ်။ ခပ်ပါးပါးပဲ။ အိတ်ပေါ်မှာ စာရေးထားတယ်။ “သားအတွက်”..တဲ့။

ကျွန်တော် နှာခေါင်းရှုံ့လိုက်တယ်။ အဖေက ကျွန်တော့်ကို သားလို့ တစ်ခါမှ မခေါ် ခဲ့ဖူးဘူး။ မင်းခန့် လို့ပဲ ခေါ်တယ်။ စိတ်တိုလာရင် မင်းခန့်ထူးလို့ အပြည့်အစုံခေါ်တယ်။ သား..ဆိုပါလား။ သေပြီးမှ ဘာတွေ

အလွမ်းသယ်ချင်နေတာလဲ။ အခုလို ရွာစုတ် ဇနပုဒ်မှာ အိမ်ကျိုးအိမ်ပဲ့တစ်လုံးနဲ့ ထားခဲ့ပြီး အခုမှ..
သားအတွက်တွေ ဘာတွေနဲ့.. ဘာလုပ်ရမှာလဲ။

“အဲဒီတစ်ခေါက် တူလေး အဖေ ရောက်လာတော့ ဦးကို အဲဒီစာ ပေးခဲ့တာပဲ။ နောက်သုံးလေးလ ကြာရင် သူ့သား
ဒီရွာကို ရောက်လာလိမ့်မယ်တဲ့။ အဲဒီအခါကျရင် ဒီစာကို ပေးပေးပါတဲ့။ အဲဒီလိုမှာသွားတယ်” ..ဦးသိန်းက
ပြောတယ်။

ဒီရွာကို ကျွန်တော်ရောက်လာမယ်ဆိုတာ အဖေက ကြိုသိနေခဲ့တာပေါ့။ ဟားဟား.. မင်းခန့်ထူးဆိုတဲ့ကောင်
နေစရာမရှိတော့ရင် ဒီနေရာမှာ လာပြီးသောင်တင်နေမှာပဲ ဆိုပြီး ကြိုတွက်ထားခဲ့တာပေါ့။ ဒီအိမ်ကို
မီးတင်ရှို့ပစ်မယ့် ကျွန်တော့်အစီအစဉ်ကိုတော့ အဖေ ကြိုသိမနေဘူးထင်တယ်။ ကောင်းတယ်။ အစာအိမ်ထဲက
တက်လာတဲ့ အချဉ်ရည်ကြောင့် ကျွန်တော့်အာခေါင်နောက်မှာ ပူခနဲ ဖြစ်သွားတယ်။

“ကျွန်တော့် အဖေသေသွားတာ ဦးလေးတို့ သိတယ်မဟုတ်လား”
ဦးသိန်းက ခေါင်းညိတ်တယ်။

“သိတာပေါ့။ တစ်ရွာလုံးကလည်း စိတ်မကောင်းဖြစ်နေကြတာ”

“ဦးလေးကတော့ ပိုပြီး စိတ်မကောင်းဖြစ်မှာပေါ့။ ပိုက်ဆံ အလကားရနေတာ အခု မရတော့ဘူးလေ..
ဟင်းဟင်း”..ယမင်းက ပြောရင်းနဲ့ ရယ်တယ်။

ဦးသိန်းရဲ့ မျက်နှာ ကွက်ခနဲ ပျက်သွားတယ်။ သူ့မျက်နှာပေါ်ကို ဖြတ်ပြေးသွားတဲ့ ခက်ထန်မှုက စက္ကန့်ပိုင်းလေးပဲ..
ကြာမယ်.. ပြန်ပျောက်သွားတယ်။ သူ့မျက်လုံးတွေနဲ့ ယမင်းကို တစ်ချက် စိုက်ကြည့်တယ်။ ပြီးမှ
ကျွန်တော့်ဘက်ကို ပြန်ကြည့်တယ်။

“ငါ့တူရဲ့ အဖေက ဦးလေးကို တစ်နှစ်စာ လခ ပေးသွားတယ်”..ဦးသိန်းက ပြောတယ်။

“ဪ..အဆင်ပြေတာပေါ့”..ကျွန်တော် စိတ်မပါ လက်မပါ ပြန်ပြောရင်း လက်ထဲက စာအိတ်ကို
လုံးခြေလိုက်တယ်။ အခန်းထောင့်ကို လွင့်ပစ်လိုက်တယ်။

ဦးသိန်းက ဘာမှမပြောဘဲ ကြည့်နေတယ်။ ယမင်းက ကျွန်တော့်ရဲ့ လုပ်ရပ်ကို သဘောကျသလို
တခစ်ခစ်ရယ်တယ်။ ဖြူမော်နဲ့ နယ်လီက ကျွန်တော်တို့ရဲ့ စကားဝိုင်းကို ပျင်းရိစွာနဲ့ ကြည့်ရင်း တဝါးဝါး
သမ်းနေကြတယ်။

“ဒါဆို ဦးပြန်တော့မယ်။ ငါတို့ဘာလို့သေးလဲ”..ဦးသိန်းက ထိုင်ရာကနေ ထပြီး ပြောတယ်။

“အို..လိုတာတွေမှ အများကြီးပဲ”..ဖြူမော်က အခန်းထောင့်မှာ ထိုင်နေရာကနေ လှစ်ခနဲ ဦးသိန်းအနားကို ရောက်လာတယ်။ ရေမလာတာ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ၊ ရေသွယ်ပေးလို့ ရမလား၊ .ပြီးတော့ ဒီနားမှာ ထမင်းဆိုင်ကောင်းကောင်း ရှိသလား...မေးခွန်းတွေ ကျွတ်ကျွတ်ညံ့သွားတယ်။

ဦးသိန်းနဲ့ ဖြူမော်တို့ စကားပြောနေကြတဲ့ အချိန်မှာ ကျွန်တော့်အာရုံတွေက ထွေသထက်ထွေလာတယ်။ အဖေ ဘာဖြစ်ချင်တာလဲ။ ဘာလို့ချင်တာလဲ။ ဘာလို့ ကျွန်တော့်ကို ဒီလို ဒုက္ခပေးချင်တာလဲ။

အခန်းထောင့်ကြမ်းပြင်ပေါ်က လုံးကြနေတဲ့ စာအိတ်ကို ကျွန်တော့်မျက်လုံး ရောက်သွားတယ်။

အဲဒီထဲက စာကို ကျွန်တော် လုံးဝ ဖောက်မဖတ်ဘူး။ အဖေ့ကို အနိုင်ပိုင်းချင်တယ်။ တစ်သက်လုံး စောက်ဖက်မလုပ်ခဲ့ဘဲနဲ့ သေသွားတော့မှ သားအတွက်...စာတစ်စောင် ထားခဲ့တယ်ဆိုပဲ။ သားအတွက်..တဲ့..။ ဘာလဲ.. သားအတွက် ဘာတွေထားခဲ့ချင်တာလဲ။ ဒီအိမ်စုတ်တစ်လုံးနဲ့ သူ့ကို ကျွန်တော်က ကျေးဇူးတင်နေရမှာလား။ ဝေးသေးတယ်။ အသက် ၄၅ နှစ်ရောက်မှ ပိုက်ဆံတွေ ရမယ်တဲ့။ ၄၅ နှစ်အထိ ကျွန်တော် တစ်ယောက်တည်း ဒီဘဝမှာ ဘယ်လို အသက်ရှင်ရမလဲ။ ဘယ်မှာလဲ မိသားစု၊ ဘယ်မှာလဲ အသိမိတ်ဆွေ၊ ဘယ်မှာလဲ အတတ်ပညာ..။ ကျွန်တော့်မှာ ဘာမှ မရှိဘူး။

တမလွန်ဘဝဆိုတာရှိခဲ့ရင် အဖေ ကျွန်တော့်ကို မြင်ပါစေလို့ ဆုတောင်းတယ်။ သူ့ရဲ့နောက်ဆုံး အမွေဖြစ်တဲ့ ဒီအိမ်ကို မီးလောင်တိုက်သွင်းပစ်မယ့် မြင်ကွင်းကို မြင်စေချင်တယ်။

++++++

အခန်း (၅)

“ဒုတိယည”

(က)

ဦးသိန်းကို ကျွန်တော် အလိုလိုနေရင်းကြည့်မရ ဖြစ်နေပေမယ့် သူက ကျွန်တော်တို့ကို ကူညီရှာပါတယ်။ နေ့လယ်လောက်မှာ ရေစည်လှည်းသမားနဲ့ ဦးသိန်းနဲ့ ပြန်ရောက်လာတယ်။ နောက်ဖေးခြံထဲက ခြောက်သယောင်းနေတဲ့ အုတ်ကန်တွေကို ရေဖြည့်သွားပေးတယ်။ ရယ်တော့ရယ်ရတယ်ဗျ။

ဆိုးတယ်မိုက်တယ်၊ အပျံစား မြို့ဆန်လှပါချည်ရဲ့ဆိုတဲ့ မိန်းကလေးတွေကို စုပြီး ရေတစ်ရက်လောက် ဖြတ်ထားကြည့်လိုက်။ ကမ္ဘာပျက်သလို ဖြစ်သွားတာပဲ။ ရေစည်လှည်းရောက်လာတော့ မိန်းကအစ ပျော်ပြီး ဝိုင်းအော်ကြတယ်။ နောက်ဖေးမှာ ထမီရင်ရှားနဲ့ ရေတဖွမ်းဖွမ်းချိုးကြရင်း သူတို့ကိုယ်သူတို့ တောသူမလေးတွေလိုလို ဘာလိုလို ပုံစံဖမ်းလိုက်ကြသေးတယ်။

ဦးသိန်းက ထမင်းနဲ့ ဟင်းတွေလည်း ယူလာပေးသေးတယ်။ ကျွန်တော်တို့ယောက်ျားလေးတွေက ဟိုတစ်တို့ ဒီတစ်တို့နဲ့ ပြီးသွားပေမယ့် မိန်းကလေးတွေကတော့ အားရပါးရစားလိုက်ကြပြီး တစ်ရေးတောင် အိပ်လိုက်ကြသေးတယ်။

ကျွန်တော်၊ ကျော်ဇောနဲ့ မျိုးမြတ်ကတော့ လူမိုက်ပုံစံဖမ်းနေကြတဲ့ လူငယ်တွေရဲ့ ထုံးစံအတိုင်းပေါ့လေ။ တစ်ရက်တစ်ခါ ရေချိုးရတာ၊ အချိန်မှန် ထမင်းစားရတာ ငပိန်းအလုပ်တွေပါ...ဆိုတဲ့ နလပိန်းတုံးခံယူချက်နဲ့ ရေလည်း ထမချိုး၊ နေ့လယ်စာကိုလည်း မထိတထိ စားချင်သလိုလို မစားချင်သလိုလို ပဲများရင်း ဧည့်ခန်းထဲမှာ အရက်ဆက်သောက်နေကြတယ်။ ရွာထဲမှာ ဟိုဟိုဒီဒီ လျှောက်ကြည့်ဖို့ စဉ်းစားသေးပေမယ့် နောက်ဆုံးမှာ ဘယ်မှ မသွားဖြစ်ကြဘဲ ညနေစောင်းတဲ့အထိ ဧည့်ခန်းထဲမှာ ဝိုင်းဖွဲ့ပြီး အချိန်ကုန်သွားတာပဲ။

ဘယ်လိုပဲပြောပြော အဲဒီနေ့တစ်နေ့တော့ အပေါင်းအသင်းနဲ့ ခရီးထွက်လာရတဲ့ အရသာကို အနည်းအကျဉ်းတော့ ခံစားလိုက်ရတာပေါ့လေ။ ဦးသိန်းရဲ့ ကျေးဇူးပေါ့။ မဟုတ်ရင် ကျွန်တော်နဲ့ ကျော်ဇောတို့ သုံးစားမရပုံနဲ့ ထမင်းလည်း ငတ်မယ်။ အီးကုန်းဖို့တောင် ရေရှိမှာ မဟုတ်ဘူး။

(ခ)

ဒီလိုနဲ့ ညကိုးနာရီ ထိုးသွားတယ်။ အပြင်မှာ အမှောင်ထုက တော်တော်ကို သိပ်သည်းနေပြီ။

ဧည့်ခန်းရဲ့ မီးရောင် ပြပြအောက်မှာ ကျွန်တော်တို့ ၇ ယောက်သား ဝိုင်းဖွဲ့ စကားပြောနေကြတယ်။ ပါလာတဲ့ အရက်နဲ့ ဘီယာတွေ၊ ဆေးခြောက်နဲ့ ဆေးပြားတွေ ကုန်လုနီးနီးဖြစ်နေပြီ။ အကုန်လုံးက နေရထိုင်ရတာ သက်သောင့်သက်သာနဲ့ပေါ့။ ရေမိုးချိုး၊ ထမင်းစားသောက်ထားတော့ မိန်းကလေးတွေကလည်း လန်းလန်းလန်းလန်းတွေ ဖြစ်နေကြတယ်။

“မင်းခန့်၊ နင် အိမ်မီးလောင်တာ မြင်ဖူးလား”..နယ်လီက မျိုးမြတ် လိပ်ပေးထားတဲ့ ဆေးခြောက်လိပ်ကို လက်ထဲမှာ အသာလိုမှန်နေရင်း ကျွန်တော့်ကို လှမ်းမေးတယ်။

“ဟင့်အင်း။ မမြင်ဖူးဘူး”..ဆက်တီစားပွဲပေါ်မှာ ပက်လက်လှန် လှဲချရင်း ကျွန်တော် ပြန်ဖြေလိုက်တယ်။

မျက်နှာကြက်မှာ တွဲလောင်းကျနေတဲ့ ပန်ကာကြိုးအပြတ်ကို ကြည့်နေမိတယ်။ ပန်ကာကိုတောင် ဖြုတ်ယူသွားကြတာပဲ။ ခုံတွေကိုတော့ ဘာလို့ ထားခဲ့ကြသလဲ မသိ..။

“ငါ ငယ်ငယ်တုန်းက ငါ့အိမ် မီးလောင်တာလေ။ ကံကောင်းလို့ အကုန်မသေတာ”..နယ်လီက လေသံကျယ်ကျယ်နဲ့ ပြောတယ်။

“ဟုတ်လား.. ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲဟင်”.. မိနှင်းက လက်ထဲက စီးကရက်ပြာကို တောက်ချရင်း မေးတယ်။ စီးကရက်ပြာတွေက မိနှင်းရှေ့က ကြမ်းပြင်မှာ ပြန့်ကျဲပွထနေတယ်။ ပြာပုံဘေးမှာက နေကြာစေ့ခွံတွေ၊ ပီကေအခွံတွေ၊ စီးကရက်တိုတွေ..။

“မသိပါဘူး အစ်မရယ်။ နယ်လီ အစ်ကို နေမှာပေါ့။ အိပ်ရာထဲ ဆေးလိပ်ခိုးသောက်ရင်း မီးပွားကျတာဖြစ်မယ်။ အိမ်ကလည်း သစ်သားနဲ့ ဝါးချည်းပဲဆိုတော့ ခဏလေးနဲ့ အကုန်ပြောင်တာပဲ။ လူတွေတောင် အမြန်ထပြေးလာလို့ လွတ်တာ”.. နယ်လီက ပြောပြီးတာနဲ့ ဆေးခြောက်လိပ်ကို မီးညှိရင်း တစ်ဖွာဖွာတယ်။

နယ်လီဆိုတဲ့နာမည်နဲ့ သစ်သား၊ ဝါးထရံကာအိမ်နဲ့ ဘာမှ မဆိုင်ပါလား။ ကျွန်တော် တွေးမိပြီး ရယ်ချင်သွားတယ်။ လူတိုင်းက ကိုယ်မဖြစ်ချင်တဲ့ အမှန်တရားကို တတ်နိုင်သလောက် ဖုံးဖိဖို့ ကြိုးစားနေကြတာပဲလေ..။

“ငါတို့ ရပ်ကွက်ထဲမှာလည်း မီးလောင်ဖူးတယ်”..မျိုးမြတ်အောင်က လက်ဆစ်တွေကို အရှေ့ကိုဆန့်၊ ချွတ်ခနဲ ချိုးရင်း ပြောတယ်။ “ငါးထပ်တိုက်မှာ လောင်တာ။ အကုန်သေတာပဲ။ အောက်ကို အလောင်းတွေ သယ်လာတော့ အသားကင်နဲ့တောင် ထွက်နေပြီ။ အလောင်းတွေက မည်းကြုတ်ပြီး ကိုင်းဥကင်နဲ့ တူတယ်ဟ သိလား။ မီးကျွမ်းသွားတော့ ဘာလို့လဲမသိ အသားထဲကနေ အဖြူရည်တွေလည်း ထွက်တယ်”

“ရှုံ့လိုက်တာ။ ဘာတွေပြောနေကြတာလဲ”..ယမင်းက ထိုင်ခုံမှာ ထိုင်နေရာကနေ မတ်တပ်ထရပ်ပြီး ပြောတယ်။

“ဪ မဟုတ်ပါဘူး.. ဒီလိုပဲ မေးကြည့်တာ။ ကိုမင်းခန့်က မနက်ဖြန်ကျရင် ဒီအိမ်ကို မီးတင်ရှို့မယ်ဆိုလို့.. အဲဒါ အိမ်မီးလောင်တာ မြင်ဖူးသလားလို့ မေးတာ..”

“မြင်ဖူးတာ မမြင်ဖူးတာနဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲဟ”..ကျော်ဇောက မေးရင်း မိနှင်းလက်ထဲက စီးကရက်ကို လှမ်းယူတယ်။ တစ်ဖွာဖွာတယ်။ ကျွန်တော် စားပွဲပေါ်မှာ လှဲအိပ်နေရာကနေ ထလိုက်တယ်။

“အေးလေ ဘာဆိုင်လဲ။ မနက်ကျရင် ရွာထဲသွားပြီး ဓာတ်ဆီသွားဝယ်မယ်။ တစ်အိမ်လုံးကို မီးတင်ရှို့မယ်။ ပြီးရင်

ရန်ကုန်ပြန်မယ်။ အိုကေလား”.. ကျွန်တော် ပြောလိုက်တယ်။

နယ်လီက လက်မထောင်ပြတယ်။ ဖြူမော်ကလည်း ခေါင်းကို တဆတ်ဆတ်ညှိတ်တယ်။

“ယမင်း ဘာဖြစ်တာလဲ နေကောင်းရဲ့လား”..မိနှင်းက ယမင်းကို မော့ကြည့်ရင်း မေးတယ်။

“အင်း.. ဗိုက်ထဲက..”ယမင်းက ဗိုက်ကို လက်တစ်ဘက်နဲ့ ဖိထားရင်း ပြန်ဖြေတယ်။

“အိမ်သာသွားမလို့လား၊ ငါ လိုက်ခဲ့ပေးမယ်လေ”..မိနှင်းက ထိုင်နေရာကနေ ထပြီး ပြောတယ်။

“မဟုတ်..”..

ယမင်း စကားမဆုံးလိုက်ဘူး။

(ဂ)

ပထမညတုန်းက အဖြစ်အပျက်တွေကို သေချာမမှတ်မိဘူးလို့ ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် ပြောခဲ့တယ် မဟုတ်လား။ မူးလည်းမူးနေ၊ ခရီးကလည်း ပန်းနေတာကိုး။ ဒုတိယညကိုတော့ ကောင်းကောင်း မှတ်မိနေတယ်။ အရမ်းလည်း မမူးဘူး။ တစ်ရက်လုံးလည်း အနားယူထားတော့ လူက မသိမသာ လတ်ဆတ်နေတယ်။ ဒီတော့ ကျွန်တော် မြင်လိုက်ရတဲ့ မြင်ကွင်းကို အတိအကျ ပြန်ပြောလို့ရနေတယ်။ ရလိုက်တဲ့ အနံ့ကိုလည်း မမေ့ဘူး။ ကြားလိုက်တဲ့ အသံကိုလည်း အလွတ်ရနေတယ်။

ယမင်းရဲ့ စကား မဆုံးလိုက်ဘူး။ စကားလုံး တစ်ဝက်မှာတင် သူ့ပါးစပ်က ဟက်ခနဲ ပွင့်သွားတယ်။

သာမန် ပါးစပ်ဟလိုက်သလို ပွင့်သွားတာမဟုတ်ဘူး။ တစ်ခုခုနဲ့ ကလန့်ဖွင့်လိုက်သလို ဟက်တက်ကြီး ပြဲသွားတာ။ ပါးဘေးတစ်ဘက်တစ်ချက်ဆီမှာ ပြဲထွက်သွားတဲ့ အသားကွဲကြောင်းကြီးကိုပါ မြင်နေရတယ်။

ပြီးလည်းပြီးရော ယမင်းရဲ့ ကိုယ်တစ်ခုလုံး အရှေ့ကို ဂျှိတ်ခနဲ ကိုင်းကျသွားတယ်။ ယမင်းပါးစပ်ထဲကနေ သွေးတွေ မီးသတ်ပိုက် ဖွင့်လိုက်သလို ပန်းထွက်လာတယ်။ သွေးတွေနဲ့ အတူ ထိုးထွက်လာတာက လုံးထွေးပြောင်လက်နေတဲ့ မည်းမည်း အမျှင်တွေ။

+++++

စကားဝါ အပိုင်း (၅)

+++++

(ဃ)

ခင်ဗျားသိလား။ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ လူဦးနှောက်ဟာ တစ်ခါတစ်လေကျရင် တော်တော် ဆိုးတယ်။ သတိတရ အမှတ်ရနေသင့်တဲ့ တဒဂ်တွေကိုကျတော့ မေ့ဖျောက်ပစ်တယ်။ မမှတ်မိသင့်တာတွေကိုမှ ရွေးပြီး တစ်သက်လုံး စွဲလမ်းနေအောင် ဒုက္ခပေးတယ်။

အနိဋ္ဌာရုံမြင်ကွင်းတွေဆိုရင် ပိုဆိုး။ ခေါင်းရဲ့ ဟိုးအတွင်းထဲမှာ ကျောက်စာရေးသလို အသေထွင်းပစ်လိုက်တာ။

ယမင်းပါးစပ်ထဲက ပန်းထွက်လာတဲ့ သွေးတွေနဲ့ ဆံပင်အမျှင်တွေကို ကျွန်တော် မှတ်မိနေတယ်။ သူ့ရဲ့ နှုတ်ခမ်း တစ်ဖက်တစ်ချက်ဆီမှာ ဟက်တက်ကြီးကွဲနေတာကို မှတ်မိတယ်။ ဆံပင်တွေနဲ့အတူ လွင့်စင်ထွက်လာတဲ့ ဖြူဖြူ အစအနတွေကိုလည်း မှတ်မိနေတယ်။ စစ်ခြင်းတော့ နေ့ခင်းက စားထားတဲ့ ထမင်းလုံးတွေ ပြန်အန်ထွက်လာတာလို့ ထင်တာ။ ဒါပေမယ့် မဟုတ်ဘူးဗျ။ အဲဒီဖြူဖြူ အစတွေ ကျွန်တော့်ရှေ့ကြမ်းပြင်မှာ တဖြောင်းဖြောင်းနဲ့ လာကျတော့မှ သေချာကြည့်မိတော့ သူ့ပါးစပ်ထဲက ပြုတ်ထွက်လာတဲ့ သွားတွေ ဖြစ်နေတယ်။

ကျွန်တော့်စိတ်ထဲ ပထမဆုံး ခုန်ဝင်လာတဲ့ အတွေးက တော်တော် အသုံးမကျတဲ့ အတွေးပဲ။ ယမင်းလို အသက်ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ် ကျန်းကျန်းမာမာ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ ပါးစပ်ထဲက အဲဒီလို သွားတွေပါ ပြုတ်ထွက်လာလောက်အောင် အန်တယ်ဆိုတာ.. ဘာရောဂါများ ရှိလို့လဲဆိုပြီး တွေးမိတာပေါ့။ ဘယ်လောက်တောင် သုံးစားမရတဲ့ အတွေးလဲ။ မျက်စိရှေ့မှာ ဒီလောက်ဖြစ်နေတာတောင် ကျွန်တော့်စိတ်က ဒါဟာ..သာမန် အဖြစ်အပျက်တစ်ခုပါပဲ..ဆိုပြီး အတင်း ဆွဲတွေးနေတာလေ။

ပြီးတော့ ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် ထပ်ကာထပ်ကာ ပြဖူးတဲ့အတိုင်းပဲ..ကျွန်တော်တို့ထဲမှာ ဒီလို အရေးပေါ် အခြေအနေမျိုးကို ကိုင်တွယ်ဖြေရှင်းဖို့ အရည်အချင်းရှိတဲ့သူ တစ်ယောက်မှ မပါဘူး။ အားလုံးက အရက်ရှိန်တစ်ဝက် မူးယစ်ဆေး တစ်ဝက်နဲ့ ထွေနေကြတာ။

ယမင်း အဲဒီလို ရုတ်တရက်ကြီး ထဖြစ်တော့ ကျွန်တော်တို့ ခေါင်းထဲက ထွေနေ ဝါးနေတာတွေ နည်းနည်းတော့ ပျောက်သွားတယ်။ ဒါပေမယ့် အကုန်လုံးက အိပ်မက်မက်နေရာကနေ ဆောင့်ကန်ပြီး အနှိုးခံရတဲ့သူတွေလို ဇေဝဇေဝနဲ့ နိုးတစ်ဝက် အိပ်တစ်ဝက်တွေ ဖြစ်နေတယ်လေ။

ကျွန်တော်တို့ထဲမှာ အသွက်လက်ဆုံးက ကျော်ဇော ဖြစ်မယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ယမင်း ပါးစပ်က အဲဒီလို

တဝေါဝေါနဲ့ အန်ချနေတာကို အားလုံးက ကြောင်ကြည့်နေချိန်မှာ ကျော်ဇောက ယမင်းနားကို စွေခနဲ ရောက်သွားတယ်။ အရှေ့ကို ကိုးဆယ်ဒီဂရီ နီးပါး မှောက်ကျနေတဲ့ ယမင်းကို ခါးကနေကိုင်ပြီး ဆွဲလှန်ဖို့ ကြိုးစားတယ်။ ဒါပေမယ့် ယမင်းက အနောက်ကို ပြန်မတ်မလာဘဲ အရှေ့ကို လေးဘက်ထောက်လျက်သား မှောက်ချလိုက်တယ်။

ယမင်းရဲ့ ပုံစံက အခုမှ ပိုပြီး ပုံဆိုးပန်းဆိုးဖြစ်သွားတယ်။ အားမနာတမ်း တည့်တည့်ပြောရရင် အဆိပ်မိတဲ့ ခွေးတစ်ကောင်လို လေးဘက်ထောက်ကြီး တဂတ်ဂတ်တွေ ဖြစ်နေတာ။ ယမင်း ပါးစပ်ထဲက ပန်းထွက်နေတဲ့ သွေးတွေက အနီရောင်ရဲရဲကနေ အညိုရောင်ပုပ်ပုပ်တွေ ဖြစ်လာတယ်။ လည်ချောင်းထဲက လေတက်တဲ့အသံလိုလို တအေ့အေ့ အသံတွေ ထွက်နေတယ်။ ပါးစပ်ထဲက ထွက်ကျလာတဲ့ အမွေးအမျှင်တွေနဲ့ ယမင်းခေါင်းပေါ်ကနေ ဖားလျားကျနေတဲ့ ဆံပင်တွေ ရောပြီး လုံးထွေးကုန်တယ်။ သူဝတ်ထားတဲ့ တီရှပ်က အရင်က ဘာအရောင်မှန်းမသိတော့အောင်ကို သွေးအလူးလူး ဖြစ်နေပြီ။

ယမင်းက အားယူလိုက်သလို ကျောကုန်း တစ်ချက် ကော့ပြီး ခေါင်းကို မော့လိုက်တယ်။ သူ့မျက်လုံး နှစ်လုံးစလုံးက ဟိုတစ်နေ့ညက တွေ့လိုက်ရသလိုပဲ မျက်ဖြူလန်နေတယ်။ မျက်လုံးအောက်က အကြောတွေ နီရဲလို့၊ ပြီးလည်းပြီးရော အရှေ့ကို ကုန်းပြီး နောက်တစ်ခါ ဂတ်ဆိုပြီး..ထပ်အန်ချပြန်တယ်။ ဒီတစ်ခါကျတော့ သွေးတွေတင်မကဘူး နီနီမည်းမည်း အခဲအဖတ်တွေပါ ဖုတ်ခနဲ ပြုတ်ကျလာတယ်။

ကျွန်တော် အဲဒီတော့မှ သတိဝင်သွားပြီး ယမင်းဘေးနားကို အမြန်သွား သူ့ကျောကုန်းကို လက်နဲ့ တဖတ်ဖတ် ရိုက်တယ်။ ပါးစပ်ကလည်း “ယမင်း ဘာဖြစ်တာလဲ.. အန်ချလိုက် အန်ချလိုက်”..ဆိုပြီး အသုံးမကျစွာ ပြောနေမိတယ်။ ဘာလို့ အဲဒီလို လုပ်တာလဲလို့တော့ မမေးနဲ့ဗျ။ ကျွန်တော်တို့ အပေါင်းအသင်းတွေ မူးရူးပြီး အန်တိုင်း အဲဒီလိုပဲ လုပ်ပေးနေကျ မဟုတ်လား။

မိနှင်းက ရေသန့်ဘူးတစ်ဘူးကို အမြန်သွားယူပြီး ယမင်းပါးစပ်နားမှာ တေ့ပေးဖို့ ကြိုးစားတယ်။ အလုပ်မဖြစ်ဘူး။ ပါးစပ်ထဲက ယိုထွက်နေသေးတဲ့ သွေးတွေ၊ ဆံပင်အစအနတွေ ရေဘူးထဲကို ဝင်ကုန်တယ်။ မျိုးမြတ်နဲ့ ကျော်ဇောက ယမင်းရဲ့ ပါးစပ်ကို အတင်းပိတ်ဖို့ ကြိုးစားတယ်။ ဒါပေမယ့် သွေးတွေနဲ့ ချော်ထွက်နေတယ်။

“ပါးစပ်ကို စေ့လိုက်..စေ့လိုက်..”..ကျော်ဇောက အော်တယ်။

“မဟုတ်ဘူး မဟုတ်ဘူး၊ ခေါင်းကို မော့ခိုင်းထားလိုက်..”..မျိုးမြတ်အောင်က ပြောတယ်။

“အဲဒါ..ဘာအမွေးတွေလဲ...ဆံပင်တွေလား.. ဘာတွေလဲ”..ဖြူမော်က ကြောက်လန့်တကြားနဲ့ အော်တယ်။

“နင့်ပါးစပ်ပိတ်ထားစမ်း။ လက်ကိုင်ပုဝါရှိလား တဘက်ဖြစ်ဖြစ် တစ်ခုခု အမြန်ပေးစမ်း”..ကျော်ဇောက ဖြူမော်ကို ငေါက်တယ်။

ဘယ်နားမှာ ရှိမှန်း သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း မသိတဲ့ လက်ကိုင်ပုဝါ..ဆိုတာကို ဖြူမော်က ပျာယီးပျာယာနဲ့ လိုက်ရှာတယ်။

“သွေးတွေ..သွေးတွေ အများကြီးပဲ”.. နယ်လီက ကြမ်းပြင်မှာ အိုင်ထွန်းနေတဲ့ သွေးပြစ်ပြစ်တွေကို ကြည့်နေရင်း ခွေခွေလေးလဲကျပြီး သတိလစ်သွားတယ်။ ကျော်ဇောက မေ့လဲသွားတဲ့ နယ်လီကို တစ်ချက် လှမ်းဆဲတယ်။ ဖြူမော်က နယ်လီကိုကြည့်လိုက် ယမင်းကိုကြည့်လိုက်နဲ့ ပါးစပ်ကလည်း ဘာတွေမှန်းမသိ တတွတ်တွတ် ရွတ်လို့ လက်ကိုင်ပုဝါကို ရှာနေတာလည်း မတွေ့သေး။

အဲဒီအချိန်မှာ ယမင်း အန်နေတာ ခဏ ရပ်သွားတယ်။ မျက်လုံးတွေ ပြန်လည်လာတယ်။ မျက်ဖြူသားတွေ အောက်ကို ပြန်ကျသွားပြီး သူ့မျက်ဆံနှစ်ခုကို ပြန်မြင်ရပြီ။ ယမင်းရဲ့မျက်နှာတစ်ခုလုံးက မီးရောင်အောက်မှာ သွေးအလူးလူးနဲ့ ပြောင်လက်နေတယ်။ ယမင်း မျက်လုံးတွေက ကျွန်တော့်ဆီကို ရောက်လာတယ်။

“ယမင်း။ ယမင်း နင်ဘာဖြစ်တာလဲ.. ဘာဖြစ်တာလဲ။ သက်သာသွားပြီလား”.. ကျွန်တော် မေးလိုက်တယ်။

ယမင်းက ဘာမှ ပြန်မပြောဘူး။ ကျွန်တော့်ကိုပဲ မျက်လုံးအကြောင်သားနဲ့ စိုက်ကြည့်နေတယ်။

“ယမင်း..ယမင်း”..မိနင်းက ဘေးကနေ တတွတ်တွတ်ခေါ်နေတယ်။ ယမင်းကတော့ ကြားပုံ မပေါ်ဘူး။ သူ့မျက်လုံးတွေက ကျွန်တော့်ကို ကြည့်နေရာကနေ ကျွန်တော့် နောက်ဘက်မှာရှိတဲ့ အိမ်ရှေ့တံခါးဝဘက်ဆီကို ရောက်သွားတယ်။

ယမင်းရဲ့မျက်ဆံတွေ အပေါ်ကို ပြန်တက်သွားတယ်။ လေးဘက်ထောက်နေရာကနေ ကိုယ်ကို မတ်ပြီး ဒူးထောက် ထိုင်ချလိုက်တယ်။ ယမင်းရဲ့ခေါင်းက နောက်ကို လန်ကျသွားတယ်။ ပါးစပ်ကို ဟပြီး အသက်ရှူဖို့ ကြိုးစားတယ်။ ဒါပေမယ့် လေမရသလို သူ့မျက်နှာတွေ ပြာနှမ်းလာတယ်။

ခဏကြာတော့ ယမင်းပါးစပ်ကနေ လေတွေ တိုးထွက်သွားသလို ဟူး..ခနဲ အသံကြီးထွက်လာပြီး သူ့ပါးစပ်ထဲက သွေးအလုံးအခဲတွေကို နောက်ဆုံးအကြိမ်အဖြစ် ဟက်ခနဲ အန်ထုတ်လိုက်တယ်။ ခေါင်းကို နောက်လှန်ထားတော့ ပါးစပ်ထဲက ခုန်ထွက်လာတဲ့ သွေးခဲတွေက ယမင်းရဲ့ပါးစပ်ပေါ်ကို ဖတ်ခနဲ ပြန်ကျတယ်။

ယမင်း တစ်ကိုယ်လုံး တောင့်တင်းသွားပြီး ဘေးတိုက်လဲကျသွားတယ်။ ခြေတွေလက်တွေ တစ်ချက် နှစ်ချက် တုန်ပြီး ငြိမ်ကျသွားတယ်။

++++++

အခန်း (၆)

(က)

ဇာတ်လမ်းကို အာရုံစိုက် နားထောင်နေပေမယ့် သူ့ဇာလွင့် မျက်လုံးတွေက ပြတင်းပေါက်ဆီမှာ။

အပြင်မှာ နေရောင် လုံးဝ ပျောက်သွားပြီ။ အခန်းထဲမှာတော့ မီးရောင်နဲ့ လင်းနေသေးပေမယ့် အပြင်က အမှောင်ထုက အထဲကို မသိမသာ စိမ့်ဝင်လာနေတယ်။ အဲယားကွန်းက တဝီဝီ ထွက်လာနေတဲ့ လေအေးကြောင့်လား၊ ညနေခင်းမို့လို့ ပိုပြီး ချမ်းလာသလားတော့ မသေချာ.. သူ့ဇာလွင့် တစ်ကိုယ်လုံး ပုံမှန်ထက် ပိုပြီး အေးစိမ့်စိမ့်နေတယ်။

“ကျွန်တော်တို့ သူ့ကို အသက်ကယ်ဖို့ ကြိုးစားသေးတယ်။ ရုပ်ရှင်တွေထဲမှာ တွေ့ဖူးတဲ့ အတိုင်း ရင်ဘတ်ကို လက်နဲ့ ဖိပေးတယ်။ နှုတ်ခမ်းချင်းတွေပြီး လေမှုတ်ထည့်ပေးတယ်။ ဒါပေမယ့် ယမင်းရဲ့နှလုံးက ပြန်ခန့်မလာတော့ဘူး” .. မင်းခန့်ထူးက စကားကို အဆုံးသတ်လိုက်တယ်။

“ဒီတော့ ရှင်ပြောချင်တာက..ယမင်းက အဆိပ်သင့်ပြီး သေသွားတယ်ပေါ့” .. သူ့ဇာလွင့် မေးလိုက်တယ်။

မင်းခန့်ထူးက သူ့ဇာလွင့်ကို ခင်ဗျား ရူးနေသလား..ဆိုတဲ့ အမူအရာနဲ့ မျက်လုံးပြူးပြီး ကြည့်တယ်။

“သဘာဝကျကျ ကောက်ချက်ချရမယ်ဆိုရင် အဲဒါ တစ်ခုပဲ ရှိတာပဲ မဟုတ်လား။ ရှင် အမှန်အတိုင်းပြောနေတာ ဆိုရင် ပြောတာနော်”

“ခင်ဗျား ကျွန်တော်ပြောတာတွေကို သေချာ နားမထောင်ဘူးလား။ အဆိပ်ခတ်ခံရတာနဲ့ ပါးစပ်ထဲကနေ ဘာမှန်းမသိတဲ့ အမွေးအမျှင်တွေ အထွေးလိုက် ထွက်ကျလာတယ်ဆိုတာ၊ နှုတ်ခမ်းထောင့်စွန်းတွေပါ ဟက်တက်ကွဲကုန်တယ်ဆိုတာ.. ခင်ဗျား ကြားဖူးသလား”

“ဒါတော့ ရှင့်အပြောပဲ ရှိတာပဲလေ။ ဟုတ်မဟုတ် ကျွန်မလည်း သိနိုင်တာမှ မဟုတ်တာ။ ပြီးတော့ ရဲမှတ်တမ်းတွေအရဆိုရင် သေတဲ့လူတွေထဲမှာ ရှင်ပြောသလို အဆိပ်ခတ်ခံရတာ တစ်ယောက်မှ မပါဘူး။

အကုန်လုံးက စား ဒါမှမဟုတ် ပုဆိန်လို လက်နက်တစ်ခုခုနဲ့ အပိုင်းပိုင်း ခုတ်ခံထားရတာ”..သူဇာလွင် ပြောနေရင်းနဲ့ လက်ထဲက နာရီကို ကြည့်လိုက်တယ်။

“ကဲ.. ကျွန်မ အချိန်မရှိတော့ဘူး။ မှောင်လည်းမှောင်နေပြီ။ ဆောရီးပါ ကိုမင်းခန့်ထူး။ ရှင့်ဇာတ်လမ်းက အခုထိ ဘာမှ ရေရေရာရာ အကောင်အထည်ပေါ်မလာဘူး။ ရှင်ပြောနေတဲ့ ယုံတမ်းပုံပြင်တွေကို ကျွန်မ သတင်းလုပ်ပြီးတော့လည်း ရေးမပေးနိုင်ဘူး။ ကျွန်မ သွားတော့မယ်”

ပြောပြီးတာနဲ့ သူဇာလွင် ထထွက်လာလိုက်တယ်။ မင်းခန့်ထူး လှမ်းတားတာကိုလည်း မစောင့်တော့ဘူး။ ပြန်လည်း မလှည့်ကြည့်တော့ဘူး။ မာရသွန် အပြေးသမားတစ်ယောက်လို တိုက်လှေကားထစ်တွေကို သုံးလေးငါးထစ် ခုန်ကျော်ပြီး အမြန် ဆင်းလာလိုက်တယ်။

(ခ)

ကားပေါ်ကို ပြန်ရောက်တာနဲ့ သူဇာလွင် သက်ပြင်းကို အရှည်ကြီး ချတယ်။ ဘယ်နဲ့သာ ကားပြတင်းမှန်တွေကို ခပ်မြန်မြန်ချ၊ အခုမှ အသက်ဝအောင်ရှူရသလို လေကို တဝကြီး ရှူသွင်းတယ်။

ဒီနေ့တစ်ရက်လုံး ဘာမဟုတ်တဲ့ ကိစ္စနဲ့ အချိန်ကုန်သွားတာပဲ။ မင်းခန့်ထူးဆိုတဲ့လူက ယဉ်ယဉ်လေး ရှုံးနေတာပဲ ဖြစ်မယ်။ ဒါမှမဟုတ် အခုမှ နာမည်ကြီးချင်လို့ ထပြီး ဇာတ်လမ်းဆင်တာလည်း ဖြစ်နိုင်တယ်။ ကိုးလောင်းပြိုင် လူသတ်မှုရဲ့ တရားခံ သူဖြစ်နိုင် မဖြစ်နိုင်ကို သူဇာလွင် သေချာ မသိတော့ဘူး။ မင်းခန့်ထူးသာ တကယ့် လူသတ်သမားသာဆိုရင် အခုလို ပေါက်တတ်ကရ ဇာတ်လမ်းတွေကို ဆင်ပြီး ပြောပါ့မလား။ သူဇာလွင် ခေါင်းခါလိုက်တယ်။ အခုမှတော့ အဲဒါတွေ အရေးမကြီးတော့ပါဘူး။ သုံးလို့ရမယ့် သတင်းတစ်ပုဒ်လည်း မရနိုင်တော့ဘူး။ မင်းခန့်ထူးဆီက အီးမေးလ်လက်ခံရတဲ့ အကြောင်းကို ဘယ်သူ့ကိုမှ ပြန်ပြောမပြောတော့ဘူးလို့ သူဇာလွင် ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။ ဟုတ်တယ်လေ။ ပြန်ပြောပြရင်လည်း သူဇာလွင်ပဲ အလှောင်ခံရမှာ။ သရဲလိုလို တစ္ဆေလိုလို လုပ်ကြံဇာတ်လမ်းတွေကိုမှ အရေးတယူလုပ်ပြီး နားထောင်ပေးမိတဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ပဲ..

“ဒါလေးတော့ ပြန်ယူသွားဦးလေဗျ”

သူဇာလွင် လန့်ပြီး ပက်ပက်စက်စက် ဆဲလိုက်မိတယ်။ ရင်ဘတ်ထဲက နှလုံး လည်ချောင်းအဝထိ ခုန်တက်လာပြီး နင်ခနဲ ဖြစ်သွားတယ်။

“ရှင် ဘာလိုက်လုပ်တာလဲ။ ဒါဘာသဘောလဲ”.. ကားဘေးမှာရပ်ရင်း သူ့ကို ပြုံးပြီး ကြည်နေတဲ့ မင်းခန့်ထူးကို သူဇာလွင် ပိတ်အော်လိုက်တယ်။

မင်းခန့်ထူးက သူ့လက်ထဲက အသံဖမ်းစက်ကို ထောင်ပြတယ်။

“ကျွန်တော်ပြောတာတွေကို သတင်းလုပ်ပြီး မရေးဘူးဆိုရင်တောင် အသံသွင်းထားတဲ့ အခွေကိုတော့ အမှတ်တရ ယူသွားပါဗျ။ ဘာလို့ ထားခဲ့တာလဲ”..မင်းခန့်ထူးက ပြောတယ်။ လရောင်အောက်မှာ သူ့မျက်နှာက ပိုလို့တောင် ဖြူဖျော့နေတယ်။

“ထားခဲ့တာမဟုတ်ဘူး။ မေ့ခဲ့တာ။ ပေး”.. မင်းခန့်ထူးလက်ထဲမှာ ကိုင်ထားတဲ့ အသံဖမ်းစက်ကို သူ့ဇာလွင် ကားပြတင်းပေါက်ကနေ လှမ်းယူလိုက်တယ်။ မင်းခန့်ထူးက လက်ကို ဖတ်ခနဲ ရုတ်သွားတယ်။

“ရှင်ဘာလုပ်တာလဲ။ ကျွန်မ ရီကော်ဒါကို ပြန်ပေးနော်။ ဟိုမှာ လူတွေ ကြည့်နေတယ်”..သူ့ဇာလွင် အံ့ကိုကြိတ်ပြီး ပြောလိုက်တယ်။

တိုက်တန်းဝင်းရဲ့ အဝင်ဝမှာ ဂစ်တာတီးနေတဲ့ လူငယ်တစ်ဖွဲ့၊ သူ့ဇာလွင် ကားဘက်ကို မသိမသာ လှမ်းကြည့်နေကြတယ်။ မင်းခန့်ထူးက သူတို့ဘက်ကို တစ်ချက်လှည့်ကြည့်တယ်။ သူ့ဇာလွင်ဘက်ကို ပြန်လှည့်တယ်။ ကားတံခါးနားကို ထပ်ကပ်လာပြီး တံခါးဘောင်ပေါ်မှာ တံတောင်ဆစ်တစ်ဖက်ကို တင်တယ်။ သူ့မျက်နှာနဲ့ သူ့ဇာလွင်ကြားမှာ နှစ်ပေလောက်ပဲ ကွာတော့တယ်။ သူ့ခေါင်းလိမ်းဆီ အနံ့က သူ့ဇာလွင် မျက်နှာရှေ့ကို ဝေ့ဝဲလာတယ်။ သူ့ဇာလွင်လက်က ကားမှန်တင်တဲ့ လက်ကိုင်ဆီကို အလိုလို ရောက်သွားတယ်။

“မသူဇာ.. ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ်”

ရုတ်တရက်ကြီး ပြောင်းသွားတဲ့ သူ့လေသံနဲ့ ချက်ခြင်း သိမ်မွေ့သွားတဲ့ မျက်နှာထားကြောင့် သူ့ဇာလွင် ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိဖြစ်သွားတယ်။

“ဘာကို တောင်းပန်တာလဲ”

“ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို ဒီဇာတ်လမ်း အဆုံးအထိ ပြောပြမှ ဖြစ်မယ် မသူဇာ။ ပြောပြခွင့် ပြုပါ”

“အို ရှင်ဘယ်လို ဖြစ်နေတာလဲ။ အသည်းအသန်တွေ”

“ကျွန်တော် ကားထဲ ခဏဝင်ထိုင်မယ်နော်”..မင်းခန့်ထူးက ပြောပြီးတာနဲ့ ကားရှေ့ကနေ ပတ်ပြီး ဟိုဘက်တံခါးဆီကို လျှောက်သွားတယ်။ သူ့ဇာလွင် ကားတံခါးချက်ကို ချဖို့ လက်လှမ်းလိုက်ချင်ပေမယ့်

ဘာကြောင့်မှန်းမသိ လက်တွေ့ကို လှုပ်ဖို့ သတိမရဘူး။

မင်းခန့်ထူးက သူ့ဇာလွင် ဘေးခုံမှာ ဝင်ထိုင်တယ်။ အသံဖမ်းစက်ကို သူ့ဇာလွင်လက်ထဲ ထည့်ပေးတယ်။
စိတ်ရှုပ်သလို ပုံစံနဲ့ သူ့ဆံပင်တွေကို လက်နဲ့ ထိုးဖွတ်တယ်။

“ကိုမင်းခန့်ထူး”..သူ့ဇာလွင် လေသံကို အတတ်နိုင်ဆုံးထိန်းပြီး ပြောလိုက်တယ်။ “ရှင်ဘာဖြစ်ချင်တာလဲဟင်။
ကျွန်မ ဘာလုပ်ပေးရမှာလဲ။ ရှင်နားထောင်ဆိုလို့လည်း နားထောင်ပေးပြီးပြီ။ အခု မိုးလည်း ချုပ်နေပြီ။ ကျွန်မ
အိမ်ပြန်ချင်ပြီ။ နောက်ရက်မှ ပြောမယ်ဆိုရင်လည်း ကျွန်မ ပြန်လာခဲ့မယ်။ ဟုတ်ပြီလား။ ကျွန်မကို
ပေးပြန်ပါတော့”

“နောက်ရက်မှ... နောက်နေ့မှ.. အင်း မဖြစ်ဘူးဗျ။ အခု အပြီးပြောမှ ရမယ်”

“ဘာလို့လဲ။ ရှင်က နောက်နေ့တွေ ဘယ်သွားစရာ ရှိလို့လဲ”

“ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို ဘာကြောင့် ရွေးခဲ့သလဲ ခင်ဗျား မသိချင်ဘူးလား”..မင်းခန့်ထူးက ကားအပြင်ဘက်ကို
လှမ်းငေးရင်း မေးတယ်။

“ကျွန်မတို့ သတင်းစာက အခု နာမည်အကြီးဆုံးတွေထဲမှာ ပါတယ်လေ။ ပြီးတော့ မှုခင်းသတင်းတွေနဲ့
ပတ်သက်ရင် Ruby Herald က စိတ်ချရလွန်းလို့ တခြားမီဒီယာတွေကတောင်
ရည်ညွှန်းအဖြစ်ပြန်သုံးရတယ်လေ။ အဲဒါကြောင့် မဟုတ်ဘူးလား”..သူ့ဇာလွင် ပြန်မေးလိုက်တယ်။

မျက်လုံးကတော့ ဂစ်တာတီးနေတဲ့ လူငယ်အဖွဲ့ကို မျက်ခြေမပြတ် စိုက်ကြည့်နေမိတယ်။ သူတို့တွေ
ထပြန်မသွားကြပါစေနဲ့။

မင်းခန့်ထူးက ခေါင်းခါတယ်။

“မဟုတ်ဘူး။ ခင်ဗျား မှတ်မိသလား။ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်နှစ်လောက်တုန်းက Ruby Herald မှာ ခင်ဗျား
ဆောင်းပါးတစ်ပုဒ်ရေးခဲ့တယ်။ ဆောင်းပါးနာမည်က “အမှန်တရားရဲ့သားကောင်များ”..တဲ့”

သူ့ဇာလွင် အတော်ကြာကြာ တိတ်ဆိတ်သွားတယ်။ အဲဒီဆောင်းပါးကို မင်းခန့်ထူးက သိနေတယ်..။
ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သိနေတာလဲ။ သူ့ဇာလွင်ရဲ့ ကိုယ်ပိုင်ထင်မြင်ချက်ဆောင်းပါး တစ်ပုဒ်ပါ။ သူ့ဇာလွင်
ကိုယ်တိုင်တောင် မေ့ချင်ချင်ဖြစ်နေပြီ။

“အဲဒီဆောင်းပါးထဲမှာ ခင်ဗျား ရေးခဲ့တာတွေ.. မှတ်မိသေးလား။ မှုခင်းသတင်းတွေ ၊ အင်တာဗျူးတွေ၊ အမေးအဖြေတွေကြောင့် လူထုမြင်ကွင်းကို ရောက်လာကြတဲ့ တရားခံတွေ၊ တရားလိုတွေရဲ့အကြောင်းလေ။ အမှန်တရားကို လူတွေသိသွားတာ ကောင်းပေမယ့် လူတွေ သိသွားတဲ့အတွက် ကာယကံရှင်တွေရဲ့ဘဝတွေ ဘယ်လို ပြောင်းလဲသွားကြသလဲဆိုတာ သုံးသပ်ထားတာလေ”

“အင်း”..

“တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ပဲ အဲဒီတုန်းက ကျွန်တော်ကလည်း အသက် ၄၅ နှစ်ပြည့်ကာစ၊ အဖေ ပေးခဲ့တဲ့ ပိုက်ဆံတွေ လက်ထဲကို စပြီး ရောက်လာကာစ အချိန်။ ကုမ္ပဏီတွေဘာတွေ ထောင်၊ အလုပ်လုပ်ဖို့ ပြင်နေတဲ့အချိန်ပေါ့။ အတိတ်ကဟာတွေကို ပြည်ဖုံးကားချ ဘဝအသစ် စတော့မယ်ပေါ့။ အဲဒီအချိန်မှာ ခင်ဗျားရဲ့ ဆောင်းပါးကို ဖတ်မိသွားတယ်။ အဲဒီမှာ ကျွန်တော် တစ်ခု စဉ်းစားမိတယ်။ အမှန်တရားကို ချပြလိုက်လို့ လူ့ဘဝတွေ ပြောင်းလဲသွားတာမှန်တယ်။ ဒါပေမယ့် မချပြဘဲ ဖုံးထားတဲ့ အရာတွေကရော လူတွေကို မထိခိုက်တော့ဘူးလား..”

“ရှင်ဘာကို ပြောချင်တာလဲ”..သူ့ဇာလွင် ပြန်မေးရင်း ခေါင်းထဲမှာ အဲဒီဆောင်းပါးထဲက အချက်အလက်တွေကို ပြန်စဉ်းစားကြည့်တယ်။ သုံးလေးနှစ် ကြာသွားပြီဆိုတော့ ဝေဝေဝါးဝါးတွေ ဖြစ်နေပြီ။ မင်းခန့်ထူးက ဆက်ပြောတယ်။

“ခင်ဗျား သုံးထားတဲ့ စကားစုလေး သိပ်လှတယ်။ ဘာတဲ့... အမှန်တရားဟာ အမြဲ..တရားပါတယ်..တဲ့”..မင်းခန့်ထူးက ပြောရင်းနဲ့ သဘောကျသွားသလို ရယ်တယ်။ “အမှန်တရားကြောင့် ဘယ်သူတွေ ဘယ်လို ထိခိုက်သွားသည်ဖြစ်စေ၊ နောက်ဆုံးမှာ လူတွေဟာ အမှန်ကိုသာ သိသင့်တယ်၊ လက်ခံရမယ်တဲ့.. ခင်ဗျား ပြောခဲ့တယ်”

“ဒါဆို အဲဒီကတည်းက ကျွန်မကို ခေါ်မတွေ့ဘဲ ဘာလို့ နှစ်နှစ်တောင် ထိုင်စောင့်နေတာလဲ”..သူ့ဇာလွင် မေးလိုက်တယ်။

“အဲဒီတုန်းက မမမေ..အသက်ရှင်နေသေးတယ်လေ”..မင်းခန့်ထူးက ခပ်ရိုးရိုးအဖြေတစ်ခုကို ပြောလိုက်သလို အေးအေးဆေးဆေးပဲ ဖြေတယ်။

“ဘာဆိုလို့လဲ”

“ဇာတ်လမ်း ပြီးသွားရင် ခင်ဗျား နားလည်လာမှာပေါ့”..မင်းခန့်ထူးက သူဇာလွင်ကို စိန်ခေါ်သလို အကြည့်နဲ့ကြည့်ရင်း ပြောတယ်။ နှုတ်ခမ်းထောင့်က ပြုံးချင်သလိုလို မဲချင်သလိုလို။ အဲဒီ မျက်နှာကို တစ်ခုခုနဲ့ ကောက်ထုလိုက်ရရင် ကောင်းမှာပဲ..ဆိုပြီး သူဇာလွင် တွေးမိတယ်။

“ရှင် ဘယ်လိုဖြစ်လို့ ဒီလောက်တောင် ပြောပြချင်နေတာလဲဟင်။ ကျွန်မ နားမလည်တော့ဘူး။ မပြောချင်တုန်းကလည်း ဘယ်သူလာမေးမေး၊ ဘယ်မီဒီယာက လာတွေ့တွေ့ လက်မခံဘူး။ အခု ပြောချင်ပြီဆိုတော့လည်း ကျွန်မကို ပြန်ပေးမဆွဲရုံတမည် အတင်းကြီးတွေ”

မင်းခန့်ထူးက သူဇာလွင်မေးတာကို ပြန်မဖြေသေးဘဲ သူ့လက်ထဲမှာ ကိုင်ထားတဲ့ ပစ္စည်းတစ်ခုကို သူဇာလွင်ကို ထောင်ပြတယ်။ စောစောက သူ့စားပွဲပေါ်မှာ တင်ထားတဲ့ မှတ်စုစာအုပ်..။

“ရော့.. ဒီစာအုပ်ကို ခင်ဗျား ယူထားလိုက်။ အဲဒီထဲမှာ စကားဝါ အမှုနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဘယ်သူမှ မသိသေးတဲ့ အချက်အလက်တွေ အကုန်ပါတယ်။ နေ့တွေ ရက်စွဲတွေနဲ့ အတိအကျ ရေးထားတယ်။ တကယ်လို့ ကျွန်တော် ပြောတဲ့ ဇာတ်လမ်းကို ခင်ဗျား မယုံခဲ့ဘူးဆိုရင်တောင်မှ.. လက်မခံနိုင်ဘူး ဆိုရင်တောင်မှ အနည်းဆုံးတော့ ခင်ဗျားဆီမှာ ကျွန်တော်နဲ့ တွေ့ခဲ့တဲ့ သက်သေ လက်ဆုပ်လက်ကိုင် ရှိတာပေါ့။ မဟုတ်ဘူးလား။ မတော်တဆ ဇာတ်လမ်းမဆုံးခင် ကျွန်တော် တစ်ခုခုဖြစ်သွားခဲ့ရင်လည်း ခင်ဗျားအနေနဲ့ ကျွန်တော့်ဇာတ်လမ်းကို လူတွေသိအောင် ချပြလို့ ရတာပေါ့”

“ဘယ်လို တစ်ခုခု ဖြစ်သွားရမှာလဲ။ ဘာလဲ.. ရှင့်မှာရော ရှင့်အဖေလိုပဲ နှလုံးရောဂါရှိလို့လား”..မှတ်စု စာအုပ်ကို ဒက်ရှ်ဘုတ်ထဲ ပစ်ထည့်ရင်း သူဇာလွင် စိတ်တိုတိုနဲ့ မေးလိုက်တယ်။

မင်းခန့်ထူးက ဒီတစ်ခါတော့ မပြီးဘဲ ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်တယ်။

“ကဲ .. ခင်ဗျား ဆက်နားထောင်မှာလား”

သူဇာလွင် ဟူးခနဲ သက်ပြင်းချလိုက်တယ်။ ကားစက်ကို နှိုးတယ်။

“ကောင်းပြီလေ။ ဒါပေမယ့် ရှင့်အခန်းထဲကိုတော့ ပြန်မလိုက်နိုင်တော့ဘူး။ ဆောရီးပါ။ ရှင့်ဘာသာရှင် လူသတ်သမား ဟုတ်ဟုတ် မဟုတ်ဟုတ်၊ ဒီအချိန်ကြီး ရှင်နဲ့ နှစ်ယောက်တည်း အဲဒီရုံးခန်းထဲမှာ အဆင်မပြေဘူး။ ရှင်နဲ့ ကျွန်မ စိတ်ချလက်ချ စကားပြောလို့ရမယ့် နေရာရှိတယ်။ ကျွန်မအတွက် စိတ်ချလို့ရတဲ့နေရာကို ပြောတာ။ အဲဒီကို သွားမယ်”

“ဘယ်လိုလဲ”

“ရှင်ရုံးခန်းထဲမှာ ကျွန်မ တစ်နေကုန် အချိန်ကုန်ပြီးပြီ။ ဒီတစ်ခါတော့ ကျွန်မ ရုံးခန်းဆီကို ရှင်လိုက်ခဲ့တော့”..သူ့ဇာလွင် ကားကို မောင်းထွက်လိုက်တယ်။ စိတ်ထဲမှာတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အခါ တစ်သိန်းလောက်ဆဲပြီးနေပြီ။ ခေါင်းမာချင်ဦး။ သတင်းတစ်ပုဒ်ကို ရေအဆုံး မြေအဆုံး လိုက်ချင်ဦး။

“ခင်ဗျားရုံးက အခုအချိန်ထိ အလုပ်လုပ်နေတုန်းပဲလားဗျ”..မင်းခန့်ထူးက မေးတယ်။

“သတင်းစာတိုက်ပါ ဆိုနေမှ ညဘက် အလုပ်လုပ်သလားဆိုတော့ ကျွန်မ ဘာပြန်ပြောရမလဲ။ စိတ်မပူနဲ့ ။ တစ်ညလုံး အလုပ်ဆင်းတဲ့သူ အယောက် ၂၀ လောက် ရှိတယ်”..သူ့ဇာလွင် စိတ်တိုတိုနဲ့ ပြန်ဖြေလိုက်တယ်။

လမ်းမပေါ်ကို တက်လိုက်တော့ အပြင်လေ တဖြူးဖြူး ကားထဲကို တိုးဝင်လာတယ်။ မင်းခန့်ထူးက သူ့ဘက်က မှန်ကို တင်တယ်။

“ခင်ဗျားဘက်ခြမ်းက မှန်လည်း တင်လိုက်လေ။ လမ်းမှာ ဆက်ပြောသွားတာပေါ့။ ဪ.. ရီကော်ဒါလည်း ပြန်ဖွင့်လိုက်ဦးနော်။ မေ့နေဦးမယ်”

+++++

အခန်း (၇)

(က)

“ပြဿနာပဲ.. ငါတို့ ဘာလုပ်ကြမလဲ ဟေ့ကောင်”..ကျော်ဇောက ပျော့ခွေငြိမ်သက်နေတဲ့ ယမင်းရဲ့ ကိုယ်ခန္ဓာကို ကြည့်ရင်း ကျွန်တော့်ကို လှမ်းမေးတယ်။

အခန်းတစ်ခန်းလုံးက ငြီးစိစိ ပုပ်အဲ့အဲ့ အနံ့တွေနဲ့ ထိုင်းမှိုင်းနေတယ်။ ကြမ်းပြင်မှာ အိုင်ထွန်းနေတဲ့ သွေးတွေက နီရာကနေ ညို၊ ညိုရာကနေ မည်း.. ပျစ်ခဲစပြုနေပြီ။ ဖြူမော်နဲ့ နယ်လီက နောက်ဖေးမှာ ဘယ်နှကြိမ်မြောက်မှန်းမသိ သွားအန်နေတယ်။ မိနှင်းက စီးကရက်တစ်လိပ်ကို လက်ညှိုး လက်မကြားမှာညှပ်၊ အငမ်းမရဖွာရှိုက်ရင်း .. တအိအိနဲ့ ငိုနေတယ်။

“ငါဘယ်လိုလုပ် သိမှာလဲ”.. ကျွန်တော် ကျော်ဇောကို မကြည့်ဘဲ ပြန်ဖြေလိုက်တယ်။ ယမင်းရဲ့ မျက်နှာပေါ်ကနေ ကျွန်တော့်မျက်လုံးတွေ ခွာလို့ မရဘူး ဖြစ်နေတယ်။ သူ့မျက်နှာပေါ်က သွေးတွေကို ကျွန်တော်တို့

တတ်နိုင်သလောက် သုတ်ပေးထားပေမယ့် နှုတ်ခမ်းဘေးအကွဲကြားကနေ သွေးတွေ နည်းနည်းစီ စိမ့်ထွက်နေတုန်းပဲ။ ကျွန်တော့် ဦးနှောက်က အလုပ်မလုပ်တော့ဘဲ မေးခွန်းပေါင်းများစွာနဲ့ ဝက်ပါထဲမှာ ပိတ်မိနေတယ်။ အဲဒီတုန်းက ကျွန်တော့်အသက်က ငယ်သေးတယ်မဟုတ်လား...။ လူသေအလောင်းဆိုတာကို သေသေချာချာ မြင်ဖူးခဲ့တာမှ မဟုတ်ပဲ။ အဖေအလောင်းကိုတွေ့ရတုန်းကလည်း ပြင်ပြီးဆင်ပြီး မွမ်းမံ ခြယ်သပြီးသား အဖေမျက်နှာက အိပ်နေတာနဲ့ ဘာမှ မခြားဘူးလေ။ ငယ်ငယ်တုန်းကတော့ ကားကြိတ်ခံရပြီး အပိုင်းပိုင်းပြတ်၊ ပိပြားနေတဲ့ ခွေးသေကောင်တွေကို တွေ့ဖူးတယ်။ လမ်းမပေါ်မှာ အူအထွေးထွေးထွက်ပြီး ခြောက်ကပ်နေတဲ့ ကြွက်သေကောင်တချို့တွေ့ဖူးတယ်။ ကျွန်တော်နဲ့ သေခြင်းတရားနဲ့ ရင်းနှီးမှုက အဲဒါအကုန်ပဲ။

အခု ကျွန်တော့် မျက်စိရှေ့မှာ မြင်နေရတဲ့ ယမင်းရဲ့ ကိုယ်ခန္ဓာကို ကျွန်တော့် ဦးနှောက်က ဘယ်လိုမှ လက်ခံ သုံးသပ်ပေးလို့ မရဘူးဖြစ်နေတယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့ နာရီဝက်လောက်တုန်းကမှ လူကောင်းပကတိ စကားတွေပြော ရယ်မောနေခဲ့တာ။ လူတစ်ယောက် အသက်ထွက်ဖို့ အဲဒီလောက်ပဲ လွယ်သလား။ ဝင်သက်တစ်ခု ရပ်တန့်သွားဖို့ ဒီလောက်တောင် မြန်သလား။

"ဝက်ရူးပြန်တာလား အစာအဆိပ်သင့်တာလား မသိဘူးနော် ဟေ့ကောင်။ တစ်ခုခုပဲ။ အဆိပ်သင့်တာလို့ ပြောရအောင်လည်း ငါတို့နဲ့သူနဲ့ အတူတူ စားတာပဲ ငါတို့မှ ဘာမှ မဖြစ်တာ" ..ကျော်ဇောက သူ့ကိုယ်သူ ပြောနေသလိုလိုနဲ့ တတွတ်တွတ် ရွတ်နေတယ်။

ကျွန်တော် ဘာမှပြန်မပြောဘဲ ခေါင်းကိုပဲ ခါနေမိတယ်။

"ကျော်ဇော.. မင်းခန့်။ ဒီမှာ ကြည့်စမ်း" ..မျိုးမြတ်အောင်က ကြမ်းပြင်မှာ လုံးထွေးနေတဲ့ မည်းမည်းအမျှင်တွေကို ကော်ခက်ရင်းနဲ့ ထိုးမွေ့ကြည့်နေရင်း ကျွန်တော်တို့ကို လှမ်းပြောတယ်။

"ဒါတွေက ဘာတွေလဲ.. ဆံပင်တွေလား။ နေဦး..မဟုတ်ဘူးဟ ဘာအမွှေးတွေလဲ မသိဘူး။ ခွဲကျိကျိနဲ့" ..မျိုးမြတ်အောင်က ကော်ခက်ရင်းထိပ်မှာ လိမ်ထွေးပြီးပါလာတဲ့၊ သွေးတစက်စက်ကျနေသေးတဲ့ အမျှင်တွေကို မီးရောင်အောက်မှာထောင်ကြည့်တယ်။

"ဟေ့ကောင်။ ဘာတွေ လျှောက်လုပ်နေတာလဲ" ..ကျွန်တော် ပြောရင်းနဲ့ အစာအိမ်ထဲကနေ ဟက်ခနဲ ထွက်လာတဲ့ အချဉ်ရည်တွေကို ပြန်မျိုချ၊ လက်ဝါးနဲ့ ပါးစပ်ကို အမြန်အုပ်လိုက်ရတယ်။

"ဘာတွေ လုပ်နေကြတာလဲဟင်.. ယမင်းကို ကြည့်ပါဦး.. လုပ်ပါဦး" .. မိနှင်းက ငိုသံတစ်ဝက်နဲ့ အော်တယ်။

“ဘာလုပ်ရမှာလဲဟ။ အသက်လည်းမရှူတော့ဘူး၊ နှလုံးလည်း မခုန်တော့ဘူး။ သေနေပြီ”..ကျော်ဇောက စိတ်တိုတိုနဲ့ ပြန်အော်တယ်။

“ဆံပင်မွေးတွေတွေ့မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ပျော့အိအိနဲ့”..မျိုးမြတ်အောင်က ပြောတယ်။ “ဒီမှာလည်း သွားအစအနတွေ၊ အံသွားတွေရော ရှေ့သွားတွေရောပဲ..။ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ မသိဘူးနော် ဟေ့ကောင်။ သွားတွေပါ ပြုတ်ထွက်ကုန်တာ”

“တော်ပါတော့ကွာ..တော်တော့”..ကျွန်တော် ပြောလိုက်တယ်။

“ဆရာဝန်..ဆရာဝန် သွားခေါ်ပါလား ကိုကျော်ဇော။ ယမင်းက သေသွားပြီဆိုတာ သေချာလို့လား။ ဆရာဝန်မှ သေချာသိမှာပေါ့..”.. မိနှင်းက ပြောတယ်။

“သေသွားပါပြီ။ မျက်လုံးတွေတောင် လန်တက်နေပြီဟာကို”..မျိုးမြတ်အောင်က ပြောတယ်။

“နင်အဲဒီလို ပြီးစလွယ်မပြောနဲ့လေ။ နင့်ညီမသာဆိုရင် အဲဒီလို ထိုင်ကြည့်နေမလား။ နင်က ဆရာဝန်မို့လို့လား။ နင်ဘာသိလို့လဲ”..မိနှင်းက အော်တယ်။ ကျွန်တော် နည်းနည်းတော့ အံ့သြသွားတယ်။ ပုံမှန်ဆိုရင် မိနှင်းနဲ့ ယမင်းက သိပ်တည့်တာမဟုတ်ဘူး။ အခု ယမင်း ဒီလိုဖြစ်တော့ စိတ်အထိခိုက်ဆုံးက မိနှင်းဖြစ်နေတာ ထူးတော့ထူးဆန်းတယ်။

မျိုးမြတ်အောင်က ကော်ခက်ရင်းကို ကြမ်းပြင်ပေါ်ပြန်ပစ်ချပြီး မိနှင်းကို အရှုံးပေးတဲ့ ပုံစံနဲ့ လက်မြှောက်ပြတယ်။

“ဟ..ဒီအချိန်ကြီး ဘယ်ကို သွားခေါ်ရမှာလဲ။ ငါလည်း ဒီရွာကို ရောက်ဖူးတာမဟုတ်ဘူး။ ဆေးခန်းတောင် ရှိရဲ့လားမသိဘူး။ မင်းခန့် မင်းသိလား။ အလာတုန်းက လမ်းမှာ ဆေးခန်းတွေ ဘာတွေ တွေ့ခဲ့လား”..ကျော်ဇောက ကျွန်တော့်ကို မေးတယ်။

“ဟင့်အင်း”

“ဟို ဦးသိန်းဆိုတဲ့ လူကြီးကို မေးကြည့်ပါလား။ ဘေးခြံမှာ နေတာဆို”..မိနှင်းက အကြံပေးတယ်။

“အေး ငါနဲ့ မျိုးမြတ်နဲ့ သွားမေးလိုက်မယ်။ မင်းဒီမှာစောင့်နေလိုက် မင်းခန့်။ ယမင်းကို

ကြည့်ထားလိုက်”..ကျော်ဇောက ပြောရင်း ထိုင်နေရာကနေ ထရပ်တယ်။ လက်မှာ ပေနေတဲ့ သွေးတွေကို အင်္ကျီနဲ့ သုတ်တယ်။ မျိုးမြတ်အောင်က သူ့ရဲ့ဆေးခြောက်ထုပ်ကို အရင်ကောက်သိမ်းတယ်။ ရေသန့်ဘူးအခွံတွေကို စားပွဲအောက်ကို ထိုးထည့်တယ်။

“မိန်း နင်လည်း ထိုင်ပဲ ငိုမနေနဲ့။ ဟိုမှာ ဟိုနှစ်ယောက်ကို သွားကြည့်ဦး။ နောက်ဘက်ထွက်သွားတာ ပြန်ကိုမလာတော့ဘူး။ ပြီးရင် နင်တို့သုံးယောက် ကြမ်းပြင်ကဟာတွေကို နည်းနည်းပါးပါး ရှင်းထားလိုက်ဟာ.. မြင်မကောင်းဘူး”..ကျော်ဇောက ပြောပြီးတာနဲ့ မျိုးမြတ်နဲ့အတူ အိမ်အပြင်ကို ထွက်သွားတယ်။

မိန်းက လက်ထဲက စီးကရက်တို့ကို ကြမ်းပြင်မှာ ထိုးခြေလိုက်တယ်။ မျက်ရည်တွေကို သုတ်တယ်။ ကျွန်တော့်ကို တစ်ချက်ကြည့်ပြီး နောက်ဖေးဘက်ကို ထထွက်သွားတယ်။

ကျွန်တော် ယမင်းဘေးမှာ ဒူးထောက်ထိုင်ရင်း ကျန်ခဲ့တယ်။

(ခ)

အချိန်ဘယ်လောက်ကြာသွားသလဲ မသေချာဘူး။ ကျွန်တော့်မှာ နာရီလည်း မရှိ။

ယမင်းရဲ့ ခွေခေါက်နေတဲ့ လက်နှစ်ဘက်ကို ကြည့်ကောင်းအောင် ကျွန်တော် ပြန်ပြင်ပေးတယ်။ ပေါင်ရင်းအထိ လန်တက်နေတဲ့ စကတ်ကို ပြန်ဆွဲချပေးတယ်။ နှုတ်ခမ်းထောင့်စွန်းတွေ ကွဲနေတာကိုတော့ ဘာမှ လုပ်ပေးလို့ မရဘူး။ ဟောင်းလောင်းပွင့်နေတဲ့ မျက်လုံးနှစ်လုံးကို ပိတ်ပေးတယ်။ ဒါတွေအကုန်လုံးက ကျွန်တော့် စိတ်ထဲမှာ ဘာမှ မစဉ်းစားဘဲ အလိုလို လုပ်မိသွားတဲ့ အရာတွေပါ..။ ဒီမိန်းကလေးနဲ့ ကျွန်တော် ငယ်ပေါင်းကြီးဖော်တွေ မဟုတ်ပေမယ့်၊ အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်းတွေ မဟုတ်ပေမယ့်.. သူ့အခုလို ပိုးစိုးပက်စက် ပုံစံကြီးဖြစ်နေတာကိုတော့ မကြည့်ရက်ဘူး။

“မိန်း နင်တို့ ဘာလုပ်နေတာလဲ။ ကြာလိုက်တာ”..နောက်ဘက်ကို လှည့်ပြီး ကျွန်တော် လှမ်းအော်လိုက်တယ်။ ပြန်ထူးသံ မကြားရဘူး။ ဒီမိန်းမသုံးယောက် ဘာလုပ်နေကြတာလဲ။ အန်လို့၊ ငိုလို့ မပြီးသေးဘူးလား။ ဒူးထောက်ထားကြာသွားတော့ ခြေထောက်တွေပါ ကျင်လာတာနဲ့ ကျွန်တော် ထိုင်ခုံပေါ်ကို ပြောင်းထိုင်တယ်။

အိမ်ရှေ့တံခါးရဲ့ ကျိုးပဲ့နေတဲ့ ပျဉ်ပြားတွေကြားကနေ ညလေပူက တဟူဟူ ဝင်နေတယ်။ ရှေ့လမ်းမက ဖုန်တွေသဲတွေ တံခါးဝကို တဖြောင်းဖြောင်း လာရိုက်တယ်။

မိန်းတို့ နောက်ကို လိုက်သွားရင်ကောင်းမလား စဉ်းစားမိသေးတယ်။ ဒါပေမယ့် ဧည့်ခန်းထဲမှာ ယမင်းကို

တစ်ယောက်တည်း မထားခဲ့ရဲဘူး။ မတော်တဆ.. သူ မသေသေးဘဲ သတိရလာရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ..။ တွေးရင်း ကျွန်တော် တစ်ချက် ရယ်မိသွားတယ်။

ဘယ်လို သတိရလာမှာလဲ.. သူ့ပါးစပ်ထဲက ပန်းထွက်လာတဲ့ သွေးတွေကို မင်းမမြင်လိုက်ဘူးလား၊ အရှိန်နဲ့ လွင့်ထွက်လာတဲ့ သွေးတွေကို မင်းမတွေ့လိုက်ဘူးလား၊ ကြမ်းပြင်ပေါ်ကို တဖုတ်ဖုတ် ပြုတ်ကျလာတဲ့ သွေးခဲတွေကို မင်း သတိမထားမိဘူးလား..။

ကျွန်တော် မျက်လုံးတွေ စပ်သလိုလို ဖြစ်လာတယ်။ အခန်းထဲမှာ ပူလိုက်တာ..။ အပြင်ကတိုးဝင်လာတဲ့ လေတွေက မအေးဘဲ နွေးနွေးစိုစိုကြီး ဖြစ်နေတယ်။ နှဖူးမှာ သီးနေတဲ့ ချွေးတွေက မျက်လုံးထောင့်အထိ စီးကျလာတယ်။

ကျွန်တော် ဝတ်ထားတဲ့ တီရှပ်ကို ချွတ်လိုက်တယ်။ နှဖူးက ချွေးတွေကို တီရှပ်နဲ့ သုတ်ရင်း တီရှပ်အသားထဲမှာ မျက်နှာတစ်ခုလုံးကို ခဏ ထိုးထည့်ထားလိုက်တယ်။

ယမင်းရဲ့ မိဘတွေ မေးရင် ဘယ်လို ဖြေရမလဲ။ ဆရာဝန်ရောက်လာရင်ရော ဘယ်လို ရှင်းပြရမလဲ။ ဒီထက်ဆိုးပြီး ရဲတွေပါ ပါလာရင်.. ဘာဆက်လုပ်မလဲ..။

တီရှပ်နဲ့ မျက်နှာကိုအုပ်ထားရင်း.. အဲဒီလိုတွေ တွေးနေတဲ့အချိန်မှာ ကျွန်တော် အသံတစ်သံကို ကြားလိုက်တယ်။ ပထမညက.. ခြံဝင်းထဲမှာ ကြားလိုက်ရတဲ့ အသံ..။ တစ်ယောက်ယောက်ရဲ့ အစာအိမ်ထဲကနေ လေတွေ တိုးထွက်လာတဲ့..အသံ။ လေချဉ်တက်သလို အသံ။ ဂွီ..ဆိုတဲ့ အသံ။

ကျွန်တော် ထိတ်ခနဲ လန့်သွားပြီး လက်ထဲက တီရှပ်ကို ပစ်ချ၊ မတ်တပ်ထရပ်လိုက်တယ်။ အခန်းပတ်ပတ်လည်ကို ကြည့်တယ်။ ဘယ်ကလာတဲ့ အသံလဲ..။ ဘယ်သူလဲ။

ညှောင့်ခန်းထဲမှာ ဘယ်သူမှ မရှိဘူး။ လေတိုးနေတဲ့အတွက် မျက်နှာကြက် မီးသီးက ဟိုရမ်းဒီရမ်း ဖြစ်နေတယ်။ အခန်းထောင့်စွန်းတွေက မှောင်သွားလိုက်၊ လင်းလာလိုက်။

ကျွန်တော် ကြမ်းပြင်ကို ပြန်ကြည့်တယ်။

ယမင်း မရှိတော့ဘူး။

++++

စကားဝါ - အပိုင်း (၆)

+++++

အဲဒီတုန်းက ခံစားချက်က ပြန်ပြောပြဖို့ တော်တော်ခက်တယ်ဗျ။

ထိတ်ခနဲ လန့်သွားတဲ့ ခံစားချက် အရင်ဝင်လာတယ်။ ဇေဝဇေဝါ အတွေးတွေက နောက်ကနေ လိုက်လာတယ်။ စိတ်သက်သာရာ ရသွားတဲ့ ခံစားချက်လည်း မသိမသာ ပေါ်လာတယ်။ ဟုတ်တယ်လေ.. ကျွန်တော့် စိတ်ထဲမှာ ဟာ..ယမင်း မသေဘူး.. ဆိုတဲ့ အသိ ဝင်လာတာကိုး။ ဒါပေမယ့် မသေရင် ဘယ်ရောက်သွားတာလဲ၊ ဘာလို့ ဘာအသံမှ မကြားရဘဲ ပျောက်သွားတာလဲ။ သူ့တစ်ကိုယ်လုံး ကော့လန် ကျိုးကြေပြီး ကျွန်တော်တို့ မျက်စိရှေ့မှာတင် အသက်ထွက်သွားတာလေ။ တကယ်လို့ သူ မသေသေးဘူး ဆိုရင်တောင် အခုလို အသံတစ်ချက် မထွက်ဘဲ ပျောက်သွားဖို့ ဘယ်လိုဖြစ်နိုင်မလဲ။

“မိန်း.. ဖြူမော်.. နင်တို့ ဘယ်မှာလဲ” .. ကျွန်တော် အော်ခေါ်လိုက်တယ်။

ပြန်ထူးသံ မကြားရဘူး။ လေတိုးသံ တဝိုးဝိုးရယ်၊ အိမ်နံရံတွေရဲ့ တကျွီကျွီအော်သံရယ်.. ဒါတွေကလွဲရင် တစ်အိမ်လုံး တိတ်ဆိတ်နေတယ်။

ကျွန်တော် လက်ထဲက တီရှပ်ကို ထိုင်ခုံပေါ်ပစ်ချလိုက်တယ်။ ကြမ်းပြင်က သွေးအိုင်ကို ကွေ့ရှောင်ပြီး အိမ်နောက်ဘက်ကို လျှောက်သွားလိုက်တယ်။

“မိန်း.. ဖြူမော်။ နယ်လီ.. အာ.. နင်တို့ ဘယ်ရောက်နေတာလဲ။ ဒီမှာ ယမင်း..”

ကျွန်တော့် စကား တစ်ဝက်တစ်ပျက်မှာ ရပ်သွားတယ်။ မီးဖိုချောင်ဘက် သွားတဲ့ ကော်ရစ်ဒါ လမ်းကျဉ်းလေးရဲ့ ဘေးတစ်ဘက် တစ်ချက်စီမှာ အိပ်ခန်းတွေ ရှိတယ်။

ကျွန်တော်နဲ့ အဝေးဆုံး အိပ်ခန်းရဲ့ ရှေ့မှာ အရိပ်တစ်ခု။

လူရိပ်လို့ ထင်ရတာပဲ။ ဒါပေမယ့် ပုံစံက တစ်ခုခုမှားနေတယ်။ ခါးကုန်းထားတဲ့ အဘိုးကြီး တစ်ယောက်လို လူရိပ်က အရှေ့ကို ကိုင်းကျနေတယ်။ ဧည့်ခန်းရဲ့ မီးရောင်က ဒီနားအထိ မရောက်ဘဲ လမ်းတစ်ဝက်မှာတင် မှိန်ပျံ့ပျောက်ကွယ်သွားတော့ ကျွန်တော် ရှေ့ကို သေချာ မမြင်ရဘူး။ မီးဖိုချောင်ဘက်က လာတဲ့ အလင်းရောင် ဝါဝါမှုန်မှုန်ကလည်း ဟိုဘက်ခြမ်းမှာတင် အရှိန်ကုန်သွားတယ်။

“ယမင်း.. ယမင်းလား” ..ကျွန်တော် လှမ်းအော်လိုက်တယ်။ အသံက အပြင်ကို မထွက်ချင်ဘဲ လည်ချောင်းဝမှာ

တစ်ဆို့ဆို့ကြီးဖြစ်နေတယ်။

နံရံမှာ မီးခလုတ်တွေဘာတွေများရှိမလား ကျွန်တော် လက်နဲ့ လိုက်စမ်းကြည့်တယ်။ ကြမ်းရှုရှု

ပျဉ်ပြားချပ်တွေကလွဲရင် ဘာမှ မရှိဘူး။

အရှေ့ကို တစ်လှမ်းထပ်တိုးရင်း ကြမ်းပြင်က ချောခနဲဖြစ်သွားပြီး ကျွန်တော် ယိုင်ထိုးသွားတယ်။ ဟန်ချက်ကို မနည်း ပြန်ထိန်းလိုက်ရတယ်။ အောက်ကို ငုံ့ကြည့်လိုက်တော့ ကြမ်းပြင်မှာ ပေနေတဲ့ ညိုညစ်ညစ် သွေးကွက်တွေ။

“အာ ပြဿနာပဲ။ ယမင်း ယမင်း..။ နင်အဲဒီမှာပဲနေ ငါမီးခလုတ် ရှာလိုက်ဦးမယ်။ ဟိုမိန်းမတွေကလည်း မီးခလုတ်ကို ဖွင့်မသွားဘဲ ထားခဲ့တယ်”..ကျွန်တော် ပါးစပ်က ပြောရင်းနဲ့ နံရံကို လက်နဲ့ လိုက်စမ်းတယ်။

တော်တော်လေးကြာမှ မီးခလုတ်ကိုတွေ့တယ်။ ကျွန်တော် ဝမ်းသာသွားပြီး ခလုတ်ကို ဖွင့်လိုက်တယ်။ ချောက်ခနဲ အသံပဲ ကြားရတယ်။ မီးလင်းမလာဘူး။ မီးလုံးရော ရှိသေးရဲ့လား။

လူရိပ်က အိပ်ခန်းထဲကို ဝင်သွားတယ်။ အိပ်ခန်းတံခါးက တဂျွတ်ဂျွတ် မြည်ပြီး ပြန်ပိတ်သွားတယ်။

ခင်ဗျားကတော့ ထင်မှာပဲ.. ဘာလို့များ အဲဒီ လူရိပ်နောက်ကို လိုက်သွားချင်တာလဲ..ဆိုပြီး။ ဟုတ်တယ်လေ.. သရဲတစ္ဆေဇာတ်လမ်းတွေကို ကြည့်လိုက်ရင် အဲဒီလို လိုက်သွားတဲ့ကောင် အရင်သေတာပဲမဟုတ်လား။

အမှန်အတိုင်း ပြောရရင်တော့ အဲဒီ လူရိပ်နောက်ကို ကျွန်တော် လိုက်မသွားချင်ဘူး။ အဲဒီ အိပ်ခန်းထဲကို မဝင်ချင်ဘူး။ ဒါပေမယ့် အဲဒီလူရိပ်က ယမင်း ဖြစ်နေခဲ့မယ် ဆိုရင်..။ ယမင်း တကယ် သတိရလာလို့ ကယောင်ကတမ်းတွေ လျှောက်သွားနေတာဆိုရင်.. ကျွန်တော် သူ့ကို ဒီအတိုင်း လွှတ်ထားလို့ မဖြစ်ဘူးလေ။

“ယမင်း နင်ဘယ်တွေ လျှောက်သွားနေတာလဲ။ အာ..ဒုက္ခပဲ။ မိန်း.. မိန်းရေ”..ကျွန်တော် အော်ပြောရင်းနဲ့ အရှေ့ကို တစ်လှမ်းခြင်း ဆက်လျှောက်တယ်။ သွေးအိုင်ထဲ နင်းထားမိတဲ့ ခြေထောက်က လှမ်းလိုက်တိုင်း ချော်လဲချင်နေတယ်။ ဧည့်ခန်းကလာတဲ့ အလင်းရောင်က အိပ်ခန်းရှေ့ကို မရောက်ခင်မှာ လုံးဝနီးပါး ပျောက်သွားပြီ။ မီးဖိုချောင်ထဲက မီးလုံးအလင်းရောင်က မှိန်လိုက် လင်းလိုက် တဖြတ်ဖြတ်နဲ့ ဒီဘက်ကို ရောက်မလာဘူး။ မျက်လုံးထဲမှာ အမှောင်ထုနဲ့ အရိပ်တစ်စုံတစ်ရာတွေကလွဲရင် ဘာမှ မမြင်ရတော့ဘူး။

အိပ်ခန်းရှေ့မှာ မတ်တပ်ရပ်နေရင်း ကျွန်တော် ချီတုံချီတုံတွေ ဖြစ်နေသေးတယ်။ ဒါပေမယ့် စိုးရိမ်စိတ်က ကြောက်စိတ်ကို အနိုင်ယူသွားတယ်။

ကျွန်တော် အိပ်ခန်း တံခါးကို ဖွင့်လိုက်တယ်။

(ဃ)

ဧည့်ခန်းထဲမှာ သွေးညှိနံ့တွေနဲ့ ပုပ်ဟောင်နေတဲ့အကြောင်း ကျွန်တော် ပြောပြခဲ့တယ် မဟုတ်လား။ အခု အိပ်ခန်းထဲက ထွက်လာတဲ့ အနံ့က အဲဒီထက်ကို အဆပေါင်းများစွာ ပိုဆိုးနေတယ်။ တံခါးဖွင့်လိုက်တာနဲ့ ဟောင်ထွက်လာတဲ့ အနံ့က မျက်နှာကို ဝုန်းခနဲ လာဟပ်တာ ကျွန်တော် နေရာမှာတင် ပျို့တက်လာတယ်။ နှာခေါင်းကို လက်နဲ့ အမြန်ပိတ်၊ ပါးစပ်ကို ဟပြီး အသက်ရှူရတယ်။

အိပ်ခန်းတစ်ခုလုံး မှောင်မည်းနေတယ်။ ပြတင်းပေါက်တွေ အကုန် ပိတ်ထားတယ်ထင်တယ်။ အလင်းရောင် တစ်စက်တောင် မရှိဘူး။ အပြင်က အလင်းကလည်း အထဲကို လုံးဝ မဝင်တော့ဘူး။ ကျွန်တော့် နှလုံးခုန်နှုန်းက တစ်စက္ကန့်ကို ဘယ်နှကြိမ်ရှိမလဲ မပြောတတ်ဘူး... နားထဲမှာပါ တဒုတ်ဒုတ် ကြားရတဲ့အထိ ပြင်းထန်နေပြီ။

ကျွန်တော် တံခါးဘေးက နံရံကို လက်နဲ့ စမ်းလိုက်တယ်။ မီးခလုတ်ကို ချက်ခြင်း ရှာတွေ့သွားတယ်။

မီးလင်းပါစေ..မီးလင်းပါစေ.. ရှိရှိသမျှ ဘုရားအကုန်လုံးကို တိုင်တည်ဆုတောင်းပြီး ကျွန်တော် မီးခလုတ်ကို ဖွင့်လိုက်တယ်။

တစ်ခန်းလုံးကို ဖြာကျသွားတဲ့ အလင်းရောင်ကြောင့် ကျွန်တော့် မျက်လုံးတွေ ကျိန်းစပ်သွားတယ်။

အိပ်ခန်းထဲမှာ ပရိဘောဂ မည်မည်ရရ မရှိဘူး။ ယိုင်နဲ့ပြီး ပြိုချင်နေတဲ့ အဝတ်ဘီရိုတစ်လုံးရှိတယ်။ ဘီရိုတံခါးက ဟောင်းလောင်းပွင့်နေတယ်။ မွေ့ရာမပါတဲ့ သစ်သား ကုတင်တစ်လုံးရှိတယ်။ အခန်းထောင့်မှာ ကပ်ထားတဲ့ စားပွဲအစုတ်တစ်လုံး။ ဒါပဲ..။

ပြတင်းပေါက်တွေ အကုန်ပိတ်ထားတော့ လေက လုံပြီး ပူနွေးနေတယ်။ အနံ့ဆိုးက ပြင်းသထက် ပြင်းလာတယ်။ ပါးစပ်ထဲမှာတောင်၊ လျှာပေါ်မှာတောင် အပုပ်နံ့ကို အရသာခံလို့ ရနေပြီ။

ယမင်း ဘယ်ရောက်သွားတာလဲ။

ကျွန်တော့် မျက်လုံးက ကြမ်းပြင်မှာ အစင်းလိုက် ထင်နေတဲ့ သွေးကွက်တွေဆီ ရောက်သွားတယ်။ သွေးကွက်တွေက အခန်းဝကနေ ခြေလှမ်း သုံးလှမ်းစာလောက်မှာ ရပ်သွားတယ်။

ယမင်း ဘယ်ရောက်သွား..

အဲဒီမှာ ဂျီ..ဆိုတဲ့ အသံကြီးကို ထပ်ကြားလိုက်ရတယ်။

ကျွန်တော် တစ်ကိုယ်လုံး တောင့်သွားပြီး နောက်ကို လှည့်ကြည့်တယ်။ ဘာမှမရှိဘူး။

အရှေ့ကို ပြန်ကြည့်တယ်။ ဘာမှ မတွေ့ဘူး။

(c)

ကျွန်တော်တို့ လူသားတွေရဲ့ ဗီဇကိုက တစ်ခုခု အထိတ်တလန့် ဖြစ်ပြီဆိုရင် အရပ်လေးမျက်နှာကိုပဲ အမြန်ကြည့်မိကြတယ်။ အန္တရာယ်ဆိုတာမျိုးကလည်း များသောအားဖြင့် အရှေ့အနောက်တောင်မြောက်ကနေပဲ လာတတ်တာမဟုတ်လား။ ဟေ့ဟိုမှာ... ဆိုပြီး လှမ်းအော်လိုက်ရင် အောက်ကို ငုံ့ကြည့်မိတဲ့ သူရှားတယ်။

အပေါ်ကို မော့ကြည့်မိတဲ့သူက ပိုလို့တောင် ရှားသေးတယ်။

ဒါကြောင့် ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်လည်း အရပ်လေးမျက်နှာကို အရင်ကြည့်မိသွားတယ်။ ပြီးတော့မှ အောက်ကို ငုံ့ကြည့်မိတယ်။ နောက်ဆုံး..ဘာမှ မတွေ့တော့မှ အပေါ်ကို မော့ကြည့်မိတယ်။

အခန်းထောင့် မျက်နှာကြက်မှာ ကပ်နေတဲ့ အရာတစ်ခု။

အဲဒီအရာရဲ့.. ဆံပင်တွေက အောက်ကို ဖားလျားကျနေတယ်။ ဟက်တက်ကြီး ဟနေတဲ့ ပါးစပ်ထဲကနေ အမည်းအမျှင်တွေက တွဲလောင်း။ သူ့ကိုယ်ထဲကလာတဲ့ တဂ္ဂီဂ္ဂီအသံတွေ ကလည်း အဆတ်မပြတ်။

ကျွန်တော်နဲ့ အဲဒီ အရာနဲ့ မျက်လုံးခြင်းဆိုင်သွားတယ်။ မျက်လုံးခြင်းလို့ ပြောရပေမယ့် သူ့မှာ မျက်ဆံတွေ မရှိဘူး.. အပေါ်ကို လန်တက်နေပြီ။ အဖြူသက်သက် မျက်သားတွေပဲ မြင်ရတယ်။

စောစောက အလင်းရောင်ကို တမ်းတမိသလောက် အခုချက်ခြင်း အကုန်လုံး မှောင်ကျသွားရင် ကောင်းမှာပဲ ဆိုပြီး ကျွန်တော် ဆုတောင်းမိသွားတယ်။ အဲဒီ မြင်ကွင်းကို ဆက်မကြည့်ချင်တော့လို့၊ ကြည့်နေရင်း ရူးသွားမှာစိုးလို့..။

ကျွန်တော့် တစ်ကိုယ်လုံးမှာ ရှိတဲ့ အကြောတွေ အသွေးအသားတွေ ခဏရပ်တန့်သွားတယ်ထင်တယ်။ လုံးဝ မလှုပ်နိုင်ဘဲ ကြက်သေသေနေမိတယ်။

ယမင်းရဲ့ မျက်နှာနဲ့.. အဲဒီသတ္တဝါက ကျွန်တော့်ကို ခုန်အုပ်လိုက်တယ်။

(စ)

သတ္တဝါလို့ ပြောလိုက်တဲ့အတွက် ခင်ဗျားကတော့ ဇေဝဇဝါ ဖြစ်ချင်ဖြစ်သွားမယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ အဲဒီ အကောင်ကို လူလို့ လုံးဝ မသတ်မှတ်နိုင်ဘူး။ ဟုတ်တယ်.. အဲဒီ မကောင်းဆိုးဝါးရဲ့ မျက်နှာက ယမင်းရဲ့ မျက်နှာ။ သူ့ကိုယ်လုံးကလည်း ယမင်းရဲ့ ကိုယ်လုံးပဲ။ ဒါပေမယ့်.. အဲဒီမကောင်းဆိုးဝါးက ယမင်းမဟုတ်ဘူး။ လုံးဝ မဟုတ်ဘူး။

လူတစ်ယောက်ရဲ့ ပါးစပ်က ဘယ်လောက် ကျယ်ကျယ် ဟနိုင်သလဲ။ လူတစ်ယောက်ရဲ့ မျက်လုံးက မျက်ဖြူလှန်ပြီး ဘယ်လောက် ကြာကြာနေနိုင်သလဲ..။ ဘယ်လို လူသားမျိုးက မျက်နှာကြက်ပေါ်မှာ လေးဘက်ထောက်ကြီး ကပ်နေနိုင်သလဲ။

မဟုတ်ဘူး။

လူမဟုတ်ဘူး။

(ဆ)

သူ ခုန်အုပ်လိုက်တဲ့ အရှိန်ကြောင့် ကျွန်တော် နောက်ကို ပက်လက်လန် လဲကျသွားတယ်။ နောက်စေ့နဲ့ ကြမ်းပြင်နဲ့ ဆောင့်မိပြီး တစ်ကိုယ်လုံး ကျင်တက်သွားတယ်။

မူးဝေပြီး မျက်လုံးတွေ ပြာသွားတယ်။ ဘာမှ မမြင်ရဘူး။ နားထဲမှာ အူနေတယ်။ မျက်နှာကို လက်နဲ့ အလိုလို ကာထားရင်း ကျွန်တော် ပြန်ထဖို့ ကြိုးစားတယ်။

ယမင်းက ကျွန်တော့်ကို အပေါ်ကနေ ဖိထားတယ်။ သူ့အစာအိမ်ထဲက ထွက်လာတဲ့ တဂ္ဂီတီအသံတွေက ကျယ်သထက် ကျယ်လာတယ်။

“လူလိမ်တွေ.. ငါ့ကို လိမ်တယ်.. ငါ့ကို လိမ်တယ်..သေ...သေ...သေ..” .. ယမင်းက ပြောရင်းနဲ့ ကျွန်တော့်မျက်နှာပေါ်ကို သွေးတွေနဲ့ မည်းမည်း အမျှင်တွေ လုံးထွေးပြီး ပွက်ခနဲ အန်ချလိုက်တယ်။

ကျွန်တော် ကြောက်လန့်တကြား ဖြစ်နေရာကနေ ကြောင်တောင်ကြောင်သွားတယ်။ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောရရင် အဲဒီမကောင်းဆိုးဝါးရဲ့ ပါးစပ်က လူစကား ထွက်လာမယ်လို့ ထင်မထားဘူးကိုး။ ဒါပေမယ့် အဲဒီလို စကားပြောလိုက်တဲ့အချိန်မှာ ဒီသတ္တဝါဟာ လူမဟုတ်ဘူးဆိုတာ ပိုလို့တောင် သေချာသွားတယ်။ သူ့ပါးစပ်က

ထွက်လာတဲ့ အသံက မိန်းမသံမဟုတ်ဘူး။ ယောက်ျားသံလည်း မဟုတ်ဘူး။ အိပ်မက်ဆိုးတွေထဲမှာပဲ ကြားဖူးပြီး အပြင်မှာ တကယ်မရှိနိုင်တဲ့ အသံဆိုးမျိုး။

မျက်လုံးထဲကို ဝင်လာတဲ့ သွေးတွေကို လက်နဲ့ သုတ်နေတုန်းမှာ ယမင်းက ကျွန်တော့် လည်ပင်းကို လှမ်းကိုက်တယ်။ ကျားတစ်ကောင်လို ၊ ဝံပုလွေတစ်ကောင်လို အသေသတ်မယ့် ပုံစံမျိုးနဲ့ လှမ်းဟပ်လိုက်တာ။ သူ့ပါးစပ်ကြီး ဘယ်လောက် ပြနေသလဲဆိုတာ အဲဒီမှာ ပိုသေချာသွားတယ်။ ကျွန်တော့် လည်ပင်းတစ်ခုလုံးနီးပါးကို ငုံမိသွားတာ။

လည်ပင်း တစ်ခုလုံး ပူခနဲ ဖြစ်သွားတယ်။ ကျွန်တော် ရှိသမျှအားနဲ့ သူ့ကို တွန်းထုတ်လိုက်တော့ သူ့ပါးစပ်ထဲမှာ ကျွန်တော့်ရဲ့အသားဖတ်တွေ အမြောင်းလိုက် ပါသွားတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ကျွန်တော့်ခေါင်းထဲမှာ ကြောက်စိတ်ထက် ဒေါသစိတ်က ပိုများသွားတယ်။ ပါးစပ်ကနေ ပက်ပက်စက်စက်ဆဲပြီး သူ့ကိုယ်လုံးကို ခြေထောက်နဲ့ ဆောင့်ကန်လိုက်တယ်။

ယမင်း ပက်လက်လန် လဲကျသွားတယ်။

ကျွန်တော် မီးဖိုချောင်ဘက်ကို ထပြေးတယ်။

နောက်ကနေ သူလိုက်လာတယ်ဆိုတာ လှည့်ကြည့်စရာ မလိုဘဲ သိနေတယ်။ တဂ္ဂီတီ အသံတွေ ဆက်တိုက် ကြားနေရတယ်။

မီးဖိုခန်းထဲမှာ ဘာပစ္စည်းတွေ ရှိမလဲ ကျွန်တော် အမြန်ရှာတယ်။

တဒိတ်ဒိတ်ခုန်နေတဲ့ နှလုံးကြောင့် လူက ထူပူနေတယ်။ လည်ပင်းက စိမ့်ထွက်နေတဲ့ သွေးတွေကြောင့် အားက လျော့လာနေတပြီ။ မူးလဲချင်နေပြီ။

မီးဖိုပေါ်မှာ တင်ထားတဲ့ အိုးစုတ်သုံးလေးခု ရှိတယ်။ ပလက်စတစ် ပန်းကန် တချို့တွေတယ်။ ဓားတွေဘာတွေ ရှိမလား.. တစ်ချောင်းမှ မတွေ့ဘူး။ အခန်းထောင့်မှာ ပုံထားတဲ့ မီးသွေးအိတ်တစ်အိတ်။ အိတ်ဘေးမှာ ဓားမတစ်ချောင်း ထောင်ထားတယ်။

“လူလိမ်တွေ”.. မျက်နှာကြက်ဆီက လာတဲ့ အသံ။

ကျွန်တော် မော့မကြည့်အားသေးဘူး။ အခန်းထောင့်ကို အမြန်ပြေးသွားပြီး ဓားမကို လှမ်းယူတယ်။ ဓားမ

လက်ကိုင်ကို မိမိရရ ကိုင်မိတဲ့အချိန်မှာ ကျွန်တော့် နောက်မှာ တစ်ခုခု ပြုတ်ကျလာတဲ့ ဖုတ်ခနဲ အသံ။

ဓားရဲ့လက်ကိုင်ကို ကျွန်တော် လက်နှစ်ဖက်နဲ့ တင်းတင်းဆုပ်လိုက်တယ်။ ဘာမှ စဉ်းစားစရာ မလိုဘူး။
တွေဝေနေစရာမလိုဘူး။ ဒီသတ္တဝါဟာ လူမဟုတ်ဘူး။ ဒီသတ္တဝါက မင်းကို အသေသတ်ချင်နေတာ.. အစိမ်းလိုက်
ဝါးစားချင်နေတဲ့ မကောင်းဆိုးဝါးတစ်ကောင်.. ။ ဒီအတွေးတွေက ကျွန်တော့်ခေါင်းထဲမှာ ပြန်ပြင်ဖို့
လိုက်မမီတော့အောင် ဖြတ်ပြေးသွားတယ်။

ကျွန်တော် နောက်ကို လှည့်မကြည့်ဘဲ ကိုယ်ကိုလှည့်ပြီး လွှဲခဲ့လိုက်တယ်။

ဓားရဲ့အသွားက ယမင်းရဲ့ညာဘက်ပါးကို တည့်တည့်ကြီးထိပြီး မျက်နှာတစ်ဝက်လောက်အထိ
နှစ်ဝင်သွားတယ်။ အရှိန်ပြင်းလွန်းလို့ ကျွန်တော့် လက်မောင်းတွေပါ ကျင်တက်သွားတယ်။

ယမင်းရဲ့မျက်နှာနဲ့ သတ္တဝါက တစ်ချက်ကလေးတောင် မအော်ဘူး။ တွန့်မသွားဘူး။ လက်နှစ်ဖက်ကို ဘေးမှာ
ချလျက်သားနဲ့ တောင့်တောင့်ကြီး ရပ်နေတယ်။ “လူလိမ်တွေ.. လူလိမ်တွေ..ဟီး.. သေ..သေ..” ...ဆိုပြီး ပါးစပ်
အကွဲကြားထဲကနေ အသံတွေ ဆက်ထွက်နေသေးတယ်။

ကျွန်တော် ဓားမကို ပြန်ဆွဲနှုတ်လိုက်တယ်။ နောက်တစ်ချက် အားနဲ့ ထပ်လွှဲလိုက်တယ်။

ဒီတစ်ခါတော့ ဓားက သူ့လည်ပင်းတည့်တည့်ကို ထိတယ်။ ဓားသွားက လည်ပင်း ဟိုဘက်ကနေ
ဒီဘက်ခြမ်းအထိ ဖြတ်ထွက်သွားတယ်။

ကျွန်တော် အရှိန်မထိန်းနိုင်ဘဲ နောက်ကို ယိုင်ပြီး လဲကျသွားတယ်။

ယမင်းရဲ့ခေါင်းက ကြမ်းပြင်ပေါ်ကို ဒုန်းခနဲ ပြုတ်ကျသွားပြီး ကျွန်တော့်ဘေးကို လိမ့်လာတယ်။ ယမင်းရဲ့
မျက်နှာနဲ့ ကျွန်တော်နဲ့ တစ်တန်းတည်း ဖြစ်သွားတယ်။

ယမင်းရဲ့ဟပြုကြီး ဖြစ်နေတဲ့ ပါးစပ်ထဲမှာ.. ကွေ့ဝိုက် စီတန်းနေတဲ့ သွားချွန်ချွန်တွေ.. ရာပေါင်းများစွာ။

မျက်ဖြူလန်နေရာကနေ တဖြည်းဖြည်း ပြန်စိုက်ဆင်းလာနေတဲ့ ယမင်းရဲ့မျက်ဆံတွေကို ကြည့်ရင်း ကျွန်တော်
ဘာမှ မသိတော့ဘူး...။

+++++

အခန်း (၈)

(က)

ကားက ပြည်လမ်းမပေါ်မှာ တရိပ်ရိပ်ပြေးနေတယ်။ ကားထဲမှာ အဲယားကွန်းဖွင့်ထားပေမယ့် ရန်ကုန်ရဲ့ ညအပူရှိန်က ကားခေါင်မိုးပေါ်ကို ဖောက်ထွက်၊ အထဲကို စိမ့်ဝင်ချင်နေတယ်။

“အဲဒီလိုတွေ ဖြစ်ပျက်နေတဲ့အချိန်မှာ ကျန်တဲ့သူတွေ ဘယ်ရောက်နေတာလဲ”.. မင်းခန့်ထူးရဲ့ လည်ပင်းက ဒဏ်ရာကို မသိမသာ လှမ်းကြည့်ရင်း သူ့ဇာလွင် မေးလိုက်တယ်။ စိတ်ထဲမှာတော့ တော်တော်ကို နောင်တရနေပြီ..။ ဘာတွေ ပြောနေတာလဲ။ အဓိပ္ပာယ်မရှိလိုက်တဲ့ ဇာတ်လမ်း..။

“ကျော်ဇောနဲ့ မျိုးမြတ်အောင်က ဘေးခြံက ဦးသိန်းကို သွားခေါ်ရင်း ပြန်မလာဘဲ ကြာနေတယ်။ နယ်လီက နောက်ဖေးမှာ အန်နေရင်းနဲ့ ခေါင်းတွေ အရမ်းမူးလာလို့ နောက်ဖေးပေါက်ကနေထွက်၊ ခြံနောက်ဘက်ကို ဆင်းသွားတယ်။ အဲဒီမှာ ဖြူမော်နဲ့ မိနှင်းက နောက်က လိုက်သွားပြီး နယ်လီကို ပြန်သွားခေါ်တယ်”..မင်းခန့်ထူးက ကားပြတင်းပေါက်ကနေ အပြင်ကို လှမ်းငေးနေရင်း ပြန်ဖြေတယ်။

“ကျွန်တော် အခုပြောနေတာတွေကိုရော .. ယုံသလား”..မင်းခန့်ထူးက ဆက်မေးတယ်။

သူ့ဇာလွင် ခဏ ငြိမ်ကျသွားတယ်။ မီးပွိုင့်မိသွားတဲ့အတွက် ကားကို ရပ်လိုက်တယ်။ ကားစတီရာယင်ကို လက်ချောင်းတွေနဲ့ တစ်တောက်တောက် ခေါက်ရင်း ခေါင်းကို ခါလိုက်တယ်။

“ဟင့်အင်း။ မယုံဘူး။ ရှင် အဲဒီညက မူးယစ်ဆေးတွေ အသုံးလွန်ပြီး မဟုတ်တာတွေ လျှောက်မြင်နေတာလည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲ။ ဆေးကြောင်ပြီး လူသတ်လိုက်မိတာရော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား။ ဒါပေမယ့် ယမင်းကို ရှင် သတ်လိုက်တယ်ဆိုတာကို ဘာလို့ ကျွန်မကို ဝန်ခံနေတာလဲ။ အဲဒါကိုတော့ ကျွန်မ စဉ်းစားလို့ မရဘူး။ မကောင်းဆိုးဝါး တစ်ကောင်ကောင်က ယမင်းနဲ့ ကျန်တဲ့လူတွေကို သတ်လိုက်ပါတယ် ဆိုပြီး ရှင်က လုပ်ကြံပြောတယ်ဆိုရင်လည်း တစ်မျိုး..”

“ခင်ဗျား ပြောသလို ဖြစ်ရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲ။ အဲဒီညက ကျွန်တော် ဆေးကြောင်ပြီး မြင်ချင်ရာမြင်ခဲ့တာဆိုရင် ဘယ်လောက် ကောင်းလိုက်မလဲ”..မင်းခန့်ထူးက သက်ပြင်းချရင်း ပြောတယ်။

“ထားပါတော့.. ရှင်ပြောသလို အဲဒီ သတ္တဝါ..ဟုတ်လား။ အဲဒီ သတ္တဝါ တကယ်ရှိတယ်ပဲ ထားလိုက်တော့။ ဘာလို့ ယမင်းက..ရှင်တို့ကို လူလိမ်တွေလို့ ခေါ်ရတာလဲ။ ပြီးတော့ ဘာဆက်ဖြစ်သလဲ”

“ဟားဟား.. ခင်ဗျား စိတ်ဝင်စားသွားပြီ မဟုတ်လား။ ဇာတ်လမ်း အဆက်ကို သိချင်နေပြီပေါ့” ..မင်းခန့်ထူးက ရယ်ရင်းနဲ့ ပြောတယ်။

သူ့ဇာလွင် နှာခေါင်းရှုံ့လိုက်တယ်။

“အို.. ကျွန်မ စိတ်မဝင်စားလည်း ရှင်က ဆက်ပြောမှာပဲလေ။ ဒီတော့ သရဲ ဇာတ်လမ်းပဲ ဖြစ်ဖြစ် တစ္ဆေဇာတ်လမ်းပဲ ဖြစ်ဖြစ် ပြောချင်ရာသာပြောတော့။ မြန်မြန်ပြီး မြန်မြန်နားအေးတယ်”

“သရဲလည်း မဟုတ်၊ တစ္ဆေလည်းမဟုတ်ဘူး မသူဇာ”

“ဒါဆိုရင် ဘာလဲ။ ပြိတ္တာလား၊ စုန်းလား၊ နာနာဘာဝလား၊ မြေဖုတ်ဘီလူးလား၊ မှင်စာလား” ..သူ့ဇာလွင် စိတ်တိုတိုနဲ့ ပြောလိုက်တယ်။

“အင်း.. အဲဒါတွေထဲက တစ်ကောင်ကောင် ဖြစ်ရင်လည်း ဖြစ်မှာပေါ့။ ကျွန်တော် မပြောတတ်ဘူး။ အဲဒီသတ္တဝါက ဘာလဲဆိုတာ သိတဲ့သူတွေအကုန်လုံး အခု သေကုန်ပြီ။ ကျွန်တော်က လွဲရင်ပေါ့”

“ဟင်းဟင်း.. ရှင့်ဟာကလည်း တော်တော် အကွက်ကျတယ်နော်။ ရှင်တစ်ယောက်ပဲ သိတဲ့ဇာတ်လမ်း၊ ရှင်တစ်ယောက်ပဲ သိတဲ့ မကောင်းဆိုးဝါး.. ဘယ်လောက် အဆင်ပြေသလဲနော်” ..သူ့ဇာလွင် ပြောရင်းနဲ့ ကားကို ကမ္ဘာအေးဘုရားလမ်းပေါ်ကို ကွေ့ချလိုက်တယ်။

“တစ်ယောက်တည်းတော့ မဟုတ်တော့ပါဘူး။ အခု ခင်ဗျားလည်း သိတော့မယ်လေ” ..မင်းခန့်ထူးက သူ့ဇာလွင်ကို ပြုံးပြရင်း ပြန်ဖြေတယ်။

+++++

အခန်း (၉)

(က)

“မင်းခန့်.. မင်းခန့်..”

အဆက်မပြတ်ခေါ်နေတဲ့ ကျော်ဇောရဲ့ အသံကြောင့် ကျွန်တော် သတိပြန်လည်လာတယ်။ လည်ပင်းတစ်ခုလုံး

ကိုက်ခဲပြီး တဆစ်ဆစ် နာနေတယ်။ လည်ချောင်းတွေ ခြောက်ကပ်နေတယ်။ ခေါင်းထဲမှာ တအုံနွေးနွေးနဲ့ အိပ်မက်လိုလို တကယ်လိုလို။

“မင်းခန့်..ဟေ့ကောင်..သတိရပြီလား”..ကျော်ဇောက ကျွန်တော့်လက်မောင်းကို လက်သီးနဲ့ ခပ်ဆတ်ဆတ်ထိုးရင်း မေးတယ်။ ကျွန်တော် ခေါင်းညိတ်လိုက်တယ်။

“ဘာဖြစ်သွားတာလဲ”..ကျွန်တော် မေးလိုက်တယ်။

“ဘာဖြစ်ရမှာလဲ။ စောက်ပြဿနာတွေ တက်ကုန်ပြီ။ မင်းဘာလုပ်လိုက်တာလဲ။ ယမင်းကို ဘာလုပ်လိုက်တာလဲ”

ကျွန်တော် ငေါက်ခနဲ ထထိုင်လိုက်တယ်။ အိပ်မက်မက်နေတာ မဟုတ်ဘူးပေါ့။ တကယ်ပေါ့။ လည်ပင်းက ဒဏ်ရာကို လက်နဲ့စမ်းလိုက်တော့ လည်ပင်းမှာ အဝတ်တစ်ခု စည်းထားပေးတာကို တွေ့တယ်။ အိပ်ခန်းပြတင်းပေါက်ကနေ ဝင်လာတဲ့ မနက်ခင်း အလင်းရောင်ပြပြ။ မိုးလင်းပြီ။

ဘာကြောင့်လဲတော့မသိ.. နေ့အလင်းရောင်ကို တွေ့လိုက်ရတော့ ညကဖြစ်ခဲ့တာတွေကို အလိုလို မေ့ပျောက်ချင်သွားတယ်။ အိပ်မက် မဟုတ်မှန်းသိပေမယ့် အိပ်မက်လို့ သဘောထားဖို့ ပိုလွယ်သလိုပဲ။

“ငါ့ကို အိပ်ခန်းထဲ မင်းခေါ်လာတာလား”..ကျွန်တော် မေးလိုက်တယ်။

“မင်း ယမင်းကို ဘာလုပ်လိုက်တာလဲ။ ငါမေးနေတာကို ဖြေလေ”..ကျော်ဇောက ထပ်မေးတယ်။

“အေး.. ငါ့ကို သူက..ငါမနွေက မင်းတို့သွားတော့..ငါ.. ငါ..”..ကျွန်တော် ဘယ်ကဘယ်လို စပြောရမှန်းမသိ စကားတွေ ထစ်နေတယ်။

“အာ..ဟေ့ကောင် မြန်မြန်ဖြေစမ်း။ ယမင်း ဘယ်မှာလဲ။ ဘယ်ရောက်သွားတာလဲ”..ကျော်ဇောက အော်တယ်။

ကျွန်တော် ဘာမှ ပြန်မပြောနိုင်သေးဘဲ ကျော်ဇောရဲ့ မျက်နှာကို ကြောင်ကြည့်နေမိတယ်။

“ဘယ်ရောက်ရမှာလဲ.. မီးဖိုချောင်ထဲ..”

“မင်းဘာတွေ ပြောနေတာလဲ။ မနွေက ယမင်းအလောင်းကို ဧည့်ခန်းထဲမှာ ထားထားတာ။ ငါတို့ ပြန်ရောက်လာတော့ မရှိတော့ဘူး။ မင်းဘယ်ကို ရွှေ့လိုက်တာလဲ။ အကုန် စောက်ပြဿနာတွေ တက်ကုန်ပြီ။

ဦးသိန်းနဲ့ သူမိန်းမကို ငါ့မှာ မနည်းတောင်းပန်ပြီး လိမ်ညာပြောလိုက်ရတယ်။ သူတို့က ယုံတဲ့ပုံမပေါ်ဘူး။
ရဲတွေဘာတွေ ခေါ်ပြီး ပြန်ရောက်လာရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။ ဟေ့ကောင် ဘာဖြစ်တာလဲ ပြောလေ။
မင်းလည်ပင်းက ဒဏ်ရာကရော ဘယ်ကရတာလဲ။ တစ်အိမ်လုံးလည်း အိပ်ခန်းတွေရော မီးဖိုချောင်ထဲမှာရော
သွေးတွေချည်းပဲ။ ယမင်းအလောင်းဘယ်မှာလဲ”

ခေါင်းပေါ်ကို တစ်ခုခုနဲ့ တက်ဖိထားသလို ကျွန်တော့် စိတ်တွေ ထိုင်းမှိုင်းလေးလံလာတယ်။ ဘာတွေလဲ..။
ဘာဖြစ်တာလဲ။ ကျွန်တော် ကုတင်ပေါ်ကနေ ခုန်ဆင်းလိုက်တယ်။ တတွတ်တွတ် မေးနေတဲ့ ကျော်ဇောကို
မကြားချင်ယောင် ဆောင်ပြီး မီးဖိုချောင်ဘက်ကို ပြေးထွက်လာလိုက်တယ်။

(ခ)

မိန်းကလေး သုံးယောက်စလုံး မီးဖိုချောင်ထဲမှာ ငုတ်တုတ်လေးတွေထိုင်ပြီး တိုးတိုးတိုးတိုးတွေ
ပြောနေကြတယ်။ မျိုးမြတ်အောင်က မီးဖိုချောင်ကြမ်းပြင်မှာ ပြန့်ကျဲပေရေနေတဲ့ သွေးအလူးလူးနဲ့
မည်းမည်းအမျှင်တွေကို တုတ်တစ်ချောင်းနဲ့ ထိုးဆွကြည့်နေတယ်။ မနေ့ညက ကျွန်တော် သုံးခဲ့တဲ့ ဓားမက
ကြမ်းပြင်မှာ ပက်လက်။ ယမင်းရဲ့ ကိုယ်ရော ခေါင်းရော.. အစအန မတွေ့ရဘူး။ ဘယ်ရောက်သွားတာလဲ။

မီးဖိုချောင်ထဲ ကျွန်တော် ခြေလှမ်းချလိုက်တာနဲ့ အားလုံးရဲ့ မျက်လုံးတွေက ကျွန်တော့်ဆီ ဝန်းဝန်း
ရောက်လာကြတယ်။ တစ်ယောက်တစ်ပေါက် မေးခွန်းတွေနဲ့ ကြွက်ကြွက်ညံ့သွားတယ်။

“အာ...တိတ်တိတ်နေစမ်း”..ကျွန်တော် အော်ဆဲလိုက်တယ်။

အခန်းထောင့်က ပလက်စတစ် ခုံတစ်ခုမှာ ကျွန်တော် သွားထိုင်လိုက်တယ်။ နားထင်ကို လက်ညှိုးလက်မနဲ့ ဖိရင်း
အသက်ကို ဝအောင်ရှူတယ်။

ကျော်ဇောက မီးဖိုချောင်ထဲကို ပြေးဝင်လာတယ်။ စိတ်တိုလို့ ထင်တယ်.. မျက်နှာတစ်ခုလုံး နီရဲလို့။

“တစ်ခုခုတော့ မှားနေပြီ”..မျက်လုံးတွေကို မှိတ်ထားရင်း ကျွန်တော် ပြောလိုက်တယ်။

“အဲဒါ မင်းပြောမှလား။ ယမင်း ဘယ်ရောက်သွားတာလဲ။ မင်းဘာလုပ်လိုက်တာလဲ”.. ကျော်ဇောက
အံ့ကိုကြိတ်ပြီး မေးတယ်။ လက်သီးကို တင်းတင်းဆုပ်ထားတယ်။ ကျွန်တော့်ကို ပြေးမထိုးမိအောင်
စိတ်ထိန်းထားရပုံပဲ။

မထင်မှတ်ဘဲ ကျွန်တော် ရယ်လိုက်မိတယ်။

“ဘာလုပ်ရမှာလဲ.. ဘာလုပ်ရမှာလဲ... ငါကိုယ်တိုင် သူ့ခေါင်းကို ဓားနဲ့ ခုတ်ဖြတ်လိုက်တာ။ ဒီနေရာမှာပဲ။ ဒီကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ”.. ကျွန်တော် ကြမ်းပြင်ကို လက်ညှိုးထိုးပြရင်းပြောလိုက်တယ်။

“ကိုမင်းခန့် ဘာတွေ လျှောက်ပြောနေတာလဲ။ ဘာလို့ အဲဒီလို လုပ်ရမှာလဲ မဟုတ်တာတွေ”.. ဖြူမော်က မျက်လုံးပြူး၊ မျက်ဆန်ပြူးနဲ့ ဝင်ပြောတယ်။

ကျော်ဇောက ကျွန်တော့်အနားကို ဝုန်းခနဲ ရောက်လာတယ်။ ကျွန်တော့် ဆံပင်ကို လက်နဲ့ ဆွဲဆုပ်တယ်။ လက်သီးကို ရွယ်တယ်။ ကျွန်တော် စိတ်မထိန်းနိုင်ဘဲ ဆက်ပြီး ရယ်နေမိတယ်။

“နေဦး ဟေ့ကောင်။ ကျော်ဇော မလုပ်နဲ့”..မျိုးမြတ်အောင်က ဝင်တားတယ်။

ကျော်ဇောက လက်သီးကို လေထဲမှာ တန့်ထားရင်း မျိုးမြတ်အောင်ကို လှမ်းကြည့်တယ်။

“ဘာလို့ မလုပ်ရမှာလဲ။ ဒီကောင် စောက်ရှူးထပြီး ယမင်းကို ဘာလုပ်လိုက်တာလဲ မသိဘူး”..ကျော်ဇောက ပြောတယ်။

“စိတ်အေးအေးထားစမ်း ဟေ့ကောင်။ မနေ့ညက ငါတို့ရှေ့မှာတင် ယမင်း အသက်ထွက်သွားတာ အကုန်လုံးသိနေတာပဲ။ တကယ် ဘာဖြစ်ခဲ့သလဲဆိုတာ မင်းခန့်ပဲ ကောင်းကောင်းသိလိမ့်မယ်။ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား မင်းခန့်”..မျိုးမြတ်အောင်က လေသံအေးအေးနဲ့ မေးတယ်။

ကျွန်တော်ခေါင်းခါလိုက်တယ်။

“မသိဘူး.. ငါလည်း မသိဘူး..ဟားဟား”..တဟက်ဟက် ရယ်နေရာကနေ ကျွန်တော့် အသံထဲမှာ ငိုသံတွေပါလာတယ်။ ရှိုက်သံတွေ ဝင်လာတယ်။

ကျော်ဇောက ကျွန်တော့် ဆံပင်တွေကို လွှတ်ပေးလိုက်တယ်။ ကျွန်တော့်ရှေ့မှာ ဒူးထောက်ထိုင်တယ်။

“မင်းခန့်..ငါတို့ကို အမှန်အတိုင်းပြော.. မနေ့ညက ဘာတွေဖြစ်တာလဲ။ မင်း ဘာလုပ်လိုက်တာလဲ”..ကျော်ဇောက မေးတယ်။

အားလုံးက ကျွန်တော် စကားအစကို စောင့်နေကြတယ်။

(ဂ)

ကျွန်တော့် စကားဆုံးသွားတော့ အကုန်လုံး တိတ်နေကြတယ်။ ကျော်ဇောက ခေါင်းကို သွင်သွင်ခါနေတယ်။ မျိုးမြတ်အောင်က မျက်နှာကြက်မှာ တွဲလောင်းကျနေတဲ့ အမျှင်တွေကို အခုမှ သတိထားမိသွားသလို သေချာ ကြည့်နေတယ်။

တော်တော်လေးကြာမှ-

“ကျွန်မတို့ ပြန်တော့မယ်”.. ဖြူမော်က ထပြောတယ်။

“ဟုတ်တယ် ပြန်တော့မယ်”..နယ်လီကလည်း အသံတုန်တုန်နဲ့ ပြောတယ်။

“အင်း ဟုတ်တယ်။ အားလုံး ပြန်ကြရအောင်နော်.. ပြန်ရအောင်။ တောင်းပန်ပါတယ်”..မိနှင်းက ငိုသံတစ်ဝက်နဲ့ ပြောတယ်။

“ဘာကိုပြန်မှာလဲ။ နင်တို့ ဘာတွေ ပြောနေတာလဲ။ ဘယ်ကို ပြန်မှာလဲ။ စောက်ရေးမပါတာ”..ကျော်ဇောက အော်ရင်းနဲ့ မတ်တပ်ထရပ်တယ်။

“ဟင့်အင်း၊ ကျွန်မ ကြောက်တယ်.. ပြန်တော့မယ်”.. ဖြူမော်က မီးဖိုချောင်ထဲကနေ လှည့်ထွက်သွားတော့မလို့ ပြင်တယ်။ နယ်လီက ဖြူမော်လက်မောင်းကို ကိုင်ထားတယ်။

ကျော်ဇောက ဖြူမော်အနားကို လျှောက်သွားပြီး ဖြူမော်လက်ကို ဆောင့်ဆွဲလိုက်တယ်။ ဖြူမော် အိမ်နဲ့ အော်ပြီး ယိုင်ထိုးသွားတယ်။

“သူများတွေရောက်လာရင် ငါတို့က ဒီဇာတ်ရှုပ်ကို ဘယ်လိုရှင်းရမှာလဲ။ နင်ဘာဖြစ်နေတာလဲ။ ယမင်းတစ်ယောက်လုံး ပျောက်နေတာကို ထားခဲ့ပြီး ပြန်ဖို့ စဉ်းစားနေတယ်။ နင်တို့ ကောင်မတွေ တော်တော် သုံးစားမရဘူး။ အေး ပြန်ချင်ရင် နင်တို့ဘာသာနင်တို့ ရန်ကုန်အထိ ခြေလျင် လျှောက်ပြန်ကြ။ သွားကြ”..ကျော်ဇောက ပြောတယ်။

“မဟုတ်.. မဟုတ်ပါဘူး.. ကြောက်လို့.. ကိုမင်းခန့်ပြောတဲ့ အတိုင်းဆိုရင် ကြောက်စရာကြီး.. ကျွန်မ တောင်းပန်ပါတယ်။ ပြန်ပါရစေ”.. နယ်လီက မျက်ရည်တွေ စိမ့်ထွက်လာရင်းနဲ့ ပြောတယ်။

“ဘာမှ ကြောက်မနေနဲ့။ ဒီကောင် မဟုတ်ကဟုတ်ကတွေ လိမ်ဆင်လုပ်ပြီး ပြောနေတာ။ ယမင်း သူ့ဘာသာသူ ပြန်သတိရလာတာကို မကူညီဘဲ ဒီကောင် ဘာလုပ်လိုက်တာလဲ။ ငါ ဒီကိစ္စကို သိအောင် လုပ်မယ်။ မင်းခန့် မင်းနဲ့ ငါနဲ့ တွေ့မယ်”.. ကျော်ဇောက ကျွန်တော့်ကို လက်ညှိုးငေါက်ငေါက်ထိုးပြီး ကြိမ်းတယ်။

“မင်းတို့ မျက်နှာကြက်ကို မော့ကြည့်ပြီးပြီလား”..မျိုးမြတ်အောင်က ပြောတယ်။

မျက်နှာကြက်ဆိုတဲ့ စကားကြားလိုက်တာနဲ့ ကျွန်တော် ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားပြန်တယ်။ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး.. မကြောက်နဲ့.. နေ့ခင်းဘက်ကြီး.. ဘာမှ မဖြစ်ဘူး.. ဆိုပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အားပေးနေမိတယ်။ တကယ်က နေ့ဖြစ်ဖြစ် ညဖြစ်ဖြစ် ဘာမှ မထူးဘူးဆိုတာ ကျွန်တော် အဲဒီတုန်းက မသိခဲ့ဘူးလေ။

ကျော်ဇောက မျက်နှာကြက်ကို မော့ကြည့်တယ်။

“ဘာဖြစ်လဲ။ ကြပ်ခိုးတွေပဲရှိတယ်”

“ဒီအိမ်မှာ ဘယ်သူက ဟင်းချက်လို့ ကြပ်ခိုးရှိရမှာလဲ။ မဟုတ်ဘူး။ ယမင်းပါးစပ်ထဲက ထွက်လာတဲ့ အမျှင်တွေပဲ ဖြစ်မယ်။ သေချာတယ်။ ဘယ်က ဘယ်လို မျက်နှာကြက်အထိ တက်ပြီး ကပ်နေတာလဲ။ မင်းခန့်ပြောတာတွေ ဖြစ်နိုင်တယ်ဟေ့ကောင်..။ ငါ မနေ့ညကတည်းက အဲဒီ အမျှင်တွေကို မသင်္ကာဖြစ်နေတာ”

“ဟာ.. ဒီ စောက်ရှူးက တစ်မျိုး”.. ကျော်ဇောက စိတ်မထိန်းနိုင်တော့သလို နံရံကို ခြေထောက်နဲ့ ဝှန်းခနဲ ဆောင့်ကန်တယ်။ ကျွန်တော့်ကို တည့်တည့်စိုက်ကြည့်တယ်။ ပြီးမှ ဧည့်ခန်းဖက်ကို ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွားတယ်။

“ငါတို့ ဘာဆက်လုပ်ကြမှာလဲဟင်”..မိနှင်းက ဖြူမော်တို့ နှစ်ယောက်ကို မေးတယ်။

“မသိဘူး။ ညီမတော့ ကြောက်လွန်းလို့ သေးတောင် ထွက်ချင်နေပြီ။ အိမ်အရမ်းပြန်ချင်နေပြီ..ဟီး..”.. နယ်လီက အားရပါးရ ငိုချလိုက်တယ်။ မိနှင်းနဲ့ ဖြူမော်က နယ်လီကို ချော့မော့ပြီး အရှေ့ကို ခေါ်သွားတယ်။

မျိုးမြတ်အောင်က ကျွန်တော့်နားကို လျှောက်လာတယ်။ ကျွန်တော့် ပခုံးပေါ်ကို လက်တင်တယ်။

“မင်းခန့်။ မင်းပြောတာတွေ ဘယ်သူမှ မယုံလည်း ငါယုံတယ်”

“ဘာလို့လဲ”..ကျွန်တော် သူ့ကို မော့ကြည့်ပြီး မေးလိုက်တယ်။

“မနေ့ညက ယမင်း သွေးအန်ပြီး အဲဒီလိုဖြစ်သွားကတည်းက ငါ သိနေတယ်။ ဒါ ပုံမှန် ဖြစ်ရပ်မဟုတ်ဘူးဆိုတာ။ လူဆိုတာမျိုးကတော့ ဘယ်လောက်ပဲ ထူးဆန်းတာတွေတွေ့.. အထူးအဆန်း မဟုတ်ပါဘူး..ဒါသာမန်ပါပဲလေ ဆိုပြီး အတင်း ဖြည့်တွေးကြတာပဲ။ ဒါပေမယ့် ငါကတော့ အဲဒီလို မဟုတ်ဘူး။ သူ့ပါးစပ်ထဲက ထွက်လာတဲ့ဟာတွေကို တွေ့လိုက်ရကတည်းက တစ်ခုခုမှားနေပြီဆိုတာ ငါသတိထားမိတယ်”

“ဒါဆို မနေ့ညက ဘာလို့ ဘာမှမပြောတာလဲ”

“ငါ့စကားကို ဘယ်သူက အဖက်လုပ်ပြီး နားထောင်ဖူးလို့လဲ။ ဆေးသမား ဆေးကြောင်ပြီး လျှောက်ပြောနေတာလို့ပဲ ထင်နေကျပဲလေ။ အဲဒါကြောင့် ငါလည်း ဘာမှ မပြောတော့တာ။ ဒါပေမယ့် အခု မင်းလည်ပင်းက ဒဏ်ရာကို တွေ့လိုက်တော့ ပိုသေချာသွားပြီ”

“ဘာဆိုလဲ”

“မနေ့ညက ယမင်းပါးစပ်ထဲမှာ သွားတွေ တစ်ချောင်းမှ မရှိတော့ဘူး။ မှတ်မိလား။ အကုန်ပြုတ်ထွက်ကုန်တာ”

သူပြောမှ ကျွန်တော် သတိရသွားတယ်။ ဟုတ်သားပဲ..။ ဒါဆို..

“မင်းလည်ပင်းက ဒဏ်ရာကို ငါရေဆေးပေးထားတာ။ လည်ပင်းတစ်ဝိုက်မှာ သွားရာတွေ အများကြီးပဲ။ လူသွားနဲ့ မတူဘူး အချွန်အပေါက်သေးသေးလေးတွေ”.. မျိုးမြတ်အောင်က ပြောတယ်။

“ဒါဆို.. ဘာသဘောလဲ။ ဘာပြောချင်တာလဲ”

မျိုးမြတ်အောင်က ပခုံးတွန့်တယ်။

“အဲဒါတော့ ငါလည်း မသိဘူးလေ။ တစ်ခုခုမှားနေတာတော့ အမှန်ပဲ။ ဒီရွာကပဲ တစ်ခုခုမှားနေသလား.. ဒီခြံလား.. ဒီအိမ်လား..။ မင်းဒီနေရာအကြောင်း ဘယ်လောက် သိသလဲ မင်းခန့်”

ကျွန်တော် ခေါင်းခါလိုက်တယ်။ စကားဝါရွာ..ဆိုတဲ့ နာမည်တစ်ခုကလွဲရင် ကျန်တာ ဘာမှ မသိဘူး။

“မင်းအဖေက မင်းကို ဘာမှ မပြောခဲ့ဘူးလား”..မျိုးမြတ်အောင်က မေးတယ်။

ကျွန်တော် ခေါင်းခါမပြန်တယ်။

နေဦး..

အဖေ့ရဲ့စာ..။

ကျွန်တော် ထိုင်နေရာကနေ ဝုန်းခနဲ ခုန်ထ.. ဧည့်ခန်းဘက်ကို ပြေးသွားလိုက်တယ်။

+++++

အခန်း (၁၀)

(က)

“ခင်ဗျားရုံးမှာ ကော်ဖီလေးဘာလေး မရှိဘူးလားဗျ”.. မင်းခန့်ထူးက ဆုံလည်ထိုင်ခုံကို ဟိုလှည့်ဒီလှည့် လုပ်ရင်း မေးတယ်။

ဇာတ်လမ်းကို စိတ်ဝင်စားစရာနေရာ ရောက်လာရင် ဖြတ်ဖြတ်ချနေတာ။ ဘယ်လိုဟာလဲမသိ။ သူနဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင် မှာ ထိုင်နေတဲ့ မင်းခန့်ထူးကို သူ့ဇာလွင် တော်တော်ကို အမြင်ကတ်နေပြီ။ အခုလည်း သူ့ဇာလွင် ရုံးခန်းထဲမှာသာ ရောက်နေတာ သူ့အချိုးက သူ့ရုံးခန်းထဲမှာတုန်းက ပုံစံအတိုင်း မပြောင်းဘူး။ အပေါ် စီးကပဲ။

“ရှင့်ဆီမှာလို နိုင်ငံခြားကော်ဖီတွေ မရှိဘူး။ ကော်ဖီမစ်သောက်ချင်ရင်တော့ ရတယ်”.. သူ့ဇာလွင် ပြန်ဖြေလိုက်တယ်။

“ရတယ် ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်”..မင်းခန့်ထူးက ပခုံးတွန့်ရင်း ပြောတယ်။

“ဒါဆို ခဏ”..မင်းခန့်ထူးကို ရုံးခန်းထဲမှာ ထားခဲ့ပြီး သူ့ဇာလွင် ရုံးခန်း အပြင်ကို ထွက်၊ ကော်ဖီမစ်ထုပ်တွေနဲ့ ရေနွေးအိုးတင်ထားတဲ့ စားပွဲလေးဆီကို လျှောက်သွားလိုက်တယ်။

ညဉ့်နက်နေပြီဆိုပေမယ့် သတင်းစာရုံးပီပီ မီးတွေထိန်လင်း၊ လူတွေစုဝေး၊ အလုပ်တွေ ရှုပ်နေတုန်းပဲ။ ရုံးကိုရောက်တော့မှ သူ့ဇာလွင် စိတ်ထဲမှာ တော်တော်လေး သက်သာရာ ရသွားတာ။ ဒီနေရာက သူ့ဇာလွင်ရဲ့ နေရာ.. သူနှစ်ပေါင်းများစွာ အလုပ်လုပ်ခဲ့တဲ့ နေရာ..။ သူ့ရဲ့အိမ်ထက်တောင် ပိုပြီး ရင်းနှီးနေတဲ့ နေရာ..။ ဒီနေရာမျိုးမှာ ဘာမှ ဆိုးဆိုးရွားရွား ဖြစ်စရာမရှိဘူးလေ။ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား..။

တစ်ရုံးလုံးက လူတွေ.. ဒီတီပီ ဝန်ထမ်းတွေ၊ ဂရပ်ဖစ် ဒီဇိုင်းနာတွေ၊ စာပြင်ဆရာတွေရဲ့အကြည့်တွေက

သူဇာလွင်ရုံးခန်းထဲမှာ စိမ်ပြေနပြေထိုင်နေတဲ့ မင်းခန့်ထူးဆီမှာ ပုံကျနေတယ်။ မင်းခန့်ထူးကတော့ အပြင်ကလူတွေကို ရှိတယ်လို့တောင် သဘောမထားဘူးထင်တယ်။ မျက်နှာကြက်ကို ငေးရင်း ပါးစပ်က တလှုပ်လှုပ်နဲ့ ဘာတွေလဲမသိ ရွတ်နေတယ်။ သူဇာလွင်ကတော့ ရုံးကလူတွေနဲ့ ဘယ်သူနဲ့မှ မျက်လုံးခြင်း မဆိုင်မိအောင် မနည်း တင်းထားရတယ်။ မေးလာမယ့် မေးခွန်းတွေကို မဖြေချင်သေးဘူး။

ဆုတောင်းမပြည့်ပါဘူး။ စီနီယာ သတင်းထောက် ကေသီမောင်က သူ့ရုံးခန်းထဲကနေ ထွက်လာပြီး သူဇာလွင် ကော်ဖီဖျော်နေတဲ့နေရာကို အပြေးကလေး ရောက်လာတယ်။

“ဟဲ့.. နင်ငါတို့ကို လျှို့ဝှားတာပဲ ကြည့်စမ်း။ အဲဒါ စကားဝါမင်းခန့်ထူး မဟုတ်လား။ နင်သူ့ကို ဘယ်ကနေဘယ်လို ဆွဲခေါ်လာတာလဲ ပြောစမ်း”.. ကေသီမောင်က သူဇာလွင်လက်မောင်းကို ဖတ်ခနဲ လှမ်းရိုက်ရင်း ပြောတယ်။

“မဟုတ်ပါဘူး အစ်မရယ်။ ကျွန်မလည်း ဘာမှန်း ညာမှန်း သေချာမသိသေးလို့ ဘယ်သူ့ကိုမှ ပြောပြမထားတာ”.. သူဇာလွင် ဖြောင်ပဲ ညာလိုက်တယ်။ စကားဝါမင်းခန့်ထူး ဆိုပဲ။ နားဝင်ဆိုးလိုက်တာ။

စိတ်ထဲမှာ ကေသီမောင်ဆိုတဲ့ မိန်းမကို နုတ်နုတ်စင်းပြီး သုပ်စားချင်နေတယ်။ ဘယ်လို ဆွဲခေါ်လာသလဲတဲ့.. ဟားဟား။ မင်းခန့်ထူးကိုယ်တိုင်က အင်တာဗျူးခံချင်လွန်းလို့ အတင်းလိုက်လာတာပါလို့ ပြောချပစ်လိုက်ရမှာ။ ဒါပေမယ့် မဖြစ်သေးဘူး။ တကယ်ကတော့ မင်းခန့်ထူးရဲ့ ရုံးခန်းထဲအထိ တစ်ယောက်တည်း လိုက်သွားခဲ့တာ သူဇာလွင်လေ..။ ပြီးတော့ မင်းခန့်ထူးပါးစပ်က ထွက်လာတဲ့ ဇာတ်လမ်းက သုံးလို့ ရမရ မသေချာသေးဘဲ သူဇာလွင်ဘက်က ထုတ်ကြွားသလို ဖြစ်နေရင် မကောင်းဘူး။

“နင်သူ့ကို ဘာတွေမေးပြီးပြီလဲ။ သူက ဝန်ခံပြီလား”.. ကေသီမောင်က ရုံးခန်းထဲမှာ ထိုင်နေတဲ့ မင်းခန့်ထူးကို ကွက်ကြည့်ကွက်ကြည့် အကဲခတ်ရင်း မေးတယ်။

“ဟင့်အင်း။ ဘာမှ မထူးသေးပါဘူး။ သေချာတောင် စကားမပြောရသေးဘူး”..သူဇာလွင် နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်ညာလိုက်တယ်။ ကော်ဖီခွက်ကို ယူပြီး အခန်းထဲ ပြန်သွားဖို့ ခြေလှမ်းပြင်တယ်။

“အဲဒီလောက်လည်း လျှို့ဝှက်နေစရာ မလိုပါဘူး ဒေါ်သူဇာရယ်။ ဒီတိုင်း မေးကြည့်တာပါ”..ကေသီမောင်က နှုတ်ခမ်းကို ခပ်ထော်ထော်စူရင်း ပြောတယ်။ “ဒါနဲ့ နင်သူ့ကို အင်တာဗျူးလို့ အဆင်မပြေရင် ပြောနော်။ ငါ့ဆီကို လွှဲလိုက်.. သိလား”

“အစ်မရယ် သူများသတင်းကို အတင်းလုနေတာ မရှက်ဘူးလား”.. သူ့ဇာလွင် ပါးစပ်က လွှတ်ခနဲ ထွက်သွားတယ်။ ရုံးခန်းထဲက စားပွဲအသီးသီးကနေ.. ကိုယ်စီကိုယ်စီ ခိုးနားထောင်နေကြတဲ့ ဝန်ထမ်းတွေရဲ့ အာမေဍိတ်သံ တိုးတိုးတွေ ထွက်လာကြတယ်။

လုံးခြေလိုက်တဲ့ စက္ကူစုတ်တစ်ခုလို ကေသီမောင့် မျက်နှာက ကြေတွန့်သွားတယ်။ ရုပ်ရှင်ထဲက မိန်းမဆိုးတွေလို နှုတ်ခမ်းတွေ ရွဲ့၊ မျက်ခုံးတွေ ချိုပြီး ..

“ဒီမှာ ငါက နင့်လို မှုခင်း အစုတ်အပွဲတွေကို အမှိုက်ပုံထဲဆင်းရှာပြီး လျှောက်ရေးနေတဲ့ မိန်းမ မဟုတ်ဘူး။ နားလည်လား။ ငါက နာမည်ကြီး မင်းသား..မင်း..”

သူ့ဇာလွင် သူ့စကားကို ဆုံးအောင် နားမထောင်တော့ဘဲ လှည့်ထွက်လာလိုက်တယ်။ ကေသီမောင်က နောက်ကနေ ရှူရှဲ့ ရှူရှဲ့ အသံတွေနဲ့ မာန်ဖီနေတယ်။ တော်ပြီ..။ ဒီနေ့အတွက် သူ့ဇာလွင်ဆီမှာရှိတဲ့ သည်းခံနိုင်တဲ့ အတိုင်းအတာ တော်တော်လေး ပါးလှုပ်နေပြီ။ ဒီမိန်းမ ရှေ့မှာ ဆက်နေနေရင် ကော်ဖီနဲ့ ကောက်ပက်တာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ခေါင်းကို ခွက်နဲ့ ထုလိုက်တာပဲဖြစ်ဖြစ် တစ်ခုခုတော့ လုပ်မိတော့မယ်။

(ခ)

“ရော့။ သောက်”.. မင်းခန့်ထူးရှေ့မှာ ကော်ဖီခွက်ကို ပစ်ချပေးလိုက်တယ်။ ကော်ဖီခွက်က စားပွဲပေါ်မှာ ဘယ်ညာယိမ်းပြီး လဲကျမလို ဖြစ်သွားတယ်။ မင်းခန့်ထူးက ကော်ဖီခွက်ကို လက်နဲ့ လှမ်းထိမ်းတယ်။

“ဘာဖြစ်တာလဲဗျ”..မင်းခန့်ထူးက လက်မှာစင်သွားတဲ့ ကော်ဖီတွေကို သုတ်ရင်း မေးတယ်။ “ကျွန်တော့်ကို ခေါ်လာလို့ ပြဿနာရှာခံနေရတာလား။ ဆော့ရီးပါ”

“ဘာမှမဖြစ်ဘူး။ ရှင်ပြောစရာ ရှိတာ ဆက်ပြော”..သူ့ဇာလွင် ပြန်ပြောလိုက်တယ်။ ဒီလူက မျက်နှာကြက်ကို ငေးနေသလိုလိုနဲ့ ငါတို့ကို အထဲကနေ ချောင်းကြည့်နေတာကိုး။

“စောစောက အမျိုးသမီးက ဘယ်သူလဲ။ ခင်ဗျားရဲ့အထက်ကလား”

“ဟုတ်တယ်။ ကျွန်မရဲ့စီနီယာ”..သူ့ဇာလွင် ပြောရင်းနဲ့ ဟိုဘက် ရုံးခန်းကို လှမ်းကြည့်တယ်။ ကေသီမောင်ရဲ့ ရုံးခန်းနဲ့ သူ့ဇာလွင်ရုံးခန်းက ကပ်လျက်သား။ ကေသီမောင်က သူ့ဇာလွင်ကို ကျောပေးပြီး ကွန်ပျူတာရှေ့မှာထိုင်၊ ကီးဘုတ်ကို တဂျောင်းဂျောင်းရိုက်နေတယ်။ သူရေးနေကျ ကောလာဟလ သတင်းတွေကို အချောသတ်နေတာနေမှာပေါ့.. သူ့ဇာလွင် စိတ်တိုတိုနဲ့ တွေးမိတယ်။

“ဪ..”

“အို.. ရှည်လိုက်တာ။ ရှင်ပြောစရာရှိတာ ဆက်ပြောစမ်းပါ။ ရှင့်အဖေရဲ့စာကို ဖတ်တော့မလို့ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား။ အဲဒါ ဘာဆက်ဖြစ်သလဲ”

“အင်း..အဲဒီစာထဲမှာ ဘာတွေရေးထားသလဲ ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို မပြောပြတော့ဘူး”

“ဘာ.. လဲသေလိုက်လေ”..သူ့ဇာလွင် စားပွဲကို လက်နဲ့ထုရင်း အော်မိသွားတယ်။

“နေပါဦး နေပါဦး.. စိတ်ထိန်းပါဗျ”..မင်းခန့်ထူးက ရယ်ရင်းနဲ့ လက်ကာပြတယ်။ “ခင်ဗျားကို ပေးထားတဲ့ မှတ်စုစာအုပ်လေ။ ကားပေါ်ကနေ ယူလာတယ်မဟုတ်လား”

“ယူလာတယ်။ အဲဒီတော့ ဘာဖြစ်သလဲ။ ကိုမင်းခန့် ရှင်ဝေလည်ကြောင်ပတ်တွေ အရမ်းများနေပြီနော်”

“ဟားဟား.. ခင်ဗျား အခုတော့ စိတ်ဝင်စားနေပြီမဟုတ်လား”..မင်းခန့်ထူးက အရယ်မရပ်သေးဘဲ သူ့ဇာလွင်ကို ဆွဲနေတယ်။

သူ့ဇာလွင် အိတ်ထဲမှာ ထည့်ယူလာတဲ့ မှတ်စုစာအုပ်ကို ထုတ်ပြီး စားပွဲပေါ်ကို ပစ်တင်လိုက်တယ်။

“ရော့ဒီမှာ..ပြန်ယူချင်လည်း ယူသွားတော့။ ရှင်ပြောတာတွေကို စိတ်ဝင်စားတာတွေ စိတ်မဝင်စားတာတွေ လာပြောမနေနဲ့။ ကျွန်မ ဒီနေ့မနက်ကတည်းက အခုအထိ ဘာမှ မစားရသေးဘူး။ နားလည်း မနားရသေးဘူး။ ရှင့်ဇာတ်လမ်းကို နားထောင်နေရတာနဲ့ အချိန်ကုန်နေတာ။ ရှင့်ကိုယ်ရှင် ဘာထင်နေသလဲ။ ကျွန်မ ဝန်ခံတယ်။ စစ်ခြင်းတော့ ရှင့်ဆီကနေ သတင်းတစ်ပုဒ်လောက် ရလိုက်ရင် ကျွန်မအလုပ်အတွက်၊ တက်လမ်းအတွက် အဆင်ပြေမယ်လို့ ထင်ခဲ့တာ။ အခု ကျွန်မ တော်တော် စိတ်ကုန်နေပြီ။ ရှင့်ဇာတ်လမ်းထဲက မကောင်းဆိုးဝါးတွေ တကယ်ရှိနေလည်း ကျွန်မ အတွက် ဘာမှ မထူးဘူး။ တကယ်မရှိလည်း ဘာမှမထူးဘူး။ နားလည်လား။ ကိုယ်လုပ်မိတဲ့ အလုပ်တစ်ခုကို အပြီးအထိ ဆက်လုပ်ချင်လို့သာ ရှင့်ကို ဒီနေရာကို ခေါ်လာတာ။ ရှင် ဒီဇာတ်လမ်းကို ပြီးအောင် ဆက်ပြောရင်ပြော၊ မပြောရင် ကျွန်မ ဒီစားပွဲကို ခုန်ကျော်လာပြီး ရှင့်ကို တစ်ခုခု လုပ်မိတော့မယ်”.. သူ့ဇာလွင် မရပ်မနား ဆက်တိုက်တွေ ပြောမိသွားတယ်။ ဒေါသကြောင့် အသက်ရှူဖို့ပါ မေ့နေတယ်။ အဲဒီ ကေသီမောင်ဆိုတဲ့ ကောင်မသာ အခု မင်းခန့်ထူးဆီက အရူးဇာတ်လမ်းကို သိရင် သူ့ဇာလွင်ကို ဘယ်လောက်များ လှောင်လိမ့်မလဲ။ မှုခင်းသတင်းထောက်ကြီး ဒေါ်သူ့ဇာလွင် တစ်ယောက် အရူးဇာတ်ထဲ ဝင်သွားတာကို သိသွားရင် ဘယ်လောက် ဝမ်းသာနေမလဲ။

“မဟုတ်ပါဘူးဗျာ.. ကျွန်တော်က သဘောရိုးနဲ့ နောက်လိုက်တာပါ”.. မင်းခန့်ထူးက လေသံကို ဖျော့ပြီး
ဖြောင်းဖျတ်တယ်။ သူထုံးစံအတိုင်း လက်ဝါးနှစ်ဘက်ကို အရှေ့မှာကာ.. ကျွန်တော်မလုပ်တော့ပါဘူး ဆိုတဲ့ ပုံစံ
လုပ်ပြတယ်။

“ဒီတစ်ခါ နောက်ဆုံးပဲ။ ကျွန်မ တကယ်ပြောနေတာ”..သူဇာလွင် သက်ပြင်းအရှည်ကြီးချရင်း ပြောလိုက်တယ်။
စိတ်လျှော့.. စိတ်လျှော့..။

“အဲဒီစာအုပ်ထဲမှာ အဖေ့ရဲ့စာလည်း ပါတယ်..လို့ ပြောမလို့။ ခင်ဗျားက စကားကို ဆုံးအောင်မှ နားမထောင်ဘဲ”..
မင်းခန့်ထူးက မှတ်စု စာအုပ်ကို မေးငြိပြရင်းပြောတယ်။

“ရှင်အပိုတွေ ပြောမနေနဲ့။ ကျွန်မကို မရိုးမရွှံဖြစ်အောင် တမင်လုပ်နေတာ အသိသာကြီး”..သူဇာလွင်
ပြန်ပြောရင်းနဲ့ မှတ်စုစာအုပ်ကို ဖွင့်လိုက်တယ်။ စာအုပ်အလယ်လောက်မှာ ညှပ်ထားတဲ့
စာရွက်ခေါက်တစ်ထပ်..။ စာရွက်အသားက အကောင်းစားပါပဲ။ ရေးထားတဲ့ လက်ရေးတွေကလည်း
ညီညီညာညာ သပ်ရပ်လိုက်တာ။ ကွန်ပြူတာအားကိုးနဲ့ လက်ရေးမလှတော့တဲ့ သူဇာလွင်အတွက်တော့ ဒီလို
သပ်သပ်ရပ်ရပ် ရေးထားတဲ့ စာမျိုး မမြင်ဖူးတာ ကြာပြီ။ စာရွက်တွေက နှစ်တွေကြာလို့ နည်းနည်းတော့
ဝါချင်နေပြီ..။

“ဟင်.. စာကလည်း အများကြီးပဲ။ သုံးလေးမျက်နှာလောက်တောင် ရှိမယ်။ ရှင့်ဘာသာရှင် ပြောပြလိုက်လို့
မရဘူးလား”..စာရွက်ခေါက်ကို လက်ထဲမှာ ကိုင်ကြည့်ရင်း သူဇာလွင် ညည်းလိုက်တယ်။ ဒီညတော့
အိမ်ပြန်ရောက်ပါ့မလား..။

“ဖတ်ကြည့်ပါဗျ။ ခင်ဗျားကိုယ်တိုင် ဖတ်တော့ ပိုတိကျတာပေါ့။ ကျွန်တော်ပြောလိုက်ရင် မပြည့်မစုံ
ဖြစ်နေမယ်”..မင်းခန့်ထူးက ပြောရင်းနဲ့ ကော်ဖီကို တစ်ငုံယူသောက်တယ်။

“ကောင်းတယ်ဗျ။ ကျေးဇူးပါ။ ခင်ဗျားလက်ရာ တော်တော်ကောင်းတာပဲ”

ကော်ဖီမစ် ဖျော်တိုက်လို့ ရွှဲပြောနေတာလားမသိ..။ သူဇာလွင် ဘာမှ ပြန်မပြောတော့ဘဲ စာရွက်တွေကို ဖြန့်ပြီး
ဖတ်လိုက်တယ်။ ပထမဆုံး စာရွက်က ကျန်တဲ့ စာရွက်တွေထက် အရွယ်အစားသေးတယ်။ စာလည်းတိုတယ်။

.....

“သား။ မင်းခန့်..

အခု ဒီစာကိုဖတ်နေတဲ့အချိန်မှာ အဖေစီစဉ်ခဲ့တဲ့အတိုင်း ငါ့သား စကားဝါ အိမ်မှာ ရောက်နေပါစေလို့ အဖေ ဆုတောင်းတယ်။

ငါ့ရဲ့သား မင်းခန့်ထူးဟာ အလွယ်တကူနဲ့ လက်လျှော့ အရှုံးပေးတတ်တဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက် မဖြစ်ပါစေနဲ့လို့ အဖေ ဆုတောင်းတယ်။

ဒီဆုတောင်းတွေ မပြည့်ဘူးဆိုရင် အဖေ့စာကို ဆက်မဖတ်နဲ့တော့ မင်းခန့်။ ဒီစာတွေကို မီးရှို့ဖျက်ဆီးလိုက်ပါ။ ပြီးရင် စကားဝါရွာနဲ့ အဝေးဆုံးတစ်နေရာကို ထွက်ပြေး။ လှည့်မကြည့်နဲ့..။

တကယ်လို့များ အဖေ့ဆုတောင်းတွေ ပြည့်ခဲ့တယ်ဆိုရင် ငါ့သား ဒီစာကို ဆက်ဖတ်ပါ”

....

ပထမ တစ်ရွက်ကို ဖတ်ပြီးတော့ သူ့ဇာလွင် မင်းခန့်ထူးကို တစ်ချက် မျက်လုံးလှန်ကြည့်လိုက်တယ်။ မင်းခန့်ထူးက ကော်ဖီမစ်ကို အရမ်းအရသာရှိတဲ့ ပုံစံမျိုးနဲ့ မျှဉ်းပြီးသောက်နေတယ်။ သူ့ဇာလွင် ပထမစာရွက်ကို ခေါက်သိမ်းလိုက်တယ်။ ကျန်တဲ့စာတွေကို ဆက်ဖတ်တယ်။

(ခ)

.....

“စာကို ဆက်ဖတ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တဲ့အတွက် သားကို အဖေ ကျေးဇူးတင်တယ်။ စာဖတ်ပြီးတဲ့အခါ အဖေ့ကို ခွင့်လွှတ်နိုင်မယ်လို့လည်း မျှော်လင့်တယ်။

အဖေဟာ ဖခင်ကောင်းတစ်ဦး မဟုတ်ခဲ့ဘူး။ ဒါကို အဖေကိုယ်တိုင် ဝန်ခံတယ်။ ငါ့သားကို လူလားမြောက်အောင် မပျိုးထောင်နိုင်ခဲ့ဘူး။ မင်းရဲ့လက်ထဲကို ပိုက်ဆံတွေကလွဲရင် ဘာအတတ်ပညာမှ မထည့်ပေးနိုင်ခဲ့ဘူး။ ဒီအတွက် အဖေ စိတ်မကောင်းဘူး။

စကားဝါ ပြဿနာ ပေါ်လာပြီးကတည်းက အဖေ့ဘဝတစ်လျှောက်လုံးဟာ အဲဒီ ပြဿနာကို ဖြေရှင်းဖို့ ကြိုးစားရင်း အချိန်ကုန်သွားခဲ့တယ်။ ဘယ်သူ့ကိုမှ ပြောပြလို့ မရတဲ့ အခက်အခဲ တစ်ခုဖြစ်နေတော့ ဒီဝန်ကို အဖေ တစ်ယောက်တည်း ထမ်းရင်း ကိုယ်စိတ်နှလုံး ပင်ပန်းလှပြီ။

အခု ဒီစာကို ရေးနေတဲ့အချိန်မှာ အဖေ့ရဲ့စားပွဲပေါ်မှာ ဆေးရုံပေါင်းများစွာမှာ အထပ်ထပ် အခါခါ စစ်ထားခဲ့တဲ့ ဆေးအဖြေစာရွက်တွေ ပုံထပ်နေတယ်။ အဖြေတွေအားလုံးက တညီတညွတ်တည်း ထောက်ခံထားတာကတော့ အဖေ့ရဲ့နှလုံးဟာ မူမမှန်ဘူး။ အချိန်မရွေး နှလုံးဖောက်ပြီး ရပ်သွားနိုင်တယ်တဲ့။

အဖေ သေရမှာကို မကြောက်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် မိခင်မဲ့နေတဲ့ ငါ့သားကို ဒီလောကမှာ တစ်ယောက်တည်း ထားခဲ့ရမှာကိုတော့ စိုးရိမ်တယ်။ အထူးသဖြင့် ဒီ စကားဝါပြဿနာနဲ့ မင်းနဲ့ ထိပ်တိုက်တိုးတော့မှာကို အဖေ အရမ်းကြောက်ခဲ့တယ်။ သို့သော်လည်း မင်းဟာ ငါ့ရဲ့သားအရင်းဖြစ်တယ်။ ငါ့သားကို အဖေ ဘယ်လောက်ပဲ ချစ်ချစ် ဒီပြဿနာဟာ အဖေတို့ မိသားစုရဲ့ပြဿနာဖြစ်တယ်။ တပါးသူတွေဆီ လွှဲချလိုက်လို့ မရဘူး။ ဒီတော့ အဖေ့ရဲ့ဝန်ကို ငါ့သား ဆက်ထမ်းဖို့ လိုတယ်။

အဖေဆက်ပြောမယ့် စကားတွေကို ငါ့သား သံသယစိတ်တွေ၊ မယုံမကြည်စိတ်တွေ ခဏ ဘေးဖယ်ပြီး နားထောင်ပါ။ အဖေကိုယ်တိုင်လည်း ဒီလို ကိစ္စတွေကို အယုံအကြည်ရှိသူ မဟုတ်ခဲ့တာ မင်းသိမှာပါ။ ဒါပေမယ့် ငါ့သား စိတ်ကို ဖွင့်ပြီး နားထောင်။ ခေါင်းကို ရှင်းပြီး နားထောင်...။ အဖေတုန်းက အဲဒီလို မယုံမကြည်ခဲ့လို့ နောင်တတွေ တစ်ပုံကြီးနဲ့ အခု သေကာနီးအထိ ယူကြိုးမရဖြစ်နေရပြီ။

ငါ့သား...။ မင်းခန့်...။

စကားဝါရဲ့ မြေဟာ မသန့်ဘူး။ အဲဒီနေရာဟာ ကျိန်စာသင့်နေတဲ့ နေရာ။ အိပ်မက်ဆိုးတွေ စုပေါင်း ဖြစ်တည်လာတဲ့ ဖုန်းဆိုးမြေတစ်ခု။

စကားဝါကိုရောက်တဲ့အခါ ငါ့သား တွေ့မှာပါ။ တစ်ဝက်တစ်ပျက်နဲ့ ရပ်တန့်သွားတဲ့ လမ်းမကြီးကို တွေ့လိမ့်မယ်။ ယိုယွင်းပျက်စီးနေတဲ့၊ လူသူမရှိတဲ့ ခြံအလွတ်တွေကို တွေ့လိမ့်မယ်။ ဟိုနားဒီနား တစ်အိမ်စ နှစ်အိမ်စ ပြန့်ကျဲနေတဲ့ လူဦးရေ အနည်းငယ်ကိုလည်း တွေ့လိမ့်မယ်။ ပြီးရင် တစ်ဖက်ပိတ် လမ်းရဲ့ထိပ်တည့်တည့်မှာ ဆောက်ထားတဲ့ အဖေ့ရဲ့အိမ်။ ဒီအိပ်မက်ဆိုးတွေရဲ့ဗဟိုချက်နေရာ...။

၁၉၇၀ နှောင်းပိုင်းလောက်မှာ အမြန်လမ်း နားနေစခန်းဆောက်ဖို့ အဲဒီနေရာကို အဖေ ရွေးခဲ့တယ်။ သို့သော် အခက်အခဲ အမျိုးမျိုး တွေ့ရတဲ့အတွက် ပရောဂျက်က တစ်ဝက်တစ်ပျက်နဲ့ ရပ်တန့်သွားတယ်.. ဒါကို သား ကြားမိမှာပါ။ ဘာကြောင့် တစ်ဝက်တစ်ပျက်နဲ့ ရပ်သွားသလဲဆိုတာလဲ ငါ့သား ရိပ်မိလောက်ပြီ။

စကားဝါမြေဟာ လူတွေကို ပြုစား ဖျက်ဆီးချင်တဲ့ နေရာ။ လူတွေရဲ့အကြောက်တရားကို ဝါးမျို စားသောက်ချင်တဲ့ နေရာ။ အဲဒါကို အဖေသိလိုက်ရတဲ့ အချိန်မှာ တော်တော်လေး နောက်ကျသွားခဲ့ပြီ။

အဲဒီမြေထဲမှာ ခိုအောင်းနေတဲ့ မကောင်းဆိုးဝါးက လွတ်ထွက်သွားခဲ့ပြီ။

အဖေပိုင်ဆိုင်သမျှ စည်းစိမ် တစ်ဝက်လောက်ဟာ အဲဒီ စကားဝါ ပြဿနာကို ဖုံးရင်းဖိရင်းနဲ့ ကုန်သွားတယ်။ စကားဝါကို ရွာတစ်ရွာဖြစ်လာအောင် အဖေ ကြိုးစားခဲ့တယ်။ အဖေ့ရဲ့ လူယုံတွေကို ရွာတစ်ဝိုက်မှာ အခြေချ နေထိုင်ခိုင်းပြီး ဒီပြဿနာကို စောင့်ကြည့်ဖို့ တာဝန်ပေးခဲ့တယ်။ ဒီအိပ်မက်ဆိုးဟာ စကားဝါထဲမှာပဲ ဆက်ရှိနေဖို့၊ ကျန်တဲ့နေရာတွေကို ပြန်မသွားဖို့ အဖေ နည်းမျိုးစုံ သုံးပြီး တားခဲ့တယ်။ ဘယ်လိုနည်းလမ်းတွေ သုံးခဲ့သလဲဆိုတာ ငါ့သားကို အဖေ ပြောမပြရက်ဘူး။ ပြောမထွက်ဘူး။ ငါ့သား တဖြည်းဖြည်းနဲ့ သိလာပါလိမ့်မယ်။

အခု အဖေ့မှာ အချိန် မရှိတော့ဘူး။ အဖေ နှစ်ပေါင်း ၂၀ နီးပါး ထမ်းခဲ့ရတဲ့ ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးကို ငါ့သားရဲ့ ပခုံးပေါ်ကို စိတ်မကောင်းစွာနဲ့ပဲ လွှဲပေးပါရစေ။

စကားဝါရဲ့ အတိတ်ဆိုးကို အမှန်အတိုင်း သိလာရတဲ့အခါ အဖေ့ကို မင်း မုန်းသွားလိမ့်မယ်။ ဒါပေမယ့် အဖေ့မှာ ရွေးစရာလမ်း မရှိဘူး။ စကားဝါမြေရဲ့ မကောင်းဆိုးဝါးဟာ ဘယ်ဒဏ္ဍာရီထဲကလာသလဲ၊ ဘယ်ကမ္ဘာကလဲ၊ ဘယ်လို မကောင်းဆိုးဝါးမျိုးလဲ..ဒါတွေကို အဖေ မသိဘူး။ အဖေသိတာ တစ်ခုပဲ ရှိတယ်။ အဲဒီအရာဟာ အမြဲဆာလောင်နေတဲ့ သတ္တဝါ။ ဘယ်လောက်ကျွေးကျွေး အာသာမပြေတဲ့ သတ္တဝါ။

ဒီမကောင်းဆိုးဝါး စကားဝါမြေကနေ လွတ်ထွက်မသွားဖို့ အဖေတို့မှာ တာဝန်ရှိတယ်။ မင်းမှာ တာဝန်ရှိတယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဘယ်လောက်ပဲ ရင်းရ ရင်းရ.. အဲဒီမကောင်းဆိုးဝါးကို စကားဝါမှာပဲ ချုပ်ထားဖို့လိုတယ်။

အဖေပြောတာကို ငါ့သား နားလည်မှာပါ။ မင်းကို ပိုက်ဆံတွေ မပေးခဲ့ဘူး၊ အမွေတွေ မပေးခဲ့ဘူးဆိုတာကိုလည်း နားလည်ပေးပါ။ ဒါတွေဟာ အာရုံလွှဲစရာတွေဖြစ်တယ်။ ဒီစည်းစိမ်တွေပေါ်မှာ သာယာနေရင် စကားဝါမြေကို မင်းလျစ်လျူရှုသွားမှာကို အဖေစိုးရိမ်တယ်။ မင်း အသက် ၄၅ နှစ်ပြည့်ရင် အဖေစည်းစိမ်တွေကို အကုန် ရစေရမယ်။ အဲဒီမတိုင်ခင်အထိတော့ စကားဝါဇာတ်လမ်းကို အဖေ့နေရာမှာ ကိုယ်စားဝင် “က”ဖို့ တောင်းဆိုရမှာပဲ။

စကားဝါရွာကို မင်း ရောက်လာမှ ဒီစာကိုပေးပါလို့ ဦးသိန်းကို အဖေမှာထားခဲ့တယ်။ ငါ့သား မင်းခန့်ထူးဟာ ဘယ်ကိုသွားသွား တစ်ယောက်တည်း မသွားဘဲ အဖော်သဟဲနဲ့မှ သွားတတ်တယ်ဆိုတာကို အဖေသိတယ်။ အခုလည်း မင်းတစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ဘဲ သူငယ်ချင်းတွေ ခေါ်လာပါစေလို့.. အဖေ ဆုတောင်းတယ်။

စကားဝါရဲ့ မကောင်းဆိုးဝါးဟာ ငါတို့ သားအဖကိုတော့ ရန်မမူဘူး။ အစာကျွေးတဲ့လက်ကို ပြန်မကိုက်တဲ့

ခွေးလိုပဲပေါ့။

မင်းရဲ့ သူငယ်ချင်းတွေအတွက်တော့ အဖေ စိတ်မကောင်းဘူး။ သူတို့လည်း အဖေ့ကို ခွင့်လွှတ်နိုင်ပါစေ။

အဖေပြောတာကို မမေ့နဲ့ မင်းခန့်..။ ဘာတွေပဲ ရင်းရ ရင်းရ.. ဘယ်လောက်ပဲ ဆုံးရှုံးပါစေ..။ စကားဝါပြဿနာဟာ စကားဝါထဲမှာပဲ ရှိနေဖို့ အရေးကြီးတယ်။

အဖေ့ကို နားလည်ပါ”

.....

(ဂ)

စာရွက်တွေကို ပြန်ခေါက်၊ မှတ်စုစာအုပ်ထဲ ပြန်ညှပ်ရင်း သူ့ဇာလွင် သက်ပြင်းချလိုက်တယ်။

“ဇာတ်လမ်းက ရှင်းမသွားဘဲ ပိုလို့တောင် ရှုပ်လာပါလား ကိုမင်းခန့်”..သူ့ဇာလွင် ပြောလိုက်တယ်။

မင်းခန့်ထူးက သူ့ဇာလွင်မျက်နှာရိပ် မျက်နှာကဲကို သေချာ စိုက်ကြည့်နေတယ်။ သူ့လက်ချောင်း သွယ်သွယ်တွေနဲ့ စားပွဲကို တဒေါက်ဒေါက် ခေါက်တယ်။ နှဖူးရှေ့မှာ ဝဲကျနေတဲ့ ဆံပင်နက်နက်တွေကို လက်နဲ့ သပ်တင်တယ်။

“အဲဒီစာကို ဖတ်ပြီးတော့ ခင်ဗျား ဘယ်လို သဘောပေါက်သွားသလဲ”..မင်းခန့်ထူးက မေးတယ်။

“အားမနာဘဲ ပြောရရင်တော့ ရှင့်အဖေလည်း ရှင့်လိုပဲ ဂေါက်တောက်တောက်ရယ်”

“ဟားဟား.. ကျွန်တော်လေ ခင်ဗျားလိုမျိုး စိတ်ဓာတ်ရှိချင်တယ်။ တကယ်ပြောတာ။ ဘယ်အရာကိုမှ မယုံကြည်ဘဲ အာ..ဒါတွေက အရူးစကားတွေပါ ဆိုပြီး ဥပေက္ခာပြုနိုင်တဲ့ စိတ်ဓာတ်မျိုး”

“အို..ကျွန်မ မယုံဘူးဆိုတာ ရှင့်ဇာတ်လမ်းထဲက ဘာမှန်းမသိတဲ့ မကောင်းဆိုးဝါးကိုပဲ မယုံတာ။ ကျွန်မလည်း ဘုရားတရား ယုံတဲ့သူပါ။ ရှင့်ရဲ့ စကားဝါ သတ္တဝါ ဆိုတာကြီးကိုတော့ ဆောရီးပဲ”

“အင်း.. ထားပါတော့။ အဖေ့စာထဲမှာ နောက်ဆုံးမှာသွားတာကို ခင်ဗျား ဖတ်လိုက်ရတယ် မဟုတ်လား”

“ရှင့်သူငယ်ချင်းတွေအတွက် စိတ်မကောင်းပါဘူးလို့ ရေးထားတယ်လေ။ ကျွန်မ ရှင့်ဇာတ်လမ်းကို ယုံလို့

ပြောတာမဟုတ်ဘူးနော်။ ဇာတ်လမ်းအရဆိုရင် ရှင့်အဖေက သိသိကြီးနဲ့ တမင်လုပ်လိုက်တာပေါ့။ အဲဒီ
မကောင်း.. အဲဒီ သတ္တဝါ..အာ.. ဘယ်လိုမှ ပါးစပ်ထဲက ပြောမထွက်ဘူး”..သူ့ဇာလွင် စိတ်တိုတိုနဲ့ လက်နှစ်ဖက်ကို
ပိုက်လိုက်တယ်။ ဒီ...မကောင်းဆိုးဝါး..ဆိုတဲ့ စကားလုံးကိုတောင် ပါးစပ်က ပြောထွက်ဖို့ အဆင်မပြေဘူး။
အဓိပ္ပာယ်မရှိတာတွေ။ ယုံတမ်းပုံပြင်တွေ။

မင်းခန့်ထူးက သူ့ထုံးစံအတိုင်း အသံလွင်လွင်နဲ့ ရယ်တယ်။

“အင်း ဟုတ်တယ်။ တမင်လုပ်လိုက်တာ။ ကျွန်တော့် အထင်တော့ အဖေက အဲဒီသတ္တဝါနဲ့
ထိပ်တိုက်တိုးဖူးလိမ့်မယ်။ ပြီးမှ ဘယ်ကနေ ဘယ်လို သဘောတူညီချက်တွေ ရသွားသလဲ ကျွန်တော် မသိဘူး။
ဒါပေမယ့် အဖေအကြောင်းကို ကျွန်တော် သိတယ်။ အဖေက စီးပွားရေးသမားစစ်စစ်။ ငရဲမင်းနဲ့တွေ့ရင်တောင်မှ
မရရအောင် ညှိနှိုင်းဖြားယောင်းမယ့်သူမျိုး။ အဖေ သူ့တပည့်တွေကို ပြောပြနေကျ စကားတစ်ခုရှိတယ်။
“ညှိလို့မရတာ ဘာမှ မရှိဘူး”..တဲ့”

“အာ.. စီးပွားရေးလုပ်နေတာမှ မဟုတ်တာ။ အိမ်ရောင်း ကားဝယ်လုပ်နေတာလဲ မဟုတ်ဘူး။ ဘယ်လို
ညှိမှာလဲ”..သူ့ဇာလွင် မေးလိုက်တယ်။

“ရှင်းနေတာပဲ”..မင်းခန့်ထူးက ပခုံးတွန့်ရင်း ပြန်ဖြေတယ်။ “လူဖြစ်ဖြစ် တိရိစ္ဆာန်ဖြစ်ဖြစ်၊ ဘာသတ္တဝါပဲဖြစ်ဖြစ်
လိုအပ်ချက်တစ်ခုခုတော့ ရှိတာပဲ။ အဲဒါကို ပေးနိုင်မယ်ဆိုရင် ညှိလို့ ရတာပဲ မဟုတ်လား။ ဒီတော့ စကားဝါရဲ့
မကောင်းဆိုးဝါးက ဘာကိုလိုချင်သလဲ။ အဖေက ဘာလုပ်ပေးနိုင်သလဲ”

“ရှင်ဘာပြောချင်သလဲ ကျွန်မသိတယ်။ ဒါပေမယ့် လုံးဝ အဓိပ္ပာယ်မရှိဘူးနော်”

“အဖေဟာ စီးပွားရေးသမား တစ်ယောက်။ လုပ်ငန်းတွေ အများကြီး ပိုင်တဲ့ သူဌေးတစ်ယောက်။ တပည့်တွေက
အင်မတန် လေးစားရတဲ့ ဆရာသမားတစ်ယောက်။ ဒါတွေကို ကျွန်တော် သိတယ်။ ဒါပေမယ့်.. အဖေဟာ
ယဇ်ပူဇော်တတ်တဲ့ သူတစ်ယောက်လည်း ဖြစ်နေခဲ့မှန်း ကျွန်တော် အဲဒီစာကို ဖတ်ပြီးမှ နားလည်သွားတယ်”

“အို.. မဖြစ်နိုင်..”

“အဲဒီစာထဲမှာ ခင်ဗျား မမြင်ဘူးလား။ ဘာပဲ ရင်းရ ရင်းရ..တဲ့။ ဘယ်သူတွေပဲ သေသေ.. သူမသေရင် ပြီးရော။
အဲဒီ မကောင်းဆိုးဝါး သူ့နောက် လိုက်မလာရင်ပြီးရောဆိုပြီး လုပ်နေတာပဲ”

“ဒါပေမယ့် ရှင့်အဖေ ရေးထားတာက သူ့ကိုယ်တိုင်တော့ သေရမှာကို မကြောက်ဘူးဆို..”

“အလကား စောက်ပိုတွေ”..

မင်းခန့်ထူးပါးစပ်က ဆဲသံထွက်လာတော့ သူ့ဇာလွင် အံ့သြသွားတယ်။ မင်းခန့်ထူးပုံစံက အဲဒီလို မိုက်မိုက်ရိုင်းရိုင်းပြောတတ်တဲ့ ပုံစံမဟုတ်။

“ဆောရီး။ ကျွန်တော် စိတ်တိုသွားတယ်။ စာထဲမှာ ရေးထားတိုင်း အဟုတ်မှတ်မနေနဲ့။ သေတမ်းစာ ဆိုတာနဲ့ လူတွေက သနားပြီး ဖြည့်တွေးပေး၊ ဖြည့်ဖတ်ပေးချင်ကြတယ်။ အောင်မယ်.. ငါ့သားမင်းခန့်ထူးဟာ အလွယ်တကူနဲ့ လက်လျှော့အရှုံးပေးတတ်တဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက် မဟုတ်ပါစေနဲ့ ဆိုပြီး ဆုတောင်းတယ်ဆိုပဲ။ သူ့ကိုယ်တိုင်တောင် ရင်မဆိုင်ရဲလို့ ပတ်ပြေးနေခဲ့တာ မဟုတ်ဘူးလား။ တကယ်က အဲဒီစာက ကျွန်တော့်ကို ခွင့်ဆင်လိုက်တဲ့စာ။ ကျွန်တော့် သူငယ်ချင်းတွေကို တောနက်ထဲ တွန်းပို့တဲ့စာ။ ဘာကို သေမှာ မကြောက်တာလဲ။ သေမှာ မကြောက်ရင် အဲဒီ မကောင်းဆိုးဝါးကို သူ့အသက်သူ ပူဇော်လိုက်ပါလား။ ဘာလို့.. ဘာလို့”..မင်းခန့်ထူးက ပြောနေရင်း စိတ်မထိန်းနိုင်တော့သလို စကားကို ဖြတ်ချလိုက်တယ်။ မျက်နှာကို လက်ဝါးနှစ်ဖက်နဲ့ အုပ်ရင်း ထိုင်ခုံမှာ ပက်လန်လှန်မိတယ်။

“အဖေက တော်တော်ကို ဉာဏ်ကောင်းတယ်လို့ ပြောရမယ်။ ကျွန်တော် ဘာလုပ်မယ်ဆိုတာကို တပ်အပ်သိပြီး စီစဉ်သွားတယ်။ သူမရှိတော့ရင်တောင် စကားဝါမြေကို အစာမငတ်စေဖို့ ကျွန်တော့်ကို တာဝန်ဆက်ယူခိုင်းမယ်။ ကျွန်တော်ဆိုတဲ့ ကောင်ကလည်း ဘယ်သွားသွား သူငယ်ချင်းတစ်သိုက်နဲ့ဆိုတော့ ပို အဆင်ပြေတယ်လေ။ သူငယ်ချင်း ခြောက်ယောက်တောင် ဆိုတော့ အလှူကြီးပေါ့”

“ဒါပေမယ့်.. ရှင့်အဖေ ပြောတော့ အဲဒီသတ္တဝါက ရှင်နဲ့ သူ့ကို ဒုက္ခပေးဘူးဆို။ အဲဒီ ယမင်း..မျက်နှာနဲ့ သတ္တဝါ ဟုတ်လား.. သူက ဒုတိယညမှာ ရှင့်ကို ရန်လုပ်တာ ဘာလို့လဲ”..သူ့ဇာလွင်က မေးတယ်။

“ဘာလို့လဲဆိုတော့ ကျွန်တော့် အဖေက ကျွန်တော် သူ့ကို ဘယ်လောက် မုန်းနေတယ်ဆိုတာကို လျှော့တွက်မိသွားတာ”

“ဘယ်လို”

“ကျွန်တော့်ကို ပိုက်ဆံလေး မစို့မပို့ပေးထား၊ အိမ်စုတ်လေး တစ်လုံးချန်ထားပေးခဲ့တယ်။ မင်းခန့်ထူးဆိုတဲ့ကောင်က အလုပ်လည်း မလုပ်တတ်၊ လက်ကြောမတင်း ဆန်ကုန်မြေလေး မဟုတ်လား။ ဒီတော့ စားစရာမရှိ နေစရာ မရှိရင် အဲဒီအိမ်ကိုပဲ သွားမယ်ဆိုတာကို အဖေက ကြိုသိနေတယ်။ အိမ်ကို

ပြန်ရောင်းလို့ မရအောင်လည်း စီစဉ်ထားတော့ ကျွန်တော် အဲဒီစကားဝါ အိမ်မှာ သောင်တင်နေမယ်။ အဲဒီ မကောင်းဆိုးဝါးနဲ့ ကျွန်တော်နဲ့ ထိပ်တိုက်တိုးမယ်။ ပြီးရင် ကျွန်တော့်မှာ ရွေးစရာ မရှိတော့ဘဲ အဲဒီ သတ္တဝါရဲ့ လိုအင်ကို ဖြည့်ပေးရတော့မယ်။ ကျွန်တော့် သူငယ်ချင်းတွေကို အဲဒီ သတ္တဝါဆီ တစ်ယောက်စီ ထိုးကျွေးရတော့မယ်။ ဒါတွေကို အဖေက အကွက်ကျကျ စီစဉ်သွားခဲ့တာ။ ဒါပေမယ့် သူထင်မထားတာ တစ်ခု ရှိနေတယ်။ ကျွန်တော် သူ့ကို ဘယ်လောက် မုန်းနေသလဲဆိုတာ သူမသိဘူး။ သူပေးခဲ့တဲ့ အိမ်ကို မီးတင်ရှို့ဖို့ ကြံမယ်ဆိုတာကို သူမသိသွားဘူး..”

“ဒီတော့ ရှင်ပြောချင်တာက”.. သူဇာလွင် ကိုယ်ကို မတ်လိုက်တယ်။ အသံသွင်းစက်ကို ပြန်ဖွင့်တယ်။ အာရုံက ဇာတ်လမ်းထဲကို ပြန်မျောပါသွားပြန်တယ်။

“ကျွန်တော် ပြောချင်တာက.. ကျွန်တော် သူ့နေရာကို ဖျက်ဆီးတော့မယ်ဆိုတာကို အဲဒီ မကောင်းဆိုးဝါးက သိသွားတာ။ ကျွန်တော့် ပါးစပ်က ထွက်လာတဲ့ စကားတွေကို ကြားသွားတာ။ ခိုးနားထောင်နေတာ”

(ဃ)

သူဇာလွင် အချိန်တော်တော်ကြာအောင် တွေ့သွားတယ်။ ဇာတ်လမ်းကို ပြန်စဉ်းစားတယ်။ ဟုတ်တယ်။ မင်းခန့်ထူးပါးစပ်ကနေ “ငါ ဒီအိမ်ကို မီးတင်ရှို့မယ်” ဆိုပြီး သူ့သူငယ်ချင်းတွေကို ပြောခဲ့တယ်။ အဲဒီ ဧည့်ခန်းထဲမှာပဲ။

“ခင်ဗျား စဉ်းစားနေတာ မှန်တယ်”.. မင်းခန့်ထူးက ပြောတယ်။ “ကျွန်တော့်ပါးစပ်က အဲဒီစကား ထွက်သွားပြီ မကြာခင်မှာ ယမင်း သွေးအန်တော့တာပဲ။ တိုက်ဆိုင်လွန်းမနေဘူးလား။ ဒီတော့ စကားဝါကို ကျွန်တော်တို့ ရောက်လာကတည်းက အဲဒီ မကောင်းဆိုးဝါးက တစ်နေရာကနေ စောင့်ကြည့်နေတာပေါ့။ ပထမညတုန်းက ယမင်း မူမမှန်တာလည်း အဲဒီကောင် လက်ချက်ပဲ သေချာတယ်။ ကျွန်တော်က သူ့နေရာကို ဖျက်ဆီးမယ်ဆိုပြီး ပြောလိုက်တော့မှ ဒေါသပူနထပြီး ယမင်း ကိုယ်ထဲကို ဝင်ပူးတော့တာပဲ။ ဒါကြောင့်မို့လို့ သူပါးစပ်ကနေ လူလိမ်တွေ..လူလိမ်တွေဆိုပြီး အော်နေတာ။ သူ့ကို အဖေက ဘာတွေ ကတိပေးခဲ့သလဲမှ မသိဘဲ”

“ဝင်ပူးတယ်ဆိုတာက.. ဘာကိုပြောချင်တာလဲ။ သရဲပူးသလို ပူးတာမျိုးလား”

“အာ..ခင်ဗျားကလည်း ဒီလောက်ပြောနေတာကို သဘောမပေါက်သေးဘူး။ သရဲတစ္ဆေဆိုတာမျိုးက ကျွန်တော် သိရသလောက်က လူက စဖြစ်တာ။ ဒီသတ္တဝါက လူမဟုတ်ဘူး။ ဘယ်တုန်းကမှ လူမဖြစ်ခဲ့ဘူး။ ကမ္ဘာဦး အစကတည်းက၊ ဒီလောက်ထဲကို ရောက်လာကတည်းက မကောင်းဆိုးဝါးအဖြစ်နဲ့ ရောက်လာတဲ့ သတ္တဝါ”

“ဒါဆို ဘာလဲ”

“မသိဘူးလေ။ ဒီလောကထဲမှာ ကျွန်တော်တို့ မသိတဲ့ အရာတွေ အများကြီးပဲ မဟုတ်လား။ ကိုယ်မသိတဲ့ အရာတစ်ခုကို ကိုယ်သိပြီးသား နာမည်တွေ တပ်ခေါ်နေလို့ ဘယ်လို အဆင်ပြေမလဲ”

“နေပါဦး။ ရှင့်အဖေရဲ့ တပည့် ဦးသိန်းဆိုတဲ့ လူကရော ဒီအကြောင်းတွေ ဘာမှ မသိဘူးလား။ သူပြောတော့ အဲဒီအိမ်ထဲကို ခိုးဝင်ပြီး အရက်သောက်တဲ့သူတွေ၊ အတွဲချိန်းတွေတဲ့သူတွေ ရှိတယ်ဆို။ သူတို့ကျတော့ ဘာလို့ ဘာမှ မဖြစ်သလဲ”

မင်းခန့်ထူးမျက်နှာက တင်းသွားတယ်။ မေးရိုးတွေ ထောင်လာတယ်။

“ကျွန်တော် အဲဒီကတည်းက သိခဲ့ရမှာ။ အဲဒီ ဦးသိန်းဆိုတဲ့ လူကြီး ဘာလဲဆိုတာ ကြိုသိခဲ့ရမှာ။ ယမင်းကို ကြည့်နေတဲ့ သူမျက်လုံးတွေကို ကျွန်တော် သတိထားမိခဲ့ရမှာ”

“ရှင်ပြောတာ ကျွန်မ နားမလည်ဘူး။ ဦးသိန်းက အလိုတူအလိုပါလား”

“အလိုတူ အလိုပါရုံတင်မကဘူး အဲဒီလူက စကားဝါ တစ်ရွာလုံးကို သေတွင်းထဲ တစ်ယောက်ချင်း တွန်းချပေးနေတဲ့လူ။ စာထဲမှာ ရေးထားတာကို ဖတ်လိုက်ရတယ်မဟုတ်လား။ စကားဝါမြေကို စောင့်ကြည့်ဖို့ လူယုံတွေ ထားခဲ့တယ်တဲ့။ အဲဒါ အပိုစကားတွေ။ လျှောက်ပြောနေတဲ့ အလိမ်အညာတွေ။ ဘာမှ လူယုံတွေ ထားခဲ့တာမဟုတ်ဘူး။ အဲဒီမှာ နေနေကြတဲ့ မိသားစုတွေက ဒီစကားဝါအကြောင်း ဘာမှ မသိဘူး။ ပိုက်ဆံမရှိလို့ လာနေနေကြတဲ့သူတွေ။ ခင်ဗျားမှတ်မိလား.. ကျွန်တော် စကားဝါရွာကို ရောက်ရောက်ခြင်းမှာ သတိထားမိတာက လမ်းတစ်ခုလုံး လူသွားလူလာ ဘယ်လောက် ပြတ်သလဲဆိုတာပဲ။ ဆိုင်သေးသေးလေးတွေ တစ်ဆိုင်နှစ်ဆိုင်ကလွဲရင် ဘာမှ မတွေ့ဘူး။ ပုံမှန် ရွာငယ် မြို့ငယ် တစ်ခုမှာ တွေ့နေကျ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတွေ ဘယ်မှာလဲ။ ကျွန်တော်တို့ အစက ထင်တာကတော့ တခြားမြို့မှာ သွားအလုပ်လုပ်နေကြတယ်၊ ညဘက်ကျမှ ပြန်လာတယ်ပေါ့။ ဒါပေမယ့် ဒါဆိုရင်လည်း လူအသွားအလာတော့ ရှိရမယ်လေ။ နောက်ပိုင်းမှ ကျွန်တော် သိလိုက်ရတယ်။ ရွာကလူတွေထဲက ၉၀ ရာခိုင်နှုန်းလောက်က ဘာအလုပ်မှ မရှိဘူးတဲ့။ ဒီအတိုင်း ထိုင်စားနေကြတာတဲ့..။ ဒါဆို..ဘယ်က ပိုက်ဆံတွေနဲ့ ထိုင်စားနေတာလဲ..။ ရှင်းနေတာပဲ။ ကျွန်တော့်အဖေ ပေးတဲ့ ပိုက်ဆံတွေနဲ့ ထိုင်စားနေကြတာ။ အဖေသေသွားတော့ သူပိုင်ဆိုင်မှုတွေကို သူ့ဝန်ထမ်းတွေကိုခွဲပေးတယ်လို့ ကျွန်တော် ပြောပြပြီးပြီ မဟုတ်လား။ အဲဒီထဲမှာ ဒီရွာက လူတွေလည်းပါတယ်။ အဲဒါကို သိသိရခြင်းမှာ ကျွန်တော် စဉ်းစားလို့ မရဘူး။ ဘာလို့များ သွေးမတော် သားမစပ်လူတွေကို ရှာထားသမျှ အကုန်

ခွဲပေးခဲ့သလဲပေါ့။ ခင်ဗျားရော စဉ်းစားနိုင်သလား။ စဉ်းစားကြည့်စမ်း”

သူဇာလွင် ခေါင်းကို ခါလိုက်တယ်။ မစဉ်းစားချင်ပေမယ့် အဖြေတစ်စွန်းတစ်စကိုတော့ မြင်နေရပြီ။
မဖြစ်နိုင်တာ..

“အဖြေက တစ်ခုပဲရှိတယ်။ စကားဝါမှာ ရောက်နေသမျှ လူအားလုံးက သားသတ်ရုံထဲ ရောက်နေတဲ့ ကြက်တွေ
ဝက်တွေနဲ့ ဘာမှ မခြားဘူး။ စကားဝါမြေက အစာတောင်းလာတိုင်း ချကျွေးဖို့ မွေးထားတဲ့
သားကောင်တွေချည်းပဲ။ အဖေနဲ့ ဦးသိန်းတို့နဲ့ပေါင်းပြီး ဒီမကောင်းဆိုးဝါး ခံတွင်းပေါက်ထဲကို လူဘယ်နှယောက်
ပစ်ထည့်ပြီးပြီလဲ မသိဘူး။ အခု ကျွန်တော့် သူငယ်ချင်း ခြောက်ယောက်ကိုပါ ထိုးထည့်ဖို့ ပြင်ဆင်နေပြီ။
ယမင်းကို အရင်ဆုံး ခေါ်သွားတယ်။ ကျန်တဲ့သူတွေလည်း ဒီဖုန်းဆိုးမြေထဲမှာ တစ်ယောက်ခြင်း
အသက်ပါသွားတော့မှာပဲ”..မင်းခန့်ထူးကပြောရင်းနဲ့ မတ်တပ် ထရပ်တယ်။ သူဇာလွင်နားကို လျှောက်လာတယ်။

သူဇာလွင် ဘာမှ မပြောဘဲ ငြိမ်နေမိတယ်။ အခန်းအပြင်မှာ လူတွေ အများကြီးရှိနေတယ်။ သူဇာလွင်နဲ့
မင်းခန့်ထူး နှစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ဘူး.. ဘာမှ ကြောက်စရာ မလိုဘူး.. ဆိုတာကို သိနေပေမယ့် ကျောထဲက
စိမ့်တက်လာတဲ့ ခံစားချက်ကို ထိန်းလို့မရဘူး။

“ရှင်က ဒါတွေကို ဘယ်လိုသိသွားတာလဲ။ ဦးသိန်းကို သွားမေးတာလား။
ဦးသိန်းတို့..ဆိုတော့..သူတစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ဘူးလား။ ဘယ်သူတွေပါသေးသလဲ”..သူဇာလွင်
မေးလိုက်တယ်။

မင်းခန့်ထူးက ခေါင်းခါတယ်။ သူဇာလွင်ဘေးမှာ မတ်တပ်ရပ်တယ်။

“မဟုတ်ဘူး။ မမမေ ပြောပြတာ။ ဒါပေမယ့် နေပါဦး။ မမမေ အကြောင်း ပြောဖို့ စောပါသေးတယ်။ အခု..
တတိယညအကြောင်းကို ဆက်ပြောမယ်”

+++++

အခန်း (၁၁)

(က)

“ကမ္ဘာ့ အဆိုးဆုံး သေတမ်းစာဆိုပြီး ဆုတွေ ဘာတွေပေးရင် မင်းအဖေရဲ့စာက ပထမရလောက်တယ်
ဟေ့ကောင်ရေ”.. မျိုးမြတ်အောင်က ပြောရင်းသူ့လက်ထဲက စာရွက်တွေကို ကျွန်တော့်ဆီ ပြန်ကမ်းပေးတယ်။

သူ့လေသံက စနောက်သံ တစ်ဝက်ပါနေပေမယ့် မျိုးမြတ်ရဲ့ မျက်နှာကို လွှမ်းခြုံသွားတဲ့ ကြောက်စိတ်ကို ကျွန်တော် မြင်လိုက်ရတယ်။

ကျွန်တော် စာရွက်တွေကို ပြန်ခေါက်ပြီး ဂျင်းဘောင်းဘီအိတ်ထဲ ထိုးထည့်လိုက်တယ်။ ခေါင်းထဲက မေးခွန်းပေါင်းများစွာကို ခဏဘေးဖယ်ထားပြီး အခန်းပတ်ပတ်လည်ကို ကြည့်လိုက်တယ်။ နေ့အလင်းရောင်ရှိနေပေမယ့် ဒီအိမ်ရဲ့ အငွေ့အသက်တွေက လန်းဆန်းမလာသေးဘူး။ သွေးညှိနဲ့ ခပ်သဲ့သဲ့ ကျန်နေသေးတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ကိုယ်ထဲမှာ အရှိန်ရလာတဲ့ မသေချာခြင်းတွေ၊ စိုးရိမ်စိတ်တွေ၊ တစ်စထက်တစ်စ ပိုခိုင်မာလာတဲ့ အကြောက်တရားတွေ စုပေါင်းပြီး ဧည့်ခန်းတစ်ခုလုံး အုံ့မှိုင်းနေတယ်။ ဖြူမော်နဲ့ နယ်လီက အထုပ်ကိုယ်စီဆွဲပြီး အိမ်ရှေ့တံခါးဝနားမှာ မတ်တပ်ရပ်နေတယ်။ မိနှင်းက ကြမ်းပြင်မှာ ကွက်နေတဲ့ သွေးတွေကို အဝတ်စိုတစ်ခုနဲ့ ဖိပြီး ပွတ်နေတယ်။ ကျော်ဇောကိုတော့ မတွေ့ဘူး။ အိမ်ရှေ့ထွက်သွားတယ်ထင်တယ်။

“နင်တို့က ဘယ်သွားမလို့လဲ”..ဖြူမော်တို့ နှစ်ယောက်ကို ကျွန်တော် မေးလိုက်တယ်။

“ကျွန်မတို့ ပြန်တော့မယ်။ ကိုကျော်ဇော လိုက်မပို့ရင်လည်း ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် လိုင်းကားနဲ့ ပြန်မယ်”.. နယ်လီက ငိုမဲ့မဲ့နဲ့ ပြန်ဖြေတယ်။

“ဒီရွာထဲကို ဘယ်လိုင်းကားက လာမှာလဲ။ ကြောင်တောင်တောင်နဲ့။ နေစမ်းပါ။ ငါ ကျော်ဇောကို ကြည့်ပြောပါ့မယ်”.. မျိုးမြတ်အောင်က ပြောတယ်။

“ယမင်းကို လိုက်မရှာတော့ဘူးလားဟင်”.. မိနှင်းက မော့ကြည့်ပြီး မေးတယ်။ သူ့မေးခွန်းက ဘယ်သူ့ကို ဦးတည်မှန်းမသေချာပေမယ့် အကုန်လုံးက ယမင်း ဆိုတဲ့ နာမည် ကြားလိုက်တာနဲ့ တွန့်ခနဲ ဖြစ်သွားကြပြန်တယ်။

“ဘယ်ကို လိုက်ရှာမလို့လဲ။ ကိုမင်းခန့်ပြောတော့ ယမင်းက သေပြီဆို။ ခေါင်းပြတ်သွားပြီဆို။ ဘယ်လို ပြန်လာမှာလဲ.. ပြန်လာရင်လည်း ကျွန်မတို့ ဒီမှာ စောင့်မနေရဲဘူး”..ဖြူမော်က ပြောတယ်။

“ဟာ..အဲဒါ တကယ် မဟုတ်လောက်ပါဘူး။ မင်းခန့်.. နင် အိပ်မက်မက်ပြီး ကယောင်ခြောက်ခြားတွေ ပြောနေတာပါ။ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လားဟင်။ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား”..မိနှင်းက ပြောရင်းနဲ့ ကြမ်းပြင်မှာ ထိုင်ချလိုက်တယ်။ စီးကရက်တစ်လိပ်ကို မီးညှိပြီး အားရပါးရဖွာတယ်။ ငိုတော့မလို့ ဖြစ်နေတဲ့ မျက်နှာကို တင်းထားတယ်။

“ငါမပြောတတ်ဘူး မိန်း။ ငါကတော့ တကယ်ဖြစ်ခဲ့တာလို့ ထင်တာပဲ။ ငါ့လည်ပင်းက ဒဏ်ရာကိုကြည့်လေ။ ဒီဒဏ်ရာက ဘယ်က ရောက်လာသလဲ။ အိပ်မက်မက်နေတာဆိုရင်တော့ ကောင်းတာပေါ့”..ကျွန်တော် ပြန်ဖြေလိုက်တယ်။

မိန်းက ခေါင်းခါတယ်။ ဝဲကျလာတဲ့ မျက်ရည်တွေကို လက်နဲ့ သုတ်တယ်။

“စာထဲမှာ ဘာတွေ ရေးထားလို့လဲ”..မိန်းက မေးတယ်။

ကျွန်တော် မျိုးမြတ်အောင်ကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်တယ်။ မျိုးမြတ်အောင်က ခေါင်းခါပြတယ်။ မပြောနဲ့..ဆိုတဲ့သဘော။

“စာထဲမှာ ဘာတွေပါလို့လဲဟင်။ နင်တို့ မျက်နှာတွေက ဘာဖြစ်နေကြတာလဲ။ ဘာတွေရေးထားတာလဲ”..မိန်းက မတ်တပ်ထရပ်ပြီး ထပ်မေးတယ်။ မျိုးမြတ်အောင်က ပခုံးတွန့်ပြီး ကျွန်တော့်ဘက်ကို မေးငေါ့ပြတယ်။ မိန်းက ကျွန်တော့်လက်မောင်းကို ကိုင်လှုပ်ရင်း မေးပြန်တယ်။ “မင်းခန့်။ အဲဒီစာက ဘာလဲ”

“ငါ ပြန်လာခဲ့မယ်”.. ကျွန်တော် ပြောပြီးတာနဲ့ အိမ်ထဲကနေ ထွက်လာလိုက်တယ်။

(ခ)

အချိန်က မနက် ဆယ့်တစ်နာရီကျော်ကျော်ပဲ ရှိသေးပေမယ့် အပြင်မှာ နေက ချစ်ချစ်တောက် ပူနေပြီ။ မျက်လုံးထဲကို ဆောင့်ဝင်လာတဲ့ အလင်းရောင်တွေကြောင့် ကျွန်တော် ပျာခနဲ ဖြစ်သွားတယ်။ နှစ်ရက်လုံးလုံး အိမ်တွင်းအောင်းနေတဲ့ ကျွန်တော့်ရဲ့ဦးနှောက်က ပြင်ပအလင်းကို ကျင့်သားမရသေးဘူး။ မျက်လုံးကို လက်နဲ့ ကာရင်း အိမ်အောက်ကို ကျွန်တော် ဆင်းတယ်။ အိမ်ရဲ့ ယိုယွင်းချိနဲ့နေတဲ့ လှေကားထစ်တွေက ကျွန်တော့်ခြေထောက်အောက်မှာ တဂျစ်ဂျစ်မြည်ပြီး ဆူညံသွားတယ်။

ခြံဝင်းထဲမှာ ပွထနေတဲ့ သစ်ကိုင်းခြောက်တွေ၊ သစ်ရွက်စုတ်တွေ၊ အမှိုက်သရိုက်တွေကို ရှောင်ရင်း ရှားရင်းနဲ့ ခြံဘက်ကို လျှောက်အသွားမှာ နောက်ကနေ လှမ်းခေါ်တဲ့ အသံကို ကြားလိုက်ရတယ်။

“ဒါက ဘယ်သွားမလို့လဲ”

နောက်ကိုလှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ကျော်ဇော။ ခြံထဲက သစ်ငုတ်တိုတစ်ခုပေါ်မှာ ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်ရင်း

ဆေးလိပ်ဖွာနေတယ်။ မျက်နှာက စောစောကအတိုင်း ခပ်တင်းတင်းပဲ။

“ဦးသိန်းဆီသွားမလို့”.. ကျွန်တော်ပြန်ဖြေလိုက်တယ်။

“ဘာသွားလုပ်မလို့လဲ။ ယမင်းကို လိုက်မရှာဘူးလား”.. ကျော်ဇောကပြောရင်းနဲ့ ထိုင်နေရာကနေ ထလာတယ်။

“ယမင်း ဘာဖြစ်သွားတယ်ဆိုတာ မင်းကိုငါ ပြောပြီးပြီပဲ”..ကျွန်တော်ပြန်ပြောလိုက်တယ်။ “မင်းဘာသာမင်း ယုံတာမယုံတာ မင်းအပိုင်း။ ငါနဲ့ မဆိုင်ဘူး”

ကျော်ဇောက ကျွန်တော်နဲ့ မျက်နှာခြင်းဆိုင်မှာ ရပ်တယ်။ ကျွန်တော့် အင်္ကျီစကို လှမ်းဆွဲမလို့ ပြင်တယ်။ ကျွန်တော် သူ့လက်ကို ပုတ်ထုတ်လိုက်တယ်။

“ကျော်ဇော။ မင်းနဲ့ငါ ပေါင်းလာတာ မကြာသေးပေမယ့် မင်း ငါ့အကြောင်း သိတယ်နော်။ ငါ လိမ်ပြောတတ်တဲ့ကောင် မဟုတ်ဘူး”..ကျွန်တော် အသံကို တတ်နိုင်သလောက် ထိန်းပြီး ပြောလိုက်တယ်။

ကျော်ဇောက ဟက်ခနဲ ရယ်တယ်။ ကျွန်တော့် ဂျင်းဘောင်းဘီကို လက်ညှိုးထိုးပြတယ်

“လိမ်ပြောတတ်ဘူးဆိုရင် မင်းဘောင်းဘီအိတ်ထဲက စာရွက်ကို ငါ့ကိုပေးဖတ်လေ”..ကျော်ဇောက ပြောတယ်။

“မင်းအဲဒီစာကို ဖတ်ပြီး ဖြစ်ပျက်နေတာကို ငါ အိမ်တံခါးဝကနေ လှမ်းမြင်နေရတယ်။ မျိုးမြတ်အောင်လည်း မျက်နှာပျက်သွားတယ်။ စာထဲမှာ ဘာရေးထားတာလဲ။ မင်း ငါတို့ မသိအောင် ဘာတွေ ဖုံးထားတာလဲ။ ယမင်း သွေးအန်တာလည်း မင်းလက်ချက်ပဲလား”

ကျွန်တော် စိတ်ထဲမှာ ထောင်းခနဲ ဖြစ်သွားတယ်။ မနေ့ညက ဘာဖြစ်ခဲ့သလဲ ကျွန်တော် တစ်ယောက်ပဲ သိတယ်။ ဒီသတ္တဝါနဲ့ ထိပ်တိုက်တိုးခဲ့တာလည်း ကျွန်တော် တစ်ယောက်တည်း။ ကံကောင်းလို့ မသေဘဲ ကျန်ခဲ့တာ။ ညှပ်ပင်းက အနာကလည်း တဆစ်ဆစ်ကိုက်နေသေးတယ်။ အခု အသက်တောင် ဝအောင် မရှူရသေးဘူး လူတကာရဲ့ စွပ်စွဲချက်တွေကို လိုက်ရှင်းနေရပြီ။ ပြီးတော့ ကျွန်တော်က နဂိုကတည်းကမှ သည်းခံနိုင်စွမ်းအားကောင်းတဲ့ကောင် မဟုတ်။ ဘယ်သူမှားတယ် မှန်တယ်တွေ လာမပြောနဲ့ ကျွန်တော် စိတ်မဝင်စားဘူး။

“အဲဒါ မင်း စောက်လုပ် မဟုတ်ဘူး”.. ကျွန်တော် ပြောပြီးတာနဲ့ လှည့်ထွက်လာလိုက်တယ်။ ကျော်ဇောရဲ့ လှမ်းဆဲတဲ့ အသံကို မကြားချင်ယောင်ဆောင်ပြီး လမ်းမပေါ်ကို တက်လိုက်တယ်။

(ဂ)

အမြန်လမ်းဟောင်းက ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ခြံထိပ်တည့်တည့်မှာ အဆုံးသတ်သွားတယ်။ ကွန်ကရစ်လမ်းနဲ့ ခြံကို ဆက်ထားတဲ့ မြေလမ်းခပ်သေးသေးတစ်ခုရှိတယ်။ အဲဒီလမ်းက ကျွန်တော်တို့ခြံရှေ့မှာ ဘယ်ညာ နှစ်ဘက်ကို ခွဲထွက်သွားတယ်။ တခြား အိမ်တွေက အဲဒီမြေနှိလမ်းပေါ်မှာ။

ဦးသိန်းက ကျွန်တော်တို့ရဲ့ နှစ်ခြံကျော်မှာ နေတယ်လို့ ပြောသွားတယ်။ သိပ်မဝေးလောက်ဘူးထင်ပြီး ကျွန်တော် ထွက်လာလိုက်တာ ၁၀ မိနစ်လောက် လမ်းလျှောက်တာတောင် ဘေးခြံကို မရောက်သေးဘူး။ ကားမယူလာမိတာ မှားတာပဲ။ ဒါပေမယ့် ကားကလည်း ကျော်ဇောရဲ့ အသိတစ်ယောက်ဆီက ငှားလာတာဆိုတော့ ဒီကောင်နဲ့ ကျွန်တော်နဲ့ စကားတွေ မပြောချင်ဘူး။ ထားလိုက်တော့။

ခြံတစ်ခုနဲ့ တစ်ခုကြားမှာ ဟာလာဟင်းလင်း မြေကွက်တွေ ခြားထားတယ်။ ဈေးဆိုင်တွေဘာတွေ ဘာမှ မရှိဘူး။ ကွမ်းယာဆိုင်လိုလို အရက်ဆိုင်လိုလို ဆိုင်သေးသေးလေးတွေတော့ တွေ့တယ်။ ဒါပေမယ့် ဆိုင်တွေက မဖွင့်ဘဲ ပိတ်ထားတယ်။ တာလပတ်တွေ ဖုံးထားတယ်။ လူသွားလူလာ မတွေ့ရ။

နေက ခြစ်ခြစ်တောက် ပူနေပြီ။ သစ်ပင်ဆိုလို့ တစ်ပင်မှ မရှိတဲ့ မြေနှိလမ်းက အပူရှိန်ကြောင့် အငွေ့တထောင်းထောင်း ထနေတယ်။ နေရောင်စူးစူးအောက်မှာ ညကဖြစ်ပျက်ခဲ့တဲ့ အဖြစ်အပျက်တွေက အိပ်မက်လိုလို ဘာလိုလို အငွေ့ပျံ့ချင်လာတယ်။ ကျွန်တော် ခေါင်းကို ခါလိုက်တယ်။ ငါမရှူးဘူး.. ငါမရှူးသေးဘူး။ ငါမြင်လိုက်တာတွေ.. အကုန်လုံး တကယ်ဖြစ်ခဲ့တာ...။

ခြံဝင်းနဲ့တူတဲ့ ဝင်းတစ်ဝင်းရှေ့ကိုရောက်တော့ ကျွန်တော် တော်တော်မောနေပြီ။ လည်ပင်းမှာ စည်းထားတဲ့ အဝတ်က ချွေးတွေရော သွေးတွေရော စုပြီး စိုရွဲနေပြီ။ နာလည်း နာတယ်။

ခြံမှာ ခွေးခြေခုံတစ်ခု ချပြီး ထိုင်နေတဲ့ အသက် ၆၀ ကျော်လောက်ရှိမယ့် အဒေါ်ကြီးတစ်ယောက်။ မျက်နှာက ချွေးတွေကို အင်္ကျီနဲ့ သုတ်လိုက်ပြီး အဒေါ်ကြီးဆီကို ကျွန်တော် လျှောက်သွားလိုက်တယ်။

“အန်တီ။ ဦးသိန်းရဲ့ ခြံက တော်တော်ဝေးသေးလားဗျ”.. ကျွန်တော် မေးလိုက်တယ်။

အဒေါ်ကြီးက နေပူရှိန်ကြောင့် ကျုံ့ဝင်နေတဲ့ မျက်လုံးတွေကို လက်နဲ့ မိုးကာပြီး ကျွန်တော့်ကို မော့ကြည့်တယ်။

“ဟေ။ မင်းက ဘယ်သူတုန်း”

“ကျွန်တော်က ဟိုဘက် ခြံကပါ။ ဦးမြသိန်း အိမ်ကို သွားမလို့” ..ကျွန်တော် ပြန်ပြောလိုက်တယ်။
ရေတစ်ခွက်လောက် တောင်းသောက်ရင် ကောင်းမလား စိတ်ထဲမှာ တွေးနေမိတယ်။

“စကားဝါခြံကိုပြောတာလား” .. အဒေါ်ကြီးက ပြန်မေးတယ်။

“စကားဝါခြံ.. ဟုတ်လား.. ဘာလို့ စကားဝါခြံလို့ ခေါ်တာလဲ” .. ကျွန်တော် မေးလိုက်တယ်။ ရွာနာမည်က
စကားဝါရွာလို့ ပေးထားတာကို ကျွန်တော်သိတယ်။ ခြံနာမည်ပါ စကားဝါ ဖြစ်နေတာတော့ ကျွန်တော်
သတိမထားမိဘူး။

“ဟုတ်တယ်လေ။ အဲဒီခြံနာမည်က စကားဝါလေ။ စကားဝါ ရွာဆိုတာလည်း အဲဒီခြံပိုင်ရှင် သူဌေးက
တည်ပေးခဲ့တာမို့ စကားဝါ..ဆိုပြီး နာမည်ဖြစ်သွားတာလေ။ မင်းက ဘယ်သူတုန်း” ..အဒေါ်ကြီးက မေးရင်း
သူ့လက်ထဲက ကွမ်းဘူးကိုဖွင့်တယ်။ တစ်ယာထုတ်စားတယ်။ နေရောင်အောက်မှာ ကွမ်းရွက်စိမ်းတွေက
ရေစိုပြီး တလက်လက်တောက်နေတယ်။

“ကျွန်တော်က ပိုင်ရှင်ရဲ့ သားပါ။ ဦးသိန်းက အဲဒီခြံစောင့်ဆိုလို့ သူ့ကို လိုက်ရှာနေတာ။ မနေ့ညကလည်း
ကျွန်တော့် သူငယ်ချင်းတွေ သူ့အိမ်သွားသေးတယ်လေ”

“ဪ..အေး.. ညကတော့ အိမ်ရှေ့မှာ ကားဖြတ်သွားတာ သတိထားမိတယ်။ ဒီဘက်မှာ ကားအသွားအလာ
မရှိသလောက်ပဲမို့လို့ မှတ်မိနေတာ။ ဦးသိန်းက ဟိုဘက် တစ်ခြံကျော်မှာ။ နည်းနည်းတော့ လှမ်းသေးတယ်။
နေပူလိုက်တာကွယ် ဘာလို့ ဒီအချိန်ကြီး ထွက်လာတာတုန်း။ ထီးမပါ ဘာမပါနဲ့။ လာလေ ဒီမှာ ခဏ ထိုင်ပြီးနား”

သူပြတဲ့နေရာကို ကျွန်တော်ကြည့်လိုက်တော့ ခြံအဝင်ဝမှာ ထိုးထားတဲ့ ကွပ်ပျစ်တစ်ခု။ ခဏနားလို့သာပြောတယ်
အဒေါ်ကြီး ထိုင်နေတာကလည်း နေပူထဲမှာ။ ကွပ်ပျစ်ကလည်း နေပူထဲမှာ။ ကျွန်တော် ခေါင်းခါလိုက်တယ်။

“မနားတော့ပါဘူး။ ဒါနဲ့ အဒေါ်က ဘာအလုပ်လုပ်တာလဲ” ..ကျွန်တော် မေးလိုက်တယ်။ အဖေ့စာထဲက
စကားလုံးတချို့ ကျွန်တော့်ခေါင်းထဲ ပြန်ဝင်လာတယ်။ တစ်ရွာလုံးက သူ့ရဲ့ လူယုံတွေတဲ့..။ ဒါပေမယ့်
ဒီအဒေါ်ကြီးက ကျွန်တော့်အဖေရဲ့ လူယုံ ဟုတ်ပါ့မလား။

“နင့်မေးခွန်းကလည်း အဆန်းဟဲ့။ အေး .. အဒေါ်ကကတော့ မလုပ်တော့ပါဘူး။ နားထားတာ ကြာပြီ။
အဒေါ်သားကတော့ ဦးသိန်းဆီမှာ အလုပ်လုပ်တယ်လေ”

“ဦးသိန်းက ခြံစောင့်မဟုတ်ဘူးလား။ သူ့ဆီမှာ အလုပ်လုပ်တာဆိုတော့..ဘယ်လိုကြီးလဲဗျ” ..နဖူးကနေ

စီးကျလာတဲ့ ချွေးတွေကို သုတ်ရင်း ကျွန်တော် မေးလိုက်တယ်။

“မသိပါဘူး။ ပွဲစားဆိုလား အဝယ်တော်ဆိုလား အဒေါ်လည်း သေသေချာချာ မသိဘူး။ တစ်ရွာလုံးက လူငယ်တော်တော်များများ သူ့ဆီမှာပဲ အလုပ်လုပ်ကြတာပဲ။ သူပဲ လခပေးနေတာလေ”..အဒေါ်ကြီးက ပြန်ဖြေရင်း ကွမ်းတံတွေးကို ပျစ်ခနဲ ထွေးချလိုက်တယ်။ ဖုန်အလူးလူးနဲ့ ထူပူနေတဲ့ မြေကြီးထဲကို ကွမ်းတံတွေးရည်တွေ စိမ့်ဝင်သွားတယ်။

(ဂ)

ဦးသိန်းရဲ့ ခြံရှေ့ကိုရောက်တော့ ကျွန်တော် လမ်းတောင် ဆက်မလျှောက်နိုင်လောက်အောင် မောနေပြီ။ သိချင်စိတ်ကြောင့်သာ ထွက်လာခဲ့တာ ကျွန်တော့်ဘဝမှာ တစ်ခါမှ ဒီလောက် အဝေးကြီးလမ်းမလျှောက်ဖူးဘူးလေ။ ကားတစ်စီးနဲ့ တဝီဝီသွားခဲ့တဲ့ကောင်မဟုတ်လား။

ဦးသိန်းရဲ့ ခြံက စကားဝါခြံထက် အများကြီး ပိုပြီး သန့်ပြန့်တယ်။ သစ်သားနဲ့ လုပ်ထားတဲ့ ခြံတံခါးကို ဆေးဖြူသုတ်ထားတယ်။ ခြံစည်းရိုးတွေ သေချာခတ်ထားတယ်။ ခြံပတ်ပတ်လည်မှာရော အတွင်းမှာပါ အပင်တွေ စိုက်ထားတယ်။ အပင်စိမ်းစိမ်းတွေက ဖုန်ထူထူတွေကို အံတုပြီး ရှင်သန်ဖို့ ကြိုးစားနေကြတယ်။ ခြံထဲမှာ ဆောက်ထားတဲ့ အိမ်က အုတ်သားနဲ့ ဘာနဲ့ သပ်သပ်ရပ်ရပ်။ ခြံစောင့်ရဲ့ အိမ်က ငါ့အမွေရလိုက်တဲ့ အိမ်ထက်တောင် သာနေပါလား..ဆိုပြီး ကျွန်တော် ရယ်ချင်သလိုလိုတောင် ဖြစ်သွားတယ်။

“ဦးသိန်း၊ ဦးသိန်း”.. ကျွန်တော် ခြံဝကနေ အော်ခေါ်လိုက်တယ်။

ခြံထဲကနေ အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ထွက်လာတယ်။ အသက် ၄၀ ကျော် ၄၅ နှစ် လောက်ရှိမယ်။ ရုပ်ရည်သန့်သန့်ပြန့်ပြန့်ပါပဲ။

“ဘယ်သူလဲ”..အမျိုးသမီးက တံခါးကို မဖွင့်ပေးသေးဘဲ မေးတယ်။

“မင်းခန့်ထူးပါ။ စကားဝါခြံက”..ကျွန်တော် ပြန်ဖြေလိုက်တယ်။

“ဪ.. မောင်မင်းခန့်လား။ လာလေ မောင်လေး.. လာအထဲဝင်။ အပြင်မှာ ပူလိုက်တာ”.. အမျိုးသမီးက တံခါးကို ဖွင့်ပေးတယ်။ ကျွန်တော် အထဲကို မဝင်သေးဘဲ ခြံမှာ ရပ်နေရင်း-

“ဦးသိန်း မရှိဘူးလားဗျ”

“ညကတည်းက ပြန်မလာသေးတာပဲ။ မင်းတို့သူငယ်ချင်းတွေ လာခေါ်သွားတာလေ။ အစ်မက ဦးသိန်းရဲ့ အမျိုးသမီးပါ။ အစ်မနာမည်က မလှနွယ်တဲ့။ မလှ လို့ပဲ ခေါ်ကြတယ်”

“ညကတည်းက ပြန်မလာသေးဘူးဆိုတော့.. ဘယ်သွားနေတာလဲဗျ”..ကျွန်တော် မေးလိုက်တယ်။ မလှဆိုတဲ့ အမျိုးသမီးက ဦးသိန်းထက် ဆယ်နှစ်လောက်များ ငယ်မလား။ တစ်ထပ်တိုက်အိမ်ထဲကနေ ခပ်ငယ်ငယ် လူနှစ်ယောက် ထွက်လာတယ်။ ကျွန်တော်တို့ကို ကွက်ကြည့်ကွက်ကြည့်လုပ်ပြီး အထဲပြန်ဝင်သွားကြတယ်။ ဦးသိန်းရဲ့ အလုပ်သမားတွေဆိုတာလား။

“မသိပါဘူး။ သူက တစ်ခါတစ်လေ အဲဒီလိုပဲ အလုပ်များရင် ညဘက် ပြန်မလာဘူးလေ”..မလှက ပြောတယ်။

“အန်တီ.. ဆောရီး.. အစ်မကရော ကျွန်တော့်အဖေနဲ့ သိသလား”

“ဟင့်အင်း။ နာမည်တော့ ကြားဖူးတာပေါ့။ သူ့ကို မသိတဲ့သူတော့ မရှိဘူးလေ။ ဒါပေမယ့် အစ်မနဲ့တော့ လူခြင်း မသိပါဘူး”..မလှက ခြံတံခါးကို လက်နဲ့ ကိုင်ထားရင်း ပြောတယ်။ ကျွန်တော် အထဲမဝင်သေးတဲ့အတွက် ဘာဖြစ်တာလဲ ဆိုတဲ့ ပုံစံနဲ့ အကဲခတ်နေတယ်။

“ကျွန်တော် ဦးသိန်းနဲ့ စကားပြောရမှဖြစ်မယ်။ သူ့ဘယ်အချိန်လောက် ပြန်ရောက်မယ်ထင်သလဲ”

“အဲဒါတော့ အစ်မ မပြောတတ်ဘူး။ ဘာအရေးကြီးလို့လဲ”..မလှက မေးတယ်။

“သူနဲ့တွေ့မှ ပြောလို့ရမှာ”

“အဲဒါဆို အထဲဝင်ပြီး ထိုင်စောင့်လေ။ ဘယ်အချိန်ပြန်လာမလဲတော့ အစ်မ မသိဘူးနော်”

“နေပါစေတော့။ မစောင့်တော့ဘူး”..ကျွန်တော် စိတ်ပျက်လက်ပျက်နဲ့ ပြောလိုက်တယ်။ “ဦးသိန်းပြန်လာရင်သာ ကျွန်တော့်ဆီ အမြန်လာခဲ့ပါလို့။ အရေးကြီးတာ..မေးစရာလေးတွေရှိလို့ အဲဒါ ပြောပေးပါ အစ်မ”

“မောင်လေး လည်ပင်းက ဘာဖြစ်တာလဲ”..မလှက ကျွန်တော့် လည်ပင်းမှာ စည်းထားတဲ့ အဝတ်ကို လက်ညှိုးထိုးပြရင်း မေးတယ်။

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး။ ခိုက်မိတာ။ ကျွန်တော် သွားတော့မယ်။ ဦးသိန်းပြန်လာရင် ကျွန်တော့်ဆီ လာခဲ့ဖို့ ပြောပေးပါ”

(ဃ)

အပြန်လမ်းက အသွားတုန်းကထက် ပိုကြာသွားတယ်။ လည်ပင်းက အနာရင်းလာလို့လားမသိ ခေါင်းတွေ မူးလာတယ်။ နေကလည်း ပြင်းသထက်ပြင်းလာလိုက်တာ မျက်လုံးထဲကို အခိုးတွေပါ ဟပ်နေပြီ။ ဘာမသိညာမသိနဲ့ တစ်ယောက်တည်း ခြေလျှင်ထွက်လာမိတာကိုက အသုံးမကျတာပဲ။ စကားဝါရွာကို ရောက်တာ နှစ်ရက်ပဲ ရှိသေးတယ်။ ကျွန်တော် ဒီနေရာကို တော်တော် မုန်းနေပြီ။ အပူရှိန်ကိုလည်း မုန်းတယ်။ အတောမသတ်နိုင်တဲ့ ဖုန်တွေကိုလည်း မုန်းတယ်။ ခေါင်းထဲမှာ တဒုတ်ဒုတ် လာထိုးနေတဲ့ မေးခွန်းတွေကိုလည်း မုန်းတယ်။

စကားဝါ ခြံဝကို ပြန်ရောက်တော့ ကျွန်တော် ချောင်းတွေပါ ဆိုးလာတယ်။ မျက်လုံးတွေကလည်း အဖျားတက်သလို တရိပ်ရိပ် ဖြစ်လာတယ်။ လူက မူးမေ့လဲချင်နေပြီ။

ခြံဝင်းထဲကို ဝင်လိုက်တာနဲ့ ပွက်လောရိုက်နေတဲ့ အသံတွေကို ကြားလိုက်ရတယ်။

ကျော်ဇောက ကျွန်တော့်ကို မျက်ထောင့်နီနဲ့ ကြည့်ပြီး လက်သီးတွေဆုပ်ထားတယ်။ ပါးစပ်က ဆဲနည်းမျိုးစုံနဲ့ ပိုးစိုးပက်စက်တွေ အော်နေတယ်။ မျိုးမြတ်အောင်က ကျော်ဇောကို နောက်ကနေ ချုပ်ထားတယ်။ မိနှင်းက ကားဘေးမှာ လက်ပိုက်ပြီး ရပ်နေတယ်။ ဖြူမော်နဲ့ နယ်လီက အိမ်လှေကားရင်းမှာ အထုပ်တွေချပြီး မျက်နှာငယ်တွေနဲ့။

“ဟေ့ကောင်။ မင်းဘာလုပ်တာလဲ။ ဘာသဘောလဲ”..ကျော်ဇောက လက်သီးတရွယ်ရွယ်နဲ့ ကျွန်တော့်ကို လှမ်းအော်တယ်။ ကျွန်တော် ဘာမှ ပြန်မပြောနိုင်သေးဘူး။ နားထင်ကို လက်ချောင်းတွေနဲ့ ထောက်ပြီး အာရုံကို မနည်းပြန်စုနေရတယ်။

“ဘာဖြစ်ပြန်ပြီလဲ”..ကျွန်တော်မေးလိုက်တယ်။

“အာ..ဒီကောင်။ မျိုးမြတ် ငါ့ကို လွှတ်စမ်း။ ငါဒီကောင်ကို လုပ်တော့မယ်”..ကျော်ဇောက မျိုးမြတ်အောင်ရဲ့ လက်ထဲကနေ အတင်း ရုန်းထွက်ဖို့ ကြိုးစားနေတယ်။ လွှတ်ပေးလိုက်ပါစေလို့ ကျွန်တော် ကြိတ်ဆုတောင်းနေမိတယ်။ အခုနေ တစ်ယောက်ယောက်ကို အားရပါးရ ပိတ်ထိုးလိုက်ရရင် စိတ်ထဲမှာ ဝေဝါးနေတာတွေ ပျောက်သွားမလား။ တအုံနွေးနွေး ဖြစ်နေတဲ့ အပူရှိန်တွေ လျော့သွားမလား။

“မင်းခန့်။ ကားထဲက ဓာတ်ဆီတွေ နင်ထုတ်လိုက်တာလား”..မိနှင်းက ကျွန်တော့်ကို ကြည့်ရင်းမေးတယ်။

ကျွန်တော် ဘာမှ ပြန်မဖြေနိုင်ဘူး။ မျက်လုံးအကြောင်သားနဲ့ပဲ ပြန်ကြည့်နေမိတယ်။

“ဘာမှ မေးမနေနဲ့။ ဒီကောင်ပဲ သေချာတယ်။ အိမ်ကို မီးရှို့မယ်ဆိုပြီး တစ်ချိန်လုံးပြောနေတာ။ ဒီကောင်ပဲ လုပ်တာ။ ဓာတ်ဆီတွေ ဘယ်မှာလဲဟေ့ကောင်”..ကျော်ဇောက အော်တယ်။

ကျွန်တော် ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားတယ်။ ဓာတ်ဆီတွေ.. မရှိတော့ဘူးတဲ့။ ဘာလို့လဲ။ ဘယ်လို မကောင်းဆိုးဝါးမျိုးက ကားထဲက ဓာတ်ဆီကို ခိုးထုတ်မှာလဲ။ မဟုတ်ဘူး။ တစ်ခုခုတော့ မှားနေပြီ။

“ယမင်းကို လိုက်ရှာမလို့ ကားစက်နှိုးတာ.. စက်နှိုးလို့ မရတော့မှ သေချာကြည့်လိုက်တာ ဆီတစ်စက်မှ မရှိတော့ဘူးတဲ့..။ အဲဒါ.. နင် လုပ်လိုက်တာလားဟင်”.. မိန်းက ကျွန်တော့်မျက်နှာကို အားကိုးတကြီးကြည့်ရင်း မေးတယ်။ ကျွန်တော် လုပ်လိုက်တာ ဖြစ်ပါစေလို့ ဆုတောင်းနေပုံပဲ။

“ငါဘာမှ မလုပ်ဘူး.. ငါနဲ့ဘာဆိုင်လဲ”.. နေအပူရှိန်ကြောင့် ကျွန်တော့် မျက်လုံးတွေပါ ပြာနေပြီ။ အသက်ရှူကြပ်လာတယ်။

“မင်းလက်ချက်ပဲ။ မင်းပဲ။ ရတယ်ဟေ့ကောင်။ ကားမရှိလည်း ငါ့ဘာသာငါ့ လမ်းလျှောက်ပြီး လိုက်ရှာမယ်။ နင်တို့လည်း ဒီလောက်ပြန်ချင်နေရင် ပြန်ကြ။ မင်းခန့်..။ ယမင်း.. ယမင်း တစ်ခုခုဖြစ်လို့ကတော့ မင်းနဲ့ငါ”..ကျော်ဇောက ပြောရင်းနဲ့ မျိုးမြတ်အောင်လက်ထဲကနေ ဆောင့်ရုန်းလိုက်တယ်။

“နင်ဘာဖြစ်နေတာလဲ ကျော်ဇော။ ဘာတွေ ဒီလောက် ဖြစ်နေတာလဲ”.. ရုတ်တရက်ကြီး မိန်းက ထအော်တယ်။

“ဘာဖြစ်ရမှာလဲ။ ယမင်းကို ဒီကောင်..”

“နင့်ပါးစပ်က ဘာလို့ ဒီ ယမင်းကိုပဲ တ,နေတာလဲ။ နင့်ရည်းစားလား။ နင့်မိန်းမလား။ ဘာတွေ စောက်သည်းစောက်သန် ဖြစ်နေတာလဲ”..မိန်းက လက်တွေကို လေထဲမှာ ယမ်းခါရင်း အော်ပြောလိုက်တယ်။

ကျော်ဇော ခဏ ငြိမ်သွားတယ်။ မိန်းကကြည့်လိုက် ကျွန်တော့်ကို ကြည့်လိုက်နဲ့ ဒေါသကို ထိန်းထားရမလား၊ လွှတ်ပေးလိုက်ရမလား.. ဘာလုပ်ရမှန်းမသိဖြစ်နေတယ်။

“မိန်းက နင်ဘာတွေပြောနေတာလဲ။ ယမင်းက ငါတို့ သူငယ်ချင်းလေ”..ကျော်ဇောက မိန်းကကို ဖြောင်းဖြတ် လေသံနဲ့ ပြောတယ်။

“ဘာကို သူငယ်ချင်းရမှာလဲ။ ငါနဲ့ အဲဒီကောင်မနဲ့ ဘာသူငယ်ချင်းမှ မဟုတ်ဘူး။ အေး နင်နဲ့ ကြိတ်ပြီး ဖြစ်နေရင်တော့ မပြောတတ်ဘူး”

ဖြူမော်နဲ့ နယ်လီက ပွဲကြည့်စင်ပေါ်က ပရိသတ်တွေလို ပါးစပ်မှာ လက်တွေကိုယ်စီအုပ်လို့ မျက်လုံးပြူးမျက်ဆန်ပြူးနဲ့ မိနှင်းနဲ့ ကျော်ဇောတို့ရဲ့ ရှောင်တခင်ရန်ပွဲကို ကြည့်နေကြတယ်။ မျိုးမြတ်အောင်က စိတ်ကုန်သလို သက်ပြင်းချပြီး အိမ်ပေါ်ကို ပြန်တက်သွားတယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ ဘာမှ မပြောနိုင်ဘဲ ခေါင်းထဲမှာ တဒုတ်ဒုတ်ထိုးနေတဲ့ နှလုံးခုန်သံတွေကို ငြိမ်သွားအောင် အသက်ကို ပြင်းပြင်းရှူသွင်းနေရတယ်။

“ဟာ.. မိနှင်းကလည်း မဟုတ်ပါဘူး။ အဲဒီလို မဟုတ်ဘူး။ ငါက သူငယ်ချင်းမို့လို့ စိတ်ပူလို့”..ကျော်ဇောရဲ့ ဒေါသသံတွေက ပျော့သထက်ပျော့လာတယ်။

“သေလိုက်လေ။ အဲဒီမှာ လဲသေလိုက်။ ဒီက လူတွေထဲမှာ နင်တစ်ယောက်ပဲ အသည်းအသန်တွေ ဖြစ်နေတာ။ သူ့ဘာသာသူ သေသေ ရှင်ရှင်၊ သေရွာကပြန်လာတာ မကလို့၊ သရဲ မကလို့ ဘာကြီးပဲ ဖြစ်နေဖြစ်နေ နင်ဒီလောက် စောက်ပိုတွေ လုပ်နေစရာ မလိုဘူး။ သူနေရာမှာ ငါဆိုရင်ရော နင် အဲဒီလောက် စိတ်ပူမှာလား။ ဝေးသေးတယ်။ ငါ့ကိုကမှားတာ။ နင်နဲ့ အိပ်လိုက်မိတာ ငါမှားတာ။ လိုချင်တာ ရသွားတော့ နင့်စောက်ချိုးက ချက်ခြင်းပြောင်းသွားတာပဲ”

ဖြူမော်နဲ့ နယ်လီဆီက အိမ်နဲ့ အသံထွက်လာတယ်။ အခုမှ ဇာတ်ရည်လည်သွားပုံပဲ။ ကျွန်တော်ကတော့ မျက်စိရှေ့က ရန်ပွဲကို အာရုံမစိုက်အားဘူး။ အသက်ရှူလို့ မရတော့အောင် မွန်းလာတာနဲ့ လည်ပင်းက အဝတ်ကို ဆွဲဖြည်လိုက်တယ်။ လည်ပင်းကနေ စိမ့်ထွက်လာတဲ့ အရည်နွေးနွေးတွေ ရင်ဘတ်ထဲအထိ စီးကျသွားတယ်။

“မိနှင်း နင်အဲဒီလောက် အော်စရာမလိုဘူး။ ငါပြောနေတာက”

“ဘာမှ ပြောမနေနဲ့။ လိုက်သွား။ လိုက်သွား။ ပြန်မလာနဲ့။ အဲဒီကောင်မနောက်ကို လိုက်သွား။ နှစ်ယောက်စလုံး သေကြ”.. မိနှင်းက ကားကို ခြေထောက်နဲ့ သုံးလေးချက် ဆောင့်ကန်တယ်။ ကျော်ဇောကို ဆောင့်တွန်းတယ်။ အိမ်ပေါ်ကို ပြေးတက်သွားတယ်။

“ဟယ်.. ကိုမင်းခန့်.. သွေးတွေပြန်ထွက်လာပြီ။ လုပ်ပါဦး”.. ဖြူမော်ရဲ့ အသံ။

အသံတွေက ဝါးသထက် ဝါးလာတယ်။ မျက်လုံးထဲမှာ အနီ အမည်းတွေ အစက်တွေ..။ ကျွန်တော် မျက်လုံးကို စုံမှိတ်ချလိုက်တယ်။ မျက်နှာကြက်ကနေ ကျွန်တော့်ကို ကြည့်နေတဲ့ ဗလာသက်သက် အကြည့်တွေ..။ ကျွန်တော်

နောက်ကို ခြေတစ်လှမ်း ဆုတ်တယ်။ လဲကျသွားတယ်။

စကားဝါကိုရောက်ပြီး ဒုတိယအကြိမ်အဖြစ် ကျွန်တော် သတိလစ်သွားပြန်တယ်။

++++++

အခန်း (၁၂)

“တတိယည”

(က)

ကျွန်တော် သတိရလာတော့ အပြင်မှာ အလင်းရောင် မရှိတော့ဘူး။

“မင်းခန့်။ အဆင်ပြေလား။ အသက်ရှူလို့ရလား”.. မျိုးမြတ်အောင်ရဲ့အသံ။

ကျွန်တော် အားယူပြီး ထလိုက်တယ်။ တစ်ကိုယ်လုံးက ကိုင်ရှိက်ထားသလို နာနေတယ်။ နှဖူးကို ပြန်စမ်းကြည့်တော့ ခြစ်ခြစ်တောက် ပူနေပြီ။ လည်ပင်းမှာ အဝတ်အသစ်တစ်ခု ထပ်စည်းထားပေးတယ်။

“မင်းတော်တော် ဖျားနေတာ။ ငါတို့လည်း ဘာလုပ်ပေးရမှန်း မသိတာနဲ့ ရေပတ်တိုက်ပြီး နှဖူး ရေစိုအဝတ်နဲ့ အုပ်ထားပေးရတယ်။ ဆေးသွားဝယ်မလို့ ငါ အပြင်ထွက်သွားသေးတယ်။ ဘာဆိုဘာမှ မတွေ့တာ ဟေ့ကောင်ရေ။ ကွမ်းယာဆိုင်စုတ်လေး တစ်ဆိုင်နှစ်ဆိုင်ပဲ ရှိတယ်။ ဒီရွာကလူတွေ ဘယ်လို နေနေကြသလဲ မသိဘူး။ အခုဘယ်လိုလဲ ဟေ့ကောင် ခေါင်းကိုက်နေသေးလား။ လည်ပင်းရော နာနေသေးလား။ အဖျားတော့ ရှိသေးတယ်ကွ”..မျိုးမြတ်က ကျွန်တော် နှဖူးကို စမ်းတယ်။

“မီးပျက်သွားတာလား။ မှောင်မည်းနေတာပဲ”..အိပ်ခန်းပတ်ပတ်လည်ကို ကြည့်ရင်း ကျွန်တော် မေးလိုက်တယ်။ အိပ်ခန်း တစ်ခုလုံး မှောင်မည်းနေတယ်။ နေဝင်ရီတရောအချိန် အလင်းပြပြက အိမ်ရဲ့ပြတင်းပျဉ်ပြားတွေကို တိုးမဝင်နိုင်ဘူးဖြစ်နေတယ်။

“အေး ဘယ်ကတည်းက ပျက်သွားတာလဲ မသိပါဘူး။ ညနေစောင်းလို့ မီးဖွင့်ကြည့်တော့မှ မလာမှန်း သိတာ”

“ကျော်ဇောတို့ရော”

“ဟိုဘက် အခန်းထဲမှာ နှစ်ယောက်သား ငြိမ်းချမ်းရေးယူနေကြတယ်”

“ဪ..”

“မင်း မနက်က ဘယ်ထွက်သွားတာလဲ”

“ဦးသိန်းကို သွားတွေတာ”

“ဟုတ်လား။ တွေ့ခဲ့လား။ ဘာပြောလဲ”

ကျွန်တော် ကုတင်ပေါ်ကနေ ကုန်းရုန်းထလိုက်တယ်။

“ဟင့်အင်း။ မရှိဘူး။ ညကတည်းက ပြန်မလာဘူးတဲ့။ သူ့မိန်းမနဲ့ပဲ တွေ့ခဲ့တယ်”

“သူ့မိန်းမဆိုတာ ဟို ခပ်ငယ်ငယ်အမျိုးသမီးကို ပြောတာမဟုတ်လား။ အဘိုးကြီးက မယားငယ်ငယ်လေး ယူထားတာပဲကွ..နော်”..

“မင်းတို့ မနေ့ညက ဦးသိန်းကို သွားခေါ်တော့ ဘာတွေ့ခဲ့သေးလဲ”.. ကျွန်တော် မေးလိုက်တယ်။

“ဘာတွေ့ရမှာလဲ။ ညကြီးမင်းကြီး သူ့အိမ်ကို မနည်း ရှာရတာ။ အိမ်ရှေ့ရောက်တော့ ဟွန်းတစ်ချက်ပဲ တီးရသေးတယ် ဦးသိန်းနဲ့ သူ့မိန်းမနဲ့ ထွက်လိုက်လာတာပဲလေ”

“ပြီးတော့ ဘာဆက်ဖြစ်သလဲ”..စိမ့်နေတဲ့ ချွေးတွေကို အဝတ်နဲ့ သုတ်ရင်း ကျွန်တော် မေးလိုက်တယ်။ ခေါင်းထဲက တဒုတ်ဒုတ် အသံတွေ နည်းနည်းတော့ ငြိမ်သွားပြီ။ ဗိုက်ထဲမှာတော့ အစာမရှိတဲ့အတွက် တလှုပ်လှုပ်ဖြစ်နေတယ်။

“ပြီးတော့ ဒီအိမ်ကို ခေါ်လာတယ်လေ။ အိမ်ပေါ်တော့ မခေါ်လာခဲ့ဘူး။ တော်သေးတယ်လို့ ပြောရမယ်။ မဟုတ်ရင် ဘယ်လိုမှ ရှင်းလို့ရမှာမဟုတ်ဘူး။ ယမင်းကို ရှာမတွေ့တော့ ငါနဲ့ ကျော်ဇောနဲ့ ပေါင်းပြီး လိမ်ပြောလိုက်ရတာပေါ့။ နေကောင်းသွားပါပြီ ဘာမှမဖြစ်တော့ပါဘူးလို့”

“ဟမ်.. အဲဒီလိုပြောလိုက်တာနဲ့ ဦးသိန်းတို့ လင်မယားက ယုံသွားသလား”

“ယုံမယုံတော့ မသိဘူး။ သူတို့ ဘာမှ ဆက်မမေးခင် ကားပေါ်တင်ပြီး

အိမ်အမြန်ပြန်ပို့လိုက်တာပဲ”..မျိုးမြတ်အောင်က ပြောတယ်။

“ညွှန့်ခန်းထဲသွားမယ်ကွာ။ ဒီမှာ ဘာမှ မမြင်ရဘူး မောင်မည်းနေတာပဲ”..ကျွန်တော်ပြောပြီး အိပ်ခန်းထဲကနေ ထွက်လာလိုက်တယ်။

(ခ)

ညွှန့်ခန်းစားပွဲပေါ်မှာ ထွန်းထားတဲ့ ဖယောင်းတိုင်မီးက လေတိုးလိုက်တိုင်း တလှုပ်လှုပ်နဲ့ ငြိမ်းတော့မလို ဖြစ်နေတယ်။ စားပွဲဘေးက ထိုင်ခုံပေးမှာ ငုတ်တုတ်လေးတွေ ထိုင်နေကြတဲ့ ဖြူမော်တို့ နှစ်ယောက်။

ကျွန်တော် သူတို့ကိုကြည့်ပြီး သနားသလိုလိုတောင် ဖြစ်သွားတယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးလေးရက်ကမှ ကလပ်ထဲမှာ၊ မီးရောင်စုံအောက်မှာ လန်းဆန်း တက်ကြွနေခဲ့တဲ့ ကောင်မလေးနှစ်ယောက်၊ အခုတော့ ကျွန်တော့် လက်ချက်နဲ့ ဘယ်နေရာ ဘယ်ကမ္ဘာမှာမှန်း မသိတဲ့ ရွာစုတ်တစ်ခုမှာ သောင်တင်နေပြီ။

“ဟယ် မင်းခန့် သက်သာသွားပြီလား”.. အခန်းထဲကထွက်လာတဲ့ ကျွန်တော့်ကိုတွေ့တော့ နယ်လီက မေးတယ်။

“အင်း။ ကျေးဇူးပါ။ အနာစည်းထားပေးတာ”.. ကျွန်တော်ပြောရင်းနဲ့ သူတို့နဲ့ မျက်နှာခြင်းဆိုင် ထိုင်ခုံမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်တယ်။

“ကျွန်မတို့ ဘာမှ မလုပ်ပါဘူး။ ကိုမျိုးမြတ်ပဲ အကုန်လုပ်ပေးတာ”.. ဖြူမော်က ပြောတယ်။

“ဪ..”

“ဟုတ်ပါ။ ကိုမျိုးမြတ်တစ်ယောက်တည်း နင့်ကို ပြုစုနေတာလေ။ အိမ်ရှင်မကြီးကျနေတာပဲ။ သူပဲ ဖယောင်းတိုင်တွေဘာတွေ ယူလာဖို့ သတိရတယ်။ ငါတို့ဘာသာငါတို့ဆို အမှောင်ထဲ ထိုင်နေရမှာ”.. နယ်လီက ရယ်ကျဲကျဲနဲ့ နောက်တယ်။

“ဟားဟား။ ငါက လူတကာအိမ်မှာ ကပ်နေခဲ့ရတော့ သူများကို ပြုစုရတာ တော်တော်ကျွမ်းနေပြီကွ။ ပြီးတော့ ငါ့အပေါင်းအသင်းတွေက အပေအတေတွေချည်းပဲ တစ်ချိန်လုံး ရန်ဖြစ်နေတဲ့ကောင်တွေ။ သူတို့ဖြစ်လာတိုင်း ငါပဲချုပ်ပေးနေရတာလေ”.. မျိုးမြတ်အောင်က ပြောရင်းနဲ့ ကြမ်းပြင်မှာ ထိုင်ချလိုက်တယ်။

မိနှင်း သန့်ရှင်းရေးလုပ်ထားလို့ ယမင်းရဲ့သွေးကွက်တွေက အစအနလောက်ပဲ ကျန်တော့တယ်။

ယမင်းအကြောင်း စဉ်းစားမိတော့ ကျွန်တော် အဖျားပြန်တက်ချင်လာတယ်။ အားလုံးက ဒီကိစ္စကြီးကို မသိချင်ယောင် ဆောင်နေကြတာပဲ။ လူတစ်ယောက်လုံး ကိုယ့်ရှေ့မှာတင် သေသွားတယ်။ ပြီးတော့ အစအန ပျောက်သွားတယ်။ ဒါကိုလည်း ဘာမှ မဖြစ်သလို ဆက်နေနေရတာကိုက လူ့ဘဝရဲ့ ဒုက္ခတစ်ခုပဲ ဖြစ်လိမ့်မယ်။ ဟုတ်တော့လည်း ဟုတ်တယ်လေ.. ကျွန်တော်တို့ ကြောက်ရင်လည်း ၊ သွေးပျက်ရင်လည်း ဘယ်လောက်ကြာကြာ ထိန်းထားနိုင်မှာလဲ။ အချိန်တန်ရင် စားစရာရှိတာစား၊ အိပ်စရာရှိတာ အိပ်ရတာပဲ..။

“စားစရာလေး ဘာလေး မကျန်တော့ဘူးလားဟာ”.. ကျွန်တော် နယ်လီတို့ကို မေးလိုက်တယ်။

“ဒီမှာ ပဲပေါင်မုန့်တွေတော့ ရှိသေးတယ်။ စားမလား”.. ဖြူမော်က သူ့ရဲ့ လိုတရ ဘေးလွယ်အိတ်ကြီးထဲကနေ မုန့်တစ်ခု ထုတ်ပေးတယ်။

ပဲပေါင်မုန့်ကို အားရပါးရ ကိုက်ဝါး၊ ရေနဲ့ မျှောချရင်း ကျွန်တော် ထိုင်ခုံမှာ နောက်မီပြီး လှန်ချလိုက်တယ်။ ဖယောင်းတိုင်မီးရောင်ကြောင့် အိမ်ရဲ့ မျက်နှာကြက်တွေက ဝါကျင့်ကျင့်ဖြစ်နေတယ်။ ဧည့်ခန်းမျက်နှာကြက်မှာတော့ ဟို အမျှင်တွေ မတွေ့ရဘူးပဲ..။

“နင့်အဖေက ဘာလို့ ဒီအိမ်ကြီးကိုမှ အမွေပေးသွားတာလဲ မသိဘူးနော်”.. နယ်လီက ကျွန်တော့်ကို စကားနှိုက်တဲ့ လေသံနဲ့ မေးတယ်။

“စာထဲကဟာတွေကို နင်တို့ မသိချင်စမ်းပါနဲ့ဟာ”.. ကျွန်တော် ပြန်ပြောလိုက်တယ်။

“ဘာလို့လဲဟင်”

“ငါ့ဘာသာငါတောင် ရူးမသွားအောင် မနည်းထိန်းထားရတာ။ နင်တို့ပါ ရူးကြောင်ကြောင်တွေ ဖြစ်ကုန်မယ်”.. ကျွန်တော် စကားကို ပိတ်ပြောလိုက်တယ်။

“ဘာပဲပြောပြော ကိုမင်းခန့်ကမှ အမွေရလိုက်သေးတယ်။ ကျွန်မ အဖေဆိုရင် ကျွန်မကို ဘာမှကို မပေးခဲ့တာ”.. ဖြူမော်က ဝင်ပြောတယ်။

ကျွန်တော် ဖြူမော်ကို ကြည့်လိုက်တယ်။ ဖြူမော်က နာမည်နဲ့လိုက်အောင် အသားဖြူဖြူ။ ကိုယ်လုံးက ပြည့်ပြည့်။ လေလွင့်နေတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်လို့ မထင်ရအောင် သူ့မျက်နှာက ရိုးရှင်းလွန်းတယ်။ စကားပြောရင် တိုးတိုးတိုးတိုး၊ မျက်နှာအမူအရာတွေက နှည့်တော့ သူ့နာပြုဆရာမတစ်ယောက်နဲ့ ပိုတူနေတယ်။ နယ်လီနဲ့တော့ ဆန့်ကျင်ဘက် နီးပါးပဲ။ နယ်လီက မြန်တယ်၊ သွက်တယ်၊ ရမ်းတယ်။ နှစ်ယောက်စလုံးကတော့

ပင်ကိုယ်စိတ် အရိုးခံတွေပါပဲ။ သူတို့နဲ့ စကားပြောကြည့်ရင် ပိုသိသာတယ်။

“အဖေ ဆုံးသွားတာလား”..ကျွန်တော် မေးလိုက်တယ်။

“အင်း။ သူ့ကိုယ်သူ သတ်သေသွားတာလေ။ အကြွေးတွေ မဆပ်နိုင်လို့လို့ ပြောတာပဲ။ မသိပါဘူး။ ကျွန်မက အဲဒီတုန်းက ငယ်သေးတယ်။ အဖေက အမေ့ကိုပါ တူတူခေါ်သွားမလို့ လုပ်တာ။ တော်သေးတာပေါ့ အမေက အဆိပ်တွေကို ဆေးရုံမှာ ပြန်အန်ထုတ်တာ အချိန်မီသွားတယ်”

“ဆိုးလိုက်တာ”.. မျိုးမြတ်အောင်က ဖြူမော့ကို စိတ်မကောင်းတဲ့အကြည့်နဲ့ကြည့်ရင်း ပြောတယ်။ လက်ထဲက ဆေးခြောက်လိပ်ကို ဖြူမော့ကို ကမ်းပေးတယ်။ ဖြူမော်က လက်ကာပြတယ်။ နယ်လီက လှမ်းယူပြီး တစ်ဖွာဖွာတယ်။ ကျွန်တော့်ကို လှမ်းပေးတယ်။ ကျွန်တော် ခေါင်းခါလိုက်တယ်။

“နယ်လီနဲ့က ဘယ်လိုသိတာလဲ”..ကျွန်တော် မေးလိုက်တယ်။ အခုလို စကားစမြည် ပြောနေရတော့ ခေါင်းထဲမှာ အုံ့နွေးနေတဲ့ မေးခွန်းတွေ ခဏ အသံတိတ်သွားတယ်။

“ငါက သူ့ရဲ့အလုပ်သင်ဆရာမလေ ဟားဟား”.. နယ်လီက ဆေးခြောက်ငွေ့တွေကို ဟူးခနဲ မှုတ်ထုတ်လိုက်ရင်း ပြောတယ်။ “မင်းခန့်ရယ် ငါတို့ ဘာတွေလဲဆိုတာ နင်သိပါတယ်။ မသိချင်ယောင် ဆောင်မနေစမ်းပါနဲ့”

“ဘာကို သိရမှာလဲ။ နင်တို့နဲ့ ကလပ်မှာတွေ့ပြီး ဒီအတိုင်း ခင်သွားတာလေ။ အခု မျိုးမြတ်တို့ ခေါ်လာလို့ နင်တို့ ပါလာတာမဟုတ်ဘူးလား”.. ကျွန်တော်မေးလိုက်တယ်။

“အေးလေ။ နင်တို့နဲ့ သိတာ ဘယ်နှရက်ရှိသေးလို့လဲ။ အခုလို ခရီးအဝေးကြီးကို ဒီအတိုင်း လိုက်လာတာ ငါတို့က အကြောင်းမရှိဘဲ ဘာလို့ လိုက်လာရမှာလဲ။ အားအားယားယားဟယ်”.. နယ်လီက ကျွန်တော့်ကို ရယ်ကြဲကြဲ အကြည့်နဲ့ ကြည့်ရင်း ပြောတယ်။

“အာ.. အစ်မကလည်း သူမသိဘူးဆိုရင်လည်း အတင်းပြောမနေနဲ့တော့လေ။ အခုမှ ဘာမှ မထူးဘူး”.. ဖြူမော်က မျက်နှာခပ်ရဲရဲနဲ့ ပြောတယ်။

ကျွန်တော် နားမလည်သလို အကြည့်နဲ့ မျိုးမြတ်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်တယ်။ မျိုးမြတ်က ပခုံးတွန့်ပြတယ်။

“ငါတို့ နှစ်ယောက်ထဲက တစ်ယောက်ယောက်ကို နင်နဲ့ ချိတ်ပေးမယ် ဆိုပြီး ကျော်ဇောတို့က ပြောလို့ လိုက်လာတာ”.. နယ်လီက ပြောပြီးတာနဲ့ ဆေးခြောက်လိပ်ကို မီးသတ်လိုက်တယ်။ မတ်တပ်ထရပ်ပြီး

အကြောဆန့်တယ်။ “သူဌေးသားလေး.. အမွေတွေ အများကြီးရပြီး တစ်ယောက်တည်း အထီးကျန်နေမှာ။
ငါတို့နှစ်ယောက်ထဲက တစ်ယောက်ယောက်နဲ့ ငြိသွားရင် အမြတ်ပဲဆိုပြီး လိုက်လာတာဟာ ရှင်းပြီလား”

“ဪ..” ကျွန်တော် ဘာမှ ဆက်မပြောနိုင်ဘဲ ပြုံးစိစိဖြစ်သွားတယ်။ မဟာအကြံကြီး ပျက်သွားပြီပေါ့။

“အင်း။ အခုတော့ သူဌေးသားမရတဲ့ အပြင် အမှုပါပတ်တော့မယ် ထင်တယ်နော်။ စိတ်ညစ်ပါတယ်”.. ဖြူမော်က
သက်ပြင်းချရင်း ပြောတယ်။

ကျွန်တော်သူတို့ နှစ်ယောက်ကို ကြည့်ရင်း စိတ်မထိန်းနိုင်တော့ဘဲ ရယ်မိသွားတယ်။ မျိုးမြတ်အောင်ကလည်း
သဘောကျသွားသလို တဟားဟား ထရယ်တယ်။ နယ်လီကလည်း ပြုံးစိစိဖြစ်လာတယ်။ ဖြူမော်က
ခေါင်းကိုကုတ်ရင်း ခပ်တိုးတိုးရယ်တယ်။ တော်တော်လေးကြာမှ အားလုံး မျက်နှာပိုး ပြန်သပ်မိကြတယ်။

“နောက်ဖေးသွားမလို့ လိုက်ခဲ့မလား ဖြူမော်”.. နယ်လီက ဖြူမော်ကို လှမ်းခေါ်တယ်။

“အာ ကြောက်တယ် မလိုက်ချင်ဘူး”.. ဖြူမော်က ခေါင်းခါပြီး ငြင်းတယ်။

“ဟဲ့ နင် ကြောက်တာနဲ့ မပေါက်ဘဲ နေလို့ ရမလား ဘယ်လောက်ကြာကြာ အောင့်ထားမလို့လဲ”

“မသိဘူး။ မပေါက်ဘူး။ ထွက်ကျပါစေ။ အိမ်အောက်တော့ မဆင်းရဲဘူး”.. ဖြူမော်က ခေါင်းကို
သွင်သွင်ခါနေတယ်။

“ကဲကဲ.. ငါလိုက်ပို့မယ်။ လာ။ ငါလည်း ပေါက်ချင်နေတာ”.. မျိုးမြတ်အောင်က ထိုင်နေရာကနေထတယ်။

“ပြီးရော။ ကိုမျိုးမြတ်နော်.. အိမ်သာအပြင်ကနေ စောင့်နေနော် ဘယ်မှ မသွားနဲ့”.. နယ်လီက ပွစိပွစိပြောရင်း
ထွက်သွားတယ်။ မျိုးမြတ်က နောက်ကနေ ဖယောင်းတိုင် တစ်တိုင် မီးထပ်ညှိပြီး နယ်လီနောက်ကို
လိုက်သွားတယ်။

(ဂ)

“ဟင်..ဒါဆို အစ်ကိုအဖေက အစ်ကိုကို ပိုက်ဆံ တစ်ပြားမှ မပေးခဲ့ဘူးပေါ့”.. ဖြူမော်က မေးတယ်။

ကျွန်တော် ခေါင်းညိတ်လိုက်တယ်။ အဖေ့ရဲ့ အမွေခွဲဝေမှု ဗြူဟာကြီးကို ရှင်းပြလိုက်တော့ ဖြူမော်က
တော်တော် အံ့သြသွားပုံပဲ။

“ရက်စက်လိုက်တာ။ ဒါဆို အစ်ကို ဘာလုပ်စားမှာလဲ”

“ဘာလုပ်စားရမှာလဲ။ သူပေးခဲ့တဲ့ လစာတွေကို ထိုင်စားနေရုံပေါ့။ ၄၅ နှစ်ပြည့်ရင် ပိုက်ဆံတွေ အကုန်ရမှာပဲလေ”.. ကျွန်တော် ပြန်ဖြေလိုက်တယ်။ ပျဉ်ကျိုပျဉ်ကြားတွေကနေ တိုးဝင်လာတဲ့လေကြောင့် ဖယောင်းတိုင် ငြိမ်းမသွားအောင် လက်နဲ့ ကာထားရတယ်။ အိမ်ရှေ့တံခါးကလည်း ဘယ်လိုပိတ်ပိတ် ပိတ်လို့မရဘဲ တံခါးရွက်တစ်ခုက ဟောင်းလောင်းကြီး။ ဖယောင်းတိုင်မီးအောက်မှာ ဖြူမော်နဲ့ ကျွန်တော့်ရဲ့ အရိပ်တွေက အရှည်ကြီးတွေ ဖြစ်နေတယ်။

“ဟယ်..ပျင်းစရာကြီးနော်။ ဒါဆို အစ်ကို အနှစ် ၂၀ လောက် ဘာမှမလုပ်ဘဲ ထိုင်နေရမှာပေါ့”.. ဖြူမော်က ပြောရင်းနဲ့ သဘောကျသွားသလို ရယ်တယ်။ “အင်း..ကံကောင်းတယ်လို့လည်း ပြောလို့ရပါတယ်။ ကျွန်မတို့ဆို အဲဒီလို ထိုင်စားနေဖို့ တော်တော် ဆုတောင်းယူရမယ်”

“အခုလောလောဆယ် အဲဒီပိုက်ဆံကို ထိုင်စားရမလား။ ထောင်ထမင်း ထောင်ဟင်းပဲ စားရမလား မသေချာသေးဘူး။ ယမင်း ပြဿနာက ဘယ်လောက်အထိ ကြီးမှာလဲ မသိဘူး”.. ကျွန်တော်ပြောလိုက်တယ်။

“အာ.. အဲဒီ အကြောင်းမပြောပါနဲ့ ကျွန်မ ကြောက်တယ်”..ဖြူမော်က ပြောရင်းနဲ့ ကြက်သီးထလာသလို လက်မောင်းနှစ်ဘက်ကို ပွတ်တယ်။ “အစ်ကို ဘယ်လို ထင်လဲဟင်။ သရဲလား တစ္ဆေလား။ အစ်ကိုတွေ့လိုက်တဲ့ အကောင်ကြီးက ဘာကြီးလဲ”

“မသိဘူး။ မကောင်းတဲ့ဟာ တစ်ခုခုဆိုတာတော့ သေချာတယ်။ နင်က ငါပြောတာကို ယုံလို့လား”.. ကျွန်တော်မေးလိုက်တယ်။

“အစ်ကို အမူးလွန်ပြီး မြင်မိမြင်ရာ မြင်တာလားမှ မသိဘဲ။ အစ်ကိုပြောတဲ့ အကောင်ကြီးနဲ့ မယမင်းနဲ့ တစ်ခုတည်းဆိုတာ ဟုတ်လို့လား။ မယမင်းက သေသွားတာ ဟုတ်ချင်မှ ဟုတ်မှာပေါ့။ ဒီလိုပဲ သတိလစ်.. ”.. ဖြူမော် စကားပြောနေရင်း တစ်ဝက်တစ်ပျက်နဲ့ ရပ်သွားတယ်။

သူ့မျက်လုံးတွေက အိမ်ရှေ့တံခါးဝဆီမှာ။

ကျွန်တော် နောက်ကို လှည့်ကြည့်လိုက်တယ်။

ဖယောင်းတိုင်မီးရောင်အောက်မှာ မသဲမကွဲ မြင်နေရတဲ့ အရိပ်တစ်ခု။ မှောင်မည်းနေပေမယ့် အဲဒီ သဏ္ဌာန်ရဲ့

ဆံပင်ပုံစံနဲ့ အဝတ်အစားကို ကြည့်လိုက်တာနဲ့ ဘယ်သူလဲဆိုတာ ကျွန်တော် တန်းသိတယ်။

“ဟယ်.. မယမင်း ပြန်ရောက်လာပြီ”.. ဖြူမော်က အော်ပြီး ကျွန်တော့်ရှေ့က ဖယောင်းတိုင်ကို လှမ်းယူတယ်။
ပြီးတာနဲ့ ထိုင်ရာကနေ၊ တံခါးဝဆီကို ပြေးသွားတယ်။

“ဖြူမော် မသွားနဲ့”..

ကျွန်တော် လှမ်းတားလိုက်ပေမယ့် မမီတော့ဘူး။

(ဃ)

ဆက်ဖြစ်တဲ့ အဖြစ်အပျက်တွေက ကျွန်တော့် ဦးနှောက်ထဲမှာ တစ်သက်လုံး စွဲနေတယ်။ ညဘက်
အိပ်ရာဝင်တိုင်း အဲဒီ ပုံရိပ်တွေကို မြန်မြင်တယ်။ အိပ်မက်ထဲအထိလည်း အဲဒီ အော်သံတွေက
ဆက်တိုက်လိုက်လာတယ်။

တံခါးဝမှာ မတ်တပ်ရပ်နေတဲ့ ယမင်း။ ဖြူမော်လက်ထဲက ဖယောင်းတိုင်မီး သူနဲ့ နီးလာတာနဲ့ အမျှ သူ့ကိုယ်မှာ
ကပ်နေတဲ့ ဖုန်တွေ သဲတွေ သွေးတွေကို တဖြည်းဖြည်း မြင်လာရတယ်။ သူ့ဆံပင်တွေက သွေးအလူးလူးနဲ့
ကြပ်ခဲကြီး ဖြစ်နေပြီ။ မျက်သားတွေက အဖြူသက်သက်။ ဖြူမော်ခြေလှမ်းတွေက ယမင်းနားကို ရောက်တော့
တဖြည်းဖြည်း နှေးသွားတယ်။ တစ်ခုခုမှားနေတာကို သိလိုက်လို့ မသိစိတ်က တားလိုက်သလို.. ဖြူမော် တန်ခန့်
ရပ်သွားတယ်။ ကျွန်တော် ထိုင်ခုံကနေ ထပြီး ဖြူမော်အနောက်ကို အမြန်ပြေးလိုက်သွားတယ်။

“အေး..”

ယမင်းပါးစပ်ထဲက ထွက်လာတဲ့ အသံ..။ သေကနီး သတ္တဝါကြီးတစ်ကောင် သက်ပြင်းချလိုက်တဲ့ အသံမျိုး။

“အစ်မ.. အစ်မ.. ဘာဖြစ်တာလဲ”..ဖြူမော်က အသုံးမကျစွာနဲ့.. လှည့်မပြေးဘဲ ယမင်းနဲ့ မျက်နှာခြင်းဆိုင် ရပ်ပြီး
အထစ်ထစ် အငေါ့ငေါ့နဲ့ မေးတယ်။

“ဖြူမော်..ဖြူမော်”.. ကျွန်တော် ဖြူမော်လက်ကို လှမ်းဆွဲတယ်။ နောက်ကို လှည့်ပြေးမလို့ ပြင်တယ်။ ဒါပေမယ့်
ဖြူမော်ကိုယ်လုံးက တောင့်တင်းပြီး ကျောက်ချထားသလို ဖြစ်နေတယ်။

ဝို..ဆိုတဲ့ အသံကြီး ထွက်လာတယ်။ ကျွန်တော့်တစ်ကိုယ်လုံး သတိအနေအထား ဖြစ်သွားတယ်။ ဒီအသံကို

ရင်းနှီးနေပြီ။ ဒီအသံရဲ့ နောက်မှာ ဘာတွေလိုက်ပါလာမလဲ ကျွန်တော် ကြိုသိနေပြီ။ ကျွန်တော် ယမင်းဘက်ကို ပြန်လှည့်ကြည့်လိုက်မိတယ်။

ယမင်းရဲ့ ခေါင်း အရှေ့ကို ပြုတ်ကျလာတယ်။ ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ ဒုန်းခနဲ မြည်ပြီး လိမ့်တယ်။
ဖြူမော့ခြေထောက်နားမှာ ရပ်သွားတယ်။

ယမင်းရဲ့ လည်ပင်းနေရာမှာ ဟောင်းလောင်းပေါက်ကြီး ကျန်ခဲ့တယ်။ လည်ပင်းပေါက်ထဲကနေ တဝိုးဝိုး ထိုးထွက်လာတဲ့ မည်းမည်းအမျှင်တွေဖြူမော့တစ်ကိုယ်လုံးကို ပင့်ကူမျှင်တွေလို သိမ်းကြိုးပွေ့ဖက်လိုက်တယ်။

အား...ဆိုတဲ့အသံက ညလယ်ကောင်ကို ဖောက်ထွင်းပြီး ဆူညံသွားတယ်။ ဖြူမော့လက်ထဲက ဖယောင်းတိုင်က လေဟပ်ပြီး ရုတ်ခနဲ ငြိမ်းသွားတယ်။ အမှောင်ထုက အခန်းထဲကို အင်နဲ့အားနဲ့ လှိမ့်ဝင်လာတယ်။

(c)

မျက်လုံးတွေကို အတင်း ပြူးပြဲထားပေမယ့် ဘာမှ မမြင်ရဘူး။ ဝိုးတဝါး အရိပ်တွေ မျက်စိရှေ့က ဖြတ်သွားတယ်။ တဂ္ဂီတို အသံတွေ ပတ်ပတ်လည်မှာ ကြားနေရတယ်။

ကြမ်းပြင်တစ်နေရာမှာ ကျနေတဲ့ ဖယောင်းတိုင်နဲ့ မီးခြစ်ကို ကျွန်တော် လိုက်ရှာတယ်။ နှာခေါင်းထဲကို တိုးဝင်လာတဲ့ အပုပ်နံ့ကြောင့် ဝေါ့ခနဲ အန်ချလိုက်မိတယ်။ စောစောက စားထားတဲ့ ပေါင်မုန့်တွေ အလုံးလိုက် ပြန်ထွက်သွားတယ်။ အန်ဖတ်တွေကို ပြန်နင်းမိပြီး ချော်ခနဲ ဖြစ်သွားတယ်။ ကိုယ်ကို ပြန်ထိန်းတယ်။ မီးခြစ်.. မီးခြစ်..ဘယ်မှာလဲ။

တော်တော်လေးကြာမှ၊ သုံးလေး ငါးခေါက်လောက် လဲကျပြီးမှ လက်ထဲမှာ မီးခြစ်နဲ့ ဖယောင်းတိုင်ကို စမ်းမိတယ်။ မီးခြစ်ကို အမြန်ခြစ်ပြီး ဖယောင်းတိုင်မီးကို ထွန်းလိုက်တယ်။

“ဖြူမော့ ဖြူမော့”.. ကျွန်တော် ပါးစပ်က အော်ခေါ်လိုက်ပေမယ့် စိတ်ထဲမှာတော့ သူမရှိတော့ဘူးဆိုတာ အလိုလို သိနေပြီ။

ကြမ်းပြင်မှာ တုံးလုံးပက်လက် လဲနေတဲ့ ယမင်းရဲ့ ခေါင်း။ မျက်လုံးတွေက အခုတော့ ပုံမှန်အတိုင်း လူသားမျက်ဝန်းတွေ၊ ကျွန်တော့်ဆီကို မော့ကြည့်လို့။ အိမ်ရှေ့တံခါးမှာ ဘေးတစောင်းလဲနေတဲ့ ခေါင်းမရှိတော့တဲ့ ယမင်းရဲ့ ကိုယ်ခန္ဓာ။ လက်တွေခြေတွေက ပုံဆိုးပန်းဆိုး ခွေခေါက်ကျိုးကြနေတယ်။ လည်ပင်းပေါက်တစ်ခုလုံး ဖွာလန်ကြပြီး စုတ်ပြတ်နေတယ်။

“ဖြူမော်”.. ကျွန်တော် ထပ်အော်လိုက်တယ်။ ကျန်တဲ့သူတွေ ဘယ်မှာလဲ။ ဘယ်ရောက်နေတာလဲ။ ဘာလို့ ကျွန်တော် တစ်ယောက်တည်း ဖြစ်နေတာလဲ။

နောက်ဖေးဘက်ကို ပြေးသွားမယ်အလုပ်မှာ ဂွီဆိုတဲ့ အသံကို ထပ်ကြားလိုက်ရတယ်။

ဒီတစ်ခါတော့ ကျွန်တော် ဘေးဘီဝဲယာကို မကြည့်ဘူး။ အောက်ကိုလည်း မကြည့်ဘူး။

လက်ထဲက ဖယောင်းတိုင်ကို ဓားတစ်ချောင်းလို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်လိုက်တယ်။

မျက်နှာကြက်ကို မော့ကြည့်လိုက်တယ်။

မျက်နှာကြက်မှာ လေးဘက်ထောက်ရင်း ကျွန်တော့်ကို လည်ပြန်လှည့်ကြည့်နေတဲ့ ဖြူမော်မျက်နှာနဲ့ သတ္တဝါ။

(၈)

မျက်နှာကြက်မှာ ကပ်နေတဲ့ ဖြူမော်က ကျွန်တော့်ကို မျက်လုံးဖြူတွေနဲ့ စိုက်ကြည့်နေတယ်။ ပါးစပ်ထဲကနေ တတွတ်တွတ် ထွက်ကျနေတဲ့ အမျှင်တွေက ကြမ်းပြင်ပေါ်အထိ ရှည်တန်းနေတယ်။ ပါးစပ်ထဲကနေ တအေ့အေ့ အသံတွေထွက်နေတယ်။ ရင်ခေါင်းထဲကနေ တဂွီဂွီ အသံတွေထွက်နေတယ်။

ကျွန်တော် ဖြူမော်ကို စေ့စေ့စိုက်ကြည့်နေရင်း တစ်ကိုယ်လုံး အင်္ဂတေကိုင်ထားသလို တောင့်လာတယ်။

လူတွေရဲ့ ကြောက်စိတ်ဟာ အတိုင်းအတာတစ်ခုအထိပဲ ခံနိုင်ရည်ရှိတယ်ဗျ။ အရမ်းကြောက်လာတဲ့အခါ ကြောက်စိတ်နေရာကို တစ်ခုခု အစားထိုးဝင်လာတယ်။ ဝမ်းနည်းစိတ်လည်း ဖြစ်နိုင်တယ်။ ဝေခွဲမရတဲ့ ဇဝေဇဝါ ခံစားမှုမျိုးလည်းဖြစ်နိုင်တယ်။ တချို့ကျတော့ ရယ်ချင်တဲ့ စိတ်။ အရမ်းကြောက်ပြီး တဟားဟား အော်ရယ်ရင်း ရူးသွားတဲ့သူတွေတောင် ရှိတယ်။ တချို့ကျတော့ ကြောက်စိတ်နေရာမှာ ဒေါသစိတ်က အစားဝင်လာတတ်တယ်။

ကျွန်တော့်ကိုယ်ထဲကို အလုံးအရင်းနဲ့ လှိမ့်ဝင်လာတာလည်း ဒေါသစိတ်ပဲ။

“ဆင်းခဲ့လေ။ သတ္တိရှိရင် ဆင်းခဲ့”.. ကျွန်တော် အော်ပြောလိုက်တယ်။ လက်ထဲက ဖယောင်းတိုင်က ကျွန်တော့် ဆုပ်အားကြောင့် ကျိုးတော့မယ်။

မကောင်းဆိုးဝါးက ကျွန်တော့်စကားကို မကြားသလို တွေတွေကြီးပဲ စိုက်ကြည့်နေတယ်။ မျက်ဖြူလန်နေတဲ့

မျက်သားတွေက ကျွန်တော့် စိတ်ဝိညာဉ်တွေကိုပါ ဖောက်ထွင်းပြီး ကြည့်နေသလို။

“လာလေ။ လာစမ်းပါ။ မိန်းကလေးတွေကိုမှ ရွေးပြီး သတ်ရဲတာ မင်းဘာကောင်လဲ။ ဘာလဲ”

“လူလိမ်တွေ...”.. ဖြူမော့ပါးစပ်နေရာက ဟပြဲကြီးဖြစ်သွားပြီး စကားသံထွက်လာတယ်။ အိပ်မက်ဆိုးထဲက အသံ...။

“လိမ်တော့ ဘာဖြစ်လဲ။ မင်း သတ္တိရှိရင် ဆင်းခဲ့”.. ကျွန်တော့်ဦးနှောက်က အဲဒီအချိန်မှာ အလုပ်မလုပ်တော့ဘူး။ ယမင်းနဲ့ ဖြူမော့ကို သိမ်းပိုက်သွားတဲ့ အဲဒီသတ္တဝါကို နပန်းလုံးချင်နေတာတစ်ခုပဲ သိတော့တယ်။ မိုက်ရှူးရဲလို့ပဲ ခေါ်ခေါ်။

ဖြူမော်က ဟီး...ခနဲ မာန်ဖီတယ်။ အောက်ကို ဆင်းမလာဘဲ မျက်နှာကြက်မှာ အိမ်မြှောင်တစ်ကောင်လို တွားသွားနေတယ်။ ကျွန်တော့်ကို ဗဟိုတည်ပြီး စက်ဝိုင်းပုံစံ ပတ်နေတယ်။

“လာခဲ့လေ လာခဲ့စမ်းပါ”..ကျွန်တော် အသံက ပြောရင်းနဲ့ ငိုသံတွေပါလာတယ်။ ခံစားချက်တွေ အကုန်ပေါင်းပြီး ကျွန်တော့် တစ်ကိုယ်လုံးက ထူပူနေတယ်။ အဲဒီနေရာမှာတင် ခေါက်ခနဲ သေသွားခဲ့ရင်ကောင်းမယ်။

“လူလိမ်တွေ...”.. ဖြူမော့မျက်နှာနဲ့ သတ္တဝါက ပြောရင်းနဲ့ မီးရောင်ထဲကနေ မျက်နှာကြက်ထောင့် အမှောင်ထဲကို တိုးဝင်သွားတယ်။

ကျွန်တော် ဖယောင်းတိုင်မီးကို မြင့်မြင့်မြှောက်ကိုင်ရင်း သူ့နောက်ကို လိုက်သွားတယ်။ တရွတ်တိုက်ဆွဲချင်နေတဲ့ ခြေထောက်တွေကို အားတင်းပြီး တစ်လှမ်းခြင်း လှမ်းတယ်။

အခန်းထောင့်စွန်းကိုရောက်တော့ ဖြူမော်က မျက်နှာကြက်ကနေ တရွတ်တိုက်လျှောဆင်းပြီး ပြတင်းပေါက်ဘောင်နားကို ရောက်လာတယ်။ ကျွန်တော်နဲ့ ခြေလှမ်း သုံးလှမ်းလောက်ပဲ ကွာတော့မယ်။

ကျွန်တော် ပါးစပ်ကနေ အားရပါးရ ဆဲရင်း သူ့ဆီကို ပြေးသွားလိုက်တယ်။

ဖြူမော်...မျက်နှာနဲ့ သတ္တဝါက ဟီး...ခနဲ အော်တယ်။ ပြတင်းပေါက်ကို လက်နဲ့ နှောက်ပြန်ရိုက်ဖွင့်တယ်။ တစ်ကိုယ်လုံး အပြင်ကိုတိုးထွက်၊ အပြင်ဘက် ညအမှောင်ထဲကို ပျောက်ကွယ်သွားတယ်။

“ဖြူမော်.. ဖြူမော်”.. ကျွန်တော် အော်ခေါ်ရင်း ကျန်ခဲ့တယ်။

(ဆ)

ပြတင်းပေါက်နားမှာ ရပ်နေမိတာ ဘယ်လောက်ကြာသွားသလဲ မသိဘူး။ လက်ထဲမှာ ကိုင်ထားတဲ့ ဖယောင်းတိုင်က ဖယောင်းရည်တွေ ကျွန်တော့်လက်တစ်ခုလုံး ဖွေးနေပြီ။ မီးလည်း ငြိမ်းနေပြီ။

“ဖြူမော်.. ယမင်း..” ကျွန်တော် ပါးစပ်က တတွတ်တွတ် ရွတ်နေမိတယ်။ ဒီသတ္တဝါ ဘာလို့ ဒီတစ်ခါ ကျွန်တော့်ကို မသတ်သွားတာလဲ။ ဘာလို့ ထွက်ပြေးသွားတာလဲ။ ဘာလို့ ဖြူမော်ကို ထပ်ခေါ်သွားတာလဲ..။

အဲဒီအချိန်မှာ အိမ်ရဲ့ မီးတွေ ပြန်လင်းလာတယ်။

“မင်းခန့်”

ဒီအသံကို ကျွန်တော် ကြားဖူးတယ်။

ကျွန်တော် နောက်ကို လှည့်ကြည့်လိုက်တယ်။

ကျွန်တော့်နောက်မှာ ရပ်နေတဲ့ ဦးသိန်း။ သူ့ဘေးမှာ သူ့မိန်းမ မလှ။ သူတို့ဘေးမှာ ကျွန်တော် မတွေ့ဖူးတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်။

ဦးသိန်းရဲ့ လက်ထဲမှာ ကိုင်ထားတဲ့ အဝတ်စအမည်းတစ်ခု။ သူ့မိန်းမ လက်ထဲမှာ ကိုင်ထားတဲ့ ဓားရှည်တစ်ချောင်း။ ဘေးကလူရဲ့ လက်ထဲမှာ ကိုင်ထားတဲ့ အုန်းဆံကြိုးတစ်ခွေ။

“ခင်ဗျား..”

ကျွန်တော့်စကား မဆုံးခင်မှာပဲ ဦးသိန်းက ကျွန်တော့်ခေါင်းကို အဝတ်မည်းနဲ့ စွပ်ချလိုက်တယ်။

+++++

အခန်း (၁၃)

(က)

“ဒါဆို ဦးသိန်းက လူဆိုးဖြစ်နေတာပေါ့”..

သူဇာလွင် မေးရင်း လက်က နာရီကို ငုံ့ကြည့်လိုက်တယ်။ ပုံမှန်ဆိုရင်တော့ အင်တာဗျူးလုပ်နေစဉ်အတွင်းမှာ

နာရီကို ဘယ်တော့မှ မကြည့်ဘူး။ ဒါက သူ့စည်းကမ်းတွေထဲက တစ်ခု။ အခုကတော့ ပုံမှန်မဟုတ်တဲ့ အခြေအနေ၊ ပုံမှန်မဟုတ်တဲ့ လူတစ်ယောက်ဆီကနေ ပုံမှန်မဟုတ်တဲ့ ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ်ကို နားထောင်နေရတာ မဟုတ်လား။ ည ဆယ့်တစ်နာရီကျော်ပြီ..။

အခန်းထဲက မီးရောင် ဖြူလဲ့လဲ့အောက်မှာ မင်းခန့်ထူးရဲ့မျက်နှာက နှစ်ပေါင်းများစွာ မနားမနေ ပင်ပန်းနေခဲ့တဲ့ လူတစ်ယောက်လို နွမ်းနယ်နေတယ်။ ၄၅ နှစ်ပြည့်ပြီးသား လူတစ်ယောက်လို့ မထင်ရအောင် နုပေမယ့် သူ့မျက်လုံးတွေကတော့ ရာစုနှစ်တစ်ခုလောက် ရှင်သန်ပြီးတဲ့လူလို အိုစာနေတယ်။

“ခင်ဗျား ဗိုက်မဆာဘူးလား”.. မင်းခန့်ထူးက လက်တွေကို အပေါ်ကိုမြှောက်၊ အကြောဆန့်ရင်း မေးတယ်။

မဆာဘူးလို့ ပြန်ပြောမလို့ ပြင်ပြီးမှ ဗိုက်ထဲမှာ ဟာလာဟင်းလင်းဖြစ်နေတာ ဘယ်နှနာရီ ကြာသွားပြီလဲ..ဆိုပြီး သူ့ဇာလွင် တွေးမိသွားတယ်။ ကိုယ့်ဆီကိုလာတဲ့သူကို ဧည့်ခံရမှာပေါ့ သူ့ဇာလွင်..။

“ကျွန်မ တစ်ခုခု သွားလုပ်လိုက်မယ်။ ခဏစောင့်”

ပင်မရုံးခန်းထဲမှာ လူတွေ တော်တော်နည်းသွားပြီ။ အလုပ်မပြီးသေးလို့ တက်သုတ်ရိုက် လုပ်နေကြတဲ့ ဝန်ထမ်း သုံးလေးယောက်ကလွဲရင် ကျန်တဲ့သူတွေ ပြန်ကုန်ပြီ။ ဟိုမိန်းမ ကေသီကတော့ ဘယ်အချိန်ကတည်းက လစ်သွားသလဲ သူ့ဇာလွင် မသိလိုက်။

ခေါက်ဆွဲထုပ် နှစ်ထုပ်ကို ပန်းကန်ထဲထည့်၊ ရေနွေးနဲ့ ဖျောနေရင်း သူ့ဇာလွင် တစ်ယောက်တည်း ပြုံးမိသွားတယ်။ မင်းခန့်ထူးရဲ့ ဇာတ်လမ်းက ဟုတ်သည်ဖြစ်စေ မဟုတ်သည်ဖြစ်စေ ဒီလူ ပုံပြောတော့ တော်တော်ကောင်းတာ အမှန်ပဲ။ သူ့ရဲ့ စကားပြောပုံက သူများနဲ့ မတူ၊ ခပ်ဖြေးဖြေး ခပ်အေးအေး.. လေသံအတက်အကျတွေကို လိုတဲ့နေရာမှာ လိုသလို ပြင်းလိုက် ဖျော့လိုက်နဲ့ တော်တော် နားထောင်ကောင်းတယ်။ သူပြောတဲ့ ယမင်းမျက်နှာနဲ့ သတ္တဝါ.. ဖြူမော့မျက်နှာနဲ့ မကောင်းဆိုးဝါး..ဆိုတာတွေကို သူ့ဇာလွင် မယုံပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ဦးသိန်းတို့နဲ့ ဒီပြဿနာနဲ့ ဘယ်လိုပတ်သက်နေတာလဲဆိုတာကိုတော့ စိတ်ဝင်စားမိတယ်။ မမေမေ ဆိုတဲ့ အမျိုးသမီးကရော.. အခုထိ ဇာတ်လမ်းထဲကို ဝင်မလာသေးဘဲ ဘယ်ရောက်နေသလဲ။ ဒီနာမည်ကို သူ့ဇာလွင် စိတ်ထဲမှာ သိနေသလိုလို.. ဟင့်အင်း.. မဖြစ်နိုင်ပါဘူး..။ သူ့ဇာလွင်က တော်ရုံနဲ့ နာမည်တွေကို မေ့တတ်တဲ့ မိန်းမ မဟုတ်ဘူး။ အရမ်းရိုးရှင်းလွန်းတဲ့ နာမည်မျိုးမို့လို့ မှတ်မိသလိုလို ဖြစ်နေတာပါ..။

“ကျေးဇူးပဲဗျာ။ ဗိုက်ဆာနေတာ။ ခင်ဗျား လက်ရာ တော်တော်ကောင်းတယ်ဗျ။ ကော်ဖီရော ခေါက်ဆွဲရော အကုန်ကောင်းတယ်”.. မင်းခန့်ထူးက ခေါက်ဆွဲပြုတ်ပန်းကန်ကို ပါးစပ်နဲ့တွေ့၊ တူနဲ့ ယက်စားရင်း ပလုပ်ပလောင်းနဲ့ ချီးကျူးတယ်။

“ရှင်ရွဲ့ပြောနေတာလားဟင်။ ခေါက်ဆွဲပြုတ်နဲ့ ကော်ဖီမစပါဆိုမှ လက်ရာကောင်းတယ်လို့ ရှိပါ့မလား”..စားလက်စ ဇွန်းကို ပန်းကန်ထဲ ပြန်ပစ်ချရင်း သူ့ဇာလွင် မေးလိုက်တယ်။

“ဟားဟား.. ရွဲ့ပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး။ နောက်တာပါ။ ဒါနဲ့ ခင်ဗျား အိမ်မှာရော ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ချက်စားတာလား”..မင်းခန့်ထူးက ပြောင်ရှင်းသွားတဲ့ ပန်းကန်ကို စားပွဲပေါ်မှာ ချရင်းမေးတယ်။

“ဟင့်အင်း။ ကျွန်မလုပ်တတ်တာ ဒါ အကုန်ပဲ”..သူ့ဇာလွင် ပြန်ဖြေလိုက်တယ်။

“နေတော့ရော မိဘတွေနဲ့ပဲ နေတာလား”

“ဟင့်အင်း ကျွန်မ တစ်ယောက်တည်း”.. သူ့ဇာလွင် လွှတ်ခနဲ ပြန်ဖြေလိုက်ပြီးမှ နောင်တရသွားတယ်။ ဘာလို့ ဒီလူ့ကို ကိုယ်ရေးကိုယ်တာတွေ ပြောပြနေမိပါလိမ့်။

“အင်း။ ကျွန်တော် ထင်ပါတယ်။ ခင်ဗျားက တစ်ယောက်တည်းပဲ နေတတ်မယ့် မိန်းကလေးမျိုးဆိုတာ”..မင်းခန့်ထူးက ခေါင်းကို တဆတ်ဆတ်ညှိတ်ရင်း ကောက်ချက်ချတယ်။

“ဘာလို့ အဲဒီလို ထင်တာလဲ”

“ဒီလိုပဲ ခန့်မှန်းကြည့်တာပါ။ ခင်ဗျားပုံစံက အဖော်သဟဲနဲ့ တူတူနေဖို့ဆိုရင် ထက်မြက်လွန်းနေတယ်။ စိတ်ရှည်မယ့်ပုံလည်း မပေါ်ဘူး။ အပေါင်းအသင်းလည်း သိပ်မရှိဘူးမဟုတ်လား။ ကျွန်တော် မှန်းတာ မှန်သလား”

“အပေါင်းအသင်းမရှိတာတော့ မှန်တယ်။ ဒါပေမယ့် စိတ်မရှည်ဘူးလို့တော့ မပြောပါနဲ့။ ကျွန်မသာ စိတ်မရှည်ရင် အခုလို ညကြီး အချိန်မတော်အထိ ရှင့်စကားတွေကို ဆက်နားထောင်မနေဘူး”..ပန်းကန်ထဲက ခေါက်ဆွဲတွေကို အပြတ်ဖြတ်လိုက်ရင်း သူ့ဇာလွင် ပြန်ဖြေလိုက်တယ်။

“ခင်ဗျား ရည်းစားနဲ့စကားပြောရင်လည်း ဒီလိုပဲ ခပ်ပြတ်ပြတ် ပြောနေကျလား”

“အာ..ဘာတွေ ပြောနေတာလဲ။ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာတွေပဲ လိုက်မေးနေတယ်။ ရှင်ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

“ဒီနေ့ တစ်ရက်လုံး ကျွန်တော့်စကားတွေပဲ နားထောင်နေရတော့ ပြီးငွေ့နေမှာစိုးလို့ပါ။ ခင်ဗျား အကြောင်းလည်း နည်းနည်းပါးပါး ပြောပြလေ။ အပြန်အလှန်ပေါ့။ မကောင်းဘူးလား”.. မင်းခန့်ထူးက ပြောတယ်။

“ကျွန်မအကြောင်းက ရှင့်ဇာတ်လမ်းလို စိတ်ဝင်စားဖို့ မကောင်းပါဘူး”..သူဇာလွင် ပြန်ဖြေလိုက်တယ်။
“ပျင်းဖို့ကောင်းတယ်။ ဘာမှ အတက်အကျ မရှိဘူး။ ပြီးတော့ ကျွန်မက ဒီအလုပ်တစ်ခုတည်းကိုပဲ စွဲစွဲမြဲမြဲ လုပ်လာတာ ကြာလှပြီ။ ရည်းစားလည်း မရှိဘူး။ ဟုတ်ပြီလား။ ရှင့်အတွက် စိတ်ဝင်စားစရာ ဇာတ်ကြောင်းတွေ ကျွန်မမှာ မရှိဘူး ကိုမင်းခန့်”

မင်းခန့်ထူးက သူထုံးစံအတိုင်း ခေါင်းကို တဆတ်ဆတ်ညှိတ်တယ်။ စားပွဲကို လက်သွယ်သွယ်တွေနဲ့ တဒေါက်ဒေါက် ခေါက်တယ်။

“မိဘတွေကရော ရန်ကုန်မှာပဲလား”..မင်းခန့်ထူးက သူဇာလွင်ကို စိုက်ကြည့်ရင်း မေးတယ်။

“ဟင့်အင်း။ နယ်မှာ”.. သူဇာလွင် ပြန်ဖြေလိုက်တယ်။ ခေါက်ဆွဲ ပန်းကန်နှစ်ခုကို ဆင့်ပြီး မတ်တပ်ထရပ်တယ်။

(ဂ)

“အစ်မတို့ အင်တာဗျူးက မပြီးသေးဘူးလားဗျ”.. စာပြင်သမားလေး လွင်သူဟိန်းက သူဇာလွင် ပန်းကန်ဆေးနေတဲ့နားကို ရောက်လာပြီး မေးတယ်။

“မပြီးသေးပါဘူးဟယ်။ နင်ရော တစ်ညလုံးပဲလား”.. သူဇာလွင် ပြန်မေးလိုက်တယ်။

“သဘက်ခါ ထွက်မယ့် ဟာတွေပါ ကြိုပြင်နေတာ အစ်မ။ မကေသီမောင်က သူ့ဆောင်းပါးကို အပြီးချောပေးပါလို့ မှာသွားလို့”.. လွင်သူဟိန်းက တဝါးဝါးသမ်းနေရင်းနဲ့ ပြောတယ်။

“ဪ.. ဘာဆောင်းပါးလဲ”

“နာမည်ကြီး ထမင်းငတ် ဆိုလား ဘာလား မသိပါဘူး အစ်မရယ်။ ထုံးစံအတိုင်းပေါ့။ နာမည်ကြီးတွေ အကြောင်းပေါ့”... လွင်သူဟိန်းက ပြန်ဖြေတယ်။ “ဒါနဲ့ ဦးမင်းခန့်ထူးက တော်တော် နုတ်တယ်နော်။ ၄၀ ကျော်လို့ကို မထင်ရဘူးပဲ။ သူက အစ်မကို အကုန်ပြောပြနေပြီလား။ အစ်မတော့ ထောပြီ”

“ပေါက်ကရဲတွေ ပြောနေတာ ပိုများပါတယ်ဟယ်။ ရူးကြောင်ကြောင်နဲ့”.. သူ့ဇာလွင် ပြောလိုက်တယ်။
လွင်သူဟိန်းကိုတော့ သူ့ဇာလွင် ချစ်ပါတယ်။ သူက ရိုးတယ်။ သဘောကောင်းတယ်။ ဟိုမိန်းမ ကေသီမောင်လို
မဟုတ်။ “ဟဲ့..ဒါနဲ့ ဘယ်အချိန်လောက် ပြန်မှာလဲ”

“မသိသေးဘူးအစ်မ။ နောက် တစ်နာရီ နှစ်နာရီလောက်တော့ ကြာဦးမယ်ထင်တယ်”..လွင်သူဟိန်းက နာရီကို
ကြည့်ရင်းပြောတယ်။

“အေး... နင်တို့ ပြန်မယ်ဆိုရင် ငါ့ကို လာပြောနော်”..သူ့ဇာလွင် ပြောလိုက်တယ်။ ..“နင်တို့ပြန်ပြီဆိုရင် ငါလည်း
ပြန်မယ်လေ”

“ဟုတ်အစ်မ”

(ဃ)

“ဆက်မပြောခင် ကျွန်တော်တို့ သိထားတာတွေကို အကြမ်းဖြင့် ပြန်ခြုံငုံကြည့်ရအောင်”.. မင်းခန့်ထူးက
ထိုင်ခုံမှာ နေရာတကျ ပြင်ထိုင်ရင်းပြောတယ်။ သူ့ရဲ့ ကြေမ့စပြုနေပြီဖြစ်တဲ့ ရှပ်အင်္ကျီကို ဆွဲဆန့်တယ်။
နှဖူးပေါ် ဝဲကျလာတဲ့ ဆံပင်တွေကို သပ်တင်တယ်။ ရုံးခန်းအပြင်က လူသံသူသံတွေ
နည်းနည်းလျော့သွားတဲ့အတွက် အခန်းက ပိုလို့ တိတ်ဆိတ်လာတယ်။

“ကျွန်မ အကုန် မှတ်မိပါတယ်။ ပြန်ပြောစရာ မလိုပါဘူး”.. သူ့ဇာလွင် ပြောလိုက်တယ်။

“ဟုတ်လား။ ဒါဆို ခင်ဗျား သိလိုက်တာတွေကို အကျဉ်းချုံးပြီး ပြန်ပြောပြလေ။ ခင်ဗျားရဲ့ ထင်မြင်ချက်ကို
ကျွန်တော် သိချင်တယ်။ ခင်ဗျား ယုံတာမယုံတာကို မပြောနဲ့ဗျာ။ အကုန်လုံးကို ယုံတယ်လို့ပဲ သဘောထားပြီး
မှတ်ချက်ချကြည့်”

“ရှင်ပြောတဲ့ ဇာတ်လမ်း၊ ရှင့်အဖေရဲ့ စာနဲ့ အဲဒီရွာရဲ့ အခြေအနေကို ကြည့်လိုက်ရင် ကောက်ချက်ချရတာ
လွယ်ပါတယ်။ အမြန်လမ်းဖောက်ရင်း နားနေစခန်း ဆောက်တယ်။ အဲဒီ မြေမသန့်တဲ့ ပြဿနာကို ရှင့်အဖေက
သိသွားတော့ စီမံကိန်းကို ဖျက်လိုက်တယ်။ စကားဝါ ခြံ..ဆိုပြီး ဆောက်တယ်။ ဘေးပတ်ပတ်လည်မှာလည်း
တခြားခြံတွေ အိမ်တွေ တည်ပေးတယ်။ သူ့စာထဲမှာ ရေးထားတာ.. ဘာလဲ... လူယုံတွေ ထားခဲ့တယ်ဆိုလား။
ထားပါတော့။ ဦးသိန်းက ရှင့်အဖေရဲ့ လက်စွဲတော် ဖြစ်ဖို့များတယ်။ တစ်ရွာလုံးက လူငယ်တွေ
တော်တော်များများ သူ့ဆီမှာ အလုပ်လုပ်နေကြတယ် ဟုတ်လား။ ပြီးတော့ အဲဒီ နေရာက ကျွန်မတို့

မြန်မာအယူနဲ့ ပြောရရင် လူစားတယ်လို့ ပြောရမလား...။ ဒါပေမယ့် ကျွန်မ နားမလည်တာက.. အဲဒီမြေကို ယဇ်ပူဇော်ရတယ်ဆိုရင်တောင် ဘယ်ကလူတွေကို ဖမ်းပြီး အသုံးချနေတာလဲ။ ဘယ်သူက အဲဒီ စကားဝါခြံအတွက် လိုလိုလားလားနဲ့ အသက်ပေးမှာလဲ။ အဲဒါက တစ်ချက်။ နောက်တစ်ချက်က ပထမညမှာ အဲဒီ မကောင်းဆိုးဝါးက ယမင်းကိုယ်ထဲကို ဝင်တယ်။ ဒုတိယညမှာ ယမင်းတစ်ကိုယ်လုံးကို သိမ်းပိုက်လိုက်တယ်။ ပြီးတာနဲ့ ရှင့်လည်ပင်းကို ကိုက်တယ်။ တတိယညမှာ ယမင်းကိုယ်ထဲကနေ ဖြူမော့ဆီကို ဝင်သွားတယ်။ ဒါပေမယ့် ရှင့်ကို ရန်မမူဘဲ ဘာလို့ ပြတင်းပေါက်ကနေ ထွက်သွားသလဲ။ အဲဒီအဖြေတွေကို တတိယညဇာတ်လမ်းကို ဆက်ပြောရင် သိရမယ်ထင်တယ်။ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား။”

“အဲဒါကြောင့် ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို သဘောကျတာမျှ သိလား”.. မင်းခန့်ထူးက သူ့ဇာလွင့် မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်ရင်း၊ အသာအယာပြုံးရင်း ပြောတယ်။ “ဘယ်လောက်ပဲ မယုံသည်ဖြစ်စေ၊ ခင်ဗျားရဲ့ အရာရာကို မေးခွန်းထုတ်၊ ပိုင်းခြမ်းစိတ်ဖြာတတ်တဲ့ စိတ်ဓာတ်ကို အားကျတယ်ဗျာ။ ကျွန်တော့်မှာသာ အဲဒီလို စိတ်ဓာတ်မျိုးရှိခဲ့ရင်.. အဲဒီတုန်းက စကားဝါမှာသာ ကျွန်တော် ဒီလို စဉ်းစားတတ်ခဲ့ရင်..”.. မင်းခန့်ထူးက ပြောရင်းနဲ့ မျက်လုံးတွေ အဝေးတစ်နေရာကို ရွေ့သွားတယ်။ အတိတ်ထဲ ပြန်ဝင်သွားတဲ့ မျက်ဝန်းတွေ..။

အခန်း (၁၄)

(က)

ဦးသိန်းက ကျွန်တော့်မျက်နှာကို အဝတ်အမည်းနဲ့ စွပ်ချလိုက်တယ်။

ရုတ်တရက်ဆိုတော့ ကျွန်တော် ဘာမှ မလုပ်နိုင်ဘဲ ကြောင်ပြီး ရပ်နေမိတယ်။ ပါးစပ်က တစ်ခုခု ပြန်ပြောမယ်အလုပ်မှာ လက်သီးတစ်လုံး မျက်နှာတည့်တည့်ကို အရှိန်နဲ့ ဝင်လာတယ်။ ကျွန်တော် နောက်ကို ယိုင်ပြီး လဲကျသွားတယ်။ မျက်နှာက အဝတ်ကို ဆွဲဖယ်မလို့ အလုပ်မှာ ကျွန်တော့်ကိုယ်ပေါ်ကို တစ်ယောက်ယောက်က တက်ခွဲတယ်။ ကျွန်တော့်လက်တွေကို ချုပ်ထားတယ်။ လူကို မှောက်လျက်သားဖြစ်အောင် လှန်တယ်။ လက်တွေကို နောက်ပြန်ကြိုးတုတ်တယ်။ ကျွန်တော် ပါးစပ်ကနေ ဝူးဝူးဝါးဝါးတွေ အော်တယ်။ ကြမ်းပြင်နဲ့ မျက်နှာနဲ့ ဖိထားသလိုဖြစ်နေတော့ အသံက ကောင်းကောင်း မထွက်လာဘူး။ အဲဒီအချိန်မှာ ကျွန်တော့် လည်ပင်းနေရာကို ချွန်ထက်နေတဲ့ အရာတစ်ခု လာထောက်တယ်။

“မောင်လေး။ အသံတွေ အရမ်းမထွက်နဲ့”.. မလှရဲ့ အသံ။

“ခင်ဗျားတို့ ဘာလုပ်တာလဲ.. ဘာလဲ..ဘာ”

“အသံတွေ အရမ်းမထွက်နဲ့လို့ ပြောနေတယ်လေ။ လျှာဖြတ်လိုက်ရမလား”.. လည်ပင်းမှာ ထောက်နေတဲ့အရာက အသားထဲကို တစ်စင်တီမီတာလောက် နှစ်ဝင်သွားတယ်။ ကျွန်တော် အားခနဲ အော်လိုက်တယ်။

ကျွန်တော့်ရဲ့ လည်ကုပ်ပေါ်ကို ကျလာတဲ့ လက်ကြီးတစ်ခု။ ဦးသိန်းတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ စောစောက သူ့ဘေးမှာ ရပ်နေတဲ့ ခပ်ထွားထွား ယောက်ျားကြီးပဲ ဖြစ်ရမယ်။ သူက ကျွန်တော့်ကို အရုပ်ကလေးတစ်ရုပ် ကောက်မသလို စွေခနဲ မတင်လိုက်တယ်။ ကျွန်တော် သူ့လက်ထဲမှာ ကားယားကားယားနဲ့ ပါသွားတယ်။

(ခ)

နားထဲမှာ တအိအိ အော်သံတွေကြားတယ်။ ငိုသံလိုလို ရှိုက်သံလိုလို မိန်းကလေး အသံတွေ။ စိတ်ဆိုးတကြီးနဲ့ တဟူ့ဟူ့ ဖြစ်နေတဲ့ ယောက်ျားလေး အသံတွေ..။

မျက်နှာမှာ စွပ်ထားတဲ့ အစွပ်ကို တစ်ယောက်ယောက်က ချွတ်ပေးလိုက်တယ်။

ကျွန်တော့်ရှေ့မှာ ဒူးတစ်ဖက် ထောက်ထိုင်နေတဲ့ ဦးသိန်း။

“မောင်မင်းခန့်၊ ငါမင်းပါးစပ်ကို ပိတ်မထားချင်ဘူး။ စကားပြောချင်လို့၊ မင်း မအော်ဘူးလို့ ကတိပေးစမ်း”

ကျွန်တော် သူ့ကို ဘာမှ ပြန်မပြောသေးဘဲ ပတ်ပတ်လည်ကို အရင်ကြည့်လိုက်တယ်။

ကျွန်တော်တို့ အခု အိပ်ခန်းထဲမှာ။ အခန်းထောင့်မှာ ခွေခွေကလေး လဲနေတဲ့ မိန်းကလေး တစ်ယောက်။ နယ်လီ..။ သူ့လက်တွေကို နောက်ပြန် ကြိုးတုပ်ထားတယ်။ ပါးစပ်ကို ဟပြီး အုန်းဆံကြိုးနဲ့ ပိတ်စည်းထားတယ်။

မျိုးမြတ်အောင်က ဒီဘက်ထောင့်မှာ လက်နှစ်ဘက်ကို နောက်ပစ်၊ နံရံကိုကပ်ပြီး ထိုင်နေတယ်။ မျက်နှာတစ်ခုလုံး ဖူးယောင်နေတယ်။ ပါးစပ်ထဲက အုန်းဆံကြိုးကို စိတ်ဆိုးတကြီးနဲ့ ကိုက်ထားတာ သွားရည်တွေပါ ထွက်ကျနေတယ်။ သူ့မျက်လုံးတွေက သူ့ဘေးမှာရပ်နေတဲ့ ခပ်ထွားထွားလူကို စားတော့ဝါးတော့မလို ဒေါသမျိုးနဲ့ စိုက်ကြည့်နေတယ်။

“ကျော်ဇောနဲ့ မိနှင်း ဘယ်မှာလဲ”.. ကျွန်တော် ဦးသိန်းကို မေးလိုက်တယ်။ ကြောက်စိတ်ကြောင့် အသံက တုန်နေပေမယ့် ဒေါသစိတ်ကြောင့် မာဆတ်နေတယ်။

ဦးသိန်းက အိပ်ခန်းတံခါးဝကို လှမ်းကြည့်တယ်။

ခြေသံတရှုပ်ရှုပ် ကြားရတယ်။

အခန်းထဲကို ကျော်ဇော ဒယ်မီးဒယ်ခိုင်းနဲ့ ဝင်လာတယ်။ သူ့ဗိုက်နေရာကို လက်နဲ့ ဖိထားတယ်။ လက်ကြားကနေ သွေးတွေ တရဟော စိမ့်ထွက်နေတယ်။ ကျော်ဇော ခြေလှမ်း သုံးလေးလှမ်းလှမ်းပြီး ကြမ်းပြင်ပေါ်ကို မှောက်လျက် လဲကျသွားတယ်။

“ကျော်ဇော. ကျော်ဇော..” ကျွန်တော် အော်လိုက်တယ်။

ဦးသိန်းက ကျွန်တော့် မျက်နှာကို လက်သီးနဲ့ တည့်တည့်ကြီး ပိတ်ထိုးလိုက်တယ်။ ပါးစပ်နေရာမှာ ပူခနဲ ဖြစ်သွားတယ်။

“မအော်နဲ့လို့ ငါပြောနေတယ်လေ။ မင်းလည်း သူ့နောက်ကို လိုက်သွားချင်သလား”.. ဦးသိန်းက အံ့ကိုကြိတ်ပြီး ပြောတယ်။

ကျော်ဇောက ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ လူးလိမ့်နေတယ်။ ဗိုက်ထဲကနေ ထွက်ကျနေတဲ့ ကလီစာတွေကို လက်နဲ့ မနှိုင်းမနင်း ပိတ်ဖို့ ကြိုးစားတယ်။ ပါးစပ်ထဲက သွေးတွေ တပွက်ပွက်ထွက်နေတယ်။ အော်ပေမယ့် အသံမထွက်လာဘူး။ တဟုတ်ဟုတ် အသံတွေနဲ့ ချောင်းတွေပဲ ဆက်တိုက်ဆိုးနေတယ်။

အခန်းထဲကို နောက်ထပ် လူနှစ်ယောက် ထပ်ဝင်လာတယ်။

အရှေ့ကနေ တစ်လှမ်းခြင်း လျှောက်လာတာက မိနှင်း။ မျက်နှာတစ်ခုလုံး ဖြူဖျော့နေပြီ။ မအော်မိအောင် ပါးစပ်ကို လက်နဲ့ အတင်းပိတ်ထားတယ်။

မိနှင်းရဲ့ ဆံပင်တွေကို လက်နဲ့ ဆုပ်ကိုင်ထားပြီး နောက်ကနေ ထပ်ခြပ်မကွာလိုက်လာတဲ့ မလှ။ သူ့လက်ထဲက ဓားရှည်က သွေးတစက်စက်ယိုနေတယ်။

“မလှ.. ဒီတစ်ယောက်က ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”.. ဦးသိန်းက ကြမ်းပြင်မှာ အသက်ငင်နေတဲ့ ကျော်ဇောကို မေးငေါ့ပြရင်း မေးတယ်။

“သတ္တိခံကြီးလေ။ ငါ့လက်ထဲက ဓားကိုမြင်တာနဲ့ တန်းပြေးတာပဲ။ ကောင်မလေးကို ထားခဲ့ပြီး တစ်ယောက်တည်း ထွက်ပြေးမလို့ ကြံတာ”.. မလှက ဓားပေါ်ကသွေးတွေကို ထမီနဲ့ သုတ်ရင်း ပြောတယ်။ မိနှင်းက ကျော်ဇော လက်ထဲက ပြုတ်ထွက်နေတဲ့ ကလီစာအစအနတွေကို ကြည့်ပြီး မေ့လဲတော့မလိုလို

ဖြစ်နေတယ်။

“မလှ။ ကောင်မလေးကို ပါးစပ်စည်းထားလိုက်”.. ဦးသိန်းက မလှကို ပြောပြီး ကျွန်တော့်ဘက်ကို ပြန်လှည့်တယ်။

“မင်းမှာ မေးစရာတွေ အများကြီး ရှိနေတယ်။ နေဦး။ ငါပြောတာကို အရင်နားထောင်”

နောက်ပြန်ကြိုးတုတ်ထားတဲ့ လက်ကို ကျွန်တော် ဆောင့်ရုန်းတယ်။ အုန်းဆံကြိုးတွေကြောင့် လက်ကောက်ဝတ်ကို အပ်တွေနဲ့ ထိုးသလို ထူပူသွားတယ်။ မတ်တပ်ထရပ်ဖို့ ကြိုးစားတယ်။ မအောင်မြင်ဘူး။ ဖင်ထိုင်လျက်သား ပြန်လဲကျသွားတယ်။

“မောင်မင်းခန့်။ မင်း စိတ်ကို ငြိမ်ငြိမ်ထားစမ်း။ ဘာတွေ ရုန်းမလို့ ကြိုးစားနေတာလဲ။ မင်းလက်က ကြိုးပြေသွားရင် ဘာလုပ်မလို့လဲ။ မလှ လက်ထဲမှာ ဓားကိုင်ထားတာ တွေ့လား။ ပြီးတော့ ဟိုမှာ ငအောင် ကိုယ်လုံးကို ကြည့်လိုက်။ မင်းကို ဂျာနယ်ခန့် ချိုးလိုက်လို့ရတယ်။ နားလည်လား”.. ဦးသိန်းက ကျွန်တော့်ကို ပုရွက်ဆိတ်တစ်ကောင်ကို ကြည့်သလို သနားတဲ့ မျက်လုံးနဲ့ ကြည့်ရင်း ပြောတယ်။

“ပြော။ ဘာပြောမှာလဲ။ ခင်ဗျားနဲ့ အဲဒီ မကောင်းဆိုးဝါးနဲ့ ဘယ်လိုပတ်သက်သလဲ”.. ကျွန်တော် မေးလိုက်တယ်။

“မကောင်းဆိုးဝါး..ဆိုပဲ။ ဟားဟား.. မကောင်းဆိုးဝါးတဲ့.. မလှရေ။ ဒီ ခေတ် လူငယ်တွေ တော်တော် ဆိုးတာပဲကွ နော်”..ဦးသိန်းက တဟားဟား ရယ်ရင်း သူ့မိန်းမကို လှမ်းပြောတယ်။ မလှက ဟွန့်ခနဲ နှာခေါင်းရှုံ့တယ်။

“ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းတွေကို သတ်သွားတဲ့ကောင်။ မကောင်းဆိုးဝါး မဟုတ်လို့ ဘာဖြစ်ရမှာလဲ”.. ကျွန်တော် ပြောရင်းနဲ့ ကျော်ဇောကို ကြည့်လိုက်တယ်။ ကျော်ဇောက ထွက်ကာနီး အသက်ကို အတင်းဆွဲထားရတဲ့ပုံစံနဲ့ ဆန့်ငင်ဆန့်ငင် ဖြစ်နေပြီ။ သွေးတွေ လည်ချောင်းမှာတစ်ပြီး အသက်ရှူလို့ မရသလို ဂတ်ခနဲ ဂတ်ခနဲ အသံတွေ ထွက်နေတယ်။

“ခင်ဗျားတို့လည်း လူမဟုတ်ဘူး။ လူမဆန်တဲ့ကောင်တွေ။ မကောင်းဆိုးဝါးတွေ”.. ကျွန်တော် ပြောရင်းနဲ့ ဦးသိန်းရဲ့ မျက်နှာကို တံတွေးနဲ့ ထွေးလိုက်တယ်။ ဦးသိန်းက ကြိုသိထားသလို ဘေးကို စောင်းပြီး ရှောင်တယ်။ ကျွန်တော့် တံတွေးတွေ ကြမ်းပြင်ပေါ်ကို ပြုတ်ကျသွားတယ်။ ဦးသိန်းက စိတ်ပျက်သွားသလို ခေါင်းခါတယ်။

“မင်းအဖေ တော်သလောက် မင်းကတော့ တော်တော် အသုံးမကျပါလား မောင်မင်းခန့်။ မင်းအဖေ ပေးခဲ့တဲ့စာကို မဖတ်ဘဲ လွင့်ပစ်လိုက်ကတည်းက ငါ သိလိုက်တယ်။ ဒီကောင်ကို အားကိုးလို့ မရဘူး။

ဆန်ကုန်မြေလေးပဲ..လို့”

“အဲဒီစာကို ဖတ်ပြီးပြီ။ ခင်ဗျားနဲ့ အဖေ့နဲ့ တစ်ကျင့်တည်း တစ်ဉာဏ်တည်းတွေချည်းပဲ။ လူယုတ်မာတွေ”

ဦးသိန်းက နားမလည်သလို မျက်လုံးနဲ့ ကျွန်တော့်ကို ကြည့်တယ်။

“စာကို ဖတ်ပြီးပြီးဆိုရင် မင်းဘာလို့ ကလန်ကဆန်တွေ လုပ်နေတာလဲ။ မင်းအဖေ စီစဉ်ခဲ့တာကို သဘောမပေါက်ဘူးလား”

ကျွန်တော် ဘာမှ မပြောဘဲကြမ်းပြင်ကိုပဲ စိုက်ကြည့်နေလိုက်တယ်။ တရိပ်ရိပ်တက်နေတဲ့ အဖျားက အထွတ်အထိပ်ရောက်နေပြီ။ မျက်လုံးတွေ ပြာပြီး ခေါင်းတွေ ထူပူနေတယ်။

“မလှ ဒီကောင့်ကို ပြလိုက်စမ်း”.. ဦးသိန်းက အခန်းထောင့်မှာ လက်ပိုက်ပြီး မတ်တပ်ရပ်နေတဲ့ မလှကို လှမ်းပြောတယ်။

မလှက သူဝတ်ထားတဲ့ ဘလောက်စ်အင်္ကျီကို လှန်ပြတယ်။ သူ့ဗိုက်နေရာမှာ အတန်းလိုက်ကြီး ထင်နေတဲ့ အမာရွတ်တစ်ခု။

“မင်းအဲဒီ အမာရွတ်ကို ကြည့်စမ်း ဘာနဲ့ တူသလဲ”.. ဦးသိန်းက မေးတယ်။

ကျွန်တော် ကိုယ့်လည်ပင်းကိုယ် ပြန်စမ်းလိုက်တယ်။ သွေးပြစ်ပြစ်တွေ စိမ့်ထွက်နေသေးတဲ့ ဒဏ်ရာ..။

“အဲဒါ ဘာဖြစ်သလဲ။ ခင်ဗျား မိန်းမလည်း အကိုက်ခံထားရတယ်။ ဒီတော့ ဘာဖြစ်လဲ”..ကျွန်တော် မေးလိုက်တယ်။ ခေါင်းထဲမှာတော့ မေးခွန်းတွေ ဆင့်ကဲဆင့်ကဲ ပုံထပ်ပြီး လေးလံမှုဝနေပြီ။

“ဒီနေ့ မင်း ငါ့အိမ်ကိုလာတော့ မလှက မင်းလည်ပင်းက ဒဏ်ရာကို သတိထားမိသွားတယ်တဲ့ ငါ့ကို ပြန်ပြောပြတယ်။ ငါ အဲဒါကို ကြားလိုက်ကတည်းက ငါ့ဆုတောင်း မပြည့်တော့ဘူးဆိုတာကို သိသွားတာ။ ဘာလို့များ သခင်ကြီးက မင်းကို ရွေးရတာလဲ။ မင်းလို ပေါက်လွတ်ပဲစား သုံးစားမရတဲ့ကောင်ကို ရွေးပြီး ဘာလုပ်မလို့လဲ။ မင်းအဖေက မင်းကို အမွေပေးခဲ့တာ မှန်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့်.. သခင်ကြီးအနေနဲ့ မင်းလို ကောင်ကို ရွေးမယ့်အစား ငါ့လို သစ္စာစောင့်သိတဲ့ နောက်လိုက်ကို မရွေးသင့်ဘူးလား”.. ဦးသိန်းက ဒေါသသံနဲ့ ပြောတယ်။

“ခင်ဗျား ဘာတွေ ပြောနေတာလဲ”.. ကျွန်တော် မေးလိုက်တယ်။

မျိုးမြတ်အောင်က ကျွန်တော့်ကို စိုက်ကြည့်နေတယ်။ သူ့မျက်လုံးတွေက တစ်ခုခုကို သဘောပေါက်သွားသလို အရောင်လက်လာတယ်။ ကျွန်တော့်ကို မေးဆတ်ပြတယ်။ ငအောင် ဆိုတဲ့ လူကြီးက မျိုးမြတ်ရဲ့ နားထင်ကို လက်ဝါးနဲ့ ဖုန်းခနဲ ရိုက်ချလိုက်တယ်။ မျိုးမြတ် ခွေခွေလေး လဲကျသွားတယ်။ မိန်းက အုန်းဆံကြိုးကို ကိုက်ပြီး အော်ငိုဖို့ ကြိုးစားတယ်။ အသံထွက်မလာဘူး။

“မလှက ငါ့ထက် အသက်ကြီးတယ်။ မင်းနားလည်ပြီလား”

(ခ)

စီးဆင်းနေတဲ့ အချိန်.. တုံ့ခနဲ ရပ်သွားသလို အရာအားလုံး နှေးကျသွားတယ်။ ကျွန်တော်သာ ခင်ဗျားလို စဉ်းစားဉာဏ်ကောင်းတဲ့သူ ဖြစ်ခဲ့မယ်ဆိုရင် အဲဒီကတည်းက အကုန်လုံးကို သဘောပေါက်သွားမှာပဲ။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော့်ခေါင်းထဲမှာ လုံးထွေးနေတဲ့ ဒေါသစိတ်၊ မုန်းတီးစိတ်တွေက ကျွန်တော့်ရဲ့ တွေးခေါ် နိုင်စွမ်းရည်ကို ပိတ်ဆို့ထားတယ်လေ။

“ခင်ဗျား ဘာတွေပြောနေတာလဲ”.. ဦးသိန်းကိုကြည့်လိုက်.. သူ့ထက် ဆယ်နှစ်လောက် သိသိသာသာကြီး ငယ်နေတဲ့ မလှကို ကြည့်လိုက်နဲ့ ကျွန်တော် မေးလိုက်တယ်။

“မလှနဲ့ ငါနဲ့ ယူတုန်းက ငါ့ထက်သူက တစ်နှစ်ပိုကြီးတယ်။ အခု ငါတို့ နှစ်ယောက်ကို ကြည့်လိုက်စမ်း။ ငါက သူ့အဖေအရွယ်လောက် ဖြစ်နေပြီ..။ အဲဒါ ဘာဖြစ်လို့လဲ မင်းစဉ်းစား”

“ဘာကို ပြောချင်တာလဲ”

ဦးသိန်းက စိတ်မရှည်တော့သလို တောက်ခေါက်တယ်။

“သခင်ကြီးက ငါတို့နှစ်ယောက်ထဲမှာ ငါ့မိန်းမကိုပဲ ရွေးပြီး ငါ့ကို ပစ်ထားခဲ့တယ်။ မျက်စိရှေ့မှာတင် ငါ့မိန်းမနဲ့ ငါ အသက်တွေ တဖြည်းဖြည်း ကွာလာတယ်။ အခု ငါက အဖိုးကြီးဖြစ်နေပြီ။ မလှကတော့ သန်တုန်းမြန်တုန်း”.. ဦးသိန်းက မလှကို ဝမ်းနည်းတဲ့အကြည့်နဲ့ ကြည့်ရင်း ပြောတယ်။

“စိတ်မညစ်ပါနဲ့ မြသိန်းရယ်။ ငါနင့်ကို ချစ်ပါတယ်။ အသက်ဘယ်လောက်ကွာကွာ.. ချစ်တယ်”.. မလှက ဦးသိန်းနားကို လျှောက်လာရင်း ပြောတယ်။ ဦးသိန်းရဲ့ ပခုံးပေါ်ကို ဓားကိုင်ထားတဲ့လက်ကို တင်တယ်။

ကျန်တဲ့လက်တစ်ဘက်နဲ့ ဦးသိန်းရဲ့ဆံပင်တွေကို သပ်ပေးတယ်။ “အခု.. ဒီညပြီးရင် သခင်ကြီးက နင့်ကို ရွေးမှာပါ။ ဒီလောက် အများကြီး ကျွေးလိုက်တယ်ဆိုရင် သူက နင့်ကို ဆုချမှာပါ..။ ငအောင့်ကိုတောင် ဆုချရင် ချဦးမှာ.. ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား”..မလှက ငအောင့်ဘက်ကို မေးငေါ့ပြရင်း ပြောတယ်။ ငအောင်ဆိုတဲ့ လူကြီးက အင်း..ဆိုပြီး တစ်ချက်ပဲ ပြောတယ်။ ကြမ်းပြင်ကနေ ပြန်ထဖို့ ကြိုးစားနေတဲ့ မျိုးမြတ်ရဲ့ ကိုယ်လုံးကို ခြေထောက်နဲ့ ဖိတယ်။

“မင်းနားလည်ပြီလား”.. ဦးသိန်းက ကျွန်တော့်ကို မေးတယ်။

ကျွန်တော် ဘာမှ ပြန်မပြောနိုင်ဘူး။ ဘာတွေလဲ..။

“မင်းကို သခင်ကြီးက ရွေးလိုက်တဲ့အတွက် ငါတို့ ဘာမှ လုပ်လို့ မရဘူး။ ဒါပေမယ့် မင်း သူငယ်ချင်းတွေ အတွက်တော့ စိတ်မကောင်းပါဘူး”.. ဦးသိန်းက ပြောတယ်။

အဖေ့စာထဲက အဖေ့စကားနဲ့ တစ်သွေမတိမ်းပါလား။

“ဒါဆို.. ဒါဆို အဖေ.. အဖေကရော..” ကျွန်တော် မေးလိုက်တယ်။

“မင်းအဖေလည်း သူ့အလှည့်ကို စောင့်ရင်းနဲ့ သေသွားရှာတယ်။ ငါ တကယ် စိတ်မကောင်းဘူး။ တကယ်က မလှကို မရွေးဘဲ သူ့ကို အရင်ရွေးခဲ့ရမှာ.. မလှ.. ငါဒီလိုပြောရတာကို ခွင့်လွှတ်ပါ”.. ဦးသိန်းက သူ့မိန်းမကို တောင်းပန်သလို လှမ်းပြောတယ်။ “မင်းအဖေလို လူတော်တစ်ယောက် သေသွားပြီး မင်းလို လူဖျင်းတစ်ယောက်ကိုမှ အမွေပေးခဲ့တာရင်နာဖို့ ကောင်းသကွာ”

“အဲဒီ မကောင်းဆိုးဝါးက ဘာကိစ္စ ကျွန်တော့်ကို ရွေးရတာလဲ။ ကျွန်တော်က ဘာလုပ်မိလို့လဲ”.. ကျွန်တော် မေးလိုက်တယ်။

“သခင်ကြီးကို မကောင်းဆိုးဝါးလို့ မခေါ်နဲ့”.. မလှက စိတ်ဆိုးဆိုးနဲ့ အော်တယ်။ သူ့လက်ထဲက ဓားနဲ့ ကျွန်တော့်ကို ခုတ်တော့မလို့ ရွယ်တယ်။

“မင်းအဖေက သေကာနီးမှာ ဆုံးဖြတ်ချက် အမှားတွေ ချသွားခဲ့တယ်လေ။ ဒီစကားဝါဒ်ကို ငါ့ကို ပေးခဲ့ပါ..လို့ ငါ ဒီလောက် တတွတ်တွတ် ပြောနေတာကို နားမထောင်ဘဲ မင်းလက်ထဲကို ထည့်ခဲ့တယ်”..ဦးသိန်းက သက်ပြင်းချရင်း ပြောတယ်။ “ဒါပေမယ့် ကိစ္စမရှိပါဘူး။ ဒီည ပြီးသွားတဲ့အခါ.. သခင်ကြီး အစာဝလို့ စိတ်ကျေနပ်သွားတဲ့အခါမှ မင်းနဲ့ ငါ ဒီဇာတ်လမ်းကို ဆက်ရှင်းမယ်”

“ခင်ဗျား ဘာလုပ်မလို့လဲ။ ကျွန်တော့် သူငယ်ချင်းတွေကို လွှတ်ပေးပါ။ ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ်”..
ကျွန်တော်ပြောရင်းနဲ့ ငိုသံတွေ ပါလာတယ်။ ဇာတ်ရည်လည်လာတာနဲ့ အမျှ.. နောင်တစိတ်က တစ်ကိုယ်လုံးကို
လွှမ်းခြုံလာတယ်။ ကျွန်တော့်ကြောင့်.. ကျွန်တော့်ကြောင့်..။

“မြသိန်း။ ငါတို့ အချိန်မရှိတော့ဘူး။ ဟိုမှာ ဟိုတစ်ယောက်က အသက်ထွက်တော့မယ်။ သခင်ကြီးက
အသေကောင်ဆိုရင် သိပ်မကြိုက်ဘူး။ နင်သိတယ်မဟုတ်လား”.. မလှက ကြမ်းပြင်မှာ ငြိမ်နေတဲ့ ကျော်ဇောရဲ့
ကိုယ်လုံးကို ခြေထောက်နဲ့ တို့ရင်း ပြောတယ်။ မိန်းက တအိအိနဲ့ ကျော်ဇောရဲ့ နာမည်ကို မပီမသတွေ ခေါ်ဖို့
ကြိုးစားနေတယ်။

“ခင်ဗျားတို့ ဘာလုပ်မလို့လဲ.. မလုပ်ပါနဲ့.. မလုပ်ပါနဲ့”.. ကျွန်တော် ကမူးရှူးထိုးတွေ တောင်းပန်နေမိတယ်။

ငအောင်ဆိုတဲ့ လူကြီးက ကျွန်တော့်နားကို ရောက်လာတယ်။ ပါးစပ်ကို လက်နဲ့ ဆွဲဖြုတ်တယ်။

“မလုပ်နဲ့.. မလုပ်..”

အုန်းဆံကြိုးအလုံးလိုက်ကြီး ကျွန်တော့် ပါးစပ်ထဲကို ဝင်လာတယ်။ ငအောင်က ကျွန်တော့် နောက်စေ့ကို ပတ်ပြီး
ကြိုးကို တင်းနေအောင် ချည်တယ်။ ကျွန်တော့်စကားသံတွေ ဗလုံးဗထွေးနဲ့ တိမ်ဝင်သွားတယ်။

“စိတ်မပူပါနဲ့ မင်းကို ဘာမှမလုပ်ပါဘူး။ ငါတို့ မနက်ကျမှ ပြန်လာခဲ့မယ်။ အဲဒီတော့မှ ဒီအိမ်ကို ငါ့လက်ထဲကို
လွှဲဖို့ မင်းကို ချော့တစ်ခါ ခြောက်တစ်လှည့် ဖြောင်းဖျရတော့မှာပဲ။ ဟဲဟဲ.. ချော့မှာတော့ မဟုတ်ဘူး။ မလှရဲ့
ဓားနဲ့ မင်းအသားတွေကို တစ်လွှာခြင်း လှီးပြီး ဖြောင်းဖျမှာ.. ဟားဟား”.. ဦးသိန်းက သဘောကျသလို
ရယ်တယ်။ ကျွန်တော့်ပါးကို လက်နဲ့ တစ်ချက်ပုတ်တယ်။ မတ်တပ်ထရပ်တယ်။

“ကဲ မလှရေ သွားမယ်ဟေ့။ ငအောင် တံခါးကို အပြင်ကနေ သော့ခတ်ခဲ့။ ပြတင်းပေါက်တွေကိုလည်း
သေချာစစ်ဦး။ ဒီပြတင်းပေါက်က သိပ်မခိုင်ဘူးကွ။ အပြင်က ကောင်မလေး အလောင်းကိုလည်း ရှင်းရဦးမယ်။
သခင်ကြီး ယူသုံးဦးမှာလားတော့ မသိဘူး။ မလှ မင်းဘယ်လိုလုပ်ချင်သလဲ”

“နောက်ဖေးအုတ်ကန်နားမှာပဲ ခဏ ချထားလိုက်လေ။ မနက်ကျလို့မှ အရာမယွင်းသေးဘူးဆိုရင်
မြေမြုပ်တာပေါ့”

ကျွန်တော် ပါးစပ်ထဲက အုန်းဆံကြိုးကို ထွေးထုတ်ဖို့ ကြိုးစားတယ်။ မရဘူး။ လက်မှာချည်ထားတဲ့

ကြိုးကလည်း ရုန်းလိုက်တိုင်း ပိုပြီး တင်းတင်းလာတယ်။

အောင်ဆိုတဲ့ လူကြီးက ပြတင်းပေါက်ကို ဆွဲစေ့တယ်။ ချက်ချတယ်။ အခန်းပတ်ပတ်လည်ကို တစ်ချက်ကြည့်တယ်။ ကြမ်းပြင်မှာ လဲနေတဲ့ ကျော်ဇောရဲ့ နှာခေါင်းဝကို လက်ညှိုးနဲ့ တွေ့ပြီး စမ်းတယ်။

“အသက်တော့ ရှူနေသေးတယ်မဟုတ်လား”.. မလှက မေးတယ်။

အောင်က ခေါင်းညိတ်ပြတယ်။

“ကဲ သွားစို့”.. ဦးသိန်းကပြောတယ်။

သုံးယောက်စလုံး အခန်းထဲကနေ ထွက်သွားကြတယ်။ တံခါးကို အပြင်ကနေ ဆောင့်ပိတ်သွားတယ်။

(ဂ)

ဆယ်မိနစ်လောက် ကြာသွားသလား.. တစ်မိနစ်လောက်ပဲ ကြာသေးသလား.. ကျွန်တော် မမှတ်မိတော့ဘူး။ အိပ်ခန်းရဲ့ မီးရောင် ဝါဝါမှိန်မှိန်အောက်မှာ ကျွန်တော်တို့ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် ကြည့်ရင်း ငြိမ်နေမိတယ်။ မိန်းမရဲ့ မျက်လုံးတွေက ငိုရလွန်းလို့ နီရဲနေပြီ။ နယ်လီကတော့ သူ့ထုံးစံအတိုင်း သတိရလာတာနဲ့ တဝေါ့ဝေါ့အန်ထားတာ အန်ဖတ်တွေက ပါးစပ်ဘေးပတ်ပတ်လည်မှာ။ ပါးစပ်တစ်ခုလုံး ကြိုးနဲ့စည်းထားတာတောင် ဘယ်လိုများ ရအောင် အန်သလဲ..မသိ။

မျိုးမြတ်အောင်က ပါးစပ်ထဲက ကြိုးကို တွန်းထုတ်ဖို့ ကြိုးစားနေရင်း လက်လျှော့လိုက်တဲ့ ပုံစံနဲ့ နံရံကို မှီပြီး ထိုင်နေတယ်။ ကျော်ဇောက ပက်လက်။ ဟက်တက်ပွင့်နေတဲ့ ဗိုက်ကို လက်နဲ့ဖိထားရင်း ပါးစပ်က ဟစ်ဟစ်။ အသက်ရှူဖို့ ကြိုးစားလိုက်တိုင်း သွေးတွေ ပွက်ခနဲ ပွက်ခနဲ။

နောက်ကျောက နံရံကို ကျောနဲ့မှီ၊ ကြမ်းပြင်ကို ခြေကန်ရင်း ကျွန်တော် မတ်တပ်ထရပ်ဖို့ ကြိုးစားတယ်။ ချိန်နေတဲ့ ကိုယ်ခန္ဓာကို မနည်း သယ်ရတယ်။ တော်တော်လေးကြာမှ ကျွန်တော် မတ်တပ်ရပ်လို့ ရသွားတယ်။ မျိုးမြတ်အောင်ကလည်း ထိုင်နေရာကနေ ကုန်းရုံးထလာတယ်။ လက်တွေ နောက်ပြန်ကြိုးတုပ်ထားတဲ့အတွက် ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်စလုံး ဒယ်မ်းဒယ်ိုင်နဲ့။

ပိတ်ထားတဲ့ ပြတင်းပေါက်နားကို ကျွန်တော် လျှောက်သွားလိုက်တယ်။ ပြတင်းပေါက်ကို ကိုယ်နဲ့ တွန်းဖို့ ကြိုးစားတယ်။ ပြတင်းတံခါးက တုတ်တုတ်တောင် မလှုပ်ဘူး။ ခေါင်းနဲ့ ဆောင့်ကြည့်တယ်။ ဒုန်းခနဲ

မြည်သံနဲ့အတူ ပြတင်းတံခါးက ခါသွားတယ်။ ကျွန်တော် အားတက်သွားတယ်။ မျိုးမြတ်အောင်ကို လှမ်းကြည့်တော့ သူကလည်း အားတက်သရောနဲ့ ခေါင်းညိတ်ပြတယ်။

နှစ်ယောက်သား မျက်နှာခြင်းဆိုင်ပြီး စိတ်ထဲကနေ တစ်..နှစ်..သုံး..ဆိုပြီး ရေတယ်။ ပြတင်းပေါက်ကို ခေါင်းနဲ့ ပြိုင်တူဆောင့်တယ်။

ဒီတစ်ခါတော့ ပြတင်းတံခါးရဲ့ ချက်က ကျွန်တော်တို့ ဆောင့်အားကြောင့် တော်တော်လေး ယိုင်နဲ့သွားတယ်။ ပွင့်ချင်လာတယ်။

အဲဒီအချိန်မှာ.. နောက်ကနေ ဝို..ဆိုတဲ့ အသံကြီး ထွက်လာတယ်။

မျိုးမြတ်အောင်က ကြောင်တောင်တောင် မျက်နှာနဲ့ ကျွန်တော့်ကို ကြည့်တယ်။ ပျက်ယွင်းနေတဲ့ ကျွန်တော့်ရဲ့ မျက်နှာနဲ့ ပြူးကျယ်သွားတဲ့ ကျွန်တော့်ရဲ့ မျက်လုံးတွေကို ကြည့်ရင်း ဘာဖြစ်တာလဲ..ဆိုတဲ့ ပုံစံနဲ့ မေးငေါ့ပြတယ်။

ကျွန်တော် နောက်ကို လှည့်ကြည့်လိုက်တယ်။ ဘာမှ မတွေ့ဘူး။ အပေါ်ကို မော့ကြည့်တယ်။ မျက်နှာကြက်မှာ.. ဘာမှ မရှိဘူး။ အသံက ဘယ်က ထွက်လာတာလဲ။

မိနှင်းက ထိုင်နေရာကနေ ထဖို့ကြိုးစားတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ထသလို နံရံကို ခြေကန်ပြီး ကုန်းရုန်းထတယ်။ ဒါပေမယ့် ခြေချော်ပြီး ပြန်လဲသွားတယ်။ နယ်လီက အခန်းထောင့်မှာ နံရံကို မျက်နှာနဲ့ အပ်ရင်း တစ်ကိုယ်လုံး တုန်နေတယ်။

ကျွန်တော် အခန်းပတ်ပတ်လည်ကို ထောင့်စေ့အောင် လိုက်ရှာတယ်။ ဘယ်မှာလဲ.. ဘယ်မှာလဲ..။

မိနှင်းက ကြမ်းပြင်မှာ လဲနေရာကနေ ကျော်ဇောဆီကို တီကောင်တစ်ကောင်လို တွန့်လိမ်ပြီး သွားဖို့ ကြိုးစားနေတယ်။ ကျော်ဇောရဲ့ ပါးစပ်ထဲကနေ သွေးတွေ ထပ်ထွက်လာပြန်တယ်။ ဗိုက်ကိုဖိထားတဲ့ သူ့လက်တွေ ဘေးကို ပြုတ်ကျသွားတယ်။ ဟက်တက်ကွဲနေတဲ့ ဗိုက်သားထဲကနေ ကလီစာတွေ အပြင်ကို လျှံထွက်လာတယ်။ အူတွေ အထွေးလိုက် ကြမ်းပြင်ပေါ်ကို လိမ်ကျကုန်တယ်။

အဲဒီအချိန်မှာ..

ဝုန်းခနဲ..အသံနဲ့အတူ ကြမ်းပြင်က ပျဉ်ပြားတွေ လွင့်စင်ထွက်ကုန်တယ်။ ပျဉ်ပြားကြားကနေ ထွက်လာတဲ့

လက်နှစ်ဖက်...။ ဖုန်တွေသဲတွေလူးပြီး လက်သည်းတွေ ဖွာလန်ကြဲလို့။ ကြမ်းအောက်ကနေ တွယ်တက်လာတဲ့ အရာတစ်ခု...။

ကျွန်တော်နဲ့ မျိုးမြတ်အောင် တိုင်ပင်မထားဘဲ ပြတင်းပေါက်ကို ခေါင်းနဲ့ ပြိုင်တူ ထပ်ဆောင့်လိုက်တယ်။
ပြတင်းတံခါး ပွင့်ထွက်သွားတယ်။ ညလေပူတွေ အခန်းထဲကို ဝင်ချလာတယ်။ လေကောင်းလေသန့် မဟုတ်ဘူး။
အပုပ်နံ့တထောင်းထောင်းနဲ့ ညှိစို့နေတယ်။

ပြတင်းတံခါး ပွင့်သွားတာနဲ့ မျိုးမြတ်အောင်က အိန္ဒိန်းဘက်ကို လှည့်ပြီး ဝူးဝူးဝါးဝါးနဲ့.. လှမ်းခေါ်တယ်။

မိန်းက မကြားဘူး။ ကျွန်တော်တို့ကို ကြည့်လည်း ကြည့်မနေဘူး။

ကြမ်းပြင် အပေါက်ထဲကနေ တွယ်တက်လာတဲ့ ဖြူမော့မျက်နှာနဲ့ သတ္တဝါကို ကြက်သေသေပြီး ကြည့်နေတယ်။

ဖြူမော့ပါးစပ်ထဲကနေ ပန်းထွက်လာတဲ့ အမျှင်တွေ ကျော်ဇောရဲ့ ကလီစာတွေပေါ်ကို စုပြုံကျသွားတယ်။
ဖြူမော့ရဲ့ ဖုန်အလူးလူးနဲ့ လက်ချောင်းတွေက ကျော်ဇောရဲ့ ဗိုက်အကွဲထဲကို ဇွတ်ခနဲ ဝင်သွားတယ်။ ဖြူမော့က
ကျန်တဲ့ လက်တစ်ဘက်နဲ့ ကြမ်းပြင်ကို အားယူပြီး တွယ်တက်လိုက်တယ်။

မိန်းက ပိတ်ထားတဲ့ပါးစပ်ကို ဖွင့်ပြီး အော်ဖို့ ကြိုးစားတယ်။ တအူးအူးအသံတွေပဲ ထွက်လာတယ်။ အိန္ဒိန်းရဲ့
မျက်လုံးတွေက ပြူးကျယ်ပြီး အပြင်ကိုတောင် ခုန်ထွက်တော့မယ်။ ဖြူမော့တစ်ကိုယ် လုံး အပေါ်ကို
ရောက်လာပြီ။ ကျော်ဇောရဲ့ ဗိုက်ထဲက သူ့လက်ကို ဆွဲထုတ်လိုက်တယ်။ အူတွေအထွေးလိုက် လက်ထဲမှာ
ပါလာတယ်။ ကျော်ဇောရဲ့ တစ်ကိုယ်လုံး တဆတ်ဆတ်ခါလာတယ်။ အသားတွေ ချက်ခြင်းပဲ မည်းနက်
ခြောက်ကပ်သွားတယ်။

မျိုးမြတ်အောင်က အခန်းအလယ်ကို ဝုန်းခနဲ ပြန်ပြေးသွားတယ်။ ဆောင့်ကြောင့်ကြီးထိုင်နေတဲ့ ဖြူမော့မျက်နှာနဲ့
သတ္တဝါကို ဆောင့်ကန်ဖို့ ကြိုးစားတယ်။ ဖြူမော့က မျိုးမြတ်အောင်ရဲ့ ခြေထောက်တစ်ဖက်ကို လက်နဲ့
လှမ်းဖမ်းလိုက်တယ်။ မျိုးမြတ်အောင် ဘိုင်းခနဲ လဲကျသွားတယ်။ နောက်စေ့နဲ့ ကြမ်းပြင်နဲ့ တည့်တည့်ကြီး
ထိသွားတယ်။

မကောင်းဆိုးဝါးက ဆောင့်ကြောင့် ထိုင်နေရာကနေ မတ်တပ်ထရပ်လိုက်တယ်။ မီးရောင်ဝါဝါအောက်မှာ သူ့ရဲ့
ပုံသဏ္ဌာန်က ဆိုးရွားလွန်းတယ်။ ဖုန်တွေသဲတွေ ကပ်နေတဲ့ မျက်နှာမှာ ညိုညစ်ညစ်အရည်တွေ ပေပွနေတယ်။
ဆံပင်တွေက ပခုံးဘေးတစ်ဘက်တစ်ချက်စီမှာ ဖားလျားကျလျက်သား။ ပါးစပ်နေရာမှာ ပါးဟက်လို
ဟက်တက်ကွဲနေတဲ့ အကွဲကြောင်းနှစ်ခု။

သူ့လက်တွေက မျက်နှာကြက်မှာ တွဲလောင်းကျနေတဲ့ မီးသီးဆီကို ရောက်သွားတယ်။

မီးလုံးကို ညစ်ပြီး ခွပ်ခနဲ ခွဲချလိုက်တယ်။

(ဃ)

အဲဒီမှာ ကျွန်တော့် နှလုံး ခဏ ရပ်သွားတယ်ထင်တယ်။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ နားထဲမှာ ကြားနေတဲ့ တဂ္ဂီတို အသံတွေ အံ့မှိုင်းသွားတယ်။ အပုပ်နံ့တွေဆက်တိုက်ရနေတဲ့ နှာခေါင်း ဆက်အလုပ်မလုပ်တော့ဘူး။ လုံးဝ ပျောက်ကွယ်သွားတဲ့ အလင်းရောင်နဲ့ အတူ ကျွန်တော့်ရဲ့ သိစိတ်တချို့လည်း ထွက်ပြေးသွားတယ်ထင်တယ်။

အုန်းဆံကြိုးကို တိုးပြီး ထွက်လာတဲ့ အော်သံတွေကို ဆက်တိုက်ကြားရတယ်။ မျိုးမြတ်ရဲ့ အော်သံ.. မိန်းရဲ့ အော်သံ..။ ကျွန်တော့် ဘေးပတ်ပတ်လည်ကို လာစင်တဲ့ သွေးစက်တွေ။ ကျွန်တော့် မျက်နှာကို လာမှန်တဲ့ အသားစတွေ။

မျက်လုံးထဲမှာ ဘာမှ သေသေချာချာ မမြင်ရသေးဘူး။ အရိပ်တွေ ဖြတ်သွားတယ်။ မျက်နှာကြက်မှာ.. ကြမ်းပြင်မှာ..။ အခန်းထဲမှာ ကမ္ဘာပျက်နေမှန်း ကျွန်တော် သိနေတယ်။ ဒါပေမယ့် အဲဒီကမ္ဘာနဲ့ ကျွန်တော်နဲ့ မဆိုင်တော့သလို ကျွန်တော့် စိတ်ဝိညာဉ်က အဝေးတစ်နေရာမှာ..။ လိပ်ပြာလွင့်သွားသလို.. ။

အခန်းတံခါး ပြောင်းခနဲ ကျိုးသွားတဲ့ အသံကို ကြားတော့မှ ကျွန်တော် သတိပြန်ဝင်လာတယ်။ ဓာတ်မီးအလင်းရောင်စူးစူး အခန်းရဲ့ အမှောင်ထုထဲကို ထိုးခဲ့ပြီး ဝင်လာတယ်။

ဓာတ်မီး အလင်းရောင်တန်းရဲ့ အောက်မှာ.. မြင်လိုက်ရတဲ့ မြင်ကွင်း။ မီးရောင်ကို ကျောပေးထားတဲ့ သတ္တဝါ၊ မျက်နှာကြက်မှာ တွဲလောင်းခိုနေတယ်။ သူ့လက်ထဲမှာ ကိုင်ထားတဲ့ ဘောလုံးလောက်နီးနီး ကြီးတဲ့ အရာနှစ်ခု..။ မျိုးမြတ်အောင်ရဲ့ ဆံပင်တိုတိုညှပ်ထားတဲ့ ခေါင်း..။ မိန်းရဲ့ ဆံပင်ကုတ်ဝဲနဲ့ မျက်နှာ..။

ဖြူမော်က လက်ထဲက ခေါင်းပြတ်နှစ်ခုကို ကြမ်းပြင်ပေါ်ကို ဒုန်းခနဲ ပစ်ချလိုက်တယ်။ တံခါးဝဘက်ကို လှည့်ပြီး ဟီးခနဲ မာန်ဖိတယ်။

တံခါးဝမှာ ဓာတ်မီးကို ကိုင်ပြီး ရပ်နေတဲ့ လူရိပ်တစ်ခု။

ဖြူမော်မျက်နှာနဲ့ သတ္တဝါ မျက်နှာကြက်ကနေ အောက်ကို ခုန်ချလိုက်တယ်။ ကြမ်းပြင်ပေါ်ကို

လေးဘက်ထောက်ကျတယ်။

လူရိပ်က ဓာတ်မီးကို ကိုင်ထားရင်း မလှုပ်မယှက်ရပ်နေတယ်။

ဖြူမော်.. အဲဒီ လူရိပ်ကို ခုန်အုပ်လိုက်တယ်။

ဖျတ်ခနဲ လင်းသွားတဲ့ သတ္တုရောင်တစ်ခု..။

ဖြူမော်ရဲ့ ကိုယ်ခန္ဓာ နှစ်ပိုင်း ပြတ်ထွက်သွားတယ်။ အေး...ဆိုပြီး အော်လိုက်တဲ့ အသံကြီးနဲ့အတူ ဖြူမော် ရဲ့ အောက်ပိုင်းက တံခါးဝမှာ ဒူးထောက်လျက်သား ပြုတ်ကျသွားတယ်။ အပေါ်ပိုင်းက အခန်းထောင့်ကို လွင့်ထွက်သွားတယ်။

ကိုယ်အပိုင်းပြတ်နှစ်ခုထဲကနေ တစီးစီး ခုန်ထွက်လာတဲ့ မည်းမည်းအမျှင်တွေ..။

အမျှင်တွေက တီကောင်တွေလို တတွန့်တွန့်တွားသွားရင်း အခန်းထောင့်မှာ မျက်နှာအပ်ပြီး တုန်နေတဲ့ နယ်လို့ကိုယ်ခန္ဓာဆီကို ဦးတည်သွားနေတယ်။

လူရိပ်က အခန်းထဲကို ဝင်လာတယ်။ နယ်လို့ကို ဆွဲထူတယ်။ စွေခနဲ ပါလာတဲ့ နယ်လို့ကိုယ်လုံးကို အခန်းအပြင်ကို တွန်းထုတ်လိုက်တယ်။ နယ်လီ အခန်းဝမှာ ခွေခွေကလေး လဲကျသွားတယ်။

မည်းမည်း အမျှင်တွေက နေစရာနေရာ ပျောက်သွားသလို ကြမ်းပြင်မှာ တလွန့်လွန့်လူးတယ်။ တော်တော်လေးကြာမှ ကြမ်းပေါက်တွေထဲကို စိမ့်ဝင်ပျောက်ကွယ်သွားတယ်။

ကျွန်တော် မလှုပ်နိုင်သေးဘဲ ပြတင်းပေါက်ကို ကျောပေးရင်း ကြက်သေသေနမိတယ်။ ဓာတ်မီးရောင်က ကျွန်တော့် မျက်နှာတည့်တည့်ကို ရောက်လာတယ်။ မျက်လုံးတွေ စူးသွားပြီး ကျွန်တော် ခေါင်းကို ငုံ့ချလိုက်တယ်။

အခန်းဝက လူရိပ် ကျွန်တော့်ရှေ့ကို လျှောက်လာတယ်။ ကျွန်တော့်မျက်နှာကို လက်နဲ့ ကိုင်ပြီး ဆွဲမော့တယ်။

မီးရောင်စူးစူးကို ကျော်ပြီး သူ့ကို ကျွန်တော်ကြည့်လိုက်တယ်။

“မင်းခန့်ထူးဆိုတာ နင်လား”.. သူက မေးတယ်။

အခန်း (၁၄)

(က)

ကျွန်တော် တစ်ကိုယ်လုံး တုန်နေတယ်။ လက်ကောက်ဝတ်မှာ ထင်နေတဲ့ အုန်းဆံကြိုးအရာတွေကို လက်နဲ့ ပွတ်နေမိတယ်။ ပါးစပ်ထဲက အုန်းဆံအစအနတွေကို ထွေးထုတ်ဖို့ ကြိုးစားတာ အကြိမ်ကြိမ်ရှိပြီ.. ဒါပေမယ့် အာခေါင်ထဲမှာ ကပ်နေတုန်းပဲ။

ကျွန်တော်တို့ အခု ဧည့်ခန်းထဲမှာ။ နယ်လီက ဆက်တီခုံပေါ်မှာ ဘေးတစောင်းလှဲပြီး အိပ်ပျော်နေတယ်။ အိပ်ပျော်နေတာလား.. သတိလစ်နေတာလားတော့ မသေချာ။

“ရော့.. ဒါသောက်လိုက်”.. ကျွန်တော့်ရှေ့မှာ ထိုင်နေတဲ့ အမျိုးသမီးက သူ့လက်ထဲက ဖန်ပုလင်းသေးသေးလေးကို ကျွန်တော့်ကို လှမ်းပေးတယ်။

ပုလင်းကို လှမ်းယူရင်း သူ့ကို ကျွန်တော် သေချာကြည့်လိုက်တယ်။ ဧည့်ခန်း စားပွဲပေါ်မှာ ဘေးတစ်စောင်းထိုင်နေတဲ့ အမျိုးသမီး။ အသက်က ၃၀ မကျော်သေးဘူးထင်တယ်။ ခပ်ငယ်ငယ်ပဲ။ ဂျင်းဘောင်းဘီ အနက်၊ ဂျင်းဂျက်ကတ်အနက်နဲ့။ ဆံပင်တွေကို နောက်လှန်ပြီး စည်းထားတယ်။ မေးရိုးပြတ်ပြတ် မျက်နှာ။ စူးရှနေတဲ့ မျက်လုံးတွေ။ လက်ထဲမှာကိုင်ထားတဲ့ ဓားရှည်တစ်လက်။ ပန်းနွယ် ပန်းခက်တွေ စီထားတဲ့ ဓားအိမ်က ကြေးနီရောင် တဖိတ်ဖိတ်တောက်နေတယ်။ ဓားရဲ့ လက်ကိုင်မှာလည်း အကွက်အခက်တွေ ရှုပ်ပွနေအောင် ထွင်းထားတယ်။

“ခင်ဗျားက ဘယ်သူလဲ။ ဒါက ဘာလဲ”.. လက်ထဲက ပုလင်းကို ကြည့်ရင်း ကျွန်တော်မေးလိုက်တယ်။

“စုစုပေါင်း ဘယ်နှယောက်လဲ”.. သူက ကျွန်တော့်ကို မကြည့်ဘဲ အခန်းကို လေ့လာသလို ဝေ့ဝဲကြည့်နေရင်း မေးတယ်။

“ဗျာ”

“ဘယ်နှယောက်လဲ။ နင်နဲ့ ပါလာတာ.. ငါးယောက်လား။ ခြောက်ယောက်လား”

“ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းတွေကို မေးတာလား။ ဟုတ်တယ် ခြောက်ယောက်”.. ကျွန်တော် ပြန်ဖြေလိုက်ရင်း မျက်လုံးတွေက အိပ်ခန်းဘက်ကို ရောက်သွားတယ်။ အခန်းထဲမှာ .. အတုံးအရုံးသေနေကြတဲ့ ကျွန်တော့်

သူငယ်ချင်းတွေ..။ ကျွန်တော့်လက်ချက်ကြောင့်.. ကျွန်တော့်အပြစ်..။

“အဲဒီပုလင်းကို အရင်မော့သောက်လိုက်”.. သူကပြောတယ်။

ကျွန်တော် နားထင်နှစ်ဘက်ကို လက်နဲ့ ဖိလိုက်တယ်။ ဆို့တက်လာတဲ့ ငိုချင်စိတ်ကို ထိန်းလိုက်တယ်။

“နေဦး..ခင်ဗျားက ဘယ်သူလဲ.. ခင်ဗျား..”

ကျွန်တော့်စကားမဆုံးခင်မှာပဲ သူက ကျွန်တော့်လက်ထဲက ပုလင်းကို ဖတ်ခနဲ လှမ်းယူတယ်။ ကျွန်တော့် ပါးစပ်ကို ဆွဲဟတယ်။ အရည်တွေကို လောင်းထည့်လိုက်တယ်။

ပါးစပ်ထဲစီးဝင်လာတဲ့ အရည်အေးအေးတွေကြောင့် ကျွန်တော် တခွပ်ခွပ် သီးသွားတယ်။ လည်ချောင်းထဲကို တစ်ဝက်လောက်ဝင်သွားပြီး ကျန်တဲ့ တစ်ဝက်က အပြင်ကို စင်ထွက်ကုန်တယ်။

“ဘာတွေလဲ..ဘာတွေ...”.. ပြောနေရင်း ကျွန်တော် ငြိမ်ကျသွားတယ်။ စောစောက တဒုတ်ဒုတ် ခုန်နေတဲ့ နှလုံးခုန်သံက နှေးသွားတယ်။ ဟိုဟိုဒီဒီ ရမ်းခါနေတဲ့ အတွေးတွေလည်း တည်ငြိမ်သွားတယ်။ ရင်ဘတ်ထဲအထိ စီးဆင်းသွားတဲ့ အရည်တွေနဲ့အတူ ကျွန်တော့်စိတ်တွေ ရုတ်ခနဲ ငြိမ်သွားတယ်။ အမြင်အာရုံတွေ ကြည်လာတယ်။ နားထဲမှာ အူနေတဲ့ အသံတွေ ပျောက်သွားတယ်။

“ခင်ဗျားကျွန်တော့်ကို တိုက်လိုက်တာ ဘာလဲ”.. ကျွန်တော် မေးလိုက်တယ်။

အမျိုးသမီးက ကျွန်တော်မေးတာကို ပြန်မဖြေဘဲ ကျွန်တော့် လည်ပင်းနေရာကို စိုက်ကြည့်နေတယ်။

“အဲဒီအနာက ဘယ်နှရက်ရှိပြီလဲ”.. သူမမေးတယ်။

“ဒီဇာန်လား”.. လည်ပင်းက အဝတ်ကို ဆွဲဖြည်ပြီး ကျွန်တော် မေးလိုက်တယ်။ အဝတ်နဲ့ကပ်နေတဲ့ အသားတချို့ပြပါသွားတော့ ကျင်ခနဲ ဖြစ်သွားတယ်။ “နှစ်ရက်လောက်ပဲ ရှိသေးတယ်..။ ဟို..မကောင်းဆိုးဝါး အကောင်.. ကိုက်သွားတာ”

“ဪ..”

“ခင်ဗျားက ဘယ်သူလဲ။ ဘာလို့ ကျွန်တော့်နာမည်ကို သိနေတာလဲ”

သူက ထိုင်နေရာကနေ ထရပ်လိုက်တယ်။ လက်ထဲက စားကို စားပွဲပေါ်မှာ တင်တယ်။ ဂျင်းဂျက်ကတ်ရဲ့ အင်္ကျီလက်တွေကို ပင့်တင်တယ်။ သူ့ရဲ့ လက်တစ်ဖက်စီမှာ ပြည့်ကျပ်နေအောင်ထိုးထားတဲ့ ဆေးမင်ကြောင်တွေ အထင်းသားပေါ်လာတယ်။

“ငါ့နာမည် မမမေ။ နင့်ခေါင်းကို မော့ထားလိုက်။ မျက်လုံးတွေ မှိတ်ထား”.. မမမေက ပြောတယ်။

+++

အခန်း (၁၅)

“မမမေ ဆိုတာ သူ့နာမည်အရင်းလား”.. သူဇာလွင် မေးလိုက်တယ်။

“မသိဘူးလေ။ အဲဒါ ဘာအရေးကြီးလို့လဲဗျ။ နာမည် အရင်းဟုတ်သည်ဖြစ်စေ မဟုတ်သည်ဖြစ်စေ.. သူရောက်လာတာနဲ့ အဲဒီ မကောင်းဆိုးဝါးက အမြီးကုပ်ပြီး ထွက်ပြေးသွားတာတော့ အမှန်ပဲ”.. မင်းခန့်ထူးက ပြောတယ်။

“ဒါဆို ဦးသိန်းတို့ကရော”

“ဇာတ်လမ်းက အခုမှ တစ်ဝက်ပဲ ရှိပါသေးတယ်။ အေးဆေးပေါ့။ စတုတ္ထည၊ မေလ ၂ ရက်နေ့ ည.. အဲဒီကျတော့မှ ပွဲကြီးပွဲကောင်းတွေ ဖြစ်တော့တာ”

သူဇာလွင် လက်ကနာရီကို နောက်တစ်ကြိမ် ကြည့်မိပြန်တယ်။ မင်းခန့်ထူးက နာရီတကြည့်ကြည့် လုပ်နေတဲ့ သူဇာလွင်ကို သတိထားမိသွားတယ်ထင်တယ်။

“ကျွန်တော် ဒီဇာတ်လမ်းကို ခင်ဗျားကို ပြီးအောင် ပြောပြမှ ဖြစ်မယ် မသူဇာ”.. မင်းခန့်ထူးက ပြောတယ်။

သူဇာလွင် သက်ပြင်းချလိုက်တယ်။ ရုံးခန်းမကြီးထဲမှာ ပြန်ဖို့ ပြင်နေကြတဲ့ လွင်သူဟိန်းတို့ အဖွဲ့.. သူဇာလွင်ဘက်ကို ကွက်ကြည့်ကွက်ကြည့်လုပ်နေကြတယ်။

“နောက်တစ်နေ့မှ ပြန်ချိန်းလို့ မရဘူးလား ကိုမင်းခန့်”.. သူဇာလွင် မေးလိုက်တယ်။

“ဟင့်အင်း”.. မင်းခန့်ထူးက ခေါင်းခါတယ်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မသူဇာ ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို တစ်ခု မေးချင်တယ်”.. မင်းခန့်ထူးက ပြောတယ်။

“ဟုတ်”

“ခင်ဗျား မိဘတွေ ဘယ်မှာလဲဗျ”

“ရှင်။ အဲဒါနဲ့ ရှင်နဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ”.. သူဇာလွင် သတိအနေအထား ဖြစ်သွားတယ်။ စောစောကလည်း ဒီမေးခွန်းကို သူမေးပြီးပြီ။ ဘာသဘောလဲ။

“ခင်ဗျားက မိဘမဲ့ မဟုတ်လား”.. မင်းခန့်ထူးက မေးတယ်။

“ဘာ”.. သူဇာလွင် တစ်ကိုယ်လုံး တောင့်တင်းသွားတယ်။ ရင်ထဲမှာ ခါသွားတယ်။ ပါးနှစ်ဘက်က ချက်ခြင်း ရဲတက်လာတယ်။

“ခင်ဗျား မိဘမဲ့ ဂေဟမှာ ကြီးလာတာမဟုတ်လား။ အဲဒါကို မေးတာ”.. မင်းခန့်ထူးက သူဇာလွင်ကို စေ့စေ့ကြည့်ရင်း ပြောတယ်။

“ရှင် အဲဒါကို ဘယ်လိုသိတာလဲ။ ဘယ်ကနေ ဘယ်လို..”

“အဲဒီလောက်လည်း လန့်မသွားပါနဲ့ဗျ။ ဘာမှ မခက်ပါဘူး။ ကျွန်တော့်ဘက်က ခင်ဗျားနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ နောက်ကြောင်းတွေကို လေ့လာထားပြီးသားပါ”

“ဒါပေမယ့် ဒီအကြောင်းကို ကျွန်မ ဘယ်သူ့ကိုမှ ပြောပြမထားဘူး။ ဘယ်သူမှ မသိဘူး”.. သူဇာလွင် လေသံကို ထိန်းပြီး ပြောလိုက်တယ်။ ဒီလူက ဒါတွေကို ဘာလို့သိနေတာလဲ။ ဘာအတွက်လဲ။

“ဘယ်သူမှ မသိဘူးဆိုတာ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလားဗျ။ ခင်ဗျားကလည်း။ ခင်ဗျား ၁၉ နှစ်လုံးလုံး နေလာခဲ့တဲ့ နေရာတစ်ခုက လူတွေက ခင်ဗျား နာမည်ပြောင်းလိုက်တာနဲ့ ခင်ဗျားကို မေ့သွားမယ်လို့ ထင်နေတာလား။ ပိုက်ဆံ သိန်း သုံးလေးဆယ် ပစ်ပေးလိုက်ရင် လူတစ်ယောက်ရဲ့ နောက်ကြောင်းကို ကကြီးကနေ အအထိ လိုက်စုံစမ်းပေးမယ့်သူတွေ တစ်ပုံကြီးပါဗျ”

အတိတ်က ပုံရိပ်တွေ သူဇာလွင် အာရုံထဲကို လေတိုးသလို တဝေါဝေါနဲ့ ပြေးဝင်လာတယ်။ မနက်အိပ်ရာထ.. တန်းစီ..။ ထမင်းစားဖို့ပြင်.. တန်းစီ..။ ရေချိုးဖို့ပြင်.. တန်းစီ..။ လေးငါးလကိုတစ်ခါ လာလာကြည့်ကြတဲ့

အကဲဖြတ် အကြည့်တွေ..။ အရွေးခံရတဲ့ သူတွေကိုကြည့်ရင်း တဖွားဖွား ပေါ်လာခဲ့တဲ့ မနာလို ဒေါသိစိတ်တွေ..။
မျှော်လင့်ချက် တဖျပ်ဖျပ်နဲ့ မျက်လုံးလေးတွေ နှစ်တွေကြာလာတာနဲ့ အမျှ အရောင်တွေ မှိန်ကျသွားခဲ့တာတွေ..။
မရောက်လာတော့တဲ့ မိဘအသစ်တွေကို အပျိုဖော် အရွယ်ဝင်တဲ့အထိ ထိုင်စောင့်နေခဲ့ရတာတွေ..။

“ရှင်ဘာလို့ ဒီ နောက်ကြောင်းကို ပြန်ဖော်ချင်တာလဲ။ ကျွန်မ ရှင်ကို ဘာလုပ်မိလို့လဲ။ ရှင်နဲ့ ကျွန်မ
ဘာအညှိုးတွေရှိလို့လဲ။ ရှင် ဘယ်သူ့ကို ပြောပြထားပြီးပြီလဲ။ ကျွန်မ.. ကျွန်မ..”.. သူ့ဇာလွင် အသံတွေ
တုန်လာတယ်။ တစ်မနက်လုံး၊ တစ်ညလုံး ထိန်းထားခဲ့တဲ့ စိတ်ဓာတ်အင်အားတွေ သူ့မေးခွန်း တစ်ခုရဲ့အောက်မှာ
ပြိုလဲကျသွားခဲ့ပြီ။

“ခင်ဗျား ဘာလို့ တခြားလူတွေကို ညာထားတာလဲ။ ကျွန်တော် နားမလည်ဘူး”.. မင်းခန့်ထူးက သူ့ဇာလွင်ကို
ကြည့်ရင်းမေးတယ်။ သူ့မျက်လုံးထဲက အရိပ်အယောင်တွေက ကြင်နာသနားမှုလား၊
လှောင်ပြောင်ကဲ့ရဲ့ခြင်းတွေလား..။

“ရှင် ဆက်မမေးပါနဲ့တော့။ ကျွန်မ မဖြေနိုင်ဘူး။ ဒီအကြောင်းကို ဒီနေရာမှာပဲ ရပ်လိုက်ပါတော့”..
ဝဲကျလာချင်နေတဲ့ မျက်ရည်တွေကို အတင်းထိန်းရင်း သူ့ဇာလွင် ပြောလိုက်တယ်။

“ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို အရှက်ခွဲချင်လို့ မေးနေတာမဟုတ်ဘူး မသူဇာ။ အမှန်အတိုင်း သိချင်လို့ မေးတာ။ ခင်ဗျား
ကျွန်တော့်ကို ကိုယ်ချင်းစာနိုင်အောင်၊ ကျွန်တော့်စကားတွေကို ပိုပြီး ယုံကြည်လာနိုင်အောင် မေးတာ”

“ဘာ..ဘာဆိုလို့လဲ”

“အမှန်တရားကို နှစ်ပေါင်းများစွာ ဖုံးထားရတဲ့ ခံစားချက်ကို ခင်ဗျားကိုယ်တိုင်လဲ နားလည်နေတာပဲ မဟုတ်လား
မသူဇာ။ အခု ကျွန်တော့်ဘက်က အမှန်အတိုင်း ခင်ဗျားကို မခြင်းမချန်တွေ ပြောပြနေပြီ။ ခင်ဗျားဘက်ကလည်း
ပြောပြသင့်တယ် မထင်ဘူးလား။ ခင်ဗျား ဟို ဆောင်းပါးထဲမှာ ရေးခဲ့တာလေ.. ”အမှန်တရားဟာ အမြဲတမ်း
တရားပါတယ်”ဆိုတာ မေ့နေပြီလား..”

“ကျွန်မ ဘာကို ပြောပြရမှာလဲ။ ဟုတ်တယ် ကျွန်မက မိဘမဲ့။ မွေးကတည်းက စွန့်ပစ်ခံခဲ့ရတဲ့ သူတစ်ယောက်။
မိဘမဲ့ ဂေဟာမှာ အရွယ်ရောက်လာတာ။ အခုလည်း တစ်ကောင်ကြွက်ပဲ။ ကျွန်မမှာ ဘယ်သူမှ မရှိဘူး။ ကဲ..
ကျေနပ်ပြီလား။ ဘာသိချင်သေးသလဲ”.. တုန်နေတဲ့ အသံကို ထိန်းပြီး သူ့ဇာလွင် တရစပ်ပြောချလိုက်တယ်။
အော်မဆဲမိအောင် ဒေါသကို ထိန်းထားရတယ်။ လေသံကျယ်မသွားအောင် စိတ်ကို တင်းထားရတယ်။
မင်းခန့်ထူးဆိုတဲ့ လူကို ခုန်အုပ်ပြီး တစ်စစီ ဆွဲဆုတ်ပစ်ချင်နေတယ်။

“ဒါဆို ဘာလို့ ဖုံးထားတာလဲ”..မင်းခန့်ထူးက မညာတာစွာနဲ့ပဲ ဆက်မေးနေတယ်။

သူဇာလွင် အံ့ကိုကြိတ်လိုက်တယ်။

“ကျွန်မ မသိဘူး။ အလုပ် စဝင်ကတည်းက အင်တာဗျူးမှာကတည်းက ညာပြောခဲ့မိတာ။ နောက်ပိုင်းကျတော့ ပြန်မပြင်ချင်တော့ဘူး။ အခုမှတော့ ထုတ်ပြောလည်း မထူးတော့ဘူး။ ပိုဆိုးရုံပဲ ရှိမှာပေါ့”

“ကျွန်တော့် အမြင်ကိုပြောရရင်တော့ ခင်ဗျား ရှက်နေတာ။ ရှက်စရာ ကိစ္စမှ မဟုတ်ဘဲ မသူဇာ..။ ဘာမှ မရှိတဲ့ဘဝကနေ အခုလို အခြေအနေရောက်အောင် ကိုယ့်ထူးကိုယ်ချွန် လုပ်လာတာ ဘာရှက်စရာရှိသလဲ။ ကျွန်တော်သာ ခင်ဗျားနေရာမှာဆိုရင် တော်တော် ဂုဏ်ယူမိမှာပဲ။ ကျွန်တော့်ကိုပဲကြည့်လေ.. အကုန်လုံး ပြည့်စုံပြီး မွေးလာခဲ့တာတောင် ဘာမှ အဖြစ်ရှိအောင် မလုပ်နိုင်ဘူးမဟုတ်လား”.. မင်းခန့်ထူးက သူ့ရှင်ဘတ်သူ လက်ညှိုး ထိုးပြရင်း ပြောတယ်။

“ကိုမင်းခန့်ထူး။ ရှင်ကျွန်မထက် အသက် ဆယ်နှစ်လောက်ကြီးတာကို ကျွန်မ သိတယ်။ နားလည်တယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်မ ဘဝကို ဘယ်လိုနေပါ ဘယ်လိုလုပ်ပါ ဆိုပြီး ဆရာမလုပ်ပါနဲ့။ ကျွန်မ မကြိုက်ဘူး”..သူဇာလွင် လေသံမာမာနဲ့ ပြောလိုက်တယ်။ မျက်တောင်စွန်းက မျက်ရည်စတွေကို ခါထုတ်လိုက်တယ်။ ..“ရှင် ဒီအကြောင်းတွေကို ဘယ်တုန်းကတည်းက စုံစမ်းထားတာလဲ။ ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

“ထားပါတော့။ ခင်ဗျားနဲ့ စတွေ့ကတည်းက ကျွန်တော် သိနေတဲ့အကြောင်း ပြောပြလိုက်ရမှာ။ ဆောရီးပါ။ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်ကြားမှာ ရှိလာနိုင်တဲ့ မရှိမဲ့ ရင်းနှီးမှုလေး ပျက်သွားမှာစိုးလို့ မပြောခဲ့တာ”

“ရှင်နဲ့ ကျွန်မနဲ့ကြားမှာ ဘာရင်းနှီးမှုမှ မရှိဘူး ကိုမင်းခန့်ထူး။ အလုပ်သဘော သက်သက်ပဲ”..သူဇာလွင် ပြန်ပြောလိုက်တယ်။

“အိုကေလေ။ ခင်ဗျား စိတ်မပူပါနဲ့။ ကျွန်တော် ဒီအကြောင်း ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောပါဘူး။ ပြောလိုက်လို့လည်း ကျွန်တော့်အတွက် ဘာအကျိုးမှ မရှိဘူး”

“ဒါဆိုရင် ဘာလို့ ကျွန်မ နောက်ကြောင်းကို လိုက်ပြီး စုံစမ်းထားတာလဲ။ ဘာလဲ။ ရှင်ပြောတော့ ကျွန်မ ဆောင်းပါးကို ဖတ်မိပြီး သဘောကျသွားလို့ အင်တာဗျူးလက်ခံမယ်ဆိုပြီး ရွေးလိုက်တာဆို။ ကျွန်မ ရှင်ကို မယုံတော့ဘူး။ ရှင်ဘာလို့ ကျွန်မကို ရွေးတာလဲ။ ဘာလို့လဲ။ ရှင်ဇာတ်လမ်းကို ဆုံးအောင် နားမထောင်ပေးရင် သူများတွေကို ဒီအကြောင်း ပြောလိုက်မယ်ဆိုပြီး အကြပ်ကိုင်မလို့လား။ ရှင်ရဲ့ လုပ်ကြံဇာတ်လမ်းကို

အမှန်တွေပါ ဆိုပြီးတော့ ကျွန်မကို လိမ်ညာရေးခိုင်းမလို့လား။ အဲဒါဆိုရင်တော့ ဆောရီးပဲ။ ကျွန်မအကြောင်း လူတကာကို ပြောပြချင်လည်း ပြောပြလိုက်။ ဂရုမစိုက်ဘူး”

“ကျွန်တော် အဲဒီလို အကြပ်မကိုင်ပါဘူး။ မလုပ်ပါဘူး။ စိတ်ချပါ”

“ဒါဆို ဘာလို့ ကျွန်မအတိတ်ကို ပြန်ဖော်တာလဲ။ ဘာအတွက်လဲ”

“ဒါနဲ့ စကားဝါဇာတ်လမ်းပြန်ဆက်ရအောင်။ စောစောက ပြောနေတာ ဘယ်ရောက်သွားသလဲဗျ”.. မင်းခန့်ထူးက စကားလမ်းကြောင်းကို သိသိသာသာကြီး လွှဲချလိုက်တယ်။

သူဇာလွင် လက်လျှော့လိုက်တယ်။ သက်ပြင်း အရှည်ကြီး ချတယ်။ ပျက်ယွင်းနေတဲ့ ကိုယ်နေကိုယ်ဟန်နဲ့ မျက်နှာထားကို ပြန်ပြင်တယ်။ ဒီအရာဟာ ဒီလို ဖုံးဖိထားလို့ မရနိုင်တဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်တစ်ခုဆိုတာ သူဇာလွင် သိပြီးသားပါ။ ဒါပေမယ့် ရေလိုက်ငါးလိုက် နေရင်းနဲ့ အဖြစ်မှန်ကို မေ့ပျောက်သွားခဲ့တာတော့ မတတ်နိုင်ဘူးလေ။ ဟိုး လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ့်ငါးနှစ်... သူဇာလွင် အသက် ၂၀ မပြည့်ခင်တုန်းက ပါးစပ်က လွှတ်ခနဲ ထွက်သွားခဲ့တဲ့ အလိမ်အညာတစ်ခုဟာ.. မထင်မှတ်ဘဲ အခုအချိန်ထိ အနည်ထိုင် တည်မြဲသွားခဲ့တာ။ မိဘတွေက နယ်မှာ.. ဆိုပြီး ပြောရင်း ပြောရင်းနဲ့ သူဇာလွင်စိတ်ထဲမှာ ဟိုးအဝေးတစ်နေရာမှာများ သူ့မိဘတွေ ရှိနေသေးလားဆိုပြီး ယုံချင်လာခဲ့တာ..။ အခု.. သူနဲ့ တစ်ရက်တောင်ပြည့်အောင် မသိရသေးတဲ့ လူစိမ်းတစ်ယောက်က သူဇာလွင်ရဲ့ အထိမခံနိုင်တဲ့ အနာကို တုတ်နဲ့ လာဆွနေတယ်။ အခုနေ ရုံးကလူတွေ ဒီအကြောင်းကို သိသွားရင် သူဇာလွင်ကို ဘာပြောကြမလဲ။ အမှန်တရားကို ရေဆုံးမြေဆုံး လိုက်တတ်တဲ့ ဒေါ်သူဇာလွင်တစ်ယောက်.. ဒီမုသားကြီးကို နှစ်ပေါင်းများစွာ အသက်ဆက်ထားခဲ့တာကို သိများသိသွားရင်..။ ကေသီမောင်လို မိန်းမမျိုးသာ ဒီသတင်းကို သိသွားရင်.. သွားပြီ။

“မမမေက ရှင့်ကို ခေါင်းမော့ခိုင်းတယ်။ ပြီးတော့ ဘာဆက်ဖြစ်သလဲ”.. သူဇာလွင် အာရုံတွေကို ပြန်စုစည်းပြီး ဖြေလိုက်တယ်။ ဒီဇာတ်လမ်း မြန်မြန် ပြီးပါစေတော့လို့ ဆုတောင်းရုံမှ တစ်ပါး အခြားနည်းလမ်း မရှိတော့ဘူး။

+++++

အခန်း (၁၆)

(က)

“နင့်ခေါင်းကို မော့ထားလိုက်။ မျက်စိတွေ မှိတ်ထား”.. မမမေက ပြောရင်း ကျွန်တော့်ရှေ့ကို ရောက်လာတယ်။

သူ့လက်ဖျံနှစ်ဖက်မှာ ထိုးထားတဲ့ ဆေးမင်ရုပ်တွေကို ပိုပြီး ပီပီသသ မြင်လာရပြီ။ ညာဘက်လက်ဖျံအစပ်ကနေ လက်မောင်းအောက် အင်္ကျီအခေါက်ထဲကို တိုးဝင်သွားတဲ့ နဂါးစိမ်းတစ်ကောင်။ နဂါးရဲ့ အကြေးခွံတွေက မီးရောင်အောက်မှာ တလက်လက်တောက်နေတဲ့အထိ ဆေးမင်ရုပ်ရဲ့ အရည်အသွေးက ပီပြင်တယ်။ ဘယ်ဘက်လက်မှာတော့ သံလျက်ကိုထမ်း၊ အတောင်တွေဖြန့်ကားထားတဲ့ ဂဠုန်ရုပ်။ အတောင်ပေါ်မှာ စာတမ်းမှုန်မှုန်တွေ ပွစိတက်နေအောင် ရေးထားတယ်။

“ဘာလုပ်မလို့လဲ.. ကျွန်တော် ဘာမှ မဖြစ်ဘူး”..ကျွန်တော် ကြောက်ကြောက်နဲ့ မြောင်ညာလိုက်တယ်။ ထိုင်ခုံပေါ်ကနေ ထပြေးမလို့ ပြင်တယ်။

မမမေရဲ့ ခြေဖနောင့်က ကျွန်တော့်ရင်ဘတ်ပေါ်ကို လွှားခနဲ ရောက်လာတယ်။ သူစီးထားတဲ့ ဖိနပ်နဲ့ ကျွန်တော့် ရင်ဘတ်ကို ဆောင့်နှင်းလိုက်တဲ့အတွက် ထိုင်ခုံ ကျောမီနဲ့ ကျွန်တော်နဲ့ တသားတည်း ဖြစ်သွားတယ်။ ပါးစပ်က ဟွတ်ဆိုပြီး အသံထွက်သွားတယ်။ မမမေက ကျွန်တော့်ကို အပေါ်ကနေ မိုးလိုက်တယ်။

မမမေရဲ့ လည်ပင်းမှာ ဆွဲထားတဲ့ ဆွဲကြိုးတစ်ခု..။ ဆွဲကြိုးရဲ့ ငွေရောင် လော့ကတ်သီးက ကျွန်တော့် မျက်နှာရှေ့မှာ ဝဲနေတယ်။

“မျက်စိမှိတ်ထား”.. မမမေက ပြောပြီးတာနဲ့ ကျွန်တော့် လည်ပင်းကို တံတောင်ဆစ်နဲ့ ဖိချလိုက်တယ်။ အသက်ရှူကြပ်သွားတဲ့အတွက် ကျွန်တော့်ခေါင်းက အလိုလို မော့သွားတယ်။ မမမေရဲ့ နောက်လက်တစ်ဖက်က ကျွန်တော့် မျက်လုံးပေါ်ကို ရောက်လာတယ်။ မျက်စိတွေကို သူ့လက်ဝါးနဲ့ အုပ်လိုက်တယ်။

“ဘာလုပ်တာလဲ..ဘာ”.. ကျွန်တော့်စကား တစ်ဝက်တစ်ပျက်မှာတင် ရပ်သွားတယ်။ ရင်ဘတ်ထဲမှာ ပူခနဲ ဖြစ်သွားတဲ့ ခံစားချက်။ လည်ချောင်းထဲက တစ်ခုခု တိုးထွက်လာတဲ့ ခံစားချက်။ ပါးစပ်ထဲမှာ ပြည့်တက်လာတဲ့ ခါးသက်သက် အရည်တွေ။ အဲဒီအရည်တွေရဲ့ နောက်မှာ လုံးထွေးပြီးလိုက်လာတဲ့ အရာတွေ..။

မမမေက ပါးစပ်ကနေ တတွတ်တွတ် ရွတ်တယ်။ ကျွန်တော် နားမလည်တဲ့ ဘာသာစကားတစ်ခု။ တစ်ခါမှ မကြားဖူးတဲ့ စကားလုံးတွေ။

ကျွန်တော့် ပါးစပ်ထဲမှာ ပြည့်လျှံလာတဲ့ အရည်ခါးခါးပစ်ပစ်တွေ အပြင်ကို ပန်းထွက်ကုန်တယ်။ ကျွန်တော့် တစ်ကိုယ်လုံး ပူကျစ်လာတယ်။ တဆတ်ဆတ် ခါလာတယ်။ မျက်လုံးပေါ်ကို ဖိထားတဲ့ လက်ဝါးကို ကျွန်တော် ဆွဲဖယ်ဖို့ ကြိုးစားတယ်။ မမမေရဲ့ လက်ဖဝါးက သံမဏိပြုတ်တူတစ်ချောင်းလို မြမြနေတယ်။ လက်ချောင်းတွေကို ဆွဲဖယ်ဖို့ ကျွန်တော် ကြိုးစားတယ်။ အားကုန်သုံးပြီး ဆွဲဖြဲလိုက်တော့ ကျွန်တော့်

မျက်လုံးတွေကို ကာထားတဲ့ မမမေရဲ့ လက်ချောင်းတွေ နည်းနည်းလေး ဟ သွားတယ်။
လက်ချောင်းတွေကြားနေ.. သူ့မျက်နှာကို ကျွန်တော် မြင်ရပြီ။

ညဉ့်နက်သန်းခေါင်လို နက်မှောင်နေတဲ့ မမမေရဲ့ မျက်လုံးတွေ။

အဖြူရောင် တစ်စွန်းတစ်စမှ မကျန်တော့ဘဲ မျက်သားရော မျက်ဆံရော.. အကုန်လုံး
မည်းနက်ပြောင်လက်နေတယ်။

တတလက်လက်ပြောင်နေတဲ့ မမမေရဲ့ မျက်သားအနက်တွေပေါ်မှာ ကျွန်တော် ကိုယ့်မျက်နှာကိုယ်
ပြန်မြင်နေရတယ်။

ကျွန်တော် အကျယ်ကြီး အော်လိုက်မိတယ်။ ပါးစပ်ထဲက အရှိန်နဲ့ ထွက်လာတဲ့ အရည်တွေနဲ့အတူ ကျွန်တော့်
အော်သံက ဗလုံးဗထွေးနဲ့ ပျောက်ကွယ်သွားတယ်။ ကျွန်တော် ထပ်အော်မလို့ ကြိုးစားတယ်။ ပါးစပ်ကို
ဟတယ်။ မမမေက လည်ပင်းကို ဖိထားတဲ့ တံတောင်ဆစ်အားကို တစ်ဆင့် ထပ်တိုးလိုက်တယ်။ ကျွန်တော်
မိုက်ခနဲ မူးသွားတယ်။ ရင်ဘတ်ထဲကနေ စိတ်ဆိုးတကြီးထွက်လာတဲ့ တစ်စုံတစ်ရာ..။

ကျွန်တော့် ပါးစပ်ထဲက တဝှမ်းဝှမ်း တိုးထွက်လာတဲ့ မည်းမည်းအမျှင်တွေ။

(ခ)

ကျွန်တော် ထိုင်ခုံမှာ ပက်လက်လန်ရင်း အသက်ကို မနည်း ဝအောင် ရှူနေရတယ်။ အာခေါင်ထဲမှာ
ကျန်နေသေးတဲ့ မည်းမည်း အရည်တွေ၊ အမျှင်တွေကို ကြောက်လန့်တကြား လက်ချောင်းနဲ့ နှိုက်ထုတ်တယ်။

“အကုန်လုံးတော့ ထွက်မှာ မဟုတ်ဘူး။ နင့်ကိုယ်ထဲမှာ ကျန်နေသေးတယ်”.. မမမေက လေသံအေးအေးနဲ့
ပြောတယ်။

ကျွန်တော် မတ်တပ်ထရပ်လိုက်တယ်။ မမမေ ဆီကနေ ဝေးအောင် ခြေလှမ်းကို ဆုတ်လိုက်တယ်။

“ခင်ဗျား.. ခင်ဗျား မျက်လုံးတွေ”..

မမမေက သူ့လက်မှာ ပေနေတဲ့ အမျှင်တွေကို ခါချတယ်။ မည်းမည်းအမျှင်တွေက သက်ရှိသတ္တဝါတွေလို
တတွန့်တွန့်နဲ့ လူးလိမ့်ပြီး ကြမ်းကြားထဲကို ဝင်သွားကြတယ်။

“မျက်စိမှိတ်ထားလို့ ငါပြောတာ နင် နားမှမထောင်ဘဲ”.. မမမေက သူ့ရဲ့ မျက်လုံးနက်ကြီးတွေနဲ့ ကျွန်တော့်ကို စိုက်ကြည့်ရင်း ပြောတယ်။

“ခင်ဗျား ခင်ဗျားလည်း လူမဟုတ်ဘူး.. ခင်ဗျား ဘာလဲ”.. ကျွန်တော် နောက်ကို တစ်လှမ်းထပ်ဆုတ်ရင်း မေးတယ်။

မမမေက မျက်လုံးတွေကို ဖျတ်ခနဲ မှိတ်လိုက်တယ်။ အင်္ကျီလက်တွေကို ပြန်ဆွဲချတယ်။ မျက်လုံးတွေကို ပြန်ဖွင့်တယ်။ သာမန် လူမျက်လုံးစူးစူးရှရှ တစ်စုံ.. ပြန်ရောက်လာတယ်။

“ထိုင်ခုံမှာ ပြန်ထိုင်လိုက် မင်းခန့်ထူး။ ငါနင့်ကို မေးစရာတွေ ရှိတယ်”.. အင်္ကျီအပြင်ဘက်မှာ ထွက်ကျနေတဲ့ ဆွဲကြိုးကို အထဲပြန်ထည့်ရင်း မမမေက ပြောတယ်။

(ဂ)

မမမေ ဘာဆေးတွေ တိုက်ထားသလဲ မသိ.. နယ်လီက အားရပါးရ အိပ်ပျော်နေတာ ဟောက်သံတွေတောင် ထွက်နေတယ်။

ဘယ်နှနာရီ ထိုးပြီလဲ ကျွန်တော် မသိဘူး။ အပြင်က အမှောင်ကို ကြည့်ရတာတော့ မိုးလင်းဖို့ သိပ်မလိုတော့ဘူး။ အိပ်ခန်းထဲက အလောင်းတွေ.. ဘာတွေ ဖြစ်ပျက်နေကြပြီလဲ..။ နောက်ဖေး ရေကန်နားမှာ ရှိနေမယ့် ယမင်းရဲ့ အလောင်းရော.. ရှိသေးသလား။ သွားကြည့်ချင်ပေမယ့် ကျွန်တော့်ရဲ့ မရှိမဲ့ ရှိမဲ့ သတ္တိသွေးက အခွင့်အရေးမပေးဘူး။ ဒီအိမ်ကနေ အဝေးဆုံးကို ထွက်ပြေးသွားချင်နေပြီ..။ ဒါပေမယ့် အဲဒီလို ထွက်ပြေးလိုက်လို့ ပြီးမှာ မဟုတ်ဘူး ဆိုတာကိုလည်း စိတ်ထဲမှာ အလိုလိုသိနေပြန်တယ်။

မမမေက စားပွဲပေါ်မှာ ဘေးတစောင်းထိုင်တယ်။ လက်နှစ်ဖက်ကို အပေါ်ကိုမြှောက်ပြီး လက်ချောင်းခြင်းယှက်၊ တဖြောက်ဖြောက် ချိုးတယ်။ လက်တွေကို ချိုးလို့ အားရသွားတော့ ခေါင်းကို အပေါ်အောက် လက်နှစ်ဖက်နဲ့ စုံကိုင် ဘယ်ဘက်ကို တစ်ချက်၊ ညာဘက်ကို တစ်ချက် ဆတ်ခနဲ ဆတ်ခနဲ ချိုးပြန်တယ်။ သတ္တိခဲ ကျွန်တော်ကတော့ ထိုင်ခုံမှာ ဖင်ထိရုံကလေးထိုင်ပြီး လက်သီးတွေကို ဆုပ်ထားတယ်။ အခန့်မသင့်ရင် ထွက်ပြေးလို့ ရအောင် အသင့်ပြင်ထားတယ် ဆိုပါတော့။

မမမေက ကျွန်တော့်ကို ကြည့်တယ်။ သူ့အကြည့်တွေက ကျွန်တော့် တစ်ကိုယ်လုံးကို သိမ်းကြိုးသယ်သွားပြီး တွင်းနက်တစ်ခုထဲ ပစ်ချတော့မလိုမျိုး.. နက်ရှိုင်းလွန်းနေတယ်။

“ဘာလဲ ခင်ဗျားက ပယောဂဆရာမလား။ အကြားအမြင်ရနေတာလား။ ထွက်ရပ်ပေါက်လား”.. ကျွန်တော် မအောင့်နိုင်တော့ဘဲ မေးလိုက်တယ်။

မမမေက သဘောကျသွားသလို ရယ်တယ်။ မျက်နှာက ရယ်နေပေမယ့် သူ့မျက်လုံးတွေကတော့ စိန်တုံးစိန်ခဲတွေလို မာကျောနေတုန်းပဲ။

“ပယောဂဆရာမတဲ့ ဟားဟား.. မဆိုးဘူး အဲဒီနာမည်”.. မမမေက မျက်နှာကို ပြန်တည်ရင်း ပြောတယ်။

“ဒါဆိုဘာလဲ။ ခင်ဗျားက မကောင်းဆိုးဝါးတွေကို လိုက်သတ်တဲ့သူလား”.. ကျွန်တော် မေးလိုက်တယ်။ ကျွန်တော့် မျက်လုံးတွေက သူ့ဘေးမှာ ချထားတဲ့ ဓားရှည်ဆီမှာ။ လူတစ်ယောက်ကို တစ်ချက်တည်းနဲ့ နှစ်ပိုင်းပြတ်သွားအောင် ခုတ်ဖို့ဆိုတာ ဘယ်လို အင်အားမျိုးလဲ။

“ဟုတ်တယ်”..မမမေက ခပ်ပြတ်ပြတ်ပဲ ပြန်ဖြေတယ်။

“သတ်ပြီး ဘာလုပ်တာလဲ။ ခင်ဗျားကို ဘယ်သူက ပိုက်ဆံပေးပြီး ငှားတာလဲ”.. ကျွန်တော် မေးလိုက်တယ်။

မမမေက နှာခေါင်း ရှုံ့တယ်။

“ပိုက်ဆံ.. ပိုက်ဆံကို ငါက ဘာလုပ်ရမှာလဲ”

“ပိုက်ဆံရှိရင် လုပ်ချင်တာ လုပ်လို့ ရတာပေါ့ဗျ”.. ကျွန်တော် အမြင်ကတ်ကတ်နဲ့ ပြောလိုက်တယ်။

“အဲဒီ ပိုက်ဆံတွေက ဒီခြံထဲက မကောင်းဆိုးဝါးကို နှင်ထုတ်လို့ ရသလား”.. မမမေက ပြန်မေးတယ်။..“ငါ ဒီအလုပ်ကို လုပ်နေတာ ဘာကိုမှ လိုချင်လို့ လုပ်နေတာမဟုတ်ဘူး။ မဖြစ်မနေ လုပ်ဖို့ လိုလို့”

“စောစောက ခင်ဗျား မျက်လုံးတွေက ဘာဖြစ်သွားတာလဲ။ ပြီးတော့ ကျွန်တော့် ကိုယ်ထဲက အမျှင်တွေကို ဘယ်လို ဆွဲထုတ်လိုက်တာလဲ။ ဘာလဲ ခင်ဗျားမှာ တန်ခိုးရှိတာလား”.. ကျွန်တော် မေးလိုက်တယ်။ ကျွန်တော့်စိတ်က ဘယ်အရာကိုမဆို ယုံကြည်လက်ခံဖို့ အသင့်ဖြစ်နေပြီလေ။ အခုနေ မမမေ လေထဲမှာ ထပြီး ပျံပြမယ်ဆိုရင်တောင် ကျွန်တော် မအံ့သြနိုင်တော့ဘူး။

“မကောင်းဆိုးဝါး..ဆိုတာ တကယ်ရှိတယ်.. အဲဒါကို နှင်ယုံပြီမဟုတ်လား”.. မမမေက မေးတယ်။

“မေးနေစရာ လိုသေးလားဗျ”.. ကျွန်တော် ပြန်ပြောလိုက်တယ်။

“ဒါဆိုရင် ဒီဘက်မှာ မကောင်းဆိုးဝါးတွေ ရှိသလို.. ဟိုဘက်ခြမ်းမှာလည်း သူတို့နဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက် တစ်စုံတစ်ရာတော့ ရှိရမယ် မဟုတ်လား။ ငါက အဲဒီဘက်ခြမ်းကလူ.. အဲဒီလိုပဲ မှတ်ထားလိုက်”

“ဟိုဘက်ခြမ်းဆိုတာက ဘာလဲ။ နတ်သားတွေ နတ်သမီးတွေလား”.. ကျွန်တော် မေးလိုက်တယ်။

“ဟားဟား.. မဟုတ်ပါဘူး”..မမမေက ပခုံးတွန့်ရင်းပြန်ဖြေတယ်။ “မကောင်းဆိုးဝါးတွေရဲ့ဆန့်ကျင်ဘက်ဆိုတော့ ကောင်းတဲ့ အရာတစ်ခုခုပေါ့..”

“ခင်ဗျားက ဘာလဲ.. အဲဒီဘက်ခြမ်းက ဆိုတော့ လူမဟုတ်ဘူးလား။ ကောင်းကင်ဘုံက ဆင်းလာတာလား။ နတ်ပြည်ကလား။ ဘာတွေလဲ။ခင်ဗျားလို လူ ဘယ်နှယောက်လောက် ရှိသလဲ။ ခင်ဗျား တစ်ယောက်တည်းလား။ ခင်ဗျား မျက်လုံးတွေ ဂေါ်လီလုံးလို မည်းကုန်တာကရော ဘာကြီးလဲ။ အဲဒီ မျက်လုံးမည်းမည်းကြီးနဲ့.. နတ်သမီးတွေ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ခင်ဗျားကိုလည်း သရဲပူးသွားတာလား”

“မင်းခန့်ထူး နင် ပေါ့ပျက်ပျက်တွေ လျှောက်ပြောမနေနဲ့စမ်း”.. မမမေက ကျွန်တော့်ကို ငေါက်တယ်။

“မသိဘူးဗျာ။ ပြောမှာပဲ”.. ကျွန်တော် စိတ်တိုတိုနဲ့ ပြန်အော်လိုက်တယ်။ “ဒီ နှစ်ရက် သုံးရက်အတွင်းမှာ ကျွန်တော် ကြုံခဲ့ရတာတွေကို ခင်ဗျားသိသလား။ ဘယ်လောက်ဆိုးသလဲ နားလည်သလား။ ရူးမသွားအောင် မနည်း ထိန်းထားရတာဗျာ။ အခု ခင်ဗျားပါ ရောက်လာတော့ ကျွန်တော့်ခေါင်းထဲမှာ ဦးနှောက်က ကြက်ဥကြော်သလို ပွက်ပွက်ဆူနေပြီ”

“ထပ်သောက်မလား”.. မမမေက သူ့အိတ်ကပ်ထဲက ပုလင်းသေးသေးလေးကို ထုတ်ပြတယ်။

“အာ..တော်ပြီ မသောက်ဘူး။ ဘာအရည်တွေမှန်းမသိတာ မသောက်ရဲဘူး။ ရတယ် ကျွန်တော့်ဘာသာကျွန်တော် ထိန်းမယ်”..ကျွန်တော် ပြောလိုက်တယ်။

“ဒီမှာ။ ငါလည်း နင့်လိုပဲ ထမင်းစားပြီး ကြီးလာတဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲ။ ငါ့ကိုယ်ထဲမှာ စီးနေတဲ့ သွေးကလည်း လူသားစင်စစ်တစ်ယောက်ရဲ့သွေးတွေပဲ။ ဒါပေမယ့် ငါ့ပခုံးပေါ်မှာ ထမ်းထားရတဲ့ တာဝန်တစ်ခုရှိနေတယ်။ အဲဒီ တာဝန်ကြောင့် ငါ ဒီနေရာကို ရောက်လာတာ။ ဒီလောက်သိရရင် လုံလောက်ပြီလား”..မမမေက ပြောတယ်။

“ဘယ်သူက ခင်ဗျားကို တာဝန်ပေးလိုက်တာလဲ”

မမမေက ကျွန်တော့် အမေးကို မဖြေဘဲ ခေါင်းကို နောက်လှန်ချရင်း အတော်ကြာကြာ တွေဝေသွားတယ်။ သူ့မျက်လုံးတွေက မျက်နှာကြက်ကို ဖောက်ထွင်းပြီး ဟိုးအပေါ်ကို မော့ကြည့်တယ်။

“တာဝန်လို့ပြောရမှာထက်.. ကျိန်စာတစ်ခုလို့ ပြောရင် ပိုမှန်မယ်။ ထားပါတော့။ ငါ့အကြောင်းတွေ နင့်ကို ပြောပြလို့ ဘာမှ မထူးဘူး မင်းခန့်ထူး။ နင့်အကြောင်းတွေ ငါသိရဖို့က ပိုအရေးကြီးတယ်။ နင့်အဖေနဲ့ နင်နဲ့ ဘာတွေ ပြောခဲ့သလဲ။ သူမသေခင်မှာ နင့်ကို ဘာမှာခဲ့သလဲ။ အဲဒါကို ငါသိချင်တယ်”.. မမမေက မေးတယ်။

“ကျွန်တော်နဲ့ ကျွန်တော့်အဖေနဲ့ စကားတောင် သေချာ မပြောဖြစ်ဘူး။ တစ်သက်လုံးပဲ။ သူလည်း သူ့အလုပ်နဲ့ သူ့ရှုပ်နေတယ်။ ကျွန်တော်ကလည်း သူ့ပိုက်ဆံတွေကို သုံးဖြုန်းပေးနေရတာနဲ့ မအားဘူး”.. ကျွန်တော် ပြောရင်းနဲ့ ဘောင်းဘီအိတ်ထဲက စာကို သတိရသွားတယ်။ “နေဦး။ ဒီမှာ စာတစ်စောင်တော့ ပေးခဲ့တယ်။ ခင်ဗျားဖတ်ကြည့်လိုက်”.. စာရွက်ခေါက်ကို ဆွဲထုတ်ပြီး မမမေ လက်ထဲကို ထည့်ပေးလိုက်တယ်။

(ဃ)

မမမေက စာကို သေသေချာချာ အချိန်ယူပြီး ဖတ်နေတယ်။ ကျွန်တော်လည်း ဘာလုပ်ရမှန်းမသိတာနဲ့ သူ့ကိုကြည့်လိုက် သူ့ဘေးမှာ ချထားတဲ့ ဓားကိုကြည့်လိုက် လုပ်နေမိတယ်။ ဂျင်းဘောင်းဘီ၊ ဂျင်းဂျက်ကတ် ဝတ်ထားပေမယ့် မမမေရဲ့ ကျစ်လစ်တဲ့ ကိုယ်ခန္ဓာကောက်ကြောင်းက မီးရောင်အောက်မှာ သိသိသာသာ ထင်ပေါ်နေတယ်။ စာကို ငုံ့ပြီးဖတ်နေတဲ့အတွက် သူ့ခေါင်းက ဆံပင် တစ်ချောင်းနှစ်ချောင်း နှဖူးပေါ်ကို ဝဲကျနေတယ်။ နှာတံ ပေါ်ပေါ်။ မေးရိုးပြတ်ပြတ်။ ဘာမှ ဆိုးမထားတဲ့ နှုတ်ခမ်း တစ်စုံ။ ယမင်းတို့ နယ်လီတို့လို ရုပ်ချောတဲ့ မျက်နှာမျိုးတော့ မဟုတ်။ ဒါပေမယ့် ကြည့်ရင်း ကြည့်ရင်း အပြစ်ရှာ မရတော့တဲ့ မျက်နှာမျိုး..။

မမမေက ခေါင်းမော့လာတယ်။ စာရွက်ကို ကျွန်တော့်ဆီ ပြန်ပေးတယ်။

“ဒီမြေရဲ့ သတ္တဝါက ဒီလောက်ကြီး ဆိုးလှတဲ့ အထဲမှာ မပါဘူး”..မမမေက ပြောတယ်။

“ဘယ်လိုဗျ။ ဘယ်လို.. ဒီလောက်ကြီး မဆိုးဘူး ဟုတ်လား။ ကျွန်တော့် သူငယ်ချင်း ၆ ယောက်မှာ ၅ ယောက် သေပြီ။ ဒါမတိုင်ခင်ကလည်း ဘယ်နှယောက် သေပြီးပြီလဲ မသိဘူး”..ကျွန်တော် စားပွဲကို လက်နဲ့ ဒုန်းခနဲ ရိုက်ရင်း ပြောလိုက်တယ်။

“နင် သေချာ ခေါင်းအေးအေးထားပြီး စဉ်းစားကြည့်စမ်း။ ဒီမကောင်းဆိုးဝါးက နင်ထင်သလောက် မဟုတ်ဘူး”.. မမမေက ပြောတယ်။

“မျက်နှာကြက်မှာလေးဘက်ထောက်ကြီး ကပ်နေနိုင်တာ၊ ပါးစပ်ကို တစ်ပေလောက်ကျယ်အောင် ဟ နိုင်တာ၊ လူတစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက်ကို ဝင်ပူးနိုင်တာ.. ဒါကလွဲရင် သိပ်မဆိုးပါဘူးလို့ ပြောချင်တာလား။ ခင်ဗျား ရူးနေသလား”

“လူဆိုတဲ့ အမျိုးကိုက သဘာဝလွန် ဖြစ်ရပ်တစ်ခုခု တွေ့ပြီဆိုတာနဲ့ သေးထွက်အောင် ကြောက်ချင်နေကြတာ။ ဘာရယ်ညာရယ် မစဉ်းစား ချင်တော့ဘူးလေ။ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား။ မျက်နှာကြက်မှာ လေးဘက်ထောက်နေတော့ ဘာဖြစ်သလဲ.. ကြမ်းပြင်မှာ လေးဘက်သွားနေသလဲ ဘာဖြစ်သလဲ.. ဓားနဲ့ခုတ်လို့ သေရင်.. ပြီးတာပဲ။ ပြီးတော့ ဒီသတ္တဝါက ကပ်ပါးကောင် အဆင့်ပဲ ရှိတယ်။ ဘာမှ မဟုတ်ဘူး”..မမမေက ပြောတယ်။ “ပြီးတော့ ဟိုလူတွေက နင်တို့ကို ကြိုးတုပ်ပြီး ထားခဲ့တာ ဘာဖြစ်လို့လဲ။ နင်စဉ်းစားကြည့်စမ်း။ ဘာလို့ နင်တို့ကို ကြိုးတုပ်သလဲ။ ရှင်းနေတာပဲ.. ကြိုးတုပ်မထားရင် အဲဒီ အကောင်ကို ပြန်တိုက်ခိုက်လို့ ရနေလို့ပေါ့”

ဒုတိယညတုန်းက ယမင်းမျက်နှာနဲ့ သတ္တဝါကို ကျွန်တော် ပြန်မြင်ယောင်မိသွားတယ်။ ကျွန်တော့်လက်ချက်နဲ့ ခေါင်းပြတ်သွားတဲ့ ယမင်း..။ မဟုတ်ဘူး.. ယမင်း မဟုတ်ပါဘူး.. ယမင်းမျက်နှာနဲ့ မကောင်းဆိုးဝါးပါ။

“ကပ်ပါးကောင်ဆိုတာ ဘာလဲ”

“သူများရဲ့ ကိုယ်ခန္ဓာထဲမှာ ဝင်နေ၊ အဲဒီ ကိုယ်ခန္ဓာထဲမှာ ရှိတာတွေကို စုပ်ယူ စားသောက်၊ ပြီးရင် နောက်တစ်နေရာ ထပ်ရှာ..။ ဒါပါပဲ။ ငါ့သက်တမ်း တလျှောက်မှာ ဒီထက် ဆိုးတဲ့ မကောင်းဆိုးဝါးတွေ အများကြီး ကြုံပြီးပြီ။ ဒီစကားဝါကောင်က ဘာမှကို မဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမယ့်.. ဘာမှ မဟုတ်ခဲ့ဘူး..လို့ ပြောရင် ပိုမှန်မယ်။ နင့်အဖေလို လူတွေကြောင့် ဒီအကောင်က ဆိုးသထက် ဆိုးလာတာ”

“ဘယ်လို..”

“ဒီစကားဝါမြေကို ငါတို့ စောင့်ကြည့်နေတာ ကြာပြီ။ အမြန်လမ်း ဆက်မဖောက်ဘဲ ဟိုဘက်ကို ချိုးသွားကတည်းက ငါတို့ စိတ်ထဲ မသင်္ကာဖြစ်နေတာ။ ငါ့အထင်ပြောရရင်တော့ အဲဒီတုန်းက နင့်အဖေနဲ့ ဒီမကောင်းဆိုးဝါးနဲ့ ထိပ်တိုက် တိုးတယ်။ ဒီကောင်က နင့်အဖေကို တစ်ခုခု ပေးပြီး ပြေးယောင်းလိုက်လိမ့်မယ်။ ဒီလိုနဲ့ နင့်အဖေနဲ့ ဦးသိန်းနဲ့ ပေါင်းပြီး ဒီစကားဝါမြေက ဒီမကောင်းဆိုးဝါးကို အစာတွေကျွေး.. စင်ပေါ်တင် ကိုးကွယ်ထားပါလိမ့်မယ်။ ဒီမကောင်းဆိုးဝါးက သူ့အတွက် ခိုင်းစရာ ရအောင် ဆိုပြီး လူတစ်ယောက် နှစ်ယောက်ကို အသက်ရှည်အောင် လုပ်ပေးမယ်။ အဲဒါကို မက်ပြီး လူတွေက ဒီအကောင်ကို ပူဇော် ပသကြ။ ဒီလိုနဲ့ ဒီကောင်က ဆိုးသထက် ဆိုးလာတာ။ ငါတို့ သိထားသလောက်တော့ ဒီသတ္တဝါက သုံးလေးနှစ်နေမှ

လူတစ်ယောက်လောက် စားတာ.. အခု နှစ်ရက်အတွင်းမှာ လူ ၅ ယောက် စားပြီးပြီဆိုတော့ ထိန်းမနိုင် သိမ်းမရတွေ ဖြစ်နေလောက်ပြီ”

“ငါတို့..ဆိုတော့ ခင်ဗျားတစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ဘူးပေါ့။ ပြီးတော့ အမြန်လမ်းဖောက်တုန်းကဆိုရင် ၁၉၇၀ ဝန်းကျင် မဟုတ်လား။ ဒါဆို ခင်ဗျား ငယ်ငယ်လေးပဲ ရှိဦးမှာ ကျွန်တော်ဆို မွေးတောင် မမွေးသေးဘူး။ ဘယ်လို စောင့်ကြည့်မှာလဲ”.. ကျွန်တော် နှစ်တွေလတွေကို စိတ်တွက်တွက်ကြည့်ရင်း မေးလိုက်တယ်။

“အဲဒီတုန်းက ငါ့မိဘတွေ ရှိသေးတယ်လေ။ သူတို့က စောင့်ကြည့်နေခဲ့တာပေါ့။ အခုတော့ ငါတစ်ယောက်တည်း”..မမမေက ပြန်ဖြေတယ်။

“ဘာကြီးလဲ။ ခင်ဗျားတို့ အလုပ်က မျိုးရိုးစဉ်ဆက် အလုပ်လား”

“ဆိုပါတော့”... မမမေက ပြောရင်းနဲ့ ရင်ဘတ်ထဲက လော့ကတ်သီးကို ပြန်ထုတ်ကြည့်တယ်။ ငွေရောင်လော့ကတ်သီးကို လက်နဲ့ ခပ်ဖွဖွ ပွတ်တယ်။

“ဘာလို့ ခင်ဗျားက အခုမှ ရောက်လာတာလဲ”..ကျွန်တော် အပြစ်တင်ချင်တဲ့ လေသံနဲ့ မေးလိုက်တယ်။

“ငါရောက်နေတာ နှစ်ရက်ရှိပြီ”

“ဟာ..ဒါဆို ခင်ဗျား ဟိုတစ်နေ့ညက ဘာလို့ ကျွန်တော်တို့ကို လာမကယ်တာလဲ”.. ကျွန်တော် ဒေါသစိတ်နဲ့ အော်မိသွားတယ်။

“ဘာကို လာကယ်ရမှာလဲ”..မမမေက နားမလည်သလို မေးတယ်။

“ဒီအိမ်ကို ရောက်ပြီး နောက်တစ်နေ့ညကတည်းက ကျွန်တော့် သူငယ်ချင်း ယမင်းကို ဝင်ပူးပြီး.. ယမင်း သေသွားတယ်”.. ကျွန်တော် ပြောလိုက်တယ်။ တကယ်က ယမင်းကို ကျွန်တော် သတ်လိုက်တယ်လို့ ပြောရမှာ..။ ဒါပေမယ့် ပြောမထွက်ဘူး။

“တစ်ခုခုတော့ မှားနေပြီ”.. မမမေက ပြောတယ်။ “ဒီညမှ ဒီမကောင်းဆိုးဝါးနဲ့ နင်နဲ့ စတွေ့တာ မဟုတ်ဘူးလား။ သူ့တပည့်တပန်းတွေ ပင့်ခေါ်လိုက်လို့ ဟိုကောင်က ရောက်ချလာတာလေ။ ငါက ဦးသိန်းတို့အိမ်ကို စောင့်ကြည့်နေတာ။ သူနဲ့ သူ့မိန်းမနဲ့ ဟိုဗလကောင်းကောင်း တစ်ကောင်နဲ့.. ထွက်သွားတာ တွေ့လိုက်တာနဲ့ ငါ နောက်ကနေ လိုက်လာတာပဲ”

“မဟုတ်ဘူး”.. ကျွန်တော် ဖြေလိုက်တယ်။

“တစ်ခုခုတော့ မှားနေပြီ”.. မမမေက မျက်မှောင်ကြုတ်ရင်း ပြောတယ်။ “နင်ဘာလုပ်လိုက်သလဲ။ နင်တစ်ခုခု လုပ်လိုက်လို့ ဒီကောင် သူ့ဘာသာသူ ရောက်လာတာ”

“ဘာလုပ်ရမှာလဲ။ ဘာမှမလုပ်ဘူး။ ရောက်ကတည်းက သောက်စားပြီး မူးနေတာပဲ ရှိတယ်”

“နေဦး.. ငါမေးစရာ တစ်ခုကျန်သေးတယ်။ နင်ဘာလို့ ဒီကို ရောက်လာတာလဲ”.. မမမေက မေးတယ်။

“ဒီလိုနေရာကို နင်ဘယ်လို ရောက်လာတာလဲ။ အဲဒါကို ငါ အရင်မေးဖို့ မေ့နေတယ်”

“ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောရရင်တော့ အဖေ့ကို အရှုံ့တိုက်ချင်လို့ ရောက်လာတာ”.. ကျွန်တော် နောင်တသံနဲ့ ဖြေလိုက်တယ်။ “ဒီအိမ်ကို မီးရှို့ပစ်မလို့ ရောက်လာတာ”

“အင်း.. ရှင်းသွားပြီ”.. မမမေက ခေါင်းတညိတ်ညိတ်လုပ်ရင်း ပြောတယ်။ “နင့်စိတ်ထဲမှာကိုက ဒီနေရာကို ဖျက်ဆီးပစ်ဖို့ စိတ်ရှိနေတာကိုး။ ဒါကြောင့် ဒီကောင်က စိတ်ဆိုးပြီး သူ့ဘာသာသူ ထွက်လာတာ”

ကျွန်တော် ကြောင်အအ ဖြစ်သွားတယ်။ ဒါဆို ကျွန်တော့် အပြစ်ပေါ့..။ ကျွန်တော့်ကြောင့် ယမင်း သေသွားတာပေါ့။

“နင့်ကိုယ်နင် အပြစ်မတင်ပါနဲ့။ ဒါမျိုးက ကြိုသိနိုင်တဲ့ ကိစ္စမှ မဟုတ်တာ”..မမမေက လေသံအေးအေးနဲ့ ပြောတယ်။

“ကျွန်တော့်ကြောင့်..ဖြစ်တာ။ ကျွန်တော့်ကြောင့်..”

“ဒီလို ကိစ္စမျိုးမှာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဘယ်တော့မှ အပြစ်မတင်နဲ့ မင်းခန့်ထူး။ ငါလည်း အချိန်မီရောက်လာတာတောင် နင့်သူငယ်ချင်းတွေကို မကယ်လိုက်နိုင်ဘူး မဟုတ်လား။ နင်နဲ့ ဒီကောင်မလေး နှစ်ယောက်ကိုပဲ ကယ်လိုက်နိုင်တယ်။ ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ။ လုပ်စရာရှိတာ ဆက်လုပ်ရုံပဲ ရှိတယ်”

“ဘာဆက်လုပ်ရမှာလဲ”.. ကျွန်တော် ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျနေရင်း မေးလိုက်တယ်။

“ဒီသတ္တဝါကို အပြတ်ရှင်းဖို့ လိုတယ်”

“ခင်ဗျား ဓားနဲ့ ခုတ်လိုက်လို့ သေသွားပြီ မဟုတ်လား”.. ကျွန်တော် မေးလိုက်တယ်။

“အဲဒီလောက် ဘယ်လွယ်ပါ့မလဲ။ ကြောက်ပြီး ခဏပုန်းသွားတာ.. ညဉ့်နက်ရင် ပြန်ရောက်လာဦးမှာ။ ဒီတစ်ခါ ပြန်လာရင် အရင်ထက်တောင် ပိုဆိုးလိမ့်မယ်။ အစာလည်း ဝနေပြီ။ စိတ်တွေလည်း အရမ်းဆိုးနေပြီ။ ပြီးတော့ ငါရောက်နေတာကိုလည်း သိသွားပြီ။ ဒီည အသေ သောင်းကျန်းတော့မှာ”

“ဟာ.. ဒါဆို ကျွန်တော်တို့..”

“ဒီတော့ နင်..အခု ဘာလုပ်ရမလဲဆိုတာ ငါပြောမယ်။ ပြီးတော့မှ ညကျရင်..ဘာဆက်လုပ်မလဲဆိုတာ..”

“ဘာဗျ”.. ကျွန်တော် ထိုင်ခုံကနေ ခုန်ထလိုက်တယ်။.. “ညကျရင်.. ဟုတ်လား။ ခင်ဗျားဘာသာခင်ဗျား တစ်ယောက်တည်း ဆက်နေ။ ကျွန်တော်ကတော့ ပြန်ပြီ။ ကားထဲမှာ ဓာတ်ဆီမရှိရင်လည်း ရန်ကုန်အထိ ခြေလျှင်လျှောက်ပြန်မယ်။ နယ်လီနဲ့ ကျွန်တော်နဲ့ မိုးလင်းတာနဲ့ ပြန်ပြီ။ ခင်ဗျား ရှုံးနေလား။ ညအထိ ဘာလို့ ကျွန်တော်က စောင့်နေရမှာလဲ”

“နင်မရှိလို့ မဖြစ်ဘူး”..မမမေက ကျွန်တော့်ကို မော့ကြည့်ရင်း လေသံအေးအေးနဲ့ ဖြေတယ်။

“ဘာကိစ္စမဖြစ်ရမှာလဲ။ ကျွန်တော်က ဘာလုပ်ပေးရမှာလဲ။ ခင်ဗျားလို သူရဲကောင်းမကြီးလည်း မဟုတ်ဘူး။ ဓားသိုင်းလည်း မတတ်ဘူး။ ပယောဂဆရာလည်း မဟုတ်ဘူး။ ပြီးတော့ မကောင်းဆိုးဝါး ကိုက်လို့ မသေရင်တောင် လူသတ်ခံရပြီး သေမှာ။ ဦးသိန်းဆိုတဲ့လူက မနက်ကျရင် ပြန်လာပြီး ကျွန်တော့်ကို အရေခွံနွာမယ်တဲ့ ကြိမ်းသွားတယ်။ ခင်ဗျား သိသလား”

“ဘာလို့ အရေခွံနွာမှာလဲ”..မမမေက ကျွန်တော့်ကို မေးတယ်။ လူတစ်ယောက်လုံး အသတ်ခံရမှာကို စိတ်မဝင်စားသလို.. လေသံနဲ့ မေးနေတာ။

“ဒီအိမ်ကို ကျွန်တော့်အဖေက သူ့ကို မပေးဘဲ ကျွန်တော့်ကို ပေးခဲ့လို့ .. အဲဒါ မကျေနပ်လို့တဲ့။ ပြီးတော့ ဦးသိန်းရဲ့ မိန်းမ မလှ ဆိုတာ ခင်ဗျားသိသလား။ အဲဒီမိန်းမက မကောင်းဆိုးဝါး ကိုက်လိုက်တာ အသက်မကြီးတော့ဘဲ ဦးသိန်းထက် အသက်ငယ်သွားတယ်ဆိုလား ဘာတွေမှန်းမသိဘူး”

“အင်း.. သူတို့လင်မယားက ဒီသတ္တဝါရဲ့ တပည့်ဖြစ်နေတာ တော်တော်ကြာပြီ။ ထားပါတော့။ သူတို့ကို စိတ်မပူပါနဲ့။ ငါရှိပါတယ်”.. မမမေက ခေါင်းတညိတ်ညိတ် လုပ်ရင်း ပြောတယ်။

“မသိဘူး ကျွန်တော်ကတော့ နေထွက်တာနဲ့ ပြန်မှာပဲ။ နယ်လီ.. နယ်လီ.. ဟေ့.. မနိုးသေးဘူးလား”.. တခေါခေါ အိပ်ပျော်နေတဲ့ နယ်လီဘက်ကို ကျွန်တော် လှမ်းအော်လိုက်တယ်။ နယ်လီက တုပ်တုပ်မျှမလှုပ်ဘူး။ ဘေးတစောင်းကြီး အိပ်နေတာ သွားရေတွေတောင် ထွက်လို့။

“သူက ငါကိုယ်တိုင် နှိုးမှ နှိုးမှာ”..မမမေက နယ်လီဘက်ကို တစ်ချက်လှည့်ကြည့်ရင်း ပြောတယ်။

“ဟာ..ခင်ဗျား ဘာလုပ်တာလဲဗျာ.. ဘာလို့လဲ.. ကျွန်တော်တို့ကို ပေးပြန်ပါတော့။ အကုန်လုံးလည်း သေကုန်ပြီ.. ကျွန်တော် ဒီမှာ ဆက်မနေရဲတော့ဘူး”

မမမေက စားပွဲပေါ်မှာ ထိုင်နေရာကနေ မတ်တပ်ထရပ်လိုက်တယ်။ သူ့အရပ်က ကျွန်တော့်ထက်တောင် ၂ လက်မလောက် မြင့်နေမလားပဲ။

“မင်းခန့်ထူး နင် ယောက်ျားမဟုတ်ဘူးလား။ ဘာတွေ သွေးကြောင်နေတာလဲ”.. မမမေက မေးတယ်။

“ဘာဆိုလဲ.. ဘာဆိုလို့လဲ.. ဒီမကောင်းဆိုးဝါးက လူမှ မဟုတ်ဘဲ..ကျွန်တော် ကျွန်တော်..”

“ဒီအိမ်ရဲ့ ပိုင်ရှင်က နင်။ ဒီမြေရဲ့ မကောင်းဆိုးဝါးကလည်း နင့်ကိုပဲ ပစ်မှတ် ထားနေတာ။ နင့်ကို အသုံးချချင်နေတာ”.. မမမေက ကျွန်တော့်ရင်ဘတ်ကို လက်ညှိုးနဲ့ ထောက်ရင်း ပြောတယ်။ သူ့ရဲ့ တဖျတ်ဖျတ်တောက်နေတဲ့ မျက်လုံးတွေအောက်မှာ ကျွန်တော့် တစ်ကိုယ်လုံး ကျုံ့ဝင်ပျောက်ကွယ်သွားတော့မယ်။

“နင့်အဖေက ဦးသိန်းလက်ထဲကို ဒီအိမ်ကို မထည့်ခဲ့တာ သူ သေကာနီးမှာမှ အမြင်မှန် ရသွားလို့ ဖြစ်လိမ့်မယ်။ နောင်တရသွားတာနေမှာပေါ့။ နှလုံးဖောက်ပြီး အချိန်မရွေးသေနိုင်တယ်ဆိုတော့ အသက်ရှည်ဆေး ရလည်း ဘာထူးမလဲ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား။ ဒါကြောင့် နင့်လက်ထဲကို လွှဲခဲ့တာ။ စကားဝါ ပြဿနာကို နင့်ဘာသာနင် ကောင်းသလို ကြည့်ရှင်းဖို့ စိတ်ချလက်ချ အပ်ခဲ့တာ။ နင် ထွက်ပြေးလို့ ဘယ်ရမလဲ”

“ဘာဆိုလဲဗျ ကျွန်တော်နဲ့ ဘာဆိုလဲ။ သူတို့ဘာသာသူတို့ ဇာတ်ရှုပ်ထားတာ ကျွန်တော့်ပေါ်ကို လာပုံချလို့ ရမလား”.. ကျွန်တော် ပိတ်အော်လိုက်တယ်။

“သွေး..ဆိုတဲ့ ပြဿနာပေါ့။ ငါလည်း ငါ့မိဘတွေ လွှဲခဲ့တဲ့ တာဝန်တွေကို မလိုချင်ဘဲ ယူထားရတာပဲ။ နင်လည်း နင့်အဖေသွေး နင့်ကိုယ်ထဲမှာ စီးနေသရွေ့ ဒီပြဿနာဟာ နင့်ပြဿနာပဲ”.. မမမေက ပြောတယ်။ သူ့မျက်နှာနဲ့ ကျွန်တော့်မျက်နှာနဲ့ အရမ်းကို နီးကပ်နေပြီ။ မျက်လုံးတွေ ပြန်မည်းသွားပြီး ကျွန်တော့်ကို ကိုက်များ

စားတော့မလား...။

“ခင်ဗျားက ကျွန်တော့်ကို ဘာလုပ်မလို့လဲ။ ကျွန်တော် ဘာလုပ်ပေးရမှာလဲ”.. ကျွန်တော် မေးလိုက်တယ်။

++++++

အခန်း (၁၇)

(က)

“အစ်မ ကျွန်တော်တို့ ပြန်တော့မယ်ခင်ဗျ”

သူဇာလွင့် ရုံးခန်းတံခါးဝမှာ လွင်သူဟိန်းနဲ့ တခြား ဝန်ထမ်း ကောင်လေး နှစ်ယောက်။ လွင်သူဟိန်းက သူဇာလွင့်ကို အားနာတဲ့ မျက်နှာနဲ့ ကြည့်နေတယ်။ မင်းခန့်ထူးကိုလည်း မသိမသာ ခိုးကြည့်လိုက်သေးတယ်။ မင်းခန့်ထူးက သူတို့ကို လက်ပြ နှုတ်ဆက်တယ်။ လွင်သူဟိန်းနဲ့ အပေါင်းအပါတွေ ကြောင်တောင်တောင်နဲ့ လက်ပြန်ပြကြတယ်။

“ဟဲ့.. နေပါဦး”.. သူဇာလွင့် ပြောရင်းနဲ့ တံခါးဝနားကို ထသွားလိုက်တယ်။

“အစ်မ ညတစ်နာရီ ထိုးတော့မယ်နော်”.. လွင်သူဟိန်းက သူဇာလွင့် အနားရောက်လာတော့ လေသံတိုးတိုးနဲ့ ပြောတယ်။ “ဟိုလူကြီးက မပြန်သေးဘူးလား။ ဘယ်အချိန်အထိ ပြောမလို့လဲ”

“ပြီးတော့မယ် ထင်ပါတယ်။ နင်တို့ကလည်းဟာ ခဏစောင့်ပါဆို”

“မရတော့ဘူးအစ်မ။ ဒီည အိမ်မှာ လူစောင့်မရှိဘူး။ ဆောရီးပါ။ အစ်မ လိုက်ခဲ့မှာလား”

“ဒါဆိုလည်း သွားဟာ။ တခြား ဘယ်သူရှိသေးလဲ ရုံးထဲမှာ”

“ညစောင့် ဦးလေးကြီးတော့ ရှိတယ်လေ။ သူ့ကို တက်လာခိုင်းလိုက်မယ်”.. လွင်သူဟိန်းက ပြောတယ်။

“အေးအေး ကောင်းတယ်။ ငါ့ ရုံးခန်းအပြင်မှာ စောင့်နေပေးပါလို့ ပြောပေးဟာ။ နင်တို့ကလည်း ဒီနေ့မှ စောစောစီးစီးပြန်ရတယ်လို့”

“ဆောရီးပါ အစ်မရယ်။ မပြန်လို့ မရလို့ပါ”.. လွင်သူဟိန်းက တောင်းပန်ပြီး သူဇာလွင့်ကို နှုတ်ဆက်၊

ပြန်ထွက်သွားတယ်။

(ခ)

“ဦးသိန်းတို့က ဘယ်အချိန်လောက် ပြန်ရောက်လာသလဲ”.. သူ့ဇာလွင် မေးလိုက်တယ်။ မျက်လုံးကတော့ ညစောင့်ဦးလေးကြီး ရောက်လာပြီလား..ဆိုပြီး အပြင်ကို ခဏခဏ လှမ်းကြည့်နေမိတယ်။

“ဘာတွေ ကြည့်နေတာလဲဗျ”.. မင်းခန့်ထူးက နောက်ကိုလှည့်ကြည့်ရင်း မေးတယ်။ “ဘယ်သူမှ မရှိတော့ဘူးလား။ ပြန်ကုန်ကြပြီလား”

“ညစောင့် ဦးလေးကြီး လာလိမ့်မယ်။ ခေါ်ထားတယ်”.. သူ့ဇာလွင် လေသံမာမာနဲ့ သတိပေးသလို ပြောလိုက်တယ်။

မင်းခန့်ထူးက ပြုံးတယ်။ အဲဒီအပြုံးကို သူ့ဇာလွင် တော်တော် မုန်းနေပြီ။

“ခင်ဗျားကလည်း ကြောက်တတ်ရန်ကော”

“ကြောက်တယ်။ ရှင် ဘယ်လိုလူလဲဆိုတာ သိလိုက်ရလို့ ပိုကြောက်သွားတာ။ ရှင်းလား။ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ နောက်ကြောင်းကို အသုံးပြုပြီး အကြပ်ကိုင်ချင်တဲ့လူမျိုး”..သူ့ဇာလွင် တည့်တည့်ကြီးပဲ ပြောချလိုက်တယ်။ စိတ်ဆိုးသွားလဲ အေးတာပဲ။ စိတ်ဆိုးပြီး ထပြန်သွား ပိုတောင်ကောင်းသေး။

“ဆောရီးဗျာ”.. မင်းခန့်ထူးက စိတ်မကောင်းသလို လေသံနဲ့ ပြောတယ်။ “အကြပ်ကိုင်ဖို့ မရည်ရွယ်ပါဘူး။ ဒါနဲ့ ခင်ဗျား မိဘတွေ ဘယ်သူတွေလဲဆိုတာ စုံစမ်းဖြစ်သေးလားဗျ”

“ဘာလို့ စုံစမ်းရမှာလဲ။ ကျွန်မကို မလိုချင်လို့ အမှိုက်ပစ်သလို ပစ်သွားတဲ့ လူတွေကို ဘာလို့ လိုက်ရှာရမှာလဲ”

“ဪ..”

“ဘာလဲ။ ကျွန်မ မိဘအရင်းတွေ ဘယ်သူလဲဆိုတာ ရှင်သိပါတယ် ဆိုပြီး မက်လုံးပေးမလို့လား။ ဒါဆိုရင်တော့ ဆောရီးပဲ။ ကျွန်မ မသိချင်ဘူး။ ကျွန်မ တစ်သက်လုံး ကိုယ့်ခြေထောက်ပေါ်ကိုယ်ရပ်လာခဲ့ရတာ။ ကိုယ့်ပိုက်ဆံကိုယ် ရှာခဲ့ရတာ။ ကိုယ့်ဘဝကိုယ် ကျောင်းခဲ့ရတာ။ အခုမှ မွေးသမိခင်..တွေ ဖခင်တွေ ဆိုပြီး

ပေါ်လာလည်း ကျေးဇူးမတင်နိုင်ဘူး”.. သူ့ဇာလွင် ပြောရင်းနဲ့ စိတ်တိုသလိုလို ဝမ်းနည်းသလိုလို ဖြစ်လာတယ်။ နှုတ်ခမ်းကို ကိုက်ထားလိုက်တယ်။

အသံသွင်းစက်က ချောက်ခနဲ မြည်ပြီးရပ်သွားတယ်။

သူ့ဇာလွင် ပါးစပ်က မကြားတကြား ကျိန်ဆဲလိုက်ပြီး စားပွဲ အံ့ဆွဲကို ဖွင့်တယ်။ တိတ်ခွေ အသစ်တစ်ခွေ ထုတ်ပြီး လဲတယ်။ ဒီအင်တာဗျူး ဘယ်နှနာရီ ကြာဦးမှာလဲ။ စိတ်ကုန်နေပြီ။

“မသူဇာ”

သူ့ဇာလွင် မော့ကြည့်လိုက်တယ်။ မင်းခန့်ထူးက သူ့ကို စိုက်ကြည့်နေတယ်။ မျက်လုံးတွေက ရင်းနှီးပြီးသား သူတစ်ယောက်ကို ကြည့်တဲ့ မျက်လုံးတွေ။ ဘာလဲ.. ကြင်နာသနားတတ်ချင်ယောင် ဆောင်မလို့လား။

“ဘာလဲ”

“တကယ်လို့များ ကျွန်တော် တစ်ခုခုဖြစ်သွားခဲ့ရင်.. ဒီအင်တာဗျူးကိုတော့ မေ့မသွားနဲ့ဗျ.. နော်။ ကျွန်တော့်ကိုလည်း မေ့မသွားနဲ့”.. မင်းခန့်ထူးကပြောတယ်။

“အို.. ဘာတွေ ပြောနေပြန်ပြီလဲ။ ဘာကို တစ်ခုခု ဖြစ်ရမှာလဲ။ ကျွန်မ ရုံးခန်းထဲမှာတော့ နှလုံးရောဂါ ထမဖောက်နဲ့နော်။ အမှုပတ်မယ်”

မင်းခန့်ထူးက အသံလွင်လွင်နဲ့ ရယ်ပြန်တယ်။ ရယ်လိုက်.. ပြုံးလိုက်နဲ့ သူတစ်ယောက်တည်း သာယာနေလိုက်တာ။

“စိတ်မပူနဲ့ မမေ့ဘူး။ ဒီလောက် စိတ်ပျက်စရာကောင်းတဲ့ အင်တာဗျူးမျိုး ကျွန်မ တစ်သက်လုံး မမေ့ဘူး ဟုတ်ပြီလား။ ကဲဆက်ပြော။ ဘာဆက်ဖြစ်သလဲ”..သူ့ဇာလွင် စိတ်ပျက်ပျက်နဲ့ ညည်းလိုက်တယ်။

+++++

အခန်း (၁၈)

(က)

မိုးလင်းတော့မယ် ထင်တယ်။ အိမ်နံရံ ပျဉ်ကြားတွေကနေ ဖောက်ဝင်လာချင်နေတဲ့ အလင်းပျံ့ကို မသဲမကွဲ

မြင်ရပြီ။

“ကျွန်တော် ဘာလုပ်ပေးရမှာလဲ”.. ကျွန်တော် မေးလိုက်တယ်။

မမမေက သူနှုတ်ခမ်းရှေ့မှာ လက်ညှိုးတစ်ချောင်း ကာတယ်။ ကျွန်တော့်ကို တိတ်တိတ်နေဖို့ အချက်ပြတယ်။ အသံတစ်ခုခုကို ကြားလိုက်ရတဲ့ ပုံစံနဲ့ သူမျက်လုံးတွေက သတိအနေအထားနဲ့ တင်းမာသွားတယ်။

“ဘာလဲ..ဘာသံကြားလို့လဲ”.. ကျွန်တော် လေသံ ခပ်အုပ်အုပ်နဲ့ မေးလိုက်တယ်။ ကျွန်တော့် နားထဲမှာတော့ အပြင်ကလေတိုးသံရယ်.. နယ်လို့ရဲ့တဟူးဟူးနဲ့ အိပ်မောကျနေတဲ့အသံရယ်.. ဒါပဲ ကြားရတယ်။

မမမေက ကျွန်တော့်အမေးကို ပြန်မဖြေဘူး။ နင်အဲဒီမှာပဲ နေ.. ဆိုတဲ့ သဘောနဲ့ လက်ကာပြတယ်။ စားပွဲပေါ်က ဓားကို လှမ်းယူတယ်။ ဓားအိမ်ကို အလယ်ကနေ ဆုပ်ကိုင်၊ အိပ်ခန်းတွေ ရှိတဲ့ဘက်ကို တစ်လှမ်းခြင်း လျှောက်သွားတယ်။

ကျွန်တော် အိပ်ပျော်နေတဲ့ နယ်လို့ကို ကြည့်တယ်။ လေတဟူးဟူး တိုးဝင်နေတဲ့ ပျဉ်ပြား အကျိုးအပေါက်တွေကို ကြည့်တယ်။ ပျဉ်ပြားတွေ ကျိုးကွာနေတဲ့ မလုံခြုံတဲ့ အိမ်ရှေ့တံခါးကို ကြည့်တယ်။ အပြင်က ဝင်လာတဲ့ အလင်းပျပျရယ် အခန်းထဲက မီးလုံးဝါဝါရယ်.. ဒီအလင်းနှစ်ခု ပေါင်းလိုက်ရင်တောင် ဒီအိမ်ရဲ့ ကြောက်စရာ အငွေ့အသက်တွေက ပျယ်မသွားချင်သေးဘူး။ ကျွန်တော့် ရင်ထဲမှာ တဒိတ်ဒိတ် ဖြစ်လာတယ်။

“နယ်လီ.. နယ်လီ.. ထတော့..”.. နယ်လို့ ပခုံးကို လက်သီးနဲ့ ခပ်ဖွဖွ ထုရင်း နှိုးကြည့်တယ်။ နယ်လီက လုံးဝကို နိုးမလာဘူး။ အိပ်မွေ့ချခံထားရသလို တုပ်တုပ်မျှ မလှုပ်။

ကျွန်တော် စိတ်ကို တင်းပြီး မမမေ နောက်ကို လိုက်သွားလိုက်တယ်။

(ခ)

နေရာအနှံ့အပြားကနေ စီးဝင်လာတဲ့ အလင်းသဲ့သဲ့တွေအောက်မှာ စကားဝါအိမ်ရဲ့ အိုဟောင်းစုတ်ပြတ်နေတဲ့ ကိုယ်ထည်က ပိုပြီး ပီပြင်လာတယ်။ အိပ်ခန်းတွေဘက်ကို သွားတဲ့ လျှောက်လမ်းတစ်လျှောက်၊ ကြမ်းခင်းပြားတွေက နင်းလိုက်တိုင်း တကျီကျီနဲ့ ညည်းတယ်။ ကြမ်းခင်းပြားတွေကို ဖောက်ပြီး ထွက်လာတဲ့ ဖြူမော့မျက်နှာကို ကျွန်တော် ပြန်သတိရသွားတယ်။ ခေါင်းကို ခါလိုက်တယ်။ မိုးလင်းတော့မယ်.. မကြောက်နဲ့တော့.. ဆိုပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် နှစ်သိမ့်တယ်။

စေ့ထားတဲ့ အိပ်ခန်းတံခါး ရှေ့မှာ ကျွန်တော် ရပ်လိုက်တယ်။ တံခါးချက်က မနေ့ညက မမမေ ကန်ပြီး ဖွင့်ထားတဲ့အတွက် သွင်သွင် ကျိုးနေပြီ။ တံခါးဘောင်တစ်ခုလုံးလည်း ပြုတ်ထွက်လုနီးနီး ဖြစ်နေတယ်။

“အစ်မ..မမမေ ခင်ဗျား.. အထဲမှာလား”.. ကျွန်တော် မေးလိုက်တယ်။

ပြန်ဖြေသံမကြားရဘူး။ ကျွန်တော် တံခါးကို အသာတွန်းဖွင့်လိုက်တယ်။

အိပ်ခန်း ပြတင်းပေါက် ပွင့်နေတဲ့အတွက် အပြင်က ထွက်ကာစ နေရောင်မှိန်မှိန် အခန်းထဲကို ပြန့်ဝင်နေတယ်။ အခန်းအလယ်မှာ ပျဉ်ပြားတွေ ကျိုးပဲ့ ပေါက်ပြဲနေတဲ့ ကြမ်းပေါက်ကြီးတစ်ခု။ ပြတင်းပေါက်ဘက်ကို မျက်နှာမူပြီး ရပ်နေတဲ့ မမမေ။

“အလောင်းတွေ ဘယ်ရောက်သွားတာလဲ”.. မမမေက ကျွန်တော့်ဘက်ကို လှည့်ပြီး မေးတယ်။

ကျွန်တော် ကြောင်တောင်တောင်နဲ့ မမမေကို ပြန်ကြည့်နေမိတယ်။

“ငါမေးနေတယ်လေ”..မမမေက ပြောတယ်။ “အလောင်းတွေ ဘယ်ရောက်သွားသလဲ..”

“ဟမ်.. ကျွန်တော် ဘယ်လိုလုပ် သိမှာလဲ။ ဒီကိစ္စမှာ ခင်ဗျားက ဆရာကြီး မဟုတ်လား”.. ကျွန်တော် အခန်းထဲကို ခြေတစ်လှမ်း လှမ်းဝင်ရင်း ပြန်ဖြေလိုက်တယ်။ အခန်းရဲ့ကြမ်းပြင်တွေ၊ နံရံတွေ.. မျက်နှာကြက်တွေအထိပါ ပေရေနေတဲ့ သွေးကွက်တွေ၊ ဆံပင်အမျှင်တွေ၊ အသားဖတ် အစအနတွေ.. တွေ့ရတယ်။ ကြမ်းပြင်အပေါက်ရဲ့ဘေးနှုတ်ခမ်းနားမှာ အပိုင်းပိုင်းပြတ်နေတဲ့ ကလီစာ အစအနတွေ။ ကျော်ဇော..။

“နင်ငါ့ကို မပြောဘဲ ချန်ထားတာ ဘာရှိသေးသလဲ မင်းခန့်ထူး”.. မမမေက မေးတယ်။ ပြတင်းပေါက်ကို ကျောပေးလိုက်တဲ့အတွက် မမမေရဲ့မျက်နှာ အမူအရာကို သေချာမမြင်ရဘူး။ စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်နေတာတော့ သိသာတယ်။

“အာ.. ကျွန်တော်လည်း ကျွန်တော် သိသလောက် ခင်ဗျားကို အကုန်ပြောပြပြီးပြီပဲ”

“နေဦး.. ပထမဆုံး သေသွားတယ်ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးအကြောင်း ငါ့ကို သေချာပြောပြစမ်း”.. မမမေက မေးတယ်။

ကျွန်တော် ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျသွားတယ်။ ဒီအကြောင်းကို ပြန်မပြောချင်လို့ ရှောင်ဖယ်နေခဲ့တာလေ။

“မင်းခန့်ထူး။ ငါ့ကို အကုန် ရှင်းပြ။ ယမင်း ဆိုတဲ့ကောင်မလေး ဘယ်လို သေသွားသလဲ”

(ဂ)

ကျွန်တော့်စကား ဆုံးသွားတော့ မမမေက လက်နှစ်ဘက်ကို ပိုက်ရင်း စဉ်းစားခန်းဖွင့်တယ်။ သူ့လက်ထဲမှာ ကိုင်ထားတဲ့ ဓားက မမမေရဲ့ ကိုယ်တစ်ဝက်လောက်ကနေ ကြမ်းပြင်ကို ထိတော့မယ့်အထိ ရှည်လျားနေတယ်။

“ငါထင်ထားတာထက် အများကြီး ဆိုးနေတာပဲ။ လူလိမ်တွေ..ဆိုပြီးတော့ အဲဒီ မကောင်းဆိုးဝါးက ပြောတယ်.. ဟုတ်လား”...တော်တော်ကြီးကြာမှ မမမေက သက်ပြင်းချရင်း ပြောတယ်။

“ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် ပြောသားပဲ။ ခင်ဗျားပြောတာ ဒီကောင်က ဘာမှ မဟုတ်ဘူးဆို။ ကပ်ပါးကောင်လေးပါဆို။ အခု လူအလောင်း ၅ လောင်းစလုံး ပျောက်နေတယ်။ ဘယ်အချိန်မှာ ဘယ်လို လာခေါ်သွားတာလဲ။ ဒီအလောင်းတွေကို ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“ငါမသိဘူး”.. မမမေက ပခုံးတွန့်ရင်း ဖြေတယ်။

“ခင်ဗျား တစ်သက်လုံး ဒီအလုပ် လုပ်လာတာ မဟုတ်ဘူးလား။ ခင်ဗျားကိုယ်တိုင်တောင် မသိရင်တော့ ကျွန်တော်တို့ ဘာဆက်လုပ်လို့ ရမှာလဲ။ ကျွန်တော် ပြောတဲ့အတိုင်း လုပ်ပါဗျာ။ တောင်းပန်ပါတယ်။ ကျွန်တော် နယ်လို့ကို ခေါ် ပြီး ရန်ကုန်ပြန်..”

မမမေရဲ့ ရုတ်တရက် ပြူးကျယ်သွားတဲ့ မျက်လုံးတွေကြောင့် ကျွန်တော် စကား တစ်ဝက်တစ်ပျက်နဲ့ ရပ်သွားတယ်။ မမမေက ကျွန်တော့်ကို ကျော်ပြီး ကျွန်တော့် နောက်ကျောဘက်.. အဝင်တံခါးဝဘက်ကို ကြည့်နေတယ်။ ဓားအိမ်ကို ဘယ်လက်နဲ့ကိုင်တယ်။ ဓားကို ညာလက်နဲ့ ချုပ်ခနဲ ဆွဲထုတ်လိုက်တယ်။

ကျွန်တော် ကျောဘက်ကနေ ထွက်လာတဲ့.. ကျွန်တော် မကြားချင်ဆုံး.. အသံတစ်သံ။ ဂွီ..ဆိုတဲ့ အသံ..။

ကျွန်တော် လည်ပြန် လှည့်ကြည့်လိုက်တယ်။

(ဃ)

တံခါးဝမှာ မတ်တပ်ရပ်နေတဲ့ နယ်လီ..။

မျက်လုံးတွေက မှိတ်ထားတုန်းပဲ။ ဒါပေမယ့် ပါးစပ်ကတော့ ဟောင်းလောင်း ပွင့်နေတယ်။ သူ့အာခေါင်ထဲမှာ

လုံးထွေး လှုပ်ရှားနေတဲ့ အမျှင်အထွေးတွေ။ အမျှင်တွေက အထဲကနေ တလွန်လွန်နဲ့ တိုးထွက်လာတယ်။
မေးစေ့ကို ဖြတ်ဆင်းပြီး အင်္ကျီလည်ပင်းပေါက်ထဲကိုဝင်တယ်။ အပေါ်နှုတ်ခမ်းကို ဖြတ်တက်ပြီး
နှာခေါင်းပေါက်တွေထဲကို တိုးဝင်တယ်။ ပါးတစ်ဘက်တစ်ချက်ဆီကနေ ဖြတ်ပြီး မျက်လုံးထဲကို
ဖောက်ဝင်တယ်။

ခပ်ပြပြ လင်းနေပြီ ဖြစ်တဲ့ နေရောင်အောက်မှာ.. နယ်လို့မျက်နှာ ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် ဖြစ်နေတာကို ပိုပြီး
ပီပီပြင်ပြင် မြင်နေရတယ်။

“နယ်လီ”.. ကျွန်တော် ပါးစပ်ကနေ တိုးတိုး ခေါ်လိုက်မိတယ်။ နောက်ဆုံးတစ်ယောက်..
နောက်ဆုံးအသက်ရှင်ကျန်ခဲ့တဲ့ သူငယ်ချင်း..။

“နယ်လီ”.. ကျွန်တော် အာခေါင်ကို ခြစ်ပြီး အော်လိုက်တယ်။ ရုတ်တရက် ကျွန်တော့်လည်ပင်းက ဒဏ်ရာ
ဟက်ခနဲ ကွဲသွားတာကို သိလိုက်တယ်။ သွေးတွေ စိမ့်ထွက်လာတယ်။ လည်ပင်းကို လက်နဲ့ ပိတ်ရင်း ကျွန်တော်
အသက်ရှူကြပ်လာတယ်။ လည်ပင်းထဲကနေ ထိုးထွက်ဖို့ ကြိုးစားနေတဲ့ အရာတစ်ခု..။

မမမေက ကျွန်တော့်ကို နောက်ကနေ ဆောင့်ဆွဲလိုက်တယ်။

ကျွန်တော် ပက်လက်လန် လဲကျသွားတယ်။ ကုန်းရုန်းထဖို့ ကြိုးစားတယ်။

မမမေက ကျွန်တော့်ကို ကျော်ခွပြီး နယ်လို့ မျက်နှာနဲ့ သတ္တဝါကို မျက်နှာခြင်းဆိုင်တယ်။

“မင်း အခုချက်ခြင်း ထွက်သွားစမ်း”.. မမမေက လက်ထဲကစားကို လေပေါ်မှာ မြှောက်ရင်း လေသံမာမာနဲ့
ပြောတယ်။ “ငါဘာလဲ ဆိုတာ မင်းသိတယ်မဟုတ်လား။ ဒီမိန်းကလေးရဲ့ ကိုယ်ထဲကနေ အခုချက်ခြင်း ထွက်”

နယ်လို့ မျက်လုံးတွေ ပွင့်လာတယ်။ မျက်ဆံ မပါတဲ့ မျက်သား အဖြူတွေ။

“ထွက်လို့ ပြောနေတယ်နော်”.. မမမေရဲ့ လေသံ ပိုမာလာသလို ဓားကိုင်ထားတဲ့ သူ့လက်တွေက
တင်းသထက်တင်းလာတယ်။

နယ်လီက မျက်သားအဖြူတွေနဲ့ မမမေကို တွေ့တွေ့ကြီး ကြည့်နေတယ်။ ဟပြဲကြီး ဖြစ်နေတဲ့ သူ့ပါးစပ်ထဲကနေ
တဟားဟား..အော်ရယ်တဲ့အသံ.. ထွက်လာတယ်။ နယ်လို့ လက်နှစ်ဖက်က ဆတ်ခနဲ မြှောက်တက်လာတယ်။
လက်တစ်ဖက်နဲ့ သူ့မေးစေ့သူ ကိုင်တယ်။ တစ်ဖက်က ငယ်ထိပ်ကို အုပ်ချလိုက်တယ်။

“မလုပ်နဲ့”.. မမမေရဲ့အော်သံ။

နယ်လို့ လက်နှစ်ချောင်းစလုံး တစ်ပြိုင်တည်း လှုပ်ရှားလိုက်တယ်။ လက်နှစ်ဖက်ကြားမှာ နယ်လို့ခေါင်းက ကိုးဆယ် ဒီဂရီလောက် စောင်းသွားတယ်။ သစ်ကိုင်းခြောက်တစ်ခု ကျိုးသွားတဲ့ အသံလို ဂျာနယ် ဆိုတဲ့ အသံကြီး ထွက်လာတယ်။

“ဟီးဟီး..ဟီး...”..နယ်လို့ရဲ့ သွင်သွင်ကျိုးသွားတဲ့ လည်ပင်းထဲကနေ ခွဲထွက်လာတဲ့ ရယ်သံတွေ။ အသံတွေက သွေးတစ်ဝက်ရောနေသလို ဗလုံးဗထွေးနဲ့ စိုစွတ်နေတယ်။

မမမေ လက်ထဲက ဓားနဲ့ နယ်လို့ ကိုယ်လုံးကို ထောင့်ဖြတ် ပိုင်းချလိုက်တယ်။

နယ်လီက ဓားကို လက်ပြန် လှမ်းဖမ်းလိုက်တယ်။ ဓားသွားက နယ်လို့ လက်ဖဝါးထဲကို နှစ်ဝင်သွားတယ်။ လက်ချောင်းတချို့ပြတ်ထွက်ပြီး ကြမ်းပေါ်ကို ပြုတ်ကျတယ်။ နယ်လို့ပုံစံက နံရံမှာ ချိတ်ထားတဲ့ ရုပ်သေးရုပ်လို ပုံပျက်ပန်းပျက်။ ခေါင်းက အောက်ကို ပြုတ်ကျလုနီးနီး တွဲလဲကြီးဖြစ်နေတယ်။

မမမေက ဓားကို လက်နှစ်ဖက်နဲ့ ကိုင်ပြီး ပြန်ဆွဲတယ်။ နယ်လို့ကိုယ်အလယ်ပိုင်းကို ချိန်ပြီး ဆောင့်ကန်လိုက်တယ်။

နယ်လို့တစ်ကိုယ်လုံး နောက်ကို လွင့်ထွက်သွားတယ်။ ဟိုဘက် နံရံနဲ့ ဆောင့်ပြီး အောက်ကို ပြုတ်ကျတယ်။

“နယ်လီ”.. ကျွန်တော် အခန်းပြင်ကို ထလိုက်မလို့ ပြင်တယ်။

မမမေက ကျွန်တော့်ရင်ဘတ်ကို ဆောင့်တွန်းတယ်။

“နင် ဒီမှာပဲနေ”.. ပြောပြီး မမမေကို အပြင်ကို ထွက်လိုက်သွားတယ်။

(c)

ကျွန်တော် အခန်းထဲမှာ မတ်တပ်ရပ်ရင်း အပြင်က ထွက်လာတဲ့အသံတွေကို နားစွင့်နေတယ်။ ကြမ်းပြင်မှာ တဒုန်းဒုန်း ပြေးနေတဲ့ အသံတွေ။ မျက်နှာကြက်က ထွက်လာတဲ့ အသံတွေ။ နံရံ ပျဉ်ပြားတွေကို တစ်ခုခုနဲ့ ရိုက်မိတဲ့ အသံတွေ။ တစ်ဝိုက် အသံတွေလည်း ဆက်တိုက်ကြားရတယ်။ နယ်လို့ လည်ပင်းထဲက ထွက်လာတဲ့ တဟီးဟီး အသံတွေကိုလည်း ကြားရတယ်။ မမမေဆီကတော့ ဘာသံမှ မကြားရဘူး။

၅ မိနစ်လောက် ကြာသွားတော့ အသံတွေ တိတ်သွားတယ်။

ကျွန်တော် အပြင်ကို ထွက်လိုက်သွားမလို့ အလုပ်မှာ.. တံခါးဝမှာ မမမေ ပေါ်လာတယ်။

မမမေရဲ့ ဂျင်းဂျက်ကတ်တစ်ခုလုံး ရစရာ မရှိအောင် စုတ်ပြတ်နေတယ်။ လက်မောင်းအထိ ပင့်တင်ထားတဲ့ အင်္ကျီလက်နေရာက ဖွာလန်ကြဲနေတယ်။ စည်းထားတဲ့ ဆံပင်တွေ ပြေကျပြီး ပခုံးပေါ်မှာ ဝဲနေတယ်။ သူ့လက်ထဲက ဓားသွားမှာ သွေးတွေ ရဲနေတယ်။

“နယ်လီ.. ဘယ်မှာလဲ။ သေပြီလား”.. ကျွန်တော် မေးလိုက်တယ်။

မမမေက ဘာမှ ပြန်မပြောဘူး။ ဓားပေါက် သွေးတွေကို ဂျင်းဘောင်းဘီနဲ့ သုတ်တယ်။ တောက်တစ်ချက်ခေါက်တယ်။

“နယ်လီ သေပြီလား”.. ကျွန်တော် ထပ်မေးလိုက်တယ်။ “အကုန်သေပြီ။ အကုန်သေကုန်ပြီပေါ့။ တစ်ယောက်တောင် မကျန်တော့ဘူး.. ကျွန်တော့် သူငယ်ချင်းတွေ အကုန်သေကုန်ပြီ”.. ကျွန်တော် ပြောရင်းနဲ့ နံရံကို မှီပြီး ထိုင်ချလိုက်တယ်။ ကိုယ်ထဲက အားအင်တွေ အပြင်ကို အကုန်စိမ့်ထွက်သွားသလို ပျော့ခွေသွားတယ်။ မောပန်းနွမ်းနယ်ခြင်းက ကျွန်တော့် တစ်ကိုယ်လုံးကို အင်နဲ့အားနဲ့ ဖိထားတယ်။

“အကုန်သေကုန်ပြီ.. ကျွန်တော့်ကြောင့်.. ကျွန်တော့်ကြောင့်”.. ပြောရင်းနဲ့ ကျွန်တော် ငိုချလိုက်တယ်။ ခြောက်ကပ်နေတဲ့ လည်ပင်းကို ခွဲထွက်လာတဲ့ ငိုသံတွေက အက်ကွဲနေတယ်။

“မင်းခန့်ထူး။ စိတ်ကိုထိန်းစမ်း”.. မမမေက ပြောရင်းနဲ့ ကျွန်တော့်ရှေ့မှာ ဒူးတစ်ဖက်ထောက်ထိုင်တယ်။ ကျွန်တော့် ပါးကို သူ့လက်ကြမ်းကြမ်းတွေနဲ့ တစ်ချက် ပုတ်တယ်။

“နယ်လီ အလောင်းရော.. ပျောက်သွားပြီလား”.. ကျွန်တော် ငိုသံတွေကြားက မေးလိုက်တယ်။

မမမေက ခေါင်းညိတ်တယ်။

“ညှောင့်ပြတင်းပေါက်ကနေ ခုန်ထွက်သွားတယ်။ ငါ အပြင်ကို ထွက်လိုက်သွားမလို့ပဲ.. ဒါပေမယ့် နင် ရှိနေသေးတာ သတိရသွားလို့ ပြန်လှည့်လာတာ။ မင်းခန့် သေချာနားထောင်စမ်း။ ငါတို့ ထင်ထားတာတွေ နည်းနည်းလွဲနေတယ်။ ဒီမကောင်းဆိုးဝါးက သာမန် ကပ်ပါးကောင် အဆင့် မဟုတ်တော့ဘူး”.. မမမေက

ကျွန်တော့် မျက်လုံးတစ်လုံးခြင်းစီကို လက်နဲ့ ဖြဲကြည့်ရင်း ပြောတယ်။ ကျွန်တော့် လည်ပင်းက ပြန်ပွင့်သွားတဲ့ ဒဏ်ရာကို သေချာကိုင်ကြည့်တယ်။ ကျွန်တော် သူ့လက်တွေကို ဖယ်ထုတ်လိုက်တယ်။

“ကျွန်တော့်ကြောင့် အကုန်သေကုန်ပြီ။ ကျွန်တော့်ကြောင့်..။ အခု.. သင်္ဂြိုဟ်စရာ အလောင်းတောင် မရှိတော့ဘူး။ တစ်ယောက်မှ မရှိတော့ဘူး”.. ကျွန်တော် ငိုကြီးချက်မနဲ့ ပြောလိုက်တယ်။

“နင့်ကြောင့် မဟုတ်ဘူး။ နင့်ကြောင့်လို့ မပြောနဲ့လေ။ ဒါ နင့်အဖေလုပ်ခဲ့တဲ့ လုပ်ရပ်တွေ။ ဦးသိန်းတို့ လင်မယားရဲ့ လက်ချက်တွေ”

“ဒါပေမယ့်.. ကျွန်တော် ကျွန်တော် ခေါ်လာလို့ သူတို့ ပါလာတာ.. ကျွန်တော် လုပ်လို့”

“ကြိုမသိနိုင်တဲ့အရာတွေကို ကိုယ့်အပြစ်ဆိုပြီး ယူဆနေရင် နင်ဘယ်လို အသက်ဆက်ရှင်မလဲ မင်းခန့်ထူး။ ငါလည်း ဘယ်လို အသက်ဆက်ရှင်မလဲ..”

“ကျွန်တော် အသက်ဆက်မရှင်ချင်တော့ဘူး။ သေချင်ပြီ။ သေချင်တယ်”

“မင်းခန့်ထူး”.. မမမေက လေသံအေးအေးနဲ့ ပြောတယ်။ “နင် သေသွားရင် ဒီကောင် နိုင်သွားမှာပေါ့..။ ဦးသိန်းတို့ နိုင်သွားမှာပေါ့.. သူတို့လို လူတွေကို ကျောင်းမှန်းကန်မှန်းသိအောင် လုပ်မပြချင်ဘူးလား။ နင် အရှုံးပေးတော့မလို့လား”

“ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် ဘာမှမှ မလုပ်တတ်တာ။ ကျွန်တော့်မှာ သတ္တိလည်း မရှိဘူး။ ခင်ဗျားလိုလည်း မကောင်းဆိုးဝါးတွေကို မနှိမ်နင်းနိုင်ဘူး။ ဘာမှ သုံးစားမရတဲ့ကောင်”

မမမေက ခေါင်းခါတယ်။

“မင်းခန့်ထူး။။ နင်က ဒီစကားဝါအိမ်ရဲ့ ပိုင်ရှင်။ စကားဝါမြေရဲ့ ပိုင်ရှင်”

“အဲဒါ ဘာလုပ်ရမှာလဲ။ ဒီစောက်သုံးမကျတဲ့ နေရာကို ပိုင်လည်း မပိုင်ချင်ဘူး။ လိုလည်း မလိုချင်ဘူး။ မီးလောင်တိုက် သွင်းပစ်မယ်။ အကုန်မီးရှို့ပစ်မယ်”

“အဲဒီလို ဖျက်ဆီးလိုက်ရုံနဲ့ ဒီမကောင်းဆိုးဝါးက ပျောက်သွားမှာ မဟုတ်ဘူး။ တခြားတစ်နေရာကို ရောက်သွားမှာ။ နင့်အဖေ ဆုံးဖြတ်ချက်တွေထဲမှာ မှန်ကန်တဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်ဆိုလို့.. နင့်ကို ဒီနေရာကို

အမွေပေးခဲ့တဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်ပဲ ရှိတယ်။ ပြီးတော့ ဒီမကောင်းဆိုးဝါးက လူလိမ်တွေ.. လူလိမ်တွေ..ဆိုပြီး တစ်ချိန်လုံး အော်နေတယ်..မဟုတ်လား။ ဒါဆိုရင်..”

“ခင်ဗျား ဘာတွေပြောနေတာလဲ ရှင်းရှင်းပြောဗျာ”

“မင်းခန့်ထူး။ ငါပြောတာကို သေသေချာချာ နားထောင်”.. မမမေက ပြောရင်းနဲ့ အခန်းထောင့်မှာ ပုံထားတဲ့ အုန်းဆံကြိုးခွေကို သွားယူတယ်။

“ဘာလုပ်မလို့လဲ.. ကျွန်တော် ဆွဲကြိုးချသေလို့ရအောင် စီစဉ်ပေးမလို့လား”.. ကျွန်တော် စိတ်ပျက်လက်ပျက်နဲ့ မေးလိုက်တယ်။

မမမေက ကျွန်တော့်ကို ဆွဲထူတယ်။ ကျွန်တော့် လက်ကို နောက်ပြန် ကြိုးတုပ်တယ်။ ကျွန်တော့်မှာ မေးခွန်းထုတ်ဖို့ အင်အားလည်း မရှိတော့ဘူး။ ရုန်းလည်း မရုန်းချင်တော့ဘူး။ ဒီအတိုင်းပဲ ငြိမ်ခံနေလိုက်တယ်။

မမမေက ကျန်တဲ့ ကြိုးစနဲ့ ကျွန်တော့် ပါးစပ်ကို ပိတ်ပြီး စည်းတယ်။

“ငါပြောတဲ့အတိုင်း လုပ်။ နင့်သူငယ်ချင်းတွေကို ကယ်လို့ မရတော့ပေမယ့် နင့်သူငယ်ချင်းတွေအတွက် လက်စားချေလို့ ရစေရမယ်”.. မမမေက ပြောတယ်။

+++

အခန်း (၁၉)

(က)

“အဲဒီ မကောင်းဆိုးဝါးက အလောင်းတွေကို ယူသွားပြီး ဘာလုပ်မလို့လဲ”.. သူဇာလွင် မေးလိုက်တယ်။ မကောင်းဆိုးဝါး ဆိုတဲ့ စကားလုံးကို သက်သောင့်သက်သာနဲ့ ပြောထွက်လာတဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်လည်း နည်းနည်းအံ့သြသွားတယ်။ ဇာတ်လမ်းထဲ စီးမျောပါဝင်ရင်း သူဇာလွင် ယုံကြည်ချက်တွေများ နည်းနည်း ပြောင်းလားပြီလား။ အို.. မဖြစ်နိုင်တာ။ သရဲကားတစ်ကားကို ဘေးက ထိုင်ကြည့်နေတဲ့ လူလိုပဲပေါ့.. ဟုတ်သည်ဖြစ်စေ မဟုတ်သည်ဖြစ်စေ.. ဇာတ်လမ်းအဆုံးကိုတော့ ခန့်မှန်းကြည့်ချင်တတ်ကြတာပဲလေ။

“ခင်ဗျားရဲ့ ငယ်ဘဝအကြောင်း နည်းနည်း ဆက်ပြောပါဦးဗျ”.. မင်းခန့်ထူးက ပြောတယ်။ “မိဘမဲ့ ဂေဟာမှာ နေတော့ ခင်ဗျားကို မွေးစားချင်တဲ့သူတွေဘာတွေ ပေါ်မလာဘူးလား”

သူဇာလွင် အံကို ကြိတ်လိုက်တယ်။ ဒီအကြောင်း စကားစလာပြီ ဆိုတာနဲ့ သူဇာလွင် တစ်ကိုယ်လုံးက ခံစစ်အသွင် ပြောင်းသွားပြန်တယ်။ မေးလာမယ့်မေးခွန်းတွေကို ဒိုင်းတစ်ခုနဲ့ ပက်ထုတ်ဖို့ အလိုလို အသင့်ဖြစ်နေမိတယ်။

“ကျွန်မက ချစ်စရာကောင်းတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက် မဟုတ်ခဲ့လို့ နေမှာပေါ့”.. သူဇာလွင် ခပ်ပြတ်ပြတ် ပြန်ဖြေလိုက်တယ်။

“ကျွန်တော့် မျက်လုံးထဲမှာတော့ ခင်ဗျားက ချစ်ဖို့ကောင်းပါတယ်”.. မင်းခန့်ထူးက ရယ်ကျဲကျဲ လုပ်ရင်းပြောတယ်။ သူဇာလွင် အောင့်သက်သက် ဖြစ်သွားတယ်။ စောစောက ကျွေးထားမိတဲ့ ခေါက်ဆွဲပြုတ်နဲ့ ကော်ဖီမစ်ဖိုးတောင် ပြန်တောင်းချင်စိတ်ပေါက်သွားတယ်။

“ကျွန်မ မဖြေတတ်တဲ့ မေးခွန်းတွေ ဘာလို့ ဆက်တိုက်မေးနေတာလဲ”.. သူဇာလွင် ပြောလိုက်တယ်။ ငယ်ငယ်တုန်းက သူဇာလွင်မှာ အပေါင်းအသင်း တချို့ရှိခဲ့ပါတယ်။ ဘဝတူ မိဘမဲ့လေးတွေပေါ့။ ဒါပေမယ့် သူတို့တတွေ ကိုယ်စီ ကိုယ်စီ မိဘအသစ်တွေ ရှာတွေ့သွားချိန်မှာ သူဇာလွင် တစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့ရတာ..။ မိဘမဲ့ ဂေဟာမှာ ကလေးလာရှာကြတဲ့ စုံတွဲတော်တော်များများက သူဇာလွင်ကို တွေ့ရင် ဟယ်..ကလေးလေးက ချစ်စရာလေးနော် ဆိုပြီး ချီးကျူးကြတယ်။ ဒါပေမယ့် သူဇာလွင်နဲ့ ဒုတိယအကြိမ်.. တတိယအကြိမ် တွေ့ပြီးသွားတဲ့အခါကျရင်တော့ သူဇာလွင် ကိုယ်ထဲကနေ မကောင်းတဲ့ အဆိပ်ငွေ့တစ်ခုခု ထွက်နေသလိုလို ခပ်ဖယ်ဖယ် ဖြစ်သွားကြတယ်။ ဘာကြောင့်လဲ သူဇာလွင် မသိဘူး။ အခုမှတော့ သိလည်း ဘာမှ မထူးတော့ဘူး။ တစ်ယောက်တည်း ရုန်းကန် ရှင်သန်လာခဲ့တာ နှစ်ပေါင်း ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ..။

“ညစောင့်ဦးလေးကြီးဆိုလား.. ရောက်နေပြီနော်”.. မင်းခန့်ထူးက နောက်ကို လှည့်ကြည့်ရင်းပြောတယ်။

သူဇာလွင် ခေါင်းညိတ်လိုက်တယ်။ ညစောင့် ဦးလေးကြီးက သူဇာလွင် အခန်းအပြင်ဘက်မှာ ထိုင်ခုံတစ်ခုနဲ့ ထိုင်ပြီး ရေနွေးကြမ်းသောက်နေတယ်။ သူဇာလွင် လက်ပြလိုက်တော့ ဦးလေးကြီးက ပြုံးပြတယ်။ သူဇာလွင် နည်းနည်း စိတ်အေးသွားတယ်။

“ရှင့်ဇာတ်လမ်းကို ဆက်ပြောလေ။ မမမေက ရှင့်ကို ဘာလို့ ကြိုးတုပ်တာလဲ”.. သူဇာလွင် မေးလိုက်တယ်။

“နယ်လို့ ကိစ္စဖြစ်ပြီးသွားတော့ သူတစ်ခုခုကို နားလည်သွားတယ် ထင်တယ်။ ကျွန်တော့်ကိုတော့ မပြောပြဘူး။ ကျွန်တော် ဘာဆက်လုပ်ရမလဲ ဆိုတာကိုပဲ သေသေချာချာ ရှင်းပြတယ်”

“ဘယ်လို ရှင်းပြတာလဲ”

“အာ..ခင်ဗျားကလဲ အဲဒီလို ကြိုပြောလိုက်ရင် ဇာတ်လမ်း အရသာ ပျက်သွားမှာပေါ့ဗျ”.. မင်းခန့်ထူးက သူ့လည်ပင်းက အမာရွတ်ကို လက်နဲ့ ပွတ်ရင်း ပြောတယ်။

“ဇာတ်လမ်းကဖြင့် နုကိုကတည်းက ဘာအရသာမှ မရှိဘဲနဲ့”.. သူ့ဇာလွင် မကြားတကြား ပြောလိုက်တယ်။ လက်နှစ်ဖက်ကို တင်းတင်းပိုက်ရင်း ဆရာမအဆူခံရလို့ စိတ်ဆိုးနေတဲ့ ကျောင်းသူတစ်ယောက်လို မျက်နှာကို မှုန်ကုပ်ကုပ် လုပ်ထားလိုက်တယ်။

မင်းခန့်ထူးက သူ့ဇာလွင် လုပ်ပြနေတာတွေကို မမြင်ချင်ယောင်ဆောင်ပြီး မျက်နှာကြက်ကို မော့ကြည့်ရင်း ဇာတ်လမ်းကို ဆက်တယ်။

++++

အခန်း (၂၀)

(က)

မနက်ကျရင် ပြန်လာခဲ့မယ် ဆိုပြီး ပြောသွားတဲ့ ဦးသိန်းတို့ နေဝင်ကားနီး အချိန်အထိ ပြန်ရောက်မလာဘူး။ မမမေကလည်း မနက်ကတည်းက အစအန ပျောက်သွားတာ ပြန်ပေါ်မလာ။

ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း အိပ်ခန်းထဲမှာ ကြိုးတုပ်လျက်သား။ နံရံကို မှီရင်း ငိုလိုက်၊ မောလာရင် နားလိုက်၊ အိပ်ပျော်သွားလိုက်၊ ပြန်နိုးလာလိုက်နဲ့ သံသရာ လည်နေတယ်။ မမမေ မှာခဲ့တာတွေကို တစ်ချက်ခြင်း ပြန်စဉ်းစားရင်း မေ့မသွားအောင် သတိထားနေရတယ်။

ကျော်ဇော၊ မျိုးမြတ်အောင်၊ ယမင်း၊ မိန်းမ၊ ဖြူမော်၊ နယ်လီ.. တို့ရဲ့ မျက်နှာတွေ အာရုံထဲမှာ တဖျပ်ဖျပ် ပေါ်တယ်။ ပြန်ပျောက်သွားတယ်။ အော်သံတွေ နားထဲမှာ ပြန်ကြားတယ်။ ပဲ့တင်သံတွေလို အကြိမ်ကြိမ် ရိုက်ခတ်၊ မှေးမှိန်သွားကြတယ်။

နေရောင်ခြည်က တဖြည်းဖြည်း မှေးမှိန်လာနေပြီ။ ဗိုက်ထဲက ဆာလို့ ထွက်လာတဲ့ တဂွီဂွီ အသံတွေကြားလိုက်တိုင်း ကျွန်တော့်မှာ မျက်နှာကြက်ကို မော့ကြည့်မိသေးတယ်။ နောက်တစ်ခါ ပြန်အိပ်ပျော်သွားတော့မလို့ မျက်လုံးတွေ မှေးစပြုလာတဲ့ အချိန်မှာ.. အိမ်ရှေ့ခန်းကနေ လျှောက်လာတဲ့

ခြေသံတွေ ကြားရတယ်။

ကျွန်တော် ကိုယ်ကို ပြန်မတ်လိုက်တယ်။ မူးဝေနေတဲ့ ခေါင်းကို ဘယ်ညာရမ်းခါပြီး ရှင်းထုတ်လိုက်တယ်။
မမမေရဲ့ အမှာစကားတွေကို ခေါင်းထဲမှာ သေချာ ပြန်စီတယ်။

အခန်းထဲကို အရင်ဆုံးဝင်လာတာက ငအောင်ဆိုတဲ့ လူကြီး။

သူ့လက်ထဲမှာ လေးပေလောက် ရှည်မယ့် ပုဆိန်ကြီးတစ်ခု ကိုင်ထားတယ်။ ဘယ်လက်မှာက ရေဘူးတစ်ဘူး။
ငအောင်က အခန်းထဲကို ဝင်လာပြီး ကျွန်တော့်ကို တစ်ချက်ကြည့်တယ်။ ပွင့်နေတဲ့တံခါးကို ကြည့်တယ်။
ကြမ်းပြင်က ပေါက်နေတဲ့ အပေါက်ကြီးကို ကြည့်တယ်။

ငအောင်နောက်ကနေ လိုက်ဝင်လာတာက ဦးသိန်း။

“မလှရေ.. လာကြည့်ဦးဟေ့။ တစ်ယောက်မှကို မကျန်အောင် စားသွားတာဟ။ သခင်ကြီးတော့ တော်တော်
ကျေနပ်သွားမှာပဲ”.. ဦးသိန်းက ဝမ်းသာအားရအသံနဲ့ နောက်ကို လှည့်ပြီး လှမ်းအော်တယ်။

“မောင်မင်းခန့်။ စောင့်နေရတာ ကြားသွားသလား။ အေးကွာ.. ငါတို့လည်း ပြဿနာတစ်ခု ပေါ်လာလို့ဟေ့..
ရှင်းနေရတာ”.. ဦးသိန်းက ကျွန်တော့်ရှေ့မှာ ရပ်ရင်း ပြောတယ်။ “ငအောင်ရေ မောင်မင်းခန့်ကို
ကြိုးဖြေပေးလိုက်ပါကွာ။ ရေလည်း တိုက်လိုက်။ ရေငတ်နေရောပေါ့”

ငအောင်က ကျွန်တော့်လက်မောင်းသေးသေးတွေကို သူ့လက်ကြမ်းကြီးနဲ့ ကိုင်ပြီး ဆွဲမတယ်။ နောက်မှာ
ချည်ထားတဲ့ ကြိုးကို ဖြည်ပေးတယ်။ ပါးစပ်ကကြိုးကို ဆွဲဖြုတ်တယ်။ ပူထူနေတဲ့ လက်ကောက်ဝတ်တွေကို
သက်သာသွားအောင် ကျွန်တော် လက်နဲ့ ပွတ်တယ်။ ပါးစပ်ထဲက ထုံနေတဲ့ လျှာကို လှုပ်ကြည့်တယ်။ ငအောင်က
သူ့လက်ထဲက ရေဘူးကို ကျွန်တော့်မျက်နှာရှေ့မှာ ထိုးပေးတယ်။ ကျွန်တော် ရေဘူးကို လှမ်းမယူဘဲ လက်နဲ့
ပုတ်ထုတ်လိုက်တယ်။ ငအောင်က ဟွန်းခနဲ အသံတစ်ချက်ထွက်ပြီး ရေဗူးကို ကြမ်းပြင်ပေါ်ပစ်ချတယ်။
ကျွန်တော့်ကို နားရင်းအုပ်မလို့ လက်ရွယ်တယ်။ ကျွန်တော် ကြောက်ပြီး တွန့်ခနဲ ဖြစ်သွားတော့ သဘောကျသလို
တဟားဟား အော်ရယ်တယ်။

“မှောင်လာပြီဟေ့။ ဒီထဲမှာ ဘာမှ မြင်ရမှာမဟုတ်ဘူး။ မီးလုံးကလည်း ကွဲနေသေးတယ်။
ဘယ်သူလုပ်လိုက်တာလဲ”.. ဦးသိန်းက မျက်နှာကြက်မှာ တွဲလောင်းခိုနေတဲ့ မီးသီးအကွဲကို မော့ကြည့်ရင်း
ကျွန်တော့်ကို မေးတယ်။

ကျွန်တော် ဘာမှ ပြန်မဖြေဘဲ နေလိုက်တယ်။

“ငအောင် ဒီကောင့်ကို ဧည့်ခန်းထဲခေါ်ခွဲ”.. ဦးသိန်းက ပြောပြီး အခန်းပြင်ကိုပြန်ထွက်သွားတယ်။

(ခ)

ဧည့်ခန်းထဲက ဆက်တီပေါ်မှာ ထိုင်နေတဲ့ မလှ။

သူ့ရဲ့ လက်စွဲတော် ဓားရှည်က စားပွဲပေါ်မှာ ပက်လက်။ ဦးသိန်းက သူ့မိန်းမဘေးမှာ ဝင်ထိုင်တယ်။

“နင့်နဲ့ အတူတူပါလာတာ ၆ ယောက်ပဲဆိုတာ သေချာလား”.. မလှက ငအောင်လက်ထဲမှာ အရုပ်တစ်ရုပ်လို ပါလာတဲ့ ကျွန်တော့်ကို မေးတယ်။ သူ့မျက်လုံးတွေ ကြမ်းပြင်မှာ ရှုပ်ပွနေတဲ့ သွေးကွက်တွေနဲ့ ရှုဖို့နပ်ခြေရာတွေ ဆီမှာ။

ငအောင်က ကျွန်တော့် ကုတ်ပိုးကို လက်နဲ့ ကိုင်ထားရာကနေ ဆောင့်တွန်းလိုက်တယ်။ ကျွန်တော် ရှေ့ကို ခြေသုံးလေးလှမ်းလောက် ယိုင်ထိုးပြီး ရောက်သွားတယ်။

“ခင်ဗျား ဘာတွေ လာမေးနေတာလဲ”.. ကျွန်တော် ပြန်ပြောလိုက်တယ်။

“နင့်လည်ပင်းက ဒဏ်ရာကို ပြစမ်း။ ငအောင် ဒီကောင့် ခေါင်းကို မော့ထားပေးစမ်း”.. မလှက ပြောရင်းနဲ့ ဓားကို လှမ်းယူပြီး ထိုင်ရာကနေ ထလာတယ်။

ငအောင်က ကျွန်တော့်ဆံပင်တွေကို နောက်ကနေ ဆောင့်ဆွဲတယ်။ ခေါင်းကို နောက်လှန်ချလိုက်တယ်။

“မြသိန်း ဒီမှာ လာကြည့်စမ်း”.. မလှက သူ့ယောက်ျားကို လှမ်းခေါ်တယ်။ ကျွန်တော့် လည်ပင်းကို ဓားဦးနဲ့ ခပ်ဆတ်ဆတ် ထိုးတယ်။

ဦးသိန်းက ထိုင်ရာကနေ ထလာပြီး ကျွန်တော့်လည်ပင်းကို မီးရောင်အောက်မှာ သေချာကြည့်တယ်။

“တစ်ခုခုတော့ တစ်ခုခုပဲ။ အနာက ပြန်ပြီး သွေးထွက်ချင်နေပြီ။ မင်း ဘာလုပ်ထားတာလဲ။ မှန်မှန်ပြောစမ်း”.. ဦးသိန်းက ကျွန်တော့် လည်ပင်းက အပြနေရာကို သူ့လက်ချောင်းနဲ့ ထိုးဆွဲပြီးမေးတယ်။ နာလွန်းလို့ ကျွန်တော် မျက်ရည်တွေ ကျလာတယ်။ မအော်မိအောင် အံကို ကြိတ်ထားရတယ်။

“ဘာလုပ်ရမှာလဲဗျ။ ခင်ဗျားတို့ ကျွန်တော့်ကို ကြိုးတုပ်ပြီးထားခဲ့တာ မဟုတ်ဘူးလား။ ဘာတွေ လာမေးနေတာလဲ”.. ကျွန်တော် ပြန်အော်လိုက်တယ်။

“ငါတော့ မသင်္ကာဘူးနော် မြသိန်း။ အခန်းထဲမှာလည်း ခြေရာတွေ ရှုပ်ပွနေတယ်။ မနေ့ညက ဒီရှူးဖိနပ်ရာတွေ ငါ မတွေ့မိဘူး”.. မလှက ကျွန်တော့်လည်ပင်းကို လက်နဲ့ကိုင်ထားရင်း ပြောတယ်။

“ဟေ့ကောင်။ မင်းကို မေးနေတာ မှန်မှန်ဖြေလေ။ မင်း ဘာလုပ်ထားတာလဲ”.. ဦးသိန်းရဲ့ လေသံက မာသထက်မာလာတယ်။

“ကျွန်တော် ဘာမှ မသိဘူး။ ဘာမှ မလုပ်ဘူး”.. ကျွန်တော် ခေါင်းကို သွင်သွင်ခါပြီး ဒီစကားကိုပဲ ထပ်ကာထပ်ကာ ပြောနေလိုက်တယ်။

“ဟာ..ဒီကောင်တွေ သေတော့မယ်”.. ဦးသိန်းက ကြိမ်းတယ်။ “မလှရေ.. နောက်မှပဲ ဆက်မေးတော့။ အခုလောလောဆယ် ဒီထက်အရေးကြီးတာတွေ လုပ်ရဦးမယ်။ ငအောင်.. ဒီကောင်ကို စားပွဲပေါ်မှာ ပက်လက်လှန်လိုက်စမ်း”

ကျွန်တော် ဘာမှ ပြန်မလုပ်နိုင်ခင်မှာ ငအောင်က ကျွန်တော့် ခူးခေါက်ကွေးနေရာကို နောက်ကနေ ဆောင့်ကန်လိုက်တယ်။ ကျွန်တော် ခူးထောက်လျက်သား ခွေကျသွားတော့မှ ငအောင်က ကျွန်တော့်ကို ချိုင်းကြားကနေ ဆွဲမတယ်။ သူ့လက်ထဲမှာ ကျွန်တော် ခြေကားယား လက်ကားယားနဲ့ ပါသွားတယ်။

စားပွဲပေါ်ကို ကျွန်တော့်ကို ပစ်တင်လိုက်တော့ ကျွန်တော် မှောက်လျက်သား ပြုတ်ကျသွားတယ်။ စားပွဲမျက်နှာပြင်နဲ့ နှာခေါင်းနဲ့ ရိုက်မိပြီး ထူပူသွားတယ်။ ကျွန်တော် ပြန်ထဖို့ ကြိုးစားတော့ ငအောင်က ကျွန်တော့်ကို အပေါ်ကနေ တက်ခွတယ်။ ကျွန်တော့်ကိုယ်လုံးကို ဆွဲလှည့်တယ်။ ကျွန်တော် လက်သီးဆုပ်ပြီး ဘယ်ပြန်ညာပြန် ထိုးဖို့ ကြိုးစားပေမယ့် ကျွန်တော့် လက်သီးချက်တွေက ငအောင်ဆိုတဲ့ လူကြီးရဲ့ မာကျောနေတဲ့ လက်မောင်းသားတွေကို ဘာမှ မလုပ်နိုင်ဘူး။

“ချုပ်ထား။ အဲဒီကောင်ကို ချုပ်ထား”.. ဦးသိန်းက ဘေးကနေ ပြောနေတယ်။

“လက်ကို ခူးခေါင်းနဲ့ ဖိထားလိုက်”.. မလှက ဝင်ပြောတယ်။

ကျွန်တော် စိတ်တွေကို လျှော့လိုက်တယ်။ ငအောင် ကိုယ်လုံးကြီး ကိုယ်ပေါ်မှာ တက်ဖိထားတဲ့ အတွက် အသက်ကို မနည်းရှူနေရတယ်။

ဦးသိန်းက ကျွန်တော့် ဘေးမှာ ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်တယ်။ ကျွန်တော့် ခေါင်းကို ဆွဲလှည့်တယ်။

“မောင်မင်းခန့်..။ မင်း.. ငါ့ကို ဒီအိမ်ကို ပေးမှာလား မပေးဘူးလား” .. ဦးသိန်းက မေးတယ်။

ကျွန်တော် ခေါင်းခါလိုက်တယ်။ အာခေါင်ကို ခြစ်ထုတ်လိုက်တယ်။ ရသလောက်..ပါလာတဲ့ တံတွေးတွေနဲ့ ဦးသိန်းရဲ့ မျက်နှာကို ထွေးလိုက်တယ်။

ဦးသိန်းက သူ့မျက်နှာကို လာစင်တဲ့ တံတွေးတွေကို လက်နဲ့ သုတ်တယ်။

“မလှရေ.. မင်းအလှည့်ဟေ့”

“ခင်ဗျားတို့ ဘာလုပ်မလို့လဲ.. ဘာလုပ်မလို့လဲ” .. ကျွန်တော် အော်လိုက်တယ်။

“ငအောင် ဒီကောင် ပါးစပ်ကို ပိတ်ထားစမ်း” .. မလှက ပြောတယ်။

ငအောင်ရဲ့ လက်ကြမ်းကြီး ကျွန်တော် ့ ပါးစပ်ပေါ်ကို ရောက်လာတယ်။ ကျွန်တော် ရုန်းဖို့ ကြိုးစားတယ်။ မရဘူး။

မလှက ကျွန်တော့်ရဲ့ လက်ဖျံကို ဓားနဲ့ ဆတ်ခနဲ လှီးလိုက်တယ်။ စူးပြီးနာသွားတဲ့ ခံစားချက်ကြောင့် ကျွန်တော် အော်ဖို့ ကြိုးစားတယ်။ အသံတွေက အပြင်ကို ထွက်မလာဘဲ ငအောင်ရဲ့ လက်ဖဝါးထဲမှာတင် ပျောက်သွားတယ်။

“ဒီစကားဝါအိမ်က ဘယ်သူ့အိမ်လဲ.. ဒီစကားဝါခြံက ဘယ်သူ့ခြံလဲ.. မင်းပြောစမ်း.. ပြောလေ” .. ဦးသိန်းက ပြောတယ်။

ကျွန်တော် ခေါင်းကိုပဲ သွင်သွင် ခါနေလိုက်တယ်။ လာပါတော့.. လာပါတော့.. အခု လာပါတော့.. ဆိုပြီး ဆုတောင်းနေမိတယ်။

မလှက လက်ဖျံက ဓားကွဲရာထဲကို လက်နဲ့ နှိုက်ပြီး အသားစကို ဆွဲခွာလိုက်တယ်။

ကျွန်တော့် တစ်ကိုယ်လုံးတောင့်ခနဲ ဖြစ်သွားတယ်။ တစ်သက်လုံးမှာ မခံစားဖူးနဲ့ နာကျင်မှုမျိုးကြောင့် ကျွန်တော် သတိလစ်ချင်သလိုလို ဖြစ်သွားတယ်။ အော်လို့ မရတဲ့အတွက် နာကျင်မှုက ကိုယ်ထဲမှာတင် ပဲ့တင်ရိုက်သလို

အထပ်ထပ် အခါခါ မြည်ဟိန်းနေတယ်။ ဘယ်မှာလဲ.. မလာသေးဘူးလား။ ဘယ်ရောက်နေသလဲ..။

မလှက သူ့လက်ထဲက အသားစကို ကျွန်တော့် မျက်နှာရှေ့မှာ လှုပ်ယမ်းပြတယ်။

“နာသွားသလား.. ဒါ အစပဲ ရှိသေးတယ်”..မလှက ပြောတယ်။

“ငါ့ကို ပေးမှာလား မပေးဘူးလား”.. ဦးသိန်းက ထပ်မေးတယ်။

ငအောင်က ကျွန်တော့် ပါးစပ်ပေါ်မှာ ဖိထားတဲ့ လက်တွေကို ဖယ်လိုက်တယ်။ ကျွန်တော် အခုမှ ပါးစပ်ဟပြီး အသက်ကို ဝအောင် ရှူရတယ်။ ကျွန်တော့်မျက်လုံးတွေက အခုမှ ရောက်လာတဲ့ သူ့ကို တွေ့သွားတယ်။

“ကျွန်တော်..တောင်းပန်ပါတယ်..”.. ကျွန်တော် ပြောလိုက်တယ်။

“မင်းတောင်းပန်တာ မလိုချင်ဘူး။ ဒီအိမ် ငါ့ကို ပေးမှာလား မပေးဘူးလား။ အဲဒါပဲ သိချင်တယ်။ ပြောလေ.. စကားဝါအိမ်က ဦးမြသိန်းရဲ့ အိမ်ပါ။ စကားဝါခြံက ဦးမြသိန်း ပိုင်တာပါလို့ ပြောလေ”.. ဦးသိန်းက ထပ်ပြောတယ်။ မီးရောင် ဝါဝါအောက်မှာ ဦးသိန်းရဲ့ မျက်နှာက အဆီတွေ ချွေးတွေ ပြန်ပြီး သရဲသဘက်ရုပ်ပေါက်နေတယ်။

“ကျွန်တော် တကယ်တောင်းပန်တယ်”

“ဘာတွေ လာတောင်းပန်နေတာလဲ။ မလှရေ.. ဒီကောင်ကို ထပြီး နွှာစမ်း။ ဒီတစ်ခါ လက်ကို မလုပ်နဲ့ မျက်ခွက်ကိုလုပ်။ လုပ်စမ်း”

မလှက ဓားကို ပြန်ကိုင်တယ်။ ငအောင်က ကျွန်တော့် ပါးစပ်ကို ပိတ်ဖို့ လက်ပြင်တယ်။

အပြင်မှာ မှောင်စ ပြုပြီ..။ နေရောင်က တဖြည်းဖြည်းနဲ့ လျော့လာနေပြီ။

“ကျွန်တော် ကတိမတည်ခဲ့တာကို တောင်းပန်တယ်”.. ကျွန်တော် ပြောလိုက်တယ်။

“မင်းဘာတွေ ပြောနေတာလဲ။ ဘာလိမ်တာလဲ”.. ဦးသိန်းက မေးတယ်။ ဇဝေဇဝါ အရိပ်အယောင်တစ်ခု သူ့မျက်နှာပေါ်ဖြတ်ပြေးသွားတယ်။

“အဖေပေးခဲ့တဲ့ ကတိကို ကျွန်တော် ဆက်ထိန်းသိမ်းပါ့မယ်။ ဒီအိမ်ကို မီးမရှို့တော့ပါဘူး”..

အိမ်ထဲကို ရင်းနှီးနေတဲ့ အငွေ့အသက် ဆိုးဆိုးတစ်ခု ပြန်ဝင်လာတယ်။ ဦးသိန်းတို့ကတော့ သတိထားမိပုံ မပေါ်ဘူး။ သုံးယောက်စလုံး ကျွန်တော့်မျက်နှာကိုပဲ လောဘအစိုးတွေနဲ့ ဝိုင်းကြည့်နေကြတယ်။

“အာ.. ဒီကောင် ဘာတွေ သွေးရှူးသွေးတမ်းတွေ ဖြစ်နေသလဲ မသိဘူး။ ရူးသွားပြီလားမသိဘူး။ ပြဿနာပဲ”

“ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ်။ ကျွန်တော် ကတိတည်ပါ့မယ်။ ကျွန်တော့်ကို ဒုက္ခပေးနေတဲ့ ဒီလူတွေကို ဆုံးမပေးပါ”..

မျက်နှာကြက်ကို မော့ကြည့်ရင်း ကျွန်တော် ပြောလိုက်တယ်။

(ဂ)

ကျွန်တော့် စကားအဆုံးမှာ ဂီ..ဆိုတဲ့ အသံကြီး တစ်အိမ်လုံးကို လွှမ်းခြုံသွားတယ်။

ဦးသိန်းမျက်နှာ ပျက်သွားတယ်။ ကျွန်တော့် မျက်လုံးတွေထဲမှာ အဖြေများရှိမလား.. သူ အတင်းလိုက်ရှာတယ်။ ပြီးတော့မှ ကျွန်တော် ကြည့်နေတဲ့ မျက်နှာကြက်ကို သူလည်း မော့ကြည့်လိုက်တယ်။

“မြသိန်း..ဘာဖြစ်တာလဲ .. ဘာလဲ”.. မလှက သူ့ယောက်ျားမျက်နှာပျက်သွားတာကို တွေ့ပြီး စိုးရိမ်တကြီးနဲ့မေးတယ်။

ဦးသိန်းက မျက်နှာကြက်ကို ကြည့်နေရင်း မျက်နှာတစ်ခုလုံး သွေးဆုတ်ပြီး ဖြူလျော်သွားတယ်။

မလှကလည်း အခုမှ အပေါ်ကို မော့ကြည့်တယ်။

မျက်နှာကြက်မှာ ကပ်နေတဲ့ နယ်လီ..။

(ဃ)

အခြေအနေတွေက တစ်ခဏ အတွင်းမှာ ပြောင်းပြန် လန်သွားတယ်။

ငအောင်က သူ့ကျောကုန်းပေါ်ကို ဝုန်းခနဲကျလာတဲ့ အရာကို ဘာမှန်းမသိဘဲ အလန့်တကြားနဲ့ ဆွဲခွာဖို့ ကြိုးစားတယ်။ နယ်လီ လက်သည်းရှည်ရှည်တွေက ငအောင် မျက်လုံးနှစ်လုံးထဲကို ဖောက်ဝင်သွားတယ်။ ပေါက်ပြဲသွားတဲ့ ငအောင် မျက်လုံးအိမ်ထဲကနေ ဖြူဖြူအရည်တွေ စိမ့်ထွက်လာတယ်။ အော်သံနက်ကြီးနဲ့အတူ..

ငအောင် ကျွန်တော့်ကို ခွထားနေရာကနေ ခုန်ထတယ်။ စားပွဲပေါ်ကနေ တလိမ့်ကောက်ကွေး ပြုတ်ကျသွားတယ်။

စောစောက ဓားကြိမ်းကြိမ်းနေတဲ့ မလှ..အနောက်ကို ဆုတ်ရင်း ပက်လက်လန်လဲသွားတယ်။

“မင်းဘာလုပ်လိုက်တာလဲ.. ဘာလုပ်လိုက်တာလဲ.. ငအောင်.. ငအောင်..” .. ဦးသိန်းက သွေးရှူးသွေးတန်းနဲ့ အော်တယ်။

ကျွန်တော် စားပွဲပေါ်မှာ ပက်လက်လန်လဲနေရာကနေ ထထိုင်လိုက်တယ်။

“ခင်ဗျားတို့ သိပ်ကိုးကွယ်ချင်နေတဲ့ သခင်ကြီး ရောက်လာပြီလေ”.. ကျွန်တော်ပြောလိုက်တယ်။

“ငအောင်.. ငအောင်.. ဟေ့ကောင်..” .. ဦးသိန်းက ငအောင် မျက်လုံးတွေကို နှိုက်ထုတ်နေတဲ့ နယ်လို့ကို ဆွဲခွာဖို့ ကြိုးစားတယ်။ ဒါပေမယ့် တောက်တဲ့တစ်ကောင်လို တွယ်ကပ်နေတဲ့ နယ်လို့ကိုယ်လုံးကို ဘယ်လိုမှ ဆွဲဖယ်လို့ မရဘူး ဖြစ်နေတယ်။ နယ်လို့ လက်ချောင်းတွေက ငအောင် မျက်လုံးအိမ်ထဲကို အဆုံးထိ ဝင်နေပြီ။ ငအောင်က အသံနက်ကြီးနဲ့ အော်နေရာကနေ တစ်ကိုယ်လုံး ဆန့်ငင်ဆန့်ငင်ဖြစ်လာတယ်။

မလှက အခုမှ သတိဝင်လာသလို ကြမ်းပြင်မှာ ကျနေတဲ့ ဓားကို ကောက်တယ်။ ငအောင်နဲ့ နယ်လို့ လုံးထွေးနေတဲ့နေရာကို ပြေးသွားတယ်။ နယ်လို့ ကိုယ်လုံးကို ဓားနဲ့ အချက်ပေါင်းများစွာ ခုတ်တယ်။ ပါးစပ်ကလည်း အယုတ္တအနတ္တပေါင်းစုံ အော်ဆဲတယ်။

မလှ ဓားချက် အချက် ၁၀၀ လောက် ခုတ်ပြီးတော့မှ၊ နယ်လို့ တစ်ကိုယ်လုံး အပိုင်းပိုင်းပြတ်လုနီးနီး ဖြစ်နေတော့မှ ငအောင်မျက်လုံးထဲမှာ စိုက်ဝင်နေတဲ့ နယ်လို့ လက်ချောင်းတွေ ပြေလျော့သွားတယ်။ ငအောင်ကတော့ အသက်မရှိတော့ဘူး။ မျက်လုံးဟောက်ပက်ကြီးနဲ့ ဘေးတစောင်းလဲကျပြီး ငြိမ်နေပြီ။ ဦးသိန်းက ငအောင် အလောင်းဘေးမှာ မတ်တပ်ရပ်ရင်း ကြက်သေသေနေတယ်။

မလှက မကျေနပ်သေးသလို နယ်လို့ကိုယ်လုံးကို ဓားနဲ့ သုံးလေးငါးချက် ထပ်ခုတ်တယ်။ ပါးစပ်ကလည်း ဆဲနေတုန်းပဲ။

အပိုင်းပိုင်းပြတ်နေတဲ့ နယ်လို့ လက်တွေ ခြေတွေထဲကနေ အမျှင်တွေ တဖွားဖွား ထွက်လာပြီး ကြမ်းကြားထဲကို ဝင်သွားတယ်။ အခန်းထဲမှာ အပုပ်နံ့တွေ ပြည့်နှက်လာတယ်။ လေထုက နွေးသထက်နွေးလာတယ်။

“နင့်အကြံ ဒါအကုန်ပဲလား။ ခွေးသူတောင်းစား”.. မလှက ကျွန်တော့်ဘက်ကို လှည့်ပြီး အော်တယ်။
သူ့တစ်ကိုယ်လုံး သွေးတွေရဲရဲ နီနေပြီ။ ဘီလူးမတစ်ကောင်နဲ့ တူနေပြီ။

“မကုန်သေးဘူးဗျ။ ၅ ယောက် ကျန်သေးတယ်”..

အိမ်တံခါးဝဘက်ကို မေးငေါ့ပြရင်း ကျွန်တော် ပြောလိုက်တယ်။

(c)

တံခါးဝမှာ မတ်တပ်ရပ်နေတဲ့ ကျွန်တော့် သူငယ်ချင်းတွေ..။

ယမင်း.. မျိုးမြတ်အောင်.. မိန်း..

ပြီးတော့ ကျော်ဇောနဲ့ ဖြူမော်..။

(စ)

သေရွာကပြန်လာတဲ့ ကျွန်တော့် သူငယ်ချင်း ၅ ယောက်ကို ကြည့်ရင်း ဦးသိန်း ကြမ်းပြင်ပေါ်ကို
ဒူးထောက်ကျသွားတယ်။

လက်အုပ်ချီတယ်။

“သခင်ကြီး.. သခင်ကြီး.. ကျွန်တော်တို့ကို ခွင့်လွှတ်ပါ.. ကျွန်တော်တို့ သခင်ကြီးအပေါ်မှာ သစ္စာရှိခဲ့တာကို
ငဲ့ညှာပေးပါ.. ကျွန်တော်တို့..”

“တိတ်စမ်း မြသိန်း”.. မလှက အရူးချီးပန်းဖြစ်နေတဲ့ သူ့ယောက်ျားကို ငေါက်တယ်။ လက်ထဲက ဓားကို ဆတ်ခနဲ
ခါတယ်။ ဓားမှာကပ်နေတဲ့ သွေးစက်တွေ ကြမ်းပြင်ပေါ်ကို ပြုတ်ကျသွားတယ်။ “နင် အဲဒီလို သတ္တိမရှိလို့ နင့်ကို
သခင်ကြီးက မရွေးတာ။ ငါ့နာမည် လှနွယ်။ ဘယ်ကောင်မှ မကြောက်ဘူး။ လာစမ်း။ လာခဲ့”.. မလှက လက်ထဲက
ဓားကို အသင့်ရွယ်ရင်း စိန်ခေါ်တယ်။

“မလှ.. မလုပ်နဲ့လေ.. သခင်ကြီး စိတ်ဆိုးသွားမယ်..”.. ဦးသိန်းက သူ့မိန်းမကို တောင်းပန်တယ်။
အိမ်ရှေ့တံခါးဝဆီကို လေးဘက်ထောက်ပြီး သွားတယ်။ “သခင်ကြီး.. ကျွန်တော့်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ.. ကျွန်တော်..
ကျွန်တော် အမှိုက်အမဲလေးမို့ပါ”

အဖြူသားသက်သက်နဲ့ မျက်လုံးငါးစုံက ဒူးထောက်တောင်းပန်နေတဲ့ ဦးသိန်းကို တွေ့တွေ့ကြီး
စိုက်ကြည့်နေတယ်။

“မောင်မင်းခန့်ထူးဆီမှာ တပည့်ခံဆိုလည်း ခံပါမယ်။ သခင်ကြီးကို ဆက်ပြီး ပြုစုပါမယ်.. မလုပ်ပါ..”

ဦးသိန်း စကားမဆုံးခင်မှာ ကျွန်တော့်..သူငယ်ချင်း ၅ ယောက် ဦးသိန်းကိုယ်ပေါ်ကို ဝိုင်းပြိုကျသွားတယ်။

ခင်ဗျား မျက်စိထဲမြင်အောင်.. ဘယ်လိုပြောရမလဲ ယုန်တစ်ကောင်ကို ခြင်္သေ့ ၅ ကောင် ပြိုင်တူ ခုန်အုပ်သလို
မြင်ကွင်းမျိုးပဲ။ စက္ကန့်ပိုင်းအတွင်းမှာ ဦးသိန်းရဲ့တစ်ကိုယ်လုံး တစ်စီ ဖြစ်သွားတယ်။ လွင့်ထွက်လာတဲ့
ခြေပြတ်လက်ပြတ်တွေ အသားစတွေက မြင်မကောင်းဘူး။ သွေးတွေက ရေပုံးမှောက်ချလိုက်သလို တဝေါဝေါ
အိုင်ထွန်းသွားတယ်။

မလှက အဲဒီမြင်ကွင်းကို ကြည့်ရင်း မျက်ရည်တွေ ကျလာတယ်။ ဓားကိုကိုင်ထားတဲ့ သူ့လက်တွေ တဆတ်ဆတ်
တုန်လာတယ်။

သတ္တဝါ ၅ ကောင်..ရဲ့မျက်နှာတွေ မလှဘက်ကို လှည့်လာတယ်။

မျိုးမြတ်နဲ့ ယမင်းက သူတို့ရဲ့ခေါင်းတွေကို လက်မှာ ပိုက်ရင်း ရှေ့ကို တလှမ်းခြင်း လျှောက်လာတယ်။ မိန်းက
ကြမ်းပြင်မှာ လိမ့်ကျနေတဲ့ သူ့ခေါင်းသူ ပြန်ကောက်တယ်။ ကျော်ဇောရဲ့ဗိုက်က တန်းလန်းထွက်ကျနေတဲ့
အူတွေက သူ့ခြေလှမ်းလှမ်းလိုက်တိုင်း ကြမ်းပြင်မှာ တရွတ်တိုက် ပါလာတယ်။ ဖြူမော်က ပါးစပ်ထဲက
အသားအစအနတွေကို ထွေးထုတ်တယ်။ ဦးသိန်းရဲ့ကိုယ်လုံးလို့ ယူဆရတဲ့ နီရဲရဲ အသားတုံးကြီးကို ဘေးကို
ကန်ထုတ်လိုက်တယ်။

မလှ .. လက်ထဲက ဓားကို ရွယ်တယ်။

ကျွန်တော့်ဘက်ကို လှည့်ကြည့်တယ်။

“နင့်ကိုငါ ဘယ်ဘဝရောက်ရောက် ခွင့်မလွှတ်ဘူး မင်းခန့်ထူး”

ပြောပြီးတာနဲ့.. သိပ်သတ္တိကောင်းတဲ့ မလှ.. သူ့လည်ပင်းသူ ဓားနဲ့ လှီးချလိုက်တယ်။

+++

အခန်း (၂၁)

နာရီကို ငုံ့ကြည့်လိုက်တော့ မနက် ၃ နာရီ။

ဒီလို ညကြီး သန်းခေါင် အထိ အင်တာဗျူးရတာ အခုမှ ပထမဆုံးအကြိမ်တော့ မဟုတ်။ သူ့ဇာလွင်ဟာ မှုခင်းသတင်းထောက် တစ်ယောက်ဖြစ်တဲ့အတွက် နေရာစုံမှာ.. လူပေါင်းစုံကို နေ့ညသန်းခေါင်မရွေး အင်တာဗျူးခဲ့ဖူးပါတယ်။ ဆိုးလှ မိုက်လှ ချည်ရဲ့ဆိုတဲ့ လူဆိုးတွေနဲ့လည်း သူ့ဇာလွင် နှစ်ယောက်တည်း ထိုင်ပြီး စကားတွေ ပြောခဲ့ဖူးတယ်။ ဒါပေမယ့် အခု အင်တာဗျူးလို စီကာပတ်ကုံးနဲ့ ဇာတ်လမ်းပမာ နားဆင်စရာ လုပ်ပြောတာမျိုးကိုတော့ တစ်ခါမှ မကြုံဖူးဘူး။ သူ့ဇာလွင် စကားပြောခဲ့ဖူးတဲ့ လူသတ်သမားတွေ တော်တော်များများက ကိုယ့်အပြစ်ကိုယ် နောင်တရနေတာက တစ်မျိုး၊ ရူးကြောင်ကြောင် ဖြစ်နေတာက တစ်ဖုံ..နဲ့ ဇာတ်လမ်းကို စလယ်ဆုံးတောင် ရှင်းအောင် မပြောတတ်ကြဘူးလေ။ မင်းခန့်ထူးကို လူသတ်သမား..လို့ တပ်အပ်ကြီး မစွပ်စွဲချင်တော့ပေမယ့်.. သူ့ဇာတ်လမ်းကို ယုံဖို့ ဆိုတာကလည်း ခဲယဉ်းလွန်းတယ်။ သဘာဝလွန် ဖြစ်ရပ်တွေကို သူ့ဇာလွင် မယုံဘူး။ မယုံချင်တာ..။ ဒီကမ္ဘာဟာ.. ကြမ်းကြုတ်ရက်စက်တဲ့ လူသားတွေ ရှိနေရုံနဲ့ ကြောက်စရာ ကောင်းနေပါပြီ။ ဒီထက်ဆိုးတဲ့ မကောင်းဆိုးဝါးတွေ မလိုအပ်တော့ဘူး။ မရှိသင့်တော့ဘူး.. မဟုတ်လား။

“ဦးသိန်းတို့က ဘာလို့ ညမှ ရောက်လာတာလဲ။ မနက်စောစော ပြန်လာပြီး.. ရှင့်ကို အရေခွံနွာမယ်လို့ ပြောသွားတာ မဟုတ်ဘူးလား”..သူ့ဇာလွင်မေးလိုက်တယ်။

မင်းခန့်ထူးက သူ့ဇာလွင် ထပ်ဖျော်ပေးထားတဲ့ ကော်ဖီမစ်ကို အရသာခံပြီးသောက်နေရင်းနဲ့ ပြုံးတယ်။

“ဟားဟား..ကျွန်တော့်ကို အရေခွံနွာမယ်လို့ ပြောသွားတာကို ခင်ဗျား သေချာ မှတ်ထားတာပဲ”

“မဆိုင်ပါဘူး။ ကျွန်မက မှုခင်း သတင်းထောက်။ ဇာတ်လမ်းထဲမှာ ဟာကွက်တွေပါနေရင် အလိုလို မြင်နေတတ်တာ ကျွန်မ အကျင့်ပဲ။ ရှင့် ဇာတ်လမ်းမှာ ဟာကွက်တွေ ပါနေသေးတယ်နော်”... သူ့ဇာလွင်ပြောလိုက်တယ်။

“ဘယ်လို ဟာကွက်တွေလဲ ပြောပါဦး”

“ဦးသိန်းတင်မကဘူး မမမေကရော တစ်ရက်လုံး ဘယ်ပျောက်သွားသလဲ။ ပြီးတော့ အဲဒီ မကောင်းဆိုးဝါး ဆိုတဲ့အကောင်က ဘာလို့ ရှင့်စကားကို ချက်ခြင်း နားထောင်သွားတာလဲ။ ရှင့်အဖေ လက်ထက်တုန်းကတောင်

ရှင်အဖေကို သူက မရွေးခဲ့ဘူးဆို။ ဘာလို့ ရှင်ကိုကျမှ ရွေးရတာလဲ”.. သူ့ဇာလွင် ဆက်တိုက် မေးချလိုက်တယ်။

“ဦးသိန်းတို့ ကိစ္စကိုတော့ ကျွန်တော် သေချာမသိဘူး။ ထင်တာတစ်ခုတော့ ရှိတယ်။ နောက်ပိုင်းမှနော်..။
ရဲတွေဘာတွေ ရောက်လာ၊ အမှုတွေဘာတွေ ဖြစ်ပြီးတော့မှ သိရတာ.. တတိယညတုန်းက..
စကားဝါအိမ်ထဲကနေ အော်သံတွေ ကြားရလို့ ဖြတ်သွားဖြတ်လာ လူတွေက ရဲတိုင်လိုက်တယ်ထင်တယ်။
အဲဒီမှာ ရဲတွေက စကားဝါ ရွာအိမ်မှူးလို့ ပြောလို့ရတဲ့ ဦးသိန်းကို လာတွေ့လိမ့်မယ်။ အဲဒါကြောင့် အဲဒီ
မနက်ပိုင်းက ဦးသိန်းတို့ ပျောက်နေတာဖြစ်မယ်။ ညနေကျမှ ကျွန်တော့်ဆီ ပြန်ရောက်လာတာ။ ရဲတွေကို
ဘယ်လို လှိမ့်လိုက်လဲတော့ ကျွန်တော် မသိဘူး”

“ထားပါတော့။ ဒါဆို ကျန်တဲ့ မေးခွန်းတွေ အတွက်ရော ရှင်အဖေက ဘယ်လိုလဲ”

“ခင်ဗျားအခုတွေးသလို မလှတို့ ဦးသိန်းတို့လည်း တွေးခဲ့ပါလိမ့်မယ်။ ဒီမကောင်းဆိုးဝါးက သူ နှစ်သက်တဲ့သူကို
ရွေးချယ်တယ်။ စကားဝါမြေပိုင်ရှင်စကားကို နားထောင်တယ်ပေါ့။ တကယ်က ရှင်းရှင်းလေးပါ..
ဒီမကောင်းဆိုးဝါးဟာ မမမေ ပြောသလို ကပ်ပါးကောင်ပဲ။ ကပ်ပါးဆိုတဲ့အတိုင်း ကြာကြာ မှီခိုလို့ရတဲ့ လူကို
လိုက်ရှာမယ်။ ကျွန်တော်က ငယ်လည်းငယ်သေးတယ်၊ ကြောက်ကလည်း ကြောက်တတ်တယ်၊ ပြီးတော့
စကားဝါခြံရဲ့ ပိုင်ရှင်လည်း ဖြစ်တယ်။ ဒီတော့ ကျွန်တော့် စကားကို နားထောင်သွားတာ အထူးအဆန်းတော့
မဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမယ့်.. သူ့ကို ထိန်းချုပ်လို့ ရသွားတာမျိုးတော့ မဟုတ်ဘူး။ အရာရာတိုင်းက အပေးအယူ
ရှိတယ်”

“ဦးသိန်းတို့ စကားအရဆိုရင် အဲဒီမကောင်းဆိုးဝါးက ရှင်အဖေကိုကျတော့ မရွေးခဲ့ဘူးဆို.. အဲဒါ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မသိဘူးဗျ”.. မင်းခန့်ထူးက ပခုံးတွန့်တယ်။ “မရွေးခဲ့တာပဲ ကောင်းပါတယ်။ အဖေ စောစောသေသွားတာ
ကံကောင်းသွားတယ်လို့ ပြောရမလားပဲ”

“ဒုတိယည၊ တတိယညနဲ့ စတုတ္ထနေ့ မနက်.. အဲဒီ သုံးကြိမ်စလုံးမှာ မကောင်းဆိုးဝါးက
လူတစ်ယောက်ခြင်းစီကိုပဲ ထိန်းချုပ်သွားခဲ့တာနော်။ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား။ စတုတ္ထနေ့ညကျတော့မှ
ဘယ်ကဘယ်လို ၅ ယောက် ၆ ယောက် တပြိုင်တည်း ဝင်ပူးသွားတာလဲ။ ဒါလည်း ဟာကွက်တစ်ခုပဲ”..
သူ့ဇာလွင် ပြောလိုက်တယ်။

“ဒါလည်း..ဇာတ်လမ်းကို ဆက်နားထောင်ရင် သိမှာပေါ့ဗျာ။ စိတ်ရှည်ပါ”

“စိတ်ရှည်ပါတယ်။ သိချင်တာလေးတွေကို မှတ်ထားမလို့ပါ”.. သူ့ဇာလွင် နှာခေါင်းရှုံ့ရင်း ပြောလိုက်တယ်။
“ဪ.. ပြီးတော့ ဒီမကောင်းဆိုးဝါးက ဘာကို လိုချင်တာလဲ.. ကျွန်မ သေချာ နားမလည်ဘူး။ စကားဝါရွာဆိုပြီး ဖြစ်မလာခင်တုန်းက အဲဒီ မကောင်းဆိုးဝါးက ဘယ်ရောက်နေသလဲ.. ဘာလုပ်နေသလဲ”

“အဲဒါတော့ ကျွန်တော် မသိဘူး။ ကျွန်တော် သေချာသိတာ တစ်ခုပဲ ရှိတယ်။ လူတွေလုပ်လို့ ဒီသတ္တဝါက ပိုပိုဆိုးလာတာ”.. မင်းခန့်ထူးက ပြောပြီး ငြိမ်ကျသွားတယ်။ တစ်ခုခုကို စဉ်းစားနေသလို သူ့မျက်လုံးတွေက အဝေးတစ်နေရာဆီ ပျံ့လွင့်သွားပြန်တယ်။

သူ့ဇာလွင်လည်း ဘာဆက်ပြောရမှန်း မသိတာနဲ့ ငြိမ်နေမိတယ်။ ဇာတ်လမ်းကို ဆက်ပြောလေ..လို့ တိုက်တွန်းချင်ပေမယ့် ဒီဇာတ်လမ်းရဲ့အဆုံးကို..သူ့ဇာလွင် မသိစိတ်က ကြောက်နေတယ်။
ဇာတ်လမ်းအဆုံးမှာ..ဘာဆက်ဖြစ်သလဲ..ဆိုတာကို မသိချင်တော့တာ သူ့ဇာလွင် ဘဝမှာ ဒါ ပထမဆုံးပဲ။

အခန်းပြင်မှာ ထိုင်နေတဲ့ ညစောင့် ဦးလေးကြီးက ဂျာနယ်ကို မျက်နှာပေါ်တင်၊ ခေါင်းမော့ပြီး အိပ်ပျော်နေပြီ။
အခန်းထဲမှာ သူ့ဇာလွင်နဲ့ မင်းခန့်ထူးရဲ့အသက်ရှူသံ ဖြေးဖြေးမှန်မှန်..။ အသံသွင်းတိတ်ခွေလည်သံ..။
အခန်းထောင့်မှာ ချထားတဲ့ ပန်ကာလေသံ ခပ်တိုးတိုး။ မျက်နှာကြက် မီးချောင်းကထွက်နေတဲ့ တဒီဒီသံက သေးသေးမျှင်မျှင်..။ ရုံးခန်းထဲမှာ ပြတင်းပေါက်မရှိ။ ဒါပေမယ့်..အပြင်မှာ ညဉ့်ငှက်တွေ အော်နေသလားမသိ.. ညဉ့်သန်းခေါင်ရဲ့အမျိုးအမည်မသိတဲ့ အသံတချို့.. အခန်းထဲကို စိမ့်ဝင်နေတယ်။

ချမ်းစိမ့်စိမ့် ဖြစ်ချင်လာတာနဲ့ သူ့ဇာလွင် ဝတ်ထားတဲ့ ကုတ်အင်္ကျီကို ခပ်တင်းတင်း ဆွဲစေ့လိုက်တယ်။
ချောင်းတစ်ချက် ဟန့်တယ်။

“ဒီတော့.. အခု သေတဲ့သူ ၉ ယောက်ပြည့်သွားပြီ။ ရှင့်ဇာတ်လမ်း ပြီးတော့မှာလား။ ဘာဆက်ဖြစ်သေးသလဲ..”

မင်းခန့်ထူးက အခုမှ သတိဝင်လာသလို.. သူ့မျက်လုံးတွေ သူ့ဇာလွင် ဆီကို ပြန်ရောက်လာတယ်။

“ခင်ဗျားမှာ ချစ်ရတဲ့သူ ဘယ်သူရှိသလဲဗျ”.. မင်းခန့်ထူးက မေးတယ်။

“အာ..ဘာတွေမေးနေတာလဲ”.. သူ့ဇာလွင် ဘာပြန်ဖြေရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားတယ်။

“မေးခွန်းကရိုးရိုးလေးပါဗျ ခင်ဗျား ချစ်တဲ့သူ ဒီကမ္ဘာမှာ ဘယ်နှယောက်ရှိသလဲ”

“အဲဒါ ရှင်နဲ့ ဘာဆိုင်သလဲ”.. သူ့ဇာလွင်ပြန်ပြောလိုက်တယ်။ မင်းခန့်ထူး မေးခွန်းက ထင်မှတ်မထားဘဲ သူ့ဇာလွင်

ရင်ထဲကို တော်တော်လေး နက်နက်ရှိုင်းရှိုင်း ဝင်သွားတယ်။ ပါးစပ်ကို တင်းတင်းစေ့ထားပေမယ့် အရာရာကို ကျိုးကြောင်းဆင်ခြင် တွက်ချက်တတ်တဲ့ သူဇာလွင့် ဦးနှောက်က မေးခွန်းကိုဖြေဖို့ အလိုအလျောက် အလုပ်လုပ်နေပြီ။ ချစ်ရတဲ့သူ.. ဘယ်သူရှိသလဲ..။ အဖေ.. မရှိဘူး။ အမေ.. မရှိဘူး။ သူငယ်ချင်း.. မရှိဘူး။ လုပ်ဖော်ကိုင်ဘက်တွေတွေ့ ရှိတာပေါ့။ ခင်တဲ့သူတွေ ရှိပါတယ်။ ကြည့်မရတဲ့ သူတွေလည်း ရှိတယ်။ ချစ်သူရည်းစားတွေလည်း အနည်းအကျဉ်း ရှိခဲ့ဖူးတယ်။ ဒါပေမယ့် သူဇာလွင့်မှာ ချစ်ရတဲ့သူ ရှိသလား.. လို့ မေးလာတဲ့အခါ ပြန်ဖြေစရာနာမည် တစ်ခုတောင် မရှိပါလား။

“ခင်ဗျားလည်း ကျွန်တော့်လိုပဲနော်”.. မင်းခန့်ထူးက မျက်မှောင်ကြီးကြုတ်ပြီး တိတ်တိတ်ကြိတ်တွေးနေတဲ့ သူဇာလွင့်ကို ကြည့်ရင်း ပြောတယ်။ “ကျွန်တော့်မှာလည်း ချစ်ရတဲ့သူ တစ်ယောက်မှ မရှိဘူးဗျ။ ဒီလောက တစ်ခုလုံးမှာ ကျွန်တော် တွယ်တာစရာ ဘာမှ မရှိဘူး။ စကားဝါ ကိစ္စပြီးသွားတော့ သူငယ်ချင်းဆိုတာတောင် အသစ် ထပ်မတွေ့တော့ဘူး။ အခု.. မမမေလည်း မရှိတော့ဘူးဆိုတော့ ကျွန်တော့် ဘဝ သံလိုက်အိမ်မြောင်က ဘယ်အရပ်ကို ဦးတည်ရမှန်းမသိ လမ်းပျောက်နေပြီ”

“ရှင် ကျွန်မအကြောင်း ဘာမှ မသိဘဲနဲ့ သိသလိုလိုလေသံနဲ့ မပြောပါနဲ့”.. သူဇာလွင့် ပြောလိုက်တယ်။ သူဇာလွင့် သံလိုက်အိမ်မြောင်ကရော အလုပ်လုပ်သေးသလား..။ သူဇာလွင့် ချစ်တာ တစ်ခုတော့ ရှိတယ်။ ဒီအလုပ်ကို ချစ်တယ်။ သတင်းထောက်ဘဝမှာ ပျော်တယ်။ မှုခင်းတွေကို စိတ်ဝင်စားတယ်။ သူများတွေ မကြည့်ရဲတဲ့ သွေးထွက်သံယိုမြင်ကွင်းတွေကို သူဇာလွင့် တောင့်တတယ်။

“ကျွန်တော် ပြောချင်တာက ကျွန်တော်တို့ ခင်ဗျားတို့လို လူတွေအဖို့.. အသက်ပေးပြီး ချစ်စရာ လူတစ်ယောက်တောင် မရှိဘဲ ဘယ်လို အသက်ဆက်ရှင်နေကြသလဲ..။ ခင်ဗျားကတော့ အလုပ်ကို တော်တော်ချစ်တဲ့ပုံပဲ.. ဒါလည်း မဆိုးပါဘူး။ ကျွန်တော့်မှာ အဲဒီလိုမျိုးတောင် မရှိဘူးဗျ..ဟားဟား”.. မင်းခန့်ထူးက ရယ်တယ်။ ဒီတစ်ခါ သူ့ရယ်သံက ရယ်သံလွင်လွင် မဟုတ်တော့ဘဲ ခြောက်ကပ်နေတယ်။

“အလုပ်ကို ချစ်တာလည်း ချစ်ခြင်းတစ်မျိုးပဲ မဟုတ်ဘူးလား”.. သူဇာလွင့်ပြောလိုက်တယ်။

“ရှင့်ဇာတ်လမ်းထဲက မမမေကိုကြည့်လေ.. သူဆိုရင် ချစ်စရာလူ မရှိဘဲနဲ့ အလုပ်ကိုပဲ တန်ဖိုးထားပြီး လူ့အသက်တွေကို လိုက်ကယ်နေတာ.. ဘယ်လောက် အားကျဖို့ ကောင်းသလဲ”

မင်းခန့်ထူးက သူဇာလွင့်ကို စေ့စေ့ကြည့်နေတယ်။

“မမမေမှာ ချစ်ရတဲ့သူ မရှိဘူးလို့ ခင်ဗျားက ဘယ်လို တပ်အပ်ပြောနိုင်တာလဲ”.. မင်းခန့်ထူးက မေးတယ်။

“အို.. ဒီလို အလုပ်မျိုးလုပ်နေတဲ့သူမှာ ဘယ်သူ့ကို ချစ်ဖို့ အချိန်ရှိမှာလဲ။ မဖြစ်နိုင်တာ။ ကျွန်မတောင် သတင်းထောက် အလုပ်လေးတစ်ခုနဲ့ မအားရ မနားရဘူး။ မမမေလို လူမျိုးဆို ပိုလို့တောင် မဖြစ်နိုင်သေးတယ်။ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား” ..သူဇာလွင် ပြောလိုက်တယ်။ ဒီအကြောင်းကို စိတ်ပါလက်ပါ ဆွေးနွေးမိသွားတဲ့ သူ့ကိုယ်သူလည်း နည်းနည်း အံ့သြသွားတယ်။

“ဪ..” .. မင်းခန့်ထူးက ဪ တစ်ခွန်းပဲ ပြောပြီး မျက်လုံးတွေက အဝေးကိုရောက်သွားပြန်တယ်။

“ကဲ.. ရှင့်ဇာတ်လမ်းကို ပြန်ဆက်တော့လေ” .. သူဇာလွင် သတိပေးလိုက်တယ်။

+++

အခန်း (၂၂)

(က)

မလှရဲ့ ကိုယ်ခန္ဓာကို မကောင်းဆိုးဝါးတွေ ဘယ်လို ဝါးမြိုစားသောက်သွားသလဲ.. ကျွန်တော် မသိလိုက်ဘူး။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ အဲဒီအချိန်မှာ ကျွန်တော့်မျက်လုံးတွေ အလိုလို စုံမှိတ်ကျသွားပြီ။ အနိဌာရုံမြင်ကွင်းတွေကို ဆက်မကြည့်နိုင်တော့ဘူး။ ဘာမှ စားမထားပေမယ့် အစာအိမ်ထဲက လေနဲ့ အချဉ်ရည်တွေ တဝါးဝါး တက်လာတယ်။ ကြမ်းပြင်မှာ ဒူးထောက်ပြီး ကျွန်တော် အန်ချဖို့ ကြိုးစားတယ်။ အန်ဖတ်တွေ ထွက်မလာဘဲ ငိုသံတွေပဲ ထွက်လာတယ်။ ကျွန်တော့် တစ်သက်မှာ အဲဒီညကလောက် ရှိုက်ကြီးတင် မဖြစ်ခဲ့ဖူးဘူး။ နောင်လည်း ဖြစ်တော့မယ် မထင်ဘူး။ ကလီစာတွေပါ ပြုတ်ထွက်သွားတော့မတတ် အော်ငိုမိတယ်။

ဘယ်လောက်ကြာကြာ အဲဒီလို ငိုနေမိသလဲ.. မသေချာဘူး။ ပခုံးပေါ်ကို လက်တစ်ဖက် ကျလာတဲ့ အချိန်ကျတော့မှ ကျွန်တော် ခေါင်းမော့ နိုင်တယ်။ ကျွန်တော့်ကို မတ်တပ်ရပ်ပြီး စိုက်ကြည့်နေတဲ့ မမမေ။

အခန်းထဲမှာ ကျွန်တော်နဲ့ မမမေကလွဲရင် ဘယ်သူမှ မရှိတော့ဘူး။ အလောင်းတွေလည်း မရှိ။ ကျွန်တော့် သူငယ်ချင်းမျက်နှာတွေနဲ့.. မကောင်းဆိုးဝါးတွေလည်း မရှိတော့..။

(ခ)

ညအမှောင်က သည်းသထက် သည်းလာတယ်။ အပြင်ကို လှမ်းကြည့်ရင်တောင် အရိပ်တစ်စက်၊ ကြယ်တပွင့် မတွေ့ရတဲ့ အမှောင်မျိုး။ အဆိုးဆုံးကတော့ အပူရှိန်ပဲ။ အညာနွေရဲ့ မေလ အပူက ကျွန်တော့်ရဲ့

ညက်ညက်ကြေနေတဲ့ စိတ်နှလုံးကို ပိုမွမ်းကြပ်အောင် လုပ်နေသလို။

“ရော”.. မမမေက ရေဘူးကို ကျွန်တော့်လက်ထဲ ထိုးပေးတယ်။ “သောက်လိုက်။ ဖြည်းဖြည်းသောက်ဦး.. သီးမယ်”

နံရံကို မှီပြီး ထိုင်နေရင်း ရေဘူးကို ကျွန်တော် လှမ်းယူတယ်။ ခြောက်ကပ်အက်ကွဲနေတဲ့ လည်ပင်းထဲကို ရေသုံးလေးစက်ဝင်သွားတာနဲ့ ကျွန်တော် တဟုတ်ဟုတ် ချောင်းတွေ ဆိုးလာတယ်။ မမမေက ရေဘူးကို လက်နဲ့ ကိုင်ပြီး ကျွန်တော့် ပါးစပ်မှာ တွေ့ပေးတယ်။

“ဖြည်းဖြည်း.. ဖြည်းဖြည်း”

ရေ တစ်ငုံနှစ်ငုံလောက် ဝင်သွားတော့မှ ကျွန်တော့် လည်ပင်းက နေသာထိုင်သာ ရှိသွားတယ်။ ခြစ်ခြစ်တောက်ပူနေတဲ့ ကိုယ်အပူရှိန်ကတော့ ကျမသွားသေးဘူး။ ခေါင်းထဲမှာ ပုရွက်ဆိတ်အုံ့တစ်ခု ကပ်ခဲ့နေသလို တဆစ်ဆစ်ကိုက်နေတယ်။ တဝီဝီ မြည်နေတယ်။

“ငါနောက်ကျသွားတာ.. ငါလည်း ဒီလောက်ကြာသွားမယ်လို့ ထင်မထားဘူး”.. မမမေက ကျွန်တော့် လက်ဖျံက ပြဲနေတဲ့ ဒဏ်ရာကို ကိုင်ကြည့်ရင်း ပြောတယ်။ “တော်သေးတာပေါ့ ငါထင်ထားတာ မှန်သွားလို့။ နင် ငါပြောခဲ့တဲ့တိုင်း လုပ်လိုက်တာ အဆင်ပြေသွားတယ်.. တော်သေးတယ်”

“အဆင်ပြေသွားတယ်လို့ မပြောပါနဲ့ဗျာ”.. ကျွန်တော် ပြောလိုက်တယ်။ ဒေါသထွက်ချင်နေပေမယ့် ကျွန်တော့်မှာ အော်ပြောစရာ အင်အား မရှိတော့ဘူး။ “ကျွန်တော့် လက်ချက်နဲ့.. လူ ၃ ယောက် ထပ်သေသွားပြန်ပြီ.. ကျွန်တော့်ကြောင့်..”

“ဒါပေမယ့် ဒီလူတွေက ဆက်အသက်ရှင်မနေသင့်တဲ့ လူတွေလေ။ မကောင်းဆိုးဝါး ထက်ကို အဆပေါင်းများစွာ ပိုဆိုးတဲ့ လူတွေလေ။ သူတို့ အကြံသာ အောင်မြင်သွားရင် လူတွေ ဘယ်လောက် ထပ်သေမလဲ.. မင်းခန့်ထူး နင်ဘာမှ နောင်တ မရနဲ့”.. မမမေက ပြောတယ်။

“ခင်ဗျား ဘယ်ရောက်သွားတာလဲ။ ဘာလို့ အဲဒီလောက် ကြာနေတာလဲ”

“လိုအပ်တဲ့ ပစ္စည်းတွေ သွားယူနေတာ။ ဆိုင်ကယ်နဲ့ဆိုတော့ မြန်မယ်ထင်ပြီး သွားလိုက်တာပဲ.. ဒါပေမယ့် လမ်းမှာ ထင်တာထက် ပိုကြာသွားတယ်”.. မမမေက ပြောရင်းနဲ့ သူ့လွယ်ထားတဲ့ စစ်ရောင် ကျောပိုးအိတ်ကို ကြမ်းပြင်ပေါ်ပစ်ချတယ်။ “ဒါပေမယ့် ငါပြောတဲ့အတိုင်း နင်လုပ်နိုင်မယ်ဆိုတာ ငါ ယုံပြီးသားပါ..”

ကျွန်တော် ရယ်လိုက်တယ်။ ကျွန်တော် သေသွားလည်း ဘာအရေးလဲ.. ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား။ ဒီမိန်းမက ဘာ အရေးစိုက်မှာလဲ။ သူ့ရဲ့ အဓိက ပစ်မှတ်က ကျွန်တော်မှ မဟုတ်ပဲ..။

မမမေက လှောင်ရယ်ရယ်နေတဲ့ ကျွန်တော့်ကို မျက်မှောင်ကုပ်ပြီး ကြည့်တယ်။

“ဒီတော့.. ငါပြောတဲ့အတိုင်း ဖြစ်သွားသလား”.. မမမေက မေးတယ်။

“အင်း”.. ကျွန်တော် ခေါင်းညိတ်လိုက်တယ်။ “ကျွန်တော့် သူငယ်ချင်း ၆ ယောက်စလုံး ပြန်ပေါ်လာတယ်။ ခေါင်းပြတ်တဲ့သူက ပြတ်လို့။ တစ်ကောင်က ဗိုက်ပွင့်နေတယ်။ ကြည့်ပျော်ရှုပျော် တစ်ယောက်မှ မပါဘူး။ သူတို့ ရောက်လာပြီး ဦးသိန်းတို့ကို တစ်စစီ ဆုတ်ဖြဲသွားတာပဲ။ စုတ်ပြတ်သတ်သွားတာပဲ.. ဟားဟား”.. ကျွန်တော် ပြောရင်းနဲ့ ထပ်ရယ်မိပြန်တယ်။ မျက်လုံးတွေပါ ပြာလာပြီ။ ကျွန်တော် ရူးသွားတော့မယ် ထင်တယ်။ ယဉ်ယဉ်လေး ရူးသွားတယ်ဆိုတာ ဒါမျိုးကို ပြောတာလား။ ရူးသွားရင် ဒီအဖြစ်အပျက်တွေကို မေ့သွားမလား။

မမမေက ကျွန်တော့် အောက်မျက်ခွံနှစ်ခုကို လက်နဲ့ ဆွဲချပြီး မျက်လုံးတွေကို သေချာကြည့်တယ်။ လည်ပင်းက ဒဏ်ရာကို စစ်တယ်။

“ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကို မသတ်သေးဘူးလားဟင်”.. ကျွန်တော် မေးလိုက်တယ်။

မမမေ မျက်နှာက ကွက်ခနဲ ပျက်သွားတယ်။ ဒေါသလို့ ထင်ရတဲ့ အရိပ်တစ်ခု သူ့မျက်လုံးတွေထဲမှာ ဖြတ်ပြေးသွားတယ်။

“ငါ လူသတ်သမား မဟုတ်ဘူး မင်းခန့်ထူး”.. မမမေက လေသံမာမာနဲ့ ပြောရင်း သူ့ကျောပိုးအိတ်ကို ဖွင့်တယ်။ အထဲက ပစ္စည်းတွေကို မွှေနှိုက်ပြီး ရှာနေတယ်။

“ဒါပေမယ့်.. ကျွန်တော်က လူမှ မဟုတ်တော့ပဲ.. ကျွန်တော်နဲ့ ဒီမကောင်းဆိုးဝါးနဲ့ အတူတူ ဖြစ်သွားပြီ မဟုတ်ဘူးလား။ အခု သူက ကျွန်တော့် သခင်လား.. ကျွန်တော်က သူ့သခင်လား.. ဘယ်သူက ဘယ်သူလဲ။ ဘာဆက်လုပ်ရမှာလဲ..။ ဘယ်သူတွေ ထပ်သေဦးမှာလဲ..။ လုပ်ပါဗျာ.. ကျွန်တော့်ကို သတ်လိုက်ပါတော့.. ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ်။ ကျွန်တော် ဒီသတ္တဝါနဲ့ ထပ်ပြီး မတွေ့ပါရစေနဲ့တော့”

“မင်းခန့်ထူး။ နင့်ပါးစပ်ကို ခဏပိတ်ထားစမ်း”.. မမမေက ပြောတယ်။ ကျောပိုးအိတ်ထဲကနေ သားရေဖုံး မှတ်စုစာအုပ်တစ်အုပ်ကို ဆွဲထုတ်တယ်။ စာရွက်တွေကို တဖျပ်ဖျပ် လှန်တယ်။ ပါးစပ်ကလည်း တလှုပ်လှုပ်နဲ့..

ဘာတွေ ဖတ်နေသလဲ မသိ။

“ငါပြောမယ်။ သေချာနားထောင်”.. မမမေက ပြောရင်း ကျောရိုးမဲ့ သတ္တဝါတစ်ကောင်လို ပျော့ခွေနေတဲ့ ကျွန်တော့်ရဲ့ ကိုယ်လုံးကို ဆွဲမတယ်။ ကျွန်တော့် လက်တစ်ဘက်ကို သူ့ပခုံးကို ဖက်ခိုင်းတယ်။ ကျွန်တော့်ကို တွဲပြီး ထိုင်ခုံနားကို ခေါ်သွားတယ်။ ထိုင်ခုံမှာ ထိုင်ခိုင်းတယ်။

ကျွန်တော့် မျက်လုံးတွေက ရာသက်ပန် အိပ်ပျော်ချင်နေတဲ့ ဆန္ဒတွေ လွှမ်းမိုးနေသလို.. တဖြည်းဖြည်း လေးလာနေပြီ။ အိပ်ပျော်သွားရင် ကောင်းမယ်။ အိပ်မက်တစ်ခုအဖြစ်နဲ့.. အကုန်လုံး ပျောက်ကွယ်သွားရင်ကောင်းမယ်။ ယမင်း.. ဖြူမော်.. နယ်လီ.. မျိုးမြတ်..

“မင်းခန့်ထူး”... မမမေက ကျွန်တော့်နာမည်ကို ခေါ်ရင်း ကျွန်တော့်ပါးကို လက်နဲ့ ခပ်နာနာ ရိုက်လိုက်တယ်။ စပ်ဖျင်းဖျင်းဖြစ်သွားတဲ့ ဝေဒနာကြောင့် ကျွန်တော့် မျက်လုံးတွေ ပြန်ပွင့်သွားတယ်။

“ဘာလဲ.. ဘာလဲ.. ရောက်လာပြီလား.. ရောက်လာပြန်ပြီလား”.. ကျွန်တော် ကယောင်ကတန်းနဲ့ အော်မိသွားတယ်။

“ငါပြောတာကို နားထောင်.. ငါ့ကိုကြည့်စမ်း”.. မမမေက ပြောတယ်။

ကျွန်တော် သူ့မျက်လုံးတွေကို စိုက်ကြည့်လိုက်တယ်။ အလင်းရောင် မှိန်မှိန်အောက်မှာတောင် မီးတောက်လို တလက်လက် လင်းနေတဲ့ မမမေရဲ့မျက်လုံးတွေ။

“ငါ့ကို ကြည့်..”

သူ့မျက်လုံးတွေထဲမှာ ကျွန်တော့် စိတ်တွေ နစ်ဝင်သွားတယ်။ ကြောက်စိတ်တွေ.. ကနာမငြိမ်ခြင်းတွေ.. ယူကြိုးမရခြင်းတွေ.. ဝမ်းနည်းမှုတွေ.. အကုန်လုံးက မမမေရဲ့မျက်ဆံတွင်းနက်တွေထဲကို ပြုတ်ကျ ပျောက်ကွယ်သွားတယ်။ စိတ်ညှိုးခံရတဲ့ လူတစ်ယောက်လို ကျွန်တော့်စိတ်တွေ ငြိမ်ကျသွားတယ်။

“မမမေ”.. ကျွန်တော် သူ့နာမည်ကို တိုးတိုးခေါ်လိုက်တယ်။

“ဟုတ်ပြီ။ ငါပြောတာကို ကြားပြီလား။ စိတ်တွေ ငြိမ်သွားပြီလား”

“အင်း”

“ဟုတ်ပြီ..။ ငါပြောမယ်။ သေချာနားထောင်။ ဒီသတ္တဝါကို ဒီအတိုင်း သတ်လို့ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ သူဝင်ပူးထားတဲ့ သူတွေကို သတ်လိုက်ရင်လည်း ဒီအကောင်က မြေကြီးထဲ ပြန်ဝင်သွားမယ်။ နင့်ကို သတ်လိုက်ရင်လည်း ဒီမကောင်းဆိုးဝါးက နောက်ထပ် မှီခိုစရာ တစ်ခုကို ထပ်ရှာတော့မယ်။ နောက်တစ်နေရာကို ပြောင်းသွားလိမ့်မယ်။ ပြီးတော့ ငါထင်တဲ့အတိုင်းဆိုရင် သူ့ရဲ့ ကိုယ်ခန္ဓာက တစ်ချိန်တည်းမှာ အစိတ်စိတ် အမွှာမွှာ ကွဲပြီး နေရာပေါင်းစုံကို တစ်ပြိုင်တည်း ဝင်နိုင်တဲ့ သဘောမှာ ရှိနေတယ်။ အခု.. လူတစ်ယောက်တည်းတင်မကဘူး၊ ၆ ယောက်စလုံးကိုပါ တပြိုင်တည်း ထိန်းချုပ်နိုင်နေပြီဆိုတော့ သူ့ခွန်အားက ကြီးသထက် ကြီးလာပြီ။ ဦးသိန်းတို့ ၃ ယောက်ပါ အပါဆိုရင် လူ ၉ ယောက်တိတိကို ဝါးမြုံပြီးသွားပြီ”

“အင်း”.. ကျွန်တော့်မှာ ဘာစကားမှ ပြောစရာ မရှိသလို ဒီစကားတစ်လုံးတည်းကိုပဲ ပြောနေမိတယ်။ မမမေရဲ့ မျက်လုံးတွေက တွင်းနက်တစ်ခုလို.. နက်သထက် နက်ရှိုင်းလာတယ်။ သူပြောတဲ့ အချက်အလက်တွေက ကျွန်တော့်ဦးနှောက်ထဲကို အပဲနဲ့ စိုက်ချလိုက်သလို တစ်လုံးခြင်း ရှင်းရှင်းကြီးတွေ နစ်ဝင်နေတယ်။

“ဒီတော့.. သူ့ကို အနိုင်သတ်ဖို့ နည်းလမ်း တစ်နည်းပဲ ရှိတယ်။ သူ ဝင်ပူးထားသမျှ လူတွေအကုန်လုံးကို နှင် ပြန်ခေါ်ရမယ်”

“အင်း...” .. မဟူရာ ကျောက်တုံးတွေလို မည်းနက်လာတဲ့ မျက်ဝန်းတွေ..။

“ပြီးရင် အဲဒီ ၉ ယောက် စလုံးကို ငါ သတ်မယ်”

“အင်း”

“ပြီးရင်..လွတ်ထွက်လာတဲ့ သတ္တဝါကို ငါ့ကိုယ်ထဲကို ထည့်ရမယ်”

(ဂ)

“ဘယ်လို...” ကျွန်တော် ချက်ခြင်း သတိပြန်ဝင်လာတယ်။ ချုပ်ထားတဲ့ ကြိုးတွေ ပြည်ထွက်သွားသလို ကျွန်တော့် အသိစိတ်က ဝုန်းခနဲ ပြန်ဆောင့်ဝင်တယ်။ မမမေရဲ့ မျက်လုံးတွေ ပုံမှန်အတိုင်း ပြန်ဖြစ်သွားတယ်။

“ခင်ဗျား ဘာပြောလိုက်တာလဲ”

“သူ့အခု ခိုကပ်နေတဲ့ ကိုယ်ခန္ဓာတွေကို ဖျက်ဆီးလိုက်တော့မှ ဒီသတ္တဝါရဲ့ တစ်ကိုယ်လုံး အပြင်ကို ထွက်လာမယ်။ အဲဒီတော့မှ သူ့ကို ငါ့ကိုယ်ခန္ဓာထဲကို ထည့်မယ်”

“ထည့်ပြီး ဘာလုပ်မလို့လဲ။ ခင်ဗျားလည်း ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းတွေလိုပဲ ဖြစ်သွားမှာပေါ့”

မမမေက ခေါင်းခါတယ်။

“ငါနင့်ကို နားလည်အောင် ရှင်းမပြတတ်ဘူး မင်းခန့်ထူး။ နင့်သူငယ်ချင်းတွေတုန်းက ဒီသတ္တဝါက မုဆိုး.. နင့်သူငယ်ချင်းတွေက သားကောင်။ အခု ငါလုပ်သလို လုပ်မယ်ဆိုရင် ငါ့ကိုယ်တိုင်က မုဆိုး ဖြစ်သွားပြီ၊ သူက သားကောင်...ငါ့ကိုယ်ခန္ဓာက သူ့ကို လှောင်ထားမယ့် လှောင်အိမ်တစ်ခု ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်။ နင်နားလည်သလား”

ကျွန်တော် ခေါင်းခါလိုက်တယ်။ ဒီအမျိုးသမီး ဘာတွေ ပြောနေတာလဲ။

“မကောင်းဆိုးဝါးက ခင်ဗျားကိုယ်ထဲကို ဘယ်လိုလုပ် ဝင်မလဲ။ အဲဒီလို ဝင်ခိုင်းလို့ ရလို့လား...” ကျွန်တော် မေးလိုက်တယ်။

“ဒီနေ့တစ်ရက်လုံး ငါအလုပ်ရှုပ်နေတာ အဲဒီကိစ္စပဲ”

“ဘာကိစ္စလဲ”

“ဒီအကောင်ကို ဖမ်းချုပ်ဖို့ လိုအပ်တာတွေ သွားယူနေတာ”.. မမမေက ပြောရင်းနဲ့ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ ချထားတဲ့ကျောပိုးအိတ်ကို သွားယူတယ်။ အထဲက ပစ္စည်းတွေကို တစ်ခုခြင်းထုတ်တယ်။ ဖန်ပုလင်းခပ်သေးသေးလေးတွေ လေးငါးခု။ ပန်းခြောက်လိုလို အရွက်ခြောက်လိုလို အစအနတွေ စည်းထားတဲ့ အစည်းတစ်စည်း။ အရောင်လက်လက် သတ္တုရည်တွေ ထည့်ထားတဲ့ ပုလင်းတစ်လုံး။

“ခင်ဗျား ကိုယ်ထဲမှာ ချုပ်ထားပြီးရင် ဘာဆက်လုပ်မှာလဲ...။ ဒီမကောင်းဆိုးဝါးကို ဘယ်လို အသေသတ်မှာလဲ”.. ကျွန်တော် မေးလိုက်တယ်။

မမမေက ကျွန်တော့်အမေးကို မဖြေအားသေးဘဲ အလုပ်ရှုပ်နေတယ်။ ကြမ်းပြင်မှာ ပစ္စည်းတွေကို အစီအရီ စီတယ်။ ပုလင်းထဲက ငွေရောင် အရည်တွေကို ကြမ်းခင်းပြားပေါ်လောင်းချတယ်။ တလက်လက်တောက်နေတဲ့ သတ္တုရည်တွေကို လက်ညှိုးနဲ့ တိုပြီး အမှတ်အသားတွေ ချရေးတယ်။ အရွက်ခြောက်တွေ စည်းထားတဲ့ အစည်းကို အလယ်ကနေ ဖြောင်းခနဲ ချိုးတယ်။ မွေ့ကြေနေတဲ့ အစအနတွေကို ကြမ်းပြင်ပေါ်ကို ကြဲချတယ်။

“ခင်ဗျားကိုယ်ထဲ ရောက်ပြီးရင် ဘာဆက်လုပ်မှာလဲ”.. ကျွန်တော် ထပ်မေးလိုက်တယ်။

မမမေက ပုလင်းတွေကို တစ်ခုပြီး တစ်ခုဖွင့်၊ အရောင်ပေါင်းစုံတဲ့ အရည်တွေ အမှုန်တွေကို ကြမ်းပေါ်ကို ဆက်တိုက် သွန်ချနေတယ်။ သူ့ရဲ့ ခြေထောက် ပတ်ပတ်လည်မှာ ခဏလေးနဲ့ ရှုပ်ပွသွားတယ်။ ဆာလ်ဖာ အနံ့လိုလို အမိုးနီးယားလိုလို.. ခပ်ဟောင်ဟောင် အနံ့တွေ အခန်းထဲမှာ ပြည့်လာတယ်။ ဘာတွေလဲ..။

“အဲဒါကို ငါ ပြီးမှ စဉ်းစားမယ်။ တစ်နည်း မဟုတ် တစ်နည်းနဲ့တော့ အပြတ်ရှင်းလို့ ရမှာပါ”.. မမမေက ပြောတယ်။ ဒါပေမယ့် သူ့လေသံက ဇေဝဇေဝါ..။ သူပြောခဲ့သမျှ စကားတွေထဲမှာ ဒီစကားတစ်ခွန်းကတော့ မပြတ်မသား မရေမရာ ဖြစ်နေတယ်။

“ဒါတွေဖြစ်တာ ကျွန်တော့်ကြောင့်”.. ကျွန်တော် စိတ်ဒုန်းဒုန်း ချပြီး ပြောလိုက်တယ်။ “ကျွန်တော် တာဝန်ယူမယ်။ ကျွန်တော့်ကိုယ်ထဲကို ထည့်လိုက်ပါ”

မမမေက ကျွန်တော့်ကို မော့ကြည့်တယ်။ ဟက်ခနဲ ရယ်တယ်။

“ဘာရယ်တာလဲဗျ”.. ကျွန်တော် စိတ်ထဲမှာ အောင့်သက်သက်ဖြစ်သွားတယ်။ “ကျွန်တော့် သူငယ်ချင်းတွေ သေရတာ ကျွန်တော့်ကြောင့်။ ဦးသိန်းတို့ ၃ ယောက်သေတာလည်း ကျွန်တော့်လက်ချက်ပဲ။ ဒီအိမ်ထဲမှာ သေသွားသမျှ လူတွေ အားလုံး ကျွန်တော့် စနက်နဲ့မကင်းဘူး။ ကျွန်တော် ဘယ်လို ဆက်အသက်ရှင်ရမှာလဲ။ ကျွန်တော့်ကို တာဝန်ယူခွင့်ပေးပါ”

“မင်းခန့်ထူး။ ငါက.. နင်မဟုတ်ဘူး။ နင့်ခေါင်းသေးသေးလေးနဲ့ မဟုတ်တာတွေ စဉ်းစားမနေနဲ့။ ငါ့ကိုယ်ခန္ဓာတစ်ခုလုံး.. ငါ့စိတ်ဓာတ်တွေ အားလုံးက ဒီလို မကောင်းဆိုးဝါးတွေကို အသေသတ်ဖို့ တည်ဆောက်ထားတာ။ ငါ့ တစ်မျိုးလုံး တစ်ဆွေလုံးရဲ့ ကိုယ်ထဲမှာ စီးနေတဲ့ သွေးတွေက ဒီ မသန့်ရှင်းတဲ့ သတ္တဝါတွေကို သန့်စင်ပစ်ဖို့ စီးဆင်းနေတာ။ ငါ အသက်ရှူနေတာကိုက နင့်လို နလပိန်းတုန်းတွေ စလိုက်တဲ့ ပြဿနာတွေကို လိုက်ရှင်းဖို့။ ဟုတ်ပြီလား။ နင့်ကိုယ်ထဲကို ထည့်ရအောင် နင့်လို ပျော့အိအိ ပုံစံနဲ့ တစ်ရက်တောင် ခံမှာမဟုတ်ဘူး။ အဲဒီကောင်က နင့် တစ်ကိုယ်လုံးကို ဆွဲဖြုတ်ပြီး ပြန်ထွက်လာလိမ့်မယ်”

“သေချင်လည်း သေပစေဗျာ။ ကျွန်တော်မကြောက်ဘူး”.. ကျွန်တော် အသံကို ထိန်းပြီး ပြောလိုက်တယ်။

“အေး။ နင့်ဘာသာနင် သေသွားတာက ပြဿနာမရှိဘူး။ ပြီးမှ အဲဒီကောင်ကို ငါ လိုက်မရှာနိုင်ဘူး။ နောက်ထပ်လူတွေ ထပ်သေရင်ရော.. အဲဒီအခါကျမှ နင့်အပြစ် ဖြစ်မှာ။ နားလည်လား။ ငါလည်း အားနေတာမဟုတ်ဘူး။ နင့် ပြဿနာတစ်ခုတည်း ရှိတာ မဟုတ်ဘူး။ ဒီရွာတစ်ရွာတည်း၊ ဒီအိမ်တစ်အိမ်တည်း ရှိတယ်ထင်နေတာလား။ ငါ့မှာ တခြား လုပ်စရာတွေ အများကြီး ရှိသေးတယ်”

+++

အခန်း (၂၃)

(က)

“အဓိပ္ပာယ်မရှိတာ”.. သူ့ဇာလွင် ပြောလိုက်တယ်။

“ဪ..ဇာတ်လမ်းတစ်ခုလုံးက မကောင်းဆိုးဝါးတွေ၊ ခေါင်းပြတ်တွေ၊ ကိုယ်တစ်ပိုင်းပြတ်တွေ၊ မျက်နှာကြက်မှာ တက်ကပ်နေတဲ့ သတ္တဝါတွေနဲ့ ပြည့်နေတော့ ခင်ဗျားပြောတာ မလွန်ပါဘူး”.. မင်းခန့်ထူးက ပြန်ဖြေတယ်။ သူ့မျက်လုံးတွေက ညဉ့်နက်လာတာနဲ့အမျှ ပိုပြီး အိုစာလာသလိုပဲ.. သူ့ဇာလွင် စိတ်ထဲမှာတွေ့နေမိတယ်။ စိတ်ထင်တာ ဖြစ်မှာပါ..။

“မဟုတ်ဘူး ကျွန်မပြောတာ အဲဒါကို ပြောတာမဟုတ်ဘူး။ ရှင့်ရဲ့ မမမေ ဆိုတဲ့ အမျိုးသမီး စဉ်းစားပုံကို ပြောနေတာပါ။ သူ့ကိုယ်ထဲကို ထည့်မယ်ဆိုတာက ဘာကြီးလဲ။ သူ့ကိုယ်ခန္ဓာက မီးခံသေတ္တာမှ မဟုတ်ပဲ။ အဲဒီတော့ မမမေက သူ့ကိုယ်ထဲကို ထည့်ဖို့ အစီအမံတွေလုပ်တယ်။ ဘာလဲ ပြဒါးတွေ အင်းကွက်တွေလား.. အဲဒါတွေ ရေးတယ်။ ပြီးတော့ ဘာဆက်ဖြစ်သလဲ”

“မမမေရဲ့အကြံကို ကျွန်တော် သဘောတူလိုက်သလား မတူဘူးလား ခင်ဗျားက ဘယ်လိုလုပ်သိသလဲ”

“ရှင်းနေတာပဲ.. ရှင့်ဇာတ်လမ်းအရဆိုရင် မမမေ ဆိုတဲ့ စူပါဟီးရီးမ ကယ်မှပဲ ဒီဇာတ်လမ်းက ပြီးတော့မှာလေ။ ရှင့်ဘာသာရှင် တစ်ယောက်တည်းဆို ဘယ်လိုမှ ဒီနေ့ ဒီနေရာကို ရှင်ရောက်လာစရာ မရှိဘူး။ အဲဒီလို တည့်တည့်ကြီး ပြောလိုက်တာ ဆောရီးပါ”

“ဟားဟား.. စူပါဟီးရီးမ..ဆိုပဲ။ ခင်ဗျား ပြောတာ မှန်ပါတယ်။ ကျွန်တော် သူ့အကြံအတိုင်း လိုက်လုပ်ဖို့ သဘောတူလိုက်တယ်”

“မမမေက သူပြောသလို လူကောင်းမဟုတ်ဘဲ လူဆိုးဖြစ်နေရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။ ရှင့်ဆီကနေ အဲဒီအိမ်ကို လိမ်ဆင်လုပ်ပြီးတောင်းဖို့ ရောက်လာတာဆိုရင်ရော”

“ခင်ဗျား..မမမေကို မတွေ့ဖူးသေးလို့ ဒီစကားပြောတာ”.. မင်းခန့်ထူးက ပြောရင်းနဲ့ အတိတ်က ပုံရိပ်တစ်ခုကို ပြန်ရှာသလို သူ့အကြည့်တွေ ဝေဝါးသွားတယ်။ “ခင်ဗျား ပြောသလို..စူပါဟီးရီးမ..ဆိုတော့ မဟာ

သူရဲကောင်းပေါ့.. ဟုတ်တယ်။ သူ့လောက်ရဲရင့်တဲ့သူ ကျွန်တော် တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးဘူး”.. မင်းခန့်ထူး
အကြည့်တွေက သူ့ဇာလွင့်ဆီ ပြန်ရောက်လာတယ်။

“အမလေး.. အမွန်းတင်နေလိုက်တာ။ ဟုတ်ပါပြီ”.. သူ့ဇာလွင့် အမြင်ကတ်ကတ်နဲ့ ပြန်ပက်လိုက်တယ်။

“အမွန်းတင်တာ မဟုတ်ဘူးဗျ။ တကယ်ပြောတာ။ ခင်ဗျား ဆက်နားထောင်ရင် သဘောပေါက်သွားလိမ့်မယ်”

+++

အခန်း (၂၄)

(က)

“နင် ဒီနေရာမှာ ထိုင်”.. မမမေက ကျွန်တော့်ကို အခန်းရဲ့ထောင့်စွန်း ကြမ်းပြင်မှာ နေရာချတယ်။ “ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်..
နင် ဒီနေရာကနေ ထမလာနဲ့။ ရှင်းတယ်နော်”

ကျွန်တော် ခေါင်းညိတ်လိုက်တယ်။ ခေါင်းညိတ်ရုံမှတစ်ပါး အခြား လုပ်စရာလည်း မရှိတော့ဘူးလေ။ မနက်ခင်း..
မြန်မြန်ရောက်လာရင် ကောင်းမှာပဲလို့ ကျွန်တော့် စိတ်ထဲက ဆုတောင်းမိပေမယ့်.. မနက်ဖြန်ည..ဆိုတာကိုလည်း
ထပ်မံကြံချင်တော့ဘူး။ ဒီတစ်ညတည်းနဲ့ အရာအားလုံး အဆုံးသတ်ပါစေတော့။ ကျွန်တော် အသက်ရှင်လျက်
မနက်ခင်းကို မြင်ရသည်ဖြစ်စေ.. ညအမှောင်ထုထဲမှာပဲ သေဆုံးသွားသည် ဖြစ်စေ.. ဒီအိပ်မက်ဆိုး ဒီနေရာမှာ
ရပ်ပါစေတော့။

“တကယ်လို့.. ခင်ဗျား တစ်ခုခု ဖြစ်သွားရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”.. ကျွန်တော် မမမေကို မော့ကြည့်ရင်း
မေးလိုက်တယ်။

“မဖြစ်သေးတဲ့အရာကို ငါတွေ့ပြီး မပူနိုင်ဘူး”.. မမမေက ပြောတယ်။ “နင်တို့ သာမန်လူတွေလို..
ပူပင်နေဖို့အတွက် ငါ့အလုပ်က အခွင့်အရေး မပေးဘူး မင်းခန့်ထူး”

ကျွန်တော် ဘာမှ ပြန်မပြောတော့ဘဲ အခန်းထောင့်နံရံကို ကျောမိုပြီး ထိုင်ချလိုက်တယ်။ ဧည့်ခန်းထဲမှာ
ဝေ့ဝဲနေတဲ့ ညလေပူပူကြောင့် မျက်နှာကြက်မီးသီးက ပတ်လည် ရမ်းနေတယ်။ အရိပ်တွေက
ရှည်လာလိုက်..တိုသွားလိုက်။ ကြမ်းပြင်က သွေးကွက်တွေ အလင်းရောင်အောက်မှာ နီရဲလာလိုက်..
မည်းနက်သွားလိုက်..။ ဒီသွေးတွေကို ဘယ်လိုများ ပြောင်အောင် တိုက်ချွတ်ကြမလဲ။ ကျွန်တော်တို့ရဲ့

အလောင်းတွေကို ကြည့်ပြီး ဘယ်လိုတွေ မေးခွန်း ထုတ်ကြမလဲ။ သာမန်ဘဝတွေမှာနေထိုင်ရင်း သာမန် အခက်အခဲတွေကိုသာ ကြုံတွေ့ဖူးကြတဲ့ သာမန်လူတွေ... စကားဝါ ပြဿနာကို ဘယ်လို အဖြေရှာကြမလဲ..။

မမမေက ဝတ်ထားတဲ့ ဂျင်းဂျတ်ကတ်ကို ချွတ်လိုက်တယ်။ အောက်ခံ တီရှပ် အနက်က ဘာအဆင် ဒီဇိုင်းမှ မပါ.. အမည်းရောင်သက်သက်။ လက်မောင်းနှစ်ဖက် အပြည့်ထိုးထားတဲ့ နဂါးနဲ့ ဂဠုန် စုံတွဲက မမမေရဲ့ ခပ်တင်းတင်း အသားအရေပေါ်မှာ ထင်းထင်းကြီး ဖြစ်နေတယ်။

ညှော်ခန်းရဲ့ အလယ်မှာ စားပွဲတွေ၊ ထိုင်ခုံတွေ ဘာမှ မရှိ။ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက် ရှင်းလင်းထားတဲ့အတွက် ပြောင်သလင်းခါနေတယ်။

မမမေက ကြမ်းပြင်မှာ ပွထနေအောင် သတ္တုရည်နဲ့ ရေးထားတဲ့ အမှတ်အသားတွေရဲ့ အလယ်ကောင်တည့်တည့်မှာ နေရာယူတယ်။ လက်ထဲက ဓားရှည်ကို ကြမ်းပြင်ပေါ်ကို ပစ်ချတယ်။ အနွယ်အခက်အပြည့် ထွင်းထုထားတဲ့ ဓားအိမ်က သူသုံးနေတဲ့ ဓားလို့ မထင်ရဘဲ ရှေးဟောင်းသမိုင်းပြတိုက်ထဲက ပစ္စည်းတစ်ခုနဲ့ ပိုတူနေတယ်။

မမမေ.. ကြမ်းပြင်မှာ တင်ပလွင်ခွေ ထိုင်လိုက်တယ်။ လက်နှစ်ဖက်ကို ဒူးတစ်ဖက်စီပေါ်မှာ အသာတင်တယ်။ မျက်လုံးတွေကို မှိတ်တယ်။

“ရပြီ”

မမမေက ပြောတယ်။

(ခ)

ကျွန်တော် ပါးစပ်ကနေ ခပ်တိုးတိုး ရွတ်ရင်း.. မျက်လုံးတွေကို မှိတ်ထားလိုက်တယ်။ ဒီမျက်နှာတွေကို မမြင်ချင်တော့ဘူး။ မျက်ဆံဗလာနဲ့ အကြည့်ဆိုးတွေကို မတွေ့ချင်တော့ဘူး။ ပုပ်သိုးနေတဲ့ အနံ့ဆိုးတွေကို မရချင်တော့ဘူး။ ဟို အသံကြီးကိုလည်း မကြားချင်တော့ဘူး။ ခေါ်သာခေါ်ရတယ်.. တကယ်တမ်းကတော့ မလာစေချင်ဘူး။

ကျွန်တော့် ဆုတောင်း မပြည့်ဘူး။

ကျွန်တော့် စကားဆုံးသွားပြီး စက္ကန့်ပိုင်း အတွင်းမှာ အခန်းရဲ့ လေထုက ပလက်စတစ်နဲ့ အလုံပိတ်လိုက်သလို

အုပ်အုပ်ကြီး ဖြစ်သွားတယ်။ အပူရှိန်က ချက်ခြင်း တစ်ဆလောက် ထပ်တိုးလာတယ်။ ကျွန်တော့် နားထင်ကနေ ချွေးတွေ တပေါက်ပေါက် စီးကျလာတယ်။ အသားပုပ်နံ့တွေ နှာခေါင်းထဲကို တိုးဝင်လာတယ်။ တဝှိုတဝှို အသံတွေ.. သဲ့သဲ့ ကြားရပြီ။

ကျွန်တော် မနေနိုင်ဘဲ မျက်လုံးတွေကို မရဲတရဲ ဖွင့်၊ မျက်နှာကြက်ကို မော့ကြည့်လိုက်တယ်။

မျက်နှာကြက်ကနေ သုံးလေးပေးလောက် တွဲလောင်းကျနေတဲ့ မီးလုံးက အစွပ်တပ်ထားတယ်။ ဒါကြောင့်.. အပေါ်ကို သေချာ မမြင်ရဘူး။ ကြမ်းပြင်ကနေ ပြန်ကန်တဲ့ အလင်းရောင်ကြောင့် ခပ်ဝါးဝါး ပုံရိပ်တွေကိုပဲ မြင်ရတယ်။

မျက်နှာကြက်ထောင့် အမှောင်ထဲကနေ ထွက်လာတဲ့ သူတွေ..။ ထောင့်တစ်ထောင့်စီကနေ.. တစ်ယောက်စီ။

ပိတ်မရတဲ့.. အိမ်ရှေ့တံခါး ကျွဲခနဲ ပွင့်သွားပြန်တယ်။

အူတွေကို တရွတ်တိုက် ဆွဲလာတဲ့ ကျော်ဇော။ သေတာ မကြာသေးပေမယ့် သူ့မျက်နှာတစ်ခုလုံးက မမှတ်မိချင်စရာ ပျက်ယွင်းနေပြီ။ သူနဲ့ ဘေးချင်းယှဉ်ပါလာတဲ့ ဖြူမော်.. ။ ဖြူမော်ရဲ့ဖြူဖြူ ပြည့်ပြည့် ကိုယ်ခန္ဓာက ရက်ပေါင်းများစွာ စွန့်ပစ်ထားခံရတဲ့ အသေကောင်လို အပိန့်အချိုင့်တွေများစွာ။ ဗလာသက်သက် မျက်လုံးတွေတောင် ရိစ္ဆာပြီး အထဲကို ပျော်ကျချင်နေပြီ..။

ကျွန်တော့် ဘေးက ပြတင်းပေါက် ဝုန်းခနဲ ပွင့်သွားတယ်။

ပြတင်းပေါက်ကနေ ကျော်တက်လာတဲ့ လက်မောင်းကြီး နှစ်ဖက်။ မျက်နှာမမြင်ရခင်ကတည်းက ဘယ်သူလဲဆိုတာ ကျွန်တော် သိလိုက်တာ။

ငအောင်က ပြတင်းပေါက်ဘောင်ကနေ မဆန့်မပြဲ တိုးဝင်ရင်း ကြမ်းပြင်ပေါ်ကို အရှိန်နဲ့ ဒုန်းခနဲ ပြုတ်ကျတယ်။ ကြမ်းပြင်မှာ လေးဘက်ထောက်ကြီး ဖြစ်နေရာကနေ ကျွန်တော့်ဘက်ကို လှည့်ကြည့်တယ်။

ဟောက်ပက်ဖြစ်နေတဲ့ ငအောင့် မျက်လုံးတွေ။ အထဲမှာ မည်းမည်း အမျှင်တွေက နွယ်ရှင်တွေလို တလှုပ်လှုပ်နဲ့..။

အိပ်ခန်းတွေဘက်ကနေ ကြားရတဲ့ အသံတစ်ခု..။

ခြေသံ မဟုတ်ဘူး။ တစ်ခုခု ရွှေ့လာနေတဲ့အသံ.. ကြမ်းပြင်ကို ပွတ်တိုက်ပြီး ဆွဲလာတဲ့ အသံ..။

လျှောက်လမ်းအမှောင်ထဲကနေ ဧည့်ခန်း အလင်းရောင်ထဲကို ဖြည်းဖြည်းခြင်း တွားသွားလာနေတဲ့ အရာ..။

ဘာသတ္တဝါလို့ အမည်တပ်ရမလဲ ကျွန်တော်မသိဘူး။ အနီးစပ်ဆုံးပြောရမယ်ဆိုရင်တောင် ပြောစရာ၊ နှိုင်းစရာ စကားလုံးမရှိဘူး။ အသားတွေ စုပြီး လုံးထားသလို အထွေးလိုက် အထပ်လိုက်ဖြစ်နေတဲ့ ခြေတွေ..လက်တွေ..။ အထဲကနေ ပြုထွက်နေတဲ့ ဦးသိန်းရဲ့ မျက်နှာ တစ်စွန်းတစ်စကိုတွေ့ရတယ်။ အောက်ဖက်နားမှာ ကပ်ပြီး ကြမ်းပြင်ကို မျက်နှာမူထားတာက နယ်လို့ရဲ့ ခေါင်း..ဖြစ်မယ်။ အဲဒီ.. အသားဆိုင်..အထုအခဲကြီးက သက်ရှိသတ္တဝါတစ်ကောင်လို တတွန့်တွန့်နဲ့ မမမေ ဆီကို ဦးတည် သွားနေတယ်။

မမမေ.. တုပ်တုပ်မျှ မလှုပ်သေးဘူး။ မျက်လုံးတွေ မှိတ်ထားတုန်းပဲ။

ငအောင့်ကိုယ်လုံးကြီးက အရွယ်နဲ့မလိုက်အောင် မြန်ဆန်စွာနဲ့ မမမေဆီကို ပြေးသွားတယ်။ သူ့ခြေထောက်ကြီးတွေကြောင့် ကြမ်းခင်းပြားတွေ တသိမ့်သိမ့်ခါကုန်တယ်။

ကျွန်တော် မမမေကို သတိပေးမလို့ ပါးစပ်ကို ဟတယ်။

မမမေရဲ့ မျက်လုံးတွေ ဖျတ်ခနဲ ပွင့်လာတယ်။

အဖြူ တစ်စက်မှ မရှိတော့တဲ့ မဟူရာ ကျောက်မျက်လုံးတွေ။

(ဂ)

ဖြစ်ပျက်သွားတဲ့ အဖြစ်အပျက်တွေကို ရုပ်ရှင်ထဲကလို အနှေးပြကွက်တွေနဲ့ တစ်ခုခြင်း ပြန်ကြည့်လို့ရရင် ကောင်းမယ်။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ မမမေရဲ့ လက်ထဲကစား တလက်လက်ဖြစ်သွားတာကို ကျွန်တော့် မျက်လုံးတွေက လိုက်မမီဘူး။

သူ့ခုန်ထလိုက်တာကို ကျွန်တော် တွေ့တယ်။ ဓားအိမ်ထဲကစား..လက်ထဲကို ရောက်လာတာကိုလည်း မြင်လိုက်တယ်။

ဒါပေမယ့် ငအောင့် ခေါင်းကို တိခနဲ ဖြတ်ချလိုက်တဲ့ လှုပ်ရှားမှုကို မတွေ့လိုက်ဘူး။

ငအောင့်ရဲ့ ခေါင်း အောက်ကိုပြုတ်ကျသွားတဲ့အချိန်မှ သူ့ခေါင်းဖြတ်ခံလိုက်ရတာကို ကျွန်တော် သိတာ။

အဲဒီအချိန်မှာ မျက်နှာကြက်က လေးကောင်စလုံး အောက်ကို ပြုတ်ကျလာတယ်။

တံခါးဝက ဝင်လာတဲ့ ကျော်ဇောနဲ့ ဖြူမော် ဟီးခနဲ အသံတွေ ပေးပြီး ပြေးလာတယ်။

အားလုံး မမမေရဲ့ ဘေးမှာ ဝံ့ပုလွေတွေ အမဲလိုက်သလို ဝိုင်းတယ်။

ဦးသိန်းနဲ့ နယ်လီ.. ပေါင်းစပ်ထားတဲ့ အသားစိုင့်ကြီးက အထဲက အမျှင်တွေနဲ့ မမမေကို လှမ်း ပက်တယ်။
အမျှင်မည်းမည်းတွေက ခြုံလွှာတစ်ခုလို မမမေကို လွှမ်းခြုံဖို့ ကြိုးစားတယ်။ မမမေ လှည့်မကြည့်ဘဲ
အမျှင်တွေကို ခုတ်ချလိုက်တယ်။ တိခနဲ ပြတ်သွားတဲ့ မဲမဲ အမျှင်တွေ ကြမ်းကြားထဲကို တိုးဝင်ဖို့ ကြိုးစားတယ်။

မမမေက ရင်ခေါင်းသံနဲ့ ဟား..ခနဲ အော်တယ်။ မမြင်ရတဲ့ တွန်းအားတစ်ခုနဲ့ ဖိလိုက်သလို.. အမျှင်တွေ
မျက်စိရှေ့မှာတင် ပိပြားသွားတယ်။ ခြေထောက်နဲ့ တက်ဖိခံရတဲ့ တီကောင်တွေလို အမျှင်တွေ ထွန်ထွန်လူးပြီး
ငြိမ်သွားတယ်။

ပတ်လည်ဝိုင်းထားတဲ့ သတ္တဝါတွေ.. မမမေကို ပြိုင်တူ ခုန်အုပ်လိုက်တယ်။

(ဃ)

စောစောက ဦးသိန်းတစ်ကိုယ်လုံးကို မကောင်းဆိုးဝါးတွေ အမဲဖျက်လိုက်တဲ့ မြင်ကွင်း ကျွန်တော် အာရုံထဲ
ပြန်ဝင်လာတယ်။ ဖွာလန်ကြွထွက်လာမယ့် မမမေရဲ့ ခြေတွေ လက်တွေကို မြင်ရတော့မလား.. ကျွန်တော်
ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားတယ်။

ဒါပေမယ့် ထင်သလို ဖြစ်မလာဘူး။

မမမေရဲ့ ဓားရောင်က မီးရောင်အောက်မှာ တလက်လက်နဲ့ မီးစုန်းတစ်ခုလို ခုန်ပျံလှုပ်ရှားသွားတယ်။ ဘယ်ကနေ
ညာကို.. အပေါ်ကနေ အောက်ကို.. မျက်တောင် တစ်ခတ်အတွင်းမှာ မမမေရဲ့ ကိုယ်ဟန်က သုံးလေးခုလောက်
ပြောင်းသွားတယ်။ နှစ်ပေါင်းများစွာ လေ့ကျင့်ထားတဲ့ ကကွက်တစ်ခုကို ပြန်အသုံးပြုနေတဲ့
ကချေသည်တစ်ယောက်လို လူနဲ့ဓား၊ ဓားနဲ့လူ တစ်သားတည်း တစ်သွေးတည်း။ မမမေရဲ့ ဓားစက်ထဲဝင်သွားပြီး
အပြင်ကို လွင့်စင်ထွက်လာတဲ့ ခြေတွေလက်တွေ ခေါင်းတွေ..။ ကိုယ်မပိုင်တဲ့ သူတစ်ပါးကိုယ်ခန္ဓာထဲမှာ
ကပ်ပါးအဖြစ် ဝင်နေနေရတဲ့ မကောင်းဆိုးဝါး၊ ဘဝတစ်ခုလုံးကို ရင်းပြီး လေ့ကျင့်ထားတဲ့ မမမေ၊ ဒီနှစ်ဦး
ထိပ်တိုက်တွေ့ရင် ဘယ်လို အဖြေထွက်လာသလဲဆိုတာ ကျွန်တော် မျက်ဝါးထင်ထင် မြင်လိုက်ရတယ်။

ကကွက် အစအဆုံး ဆယ်စက္ကန့်ထက် ပိုမယ်မထင်ဘူး။ မမမေရဲ့ ဓား ဓားအိမ်ထဲကို ပြန်ဝင်သွားတဲ့အချိန်မှာ ကပ်ပါးကောင် မကောင်းဆိုးဝါးတွေ.. အပိုင်းပိုင်း ပြတ်ကုန်ပြီ။

မမမေရဲ့ ပတ်ပတ်လည်မှာ ပြန်ကျနေတဲ့ အစိတ်အပိုင်းတွေ။ လည်ပင်းပေါက်တွေထဲကနေ တမြစ်မြစ် ထိုးထွက်လာတဲ့ အမျှင်မည်းမည်းတွေက နေစရာနေရာ မရှိသလို ပျာယာခတ်နေတယ်။

မမမေက ကျွန်တော့်ဘက်ကို လှည့်ကြည့်တယ်။ သူ့ရဲ့ မည်းနက်ပြောင်လက်နေတဲ့ အကြည့်ကြောင့် ကျွန်တော် ကြက်သီးတွေ ထလာတယ်။

မမမေ လက်ထဲက ဓားကို ပစ်ချလိုက်တယ်။ လက်နှစ်ဖက်ကို ဆန့်တန်းလိုက်တယ်။ ပါးစပ်ကို ဟ..တယ်။ ခေါင်းကို ငုံ့တယ်။ တစ်ခုခုကို ကြိုဆိုနေတဲ့ပုံစံ။

မမမေ ခြေရင်းမှာရှိတဲ့ အရွက်ခြောက် အစအနတွေ တလှုပ်လှုပ်..ခါလာတယ်။ သတ္တုရည်တွေက မီးဖိုပေါ်တင်လိုက်သလို ပွက်ပွက် ဆူလာတယ်။ ကြမ်းပြင်မှာ လုံးထွေးနေတဲ့ အမျှင်မည်းမည်းတွေ ရောထွေးယှက်တင် ဖြစ်ပြီး နွယ်ပင်တွေလို မမမေရဲ့ ခြေကျင်းဝတ်ကို တွယ်တယ်။ ခြေသလုံး..ပေါင်း..ခါး.. တစ်ဆင့်ခြင်း တက်လာတယ်။ မမမေက ခေါင်းကို ငုံ့ထားတုန်းပဲ။

ကျွန်တော့်မျက်လုံးက မျက်နှာကြက်ထောင့် အမှောင်ထဲကနေ အခုမှ ထွက်လာတဲ့ အရာတစ်ခုဆီကို ရောက်သွားတယ်။

မမမေကို ကျွန်တော် သတိပေးမလို့ ကြိုးစားတယ်။ မမီတော့ဘူး။

မမမေရဲ့ နောက်ကျောဖက်မှာ ဖုတ်ခနဲ ပြုတ်ကျလာတဲ့ အရိပ်တစ်ခု။

ဟက်တက်ကြီး ပွင့်လာတဲ့ ပါးစပ်ထဲက ရာပေါင်းများစွာသော.. သွားအချွန်အတက်တွေ။

မလှ မျက်နှာနဲ့ သတ္တဝါ.. မမမေရဲ့ လည်ပင်းကို လှမ်းဟပ်လိုက်တယ်။

(c)

မမမေ ယိုင်ခနဲ ဖြစ်သွားတယ်။ ပြုပါသွားတဲ့ လည်ပင်းအသားစတွေနဲ့အတူ သွေးတွေ ပန်းထွက်လာတယ်။

“ဟားဟား..ဟား”.. မလှမျက်နှာနဲ့ သတ္တဝါက အသံနက်ကြီးနဲ့ အော်တယ်။ မလှရဲ့ လည်ပင်းက

ဟပြကြီးဖြစ်နေတဲ့ ဓားရာထဲကနေ သွေးပုပ်တွေ တစီစီ စီးထွက်နေတယ်။

မမမေ နောက်ကိုလှည့်ပြီး မလှရဲ့လည်ပင်းကို လက်နှစ်ဖက်နဲ့ လှမ်းချုပ်လိုက်တယ်။ မလှက ပါးစပ်ကို ဟပြီး မမမေရဲ့လက်တွေကို ကိုက်ဖို့ ကြိုးစားတယ်။ သွားအခြင်းခြင်းရိုက်ပြီး ဂတ်ခနဲ ဂတ်ခနဲ အသံတွေထွက်လာတယ်။ မမမေကိုယ်ပေါ်မှာ တွယ်တက်နေတဲ့ အမျှင်တွေ.. အခုမှ သတိဝင်လာသလို ရဲ့ခနဲ အောက်ကို ပြန်ပြုတ်ကျသွားတယ်။

မမမေ လည်ပင်းက သွေးတွေ ဆက်တိုက်ထွက်နေတယ်။ မလှရဲ့လည်ပင်းကို ညှစ်ထားတဲ့ သူ့လက်တွေ အားလျော့လာနေတာကို ကျွန်တော် တွေ့နေရတယ်။

ကျွန်တော် ဧည့်ခန်းအလယ်ကို အမြန်ပြေးသွားတယ်။ ကိုယ်ခန္ဓာအပိုင်းအစတွေကို တက်နင်းမိပြီး ချော်လဲသွားတယ်။ ကျွန်တော် လဲကျနေရာကနေ ပြန်မထဘဲ မမမေ ပစ်ချထားတဲ့ ဓားကို လှမ်းကောက်တယ်။

“မမမေ”.. ကျွန်တော် အော်ရင်းနဲ့ ဓားကို လှမ်းပစ်ပေးလိုက်တယ်။

မမမေက ဓားကို လေထဲမှာတင် လှမ်းဖမ်းလိုက်တယ်။ လက်တစ်ဖက် လွတ်သွားတဲ့ အတွက် မကောင်းဆိုးဝါးရဲ့ သွားတွေက မမမေရဲ့လက်ဖျံထဲကို စိုက်ဝင်သွားတယ်။ သွေးတွေ ရဲခနဲ ထွက်လာတယ်။

မမမေက လက်ကို ဆောင့်ရုန်းတယ်။ လက်ကိုကိုက်ထားတဲ့ မလှရဲ့ခေါင်းက အောက်ကို ငုံ့ကျသွားတယ်။

မမမေရဲ့ဓားသွား မလှရဲ့ဇက်ပေါ်ကို ကျလာတယ်။ တစ်ချက်နဲ့ မပြတ်ဘူး။ နှစ်ချက်နဲ့ မပြတ်သေးဘူး။ သုံးချက်မြောက်တော့မှ မလှရဲ့ခေါင်းနဲ့ကိုယ် အိုးစားကွဲသွားတယ်။ လည်ပင်းဟောက်ပက်နဲ့ ကိုယ်ခန္ဓာ ကြမ်းပြင်ပေါ်ကို ဒူးထောက်ကျတယ်။ ထွေးခနဲ ထွက်လာတဲ့ အမျှင်တွေ အောက်မှာ တလွန်လွန်လူးနေတယ်။ မလှရဲ့ခေါင်းပြတ်ကြီးက ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ လိမ်နေရာကနေ ကျွန်တော့်ဘက်ကို လှည့်လာတယ်။ မျက်ဆံမပါတဲ့ မျက်သားဖြူဖြူတွေ..။

“လူလိမ်... လူလိမ်...” မလှပါးစပ်က ထွက်လာတဲ့ အိပ်မက်ဆိုးထဲကအသံ..။ ကျွန်တော် မလှရဲ့ခေါင်းကို ခြေထောက်နဲ့ ဆောင့်ကန်လိုက်တယ်။ ခေါင်းပြတ်က နံရံကို သွားမှန်ပြီး ဒုန်းခနဲ မြည်သွားတယ်။

“မင်းခန့်.. ” မမမေက လည်ပင်းက ဒဏ်ရာကို လက်နဲ့ အုပ်ရင်း ကျွန်တော့်ကို လှမ်းခေါ်တယ်။

ကျွန်တော် သူ့ကို ကြည့်လိုက်တယ်။ သွေးအလူးလူးနဲ့.. ယိုင်နဲ့နေတဲ့ မမမေ..။ ဒဏ်ရာမရနိုင်ဘူး..လို့ ကျွန်တော်

ထင်ထားခဲ့တဲ့ မမမေ..။ သူ့မျက်လုံးတွေက မဟူရာကျောက်ရောင် မဟုတ်တော့ဘဲ.. သာမန် မျက်လုံးစူးစူးတွေ ပြန်ဖြစ်နေပြီ။

ကျွန်တော် မမမေဆီကို ပြေးသွားလိုက်တယ်။ မမမေက ကျွန်တော် ရောက်လာတာကို စောင့်နေသလို.. ကျွန်တော့် ခြေလှမ်း သူ့ရှေ့ အရောက်မှာ ခွေခနဲ လဲကျသွားတယ်။ လည်ပင်းကို အုပ်ထားတဲ့လက်.. ပြေကျသွားတယ်။ သွေးတွေ တရစပ် ထွက်လာတယ်။

“ဟာ.. ခင်ဗျား.. ခင်ဗျားလည်ပင်း..”

ကျွန်တော် ဝတ်ထားတဲ့ အင်္ကျီကို အမြန်ချွတ်တယ်။ မမမေရဲ့ လည်ပင်းကို စည်းတယ်။ အင်္ကျီစကို တင်းနေအောင် ချည်လိုက်တော့ သွေးနည်းနည်း တိတ်သွားတယ်။ မမမေရဲ့ မျက်လုံးတွေက ကျွန်တော့်ကို ဝေဝေဝါဝါ အကြည့်တွေနဲ့ ကြည့်နေတယ်။

“ခင်ဗျား.. ဒီပုံစံနဲ့.. ဘယ်လို..”

မမမေက ခေါင်းခါတယ်။

“ငါ့ကို ခွင့်လွှတ်ပါ.. ငါကြိုးစားတယ်။ ဖြစ်မလာတာ.. ငါ ညံ့သွားတာ.. လူ ၉ ယောက်.. ၉ ယောက်ဆိုတာကို သတိလွှတ်သွားတာ”.. မမမေက ပြောပြီးတာနဲ့ မျက်လုံးတွေကိုမှိတ်ချလိုက်တယ်။ ငြိမ်သွားတယ်။

“ဟာ.. မလုပ်နဲ့လေ.. အဲဒီလို မလုပ်နဲ့..” ကျွန်တော် မမမေရဲ့ လက်မောင်းတွေကို ကိုင်ပြီး လှုပ်ခါကြည့်တယ်။ သူ့နှာခေါင်းနားကို နားနဲ့တွေ့ပြီး နားထောင်ကြည့်တယ်။ အသက်တော့ ရှူနေသေးတယ်။ သတိလစ်သွားတာလား.. အသက်ငင်နေတာလား ကျွန်တော် မသိဘူး။

ကျွန်တော့်ဘေးမှာ တလွန်လွန်လူးနေတဲ့ မည်းမည်း အမျှင်တွေ..။ ကြမ်းကြားထဲကို ပြန်ဝင်ဖို့ ပြင်နေတဲ့ မကောင်းဆိုးဝါးရဲ့ဝိညာဉ်တွေ..။

ဒီသတ္တဝါက မကြာခင် ပြန်ရောက်လာဦးမှာ..။ မမမေကို ပြန်ပြီး ရန်လာရှာဦးမှာ..။ အဲဒီအခါကျရင် ကျွန်တော် တစ်ယောက်တည်း ဘယ်လို ရင်ဆိုင်ရမလဲ..။ ဒီတစ်ခါဆိုရင်တော့.. သတိလစ်နေတဲ့ မမမေကို ဒီမကောင်းဆိုးဝါးက အသေသတ်မှာ သေချာတယ်။ ကျွန်တော့်ရဲ့ လိမ်ဆင်တွေကိုလည်း ဒီမကောင်းဆိုးဝါးက သိသွားပြီ။ ကျွန်တော့်ကိုလည်း အရှင်ထားမှာ မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်တော်က အရေးမကြီးတော့ပါဘူး.. သေမထူး နေမထူး ဖြစ်နေပါပြီ။ ဒါပေမယ့်.. မမမေသာ တစ်ခုခုဖြစ်သွားခဲ့ရင်.. သူမရှိတော့ရင်.. ဒီသတ္တဝါကို.. ဘယ်သူက

နှိမ်နှင်းမှာလဲ...။ ဒီသတ္တဝါ.. ဒီမြေမှာ..နေပြီး.. လူတွေကို ဘယ်လောက် ဒုက္ခပေးဦးမှာလဲ။

ကျွန်တော့်ကြောင့်ဖြစ်တဲ့ အိပ်မက်ဆိုးတွေ.. ကျွန်တော့်ဆီမှာပဲ အဆုံးသတ်ပါစေတော့..။ ရူးရင်လည်း ရူးပါစေတော့။ သေရင်လည်း သေစေတော့။ တစ်မိနစ်ပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ တစ်နာရီပဲ ဖြစ်ဖြစ်.. တစ်ရက်ပဲဖြစ်ဖြစ်.. ဒီသတ္တဝါကို လွတ်ထွက်မသွားအောင် ထိန်းမယ်..။ မမမေ သတိရလာတဲ့အထိ...။

မမမေရဲ့ဘေးမှာ ဒူးထောက်ရင်း.. ကြမ်းပြင်က အမျှင်တွေကို ကျွန်တော် လက်နဲ့ ဆွဲကိုင်လိုက်တယ်။ တက်စရာ နံရံတွေသွားတဲ့ နွယ်ပင်တွေလို အမျှင်မည်းမည်းတွေက ကျွန်တော့်လက်ကောက်ဝတ်ကို လောဘတကြီး ရစ်ပတ်လာတယ်။

သတိလစ်နေတဲ့ မမမေကို ကျွန်တော် ငုံ့ကြည့်တယ်။ အပိုင်းပိုင်းပြတ်နေတဲ့ သူငယ်ချင်းတွေရဲ့ ကိုယ်ခန္ဓာတွေကို ကျွန်တော် လှမ်းကြည့်တယ်။

“မင်းခန့်ထူး.. မင်းခန့်ထူး.. လုပ်ရဲရင် ခံရဲရတယ်”.. ကျွန်တော့်ကိုယ် ကျွန်တော် အသံထွက်ပြီး အားပေးလိုက်တယ်။ တလွန့်လွန့် တက်လာနေတဲ့ မကောင်းဆိုးဝါးရဲ့ ဝိညာဉ်အမျှင်တန်းတွေ..။ ကျွန်တော့်ရဲ့ခါး.. ရင်ညွန့်.. လည်ပင်း... တွေဆီကို..။

ကျွန်တော် လက်နှစ်ဖက်ကို ဆန့်တယ်။ ခေါင်းကို ငုံ့တယ်..။

ပါးစပ်ကို ဟ..တယ်။

စကားဝါရဲ့မကောင်းဆိုးဝါးကို ကျွန်တော့်ကိုယ်ထဲကို ဝင်ဖို့ .. ဖိတ်ခေါ်လိုက်တယ်။

++++

အခန်း (၂၅)

(က)

အခန်းပြင်က ထွက်လာတဲ့ ဒုန်းခနဲ အသံကြီးကြောင့် သူဇာလွင် ထခုန်လိုက်မိတယ်။ လွင့်ထွက်မတတ် ဖြစ်သွားတဲ့ လိပ်ပြာကို ပြန်ဖမ်း.. စိတ်ကိုငြိမ်ငြိမ်ထားပြီး အခန်းအပြင်ကို လှမ်းကြည့်တော့မှ.. ထိုင်ခုံပေါ်ကနေ ပြုတ်ကျပြီး ကုန်းရုန်းထနေတဲ့ ညစောင့်ဦးလေးကြီး။ ငိုက်ရင်း ငိုက်ရင်းနဲ့ အိပ်ပျော်သွားပြီး ပြုတ်ကျသွားတာ ဖြစ်မယ်။ ညစောင့်..မို့လို့ပဲ..။

“လန့်သွားတာပဲဗျာ.. ဘာများလဲလို့”.. မင်းခန့်ထူးက နောက်ကိုလှည့်ကြည့်ရင်း ပြောတယ်။ ပြောသာပြောနေတာ မင်းခန့်ထူးပုံစံက လန့်သွားတဲ့ပုံ တစ်စက်မပေါက်ဘူး။ ညစောင့်ဦးလေးကြီးက အားနာတဲ့မျက်နှာနဲ့ သူ့ဇာလွင့်ကို လှမ်းကြည့်တယ်။ ပြီးတော့မှ သူ့ပါးစပ်မှာ ပေနေတဲ့ သွားရည်တွေကိုသုတ်၊ ပုဆိုးကို ပြင်ဝတ်ပြီး အိမ်သာဘက်ကို ထွက်သွားတယ်။

“ကော်ဖီလေး လုပ်ပါဦးဗျ”.. မင်းခန့်ထူးက သူ့လက်ထဲက ကော်ဖီခွက်အလွတ်ကို မြှောက်ပြရင်း ပြောတယ်။

“ရှင် ဘယ်နှခွက်ရှိနေပြီလဲ။ ရင်တွေလည်း တုန်နေဦးမယ်”

“ရပါတယ်။ ကျွန်တော် သောက်နေကျ”

သူ့ဇာလွင့် ဘာမှ ပြန်ပြောမနေတော့ဘဲ သူ့လက်ထဲက ခွက်ကိုလှမ်းယူ။ အခန်းပြင်ကို ထွက်လာလိုက်တယ်။

ပင်မရုံးခန်းကျယ်ထဲကိုရောက်တော့မှ သူ့ဇာလွင့် နည်းနည်း အသက်ရှူချောင်သွားတယ်။ မင်းခန့်ထူးရဲ့ ဇာတ်လမ်းကို နားထောင်နေရင်း သူ့ကိုယ်တိုင်ဇာတ်လမ်းထဲကို ဝင်ဝင်မျောသွားမိတိုင်း ရေမွန်းသလိုလို၊ အသက်ရှူကြပ်သလိုလို ခံစားချက်မျိုး ဖြစ်နေတာ။

ရေနွေးအိုးထဲက တရှူးရှူးအသံတွေ ထွက်လာမယ့်အချိန်ကို စောင့်နေရင်း သူ့ဇာလွင့် အာရုံတွေ မင်းခန့်ထူးရဲ့ မေးခွန်းဆီကို ပြန်ရောက်သွားတယ်။ “ခင်ဗျားက မိဘမဲ့ မဟုတ်လား”..တဲ့။ ရိုင်းလိုက်တာ..။ ဘယ်လိုလူမျိုးက အခုမှတွေ့တဲ့ သူစိမ်းတစ်ယောက်ကို ဒီလို မေးခွန်းမျိုး မေးသလဲ။ မိဘမဲ့တော့ ဘာဖြစ်သလဲ။ သူ့လို မိဘလုပ်စာ သုံးဖြိုးပြီး အလေလိုက်၊ အဖေ သေသွားတော့လည်း ပေးခဲ့တဲ့ ပိုက်ဆံတွေနဲ့ ဆက်ပြီး ထိုင်စား... အလကားလူ။

စိတ်ထဲမှာ အဲဒီလိုတွေးလိုက်တော့လည်း အားနာသလိုလို..ဘာလိုလို။ ဘာဖြစ်နေတာလဲ။ ဒီလူ့အကြောင်း နင်ဘယ်လောက်သိလို့လဲ။ ဟုတ်တယ်.. သူ့မျက်နှာက ရုပ်ကလေး သနားကမားနဲ့ ကြည့်ပျော်ပျော်ရှိတယ်။ သူ့စကားပြောရင် လူက အိပ်မေ့ချခံရသလို အလိုလို မျောပါသွားတယ်။ သူ့မျက်လုံးတွေထဲမှာ နက်ရှိုင်းတဲ့ အဓိပ္ပာယ်တွေ ဖျတ်ခနဲ ဖျတ်ခနဲ..ပေါ်လာတတ်တယ်။ ဒါပေမယ့် သူ့ဇာလွင့်.. နင် အပေါ်ယံတွေကိုပဲ မကြည့်နဲ့လေ။ ဒီလူက ၉ လောင်းပြိုင် လူသတ်မှုရဲ့ အဓိက သံသယတရားခံ ဖြစ်ခဲ့တယ်ဆိုတာ မမေ့နဲ့။ နင့်အတိတ်ကို တူးဆွပြီး နင့်ကို အကြပ်ကိုင်.. သတင်းအမှားတွေ ရေးခိုင်းမလို့..ဆိုတာကို မမေ့နဲ့...။

ရေနွေးအိုးက အသံပေါင်းစုံမြည်ပြီး ချောက်ခနဲ ပြန်ပိတ်သွားတော့မှ သူ့ဇာလွင့် သတိပြန်ဝင်လာတယ်။ အတွေးအမျှင်တန်းတွေကို ဖြတ်ချလိုက်တယ်။ မင်းခန့်ထူး တူးဆွလိုက်လို့ ခေါင်းပြုလာတဲ့

အတိတ်တစ်စွန်းတစ်စ...။ အရေးမကြီးဘူး။ ပြန်သတိရစရာ မလိုဘူး။ မိဘမဲ့ ဂေဟာမှာ နေခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်းများစွာ...။ စွန့်ပစ်ခံခဲ့ရတဲ့ ဝေဒနာဟာ နှစ်ကြာလာတာနဲ့အမျှ အနာတွေကျက်လို့..အသားမာတောင် တက်နေပါပြီ။ စိတ်ဓာတ်တွေလည်း ကျောက်စိုင်ကျောက်ခဲလို မာကျောနေပြီ။ အဖေမရှိလည်း ဘာဖြစ်သလဲ.. အမေဘယ်သူမှန်း မသိလည်း ဘာကို စိတ်ညစ်ရမှာလဲ...။

သူဇာလွင် ရုံးခန်း ပတ်ပတ်လည်ကို ဝေ့ကြည့်လိုက်တယ်။ မီးချောင်းဖြူဖြူတွေ အောက်မှာ ရုံးခန်းတစ်ခုလုံးက လင်းခြင်း ထိန်လင်းနေတယ်။ သတင်းစာတွေဆီက ထွက်နေတဲ့ စက္ကူနံ့သင်းသင်းက သူဇာလွင်ကို အားပြည့်စေတယ်။ အရင်ဘဝဟာ ကျန်ခဲ့ပြီ..။ အခုဘဝဟာ ဒီရုံးခန်းထဲမှာ.. ဒီအလုပ်ထဲမှာ။ သူဇာလွင် ကြိုးစားခဲ့ သမျှ ခြေရာလက်ရာတွေအကုန်.. ဒီနေရာမှာ ရှိတယ်။ သူဇာလွင် ဘယ်သူလဲဆိုတာ အသိအမှတ်ပြုတဲ့သူတွေ ဒီနေရာမှာ အလုပ်လုပ်ကြတယ်။ အတိတ်မှာ ဘာတွေဖြစ်ခဲ့သည်ဖြစ်စေ.. လက်ရှိအချိန်ဟာ သူဇာလွင်အတွက် အရေးအကြီးဆုံး။

သူဇာလွင် ဖျော်ပြီးသား ကော်ဖီခွက်ကို ယူတယ်။ ယုံတမ်းပုံပြင်တွေ၊ ကယောင်ကတမ်း ထင်မြင်ချက်တွေ.. ပြည့်နှက်နေတဲ့ အင်တာဗျူးဆီကို ခြေလှမ်း ပြန်လှည့်တယ်။

(ခ)

“ဒီတော့... မမမေ မသေဘူးဆိုတာ ရှင့်စကားအရ ကျွန်မ သိပြီးပြီ။ ရှင့်ကိုယ်ထဲကို မကောင်းဆိုးဝါး ဝင်သွားတော့.. ဘာဖြစ်သလဲ”.. သူဇာလွင် မေးလိုက်တယ်။

“မမမေဟာ အင်မတန်ရဲရင့်တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း ကျွန်တော် ပြောပြပြီးပြီနော်”.. မင်းခန့်ထူးက ကော်ဖီပူပူကို မှုတ်သောက်ရင်း မေးတယ်။

“အခါတစ်ရာလောက်ရှိပြီထင်တယ်”..သူဇာလွင် နှာခေါင်းရှုံ့ရင်း ပြန်ဖြေလိုက်တယ်။
စိတ်ကူးယဉ်ဇာတ်လမ်းတွေထဲက မမမေ.. တကယ်မရှိနိုင်တဲ့ မမမေ..။ မင်းခန့်ထူးရဲ့ လုပ်ဇာတ်..မမမေ..။

“အဲဒီသတ္တဝါကို ကျွန်တော့်ကိုယ်ထဲကို ဖိတ်ခေါ်လိုက်ပြီးတော့မှ မမမေရဲ့ သတ္တိကို ပိုလို့တောင် လေးစားသွားတယ်။ ကျွန်တော် အဲဒီတုန်းက ခံစားလိုက်ရတဲ့ ဝေဒနာက ဘာနဲ့မှ နှိုင်းလို့ မရဘူးဗျ။ တစ်ကိုယ်လုံး အကြိမ်ကြိမ်အခါခါ အစိတ်စိတ် အမွှာမွှာ ဖောက်ခွဲခံလိုက်ရတဲ့ ခံစားချက်မျိုး။ ခေါင်းကနေ ခြေဖျားအထိ ရှိသမျှ နေရာအကုန် မီးနဲ့ မြှိုက်လိုက်သလို ပူလာတယ်။ ပါးစပ်ထဲကို တဝေါဝေါတိုးဝင်လာတဲ့ အရာတွေကြောင့် အသက်လည်း ရှူလို့မရ။ ရင်ဘတ်ထဲမှာလည်း နှလုံးတစ်ခုလုံးကို တစ်ယောက်ယောက်က လက်နဲ့

ဆုပ်ခြေလိုက်သလို ကြပ်ပြီး နာလာတယ်။ နာလွန်းလို့ အော်မယ်ဆိုတော့လည်း ဘာသံမှ ထွက်မလာဘူး။ အစအဆုံး စက္ကန့်ပိုင်းလောက်ပဲ ကြာပေမယ့် ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာတော့ နာရီပေါင်းများစွာကြာသွားသလိုပဲ”..

“ပြီးတော့ ရှင်လည်း မျက်နှာကြက်ပေါ်တက်ကပ်သွားရောလား”

မင်းခန့်ထူးက ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်တယ်။

“ခင်ဗျားပြောလိုက်မှပဲ စကားဝါ မကောင်းဆိုးဝါးလည်း ရယ်စရာကြီး ဖြစ်တော့တယ်။ ဟားဟား.. မကပ်ပါဘူးဗျ။ ကျွန်တော့်ကိုယ်ထဲကို ဝင်လာပြီးတာနဲ့ ကျွန်တော့်ရဲ့ထိန်းချုပ်နိုင်မှုစွမ်းရည်တွေ အကုန်ပျောက်သွားတာတော့ သေချာတယ်။ အမြင်အာရုံတွေ ပြောင်းသွားတယ်။ ကြားတဲ့ အသံတွေ မတူတော့ဘူး.. တခြား လောကတစ်ခုထဲ ရောက်သွားသလို..”

“ရှင်ပြောတာ ကျွန်မ မျက်စိထဲ မမြင်ဘူး”.. သူ့ဇာလွင် ပြောလိုက်တယ်။

“ကျွန်တော် အတတ်နိုင်ဆုံး ရှင်းပြမယ်”.. မင်းခန့်ထူးက ပြောတယ်။

+++

အခန်း (၂၆)

(က)

“ကိုမင်းခန့်.. ကိုမင်းခန့်..”

ဘေးက ခေါ်နေတဲ့ အသံကြောင့် ကျွန်တော် မျက်လုံးတွေ ပွင့်လာတယ်။

မိုးစင်စင် လင်းနေပြီ။ အိမ်ရဲ့ပြတင်းတံခါးတွေ အကုန်ဖွင့်ထားတယ်။ အပြင်က ဝင်လာတဲ့လေပြေက နွေလေပူပူ မဟုတ်တော့ဘဲ အေးမြလန်းဆန်းလို့။

“ကိုမင်းခန့်.. ဟာ ဘာတွေ တွေးနေတာလဲ”

ကျွန်တော် လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ကျွန်တော့်ဘေးမှာ ထိုင်နေတဲ့ ယမင်း။ မနက်ခင်း အလင်းရောင်အောက်မှာ သူ့မျက်နှာက သွေးရောင်လွဲလွဲသမ်းပြီး လှချင်တိုင်း လှနေတယ်။ ယမင်း ဆံပင်က ရတဲ့ ရှန်ပူနံ့က

သင်းသင်းဖျော့ဖျော့။

“ယမင်း..”

“မနက်စာ စားမယ်တဲ့ ... ဟိုမှာ ခေါ်နေကြပြီ”.. ယမင်းက မီးဖိုချောင်ဘက်ကို မေးငါ့ပြရင်း ပြောတယ်။ “လာ.. ကိုကျော်ဇောတို့က ရွာထဲသွားပြီး မုန့်တွေဝယ်လာတယ်တဲ့.. လာ.. သွားမယ်”.. ယမင်းက ပြောရင်း ထထွက်သွားတယ်။

“ဪ.. အေး.. လာခဲ့မယ်လေ”.. ကျွန်တော် ပြန်ဖြေလိုက်တယ်။ ထိုင်ခုံမှာ ထိုင်ရင်း အကြောဆန့်တယ်။ လတ်ဆတ်နေတဲ့ လေကို အားရပါးရ ရှူသွင်းလိုက်တယ်။

မီးဖိုချောင် အခန်းထဲဝင်လိုက်တာနဲ့ မုန့်ဟင်းခါးနဲ့ မွှေးမွှေးက နှာခေါင်းထဲကို တိုးဝင်လာတယ်။ ချက်ခြင်း ဗိုက်ဆာသွားတယ်။

“ဟေ့ကောင် မင်းခန့်။ လာလေ။ စားမယ်။ ငါဒီမှာ တစ်ပွဲဖယ်ထားတယ်”.. မျိုးမြတ်အောင်က မုန့်ဟင်းခါး ပန်းကန်ကို လက်မှာကိုင်၊ မတ်တပ်ရပ် စားနေရင်း ကျွန်တော့်ကို လှမ်းပြောတယ်။

“ကိုကျော်ဇော ဘယ်နားက သွားဝယ်လာတာလဲ ကောင်းလိုက်တာ”.. ဖြူမော်က မုန့်ဟင်းခါးကို ကြမ်းပြင်မှာ ထိုင်စားနေရင်း ကျော်ဇောကို လှမ်းမေးတယ်။ နယ်လီကလည်း ထောက်ခံသလို “ကောင်းတယ်..ကောင်းတယ်” ဆိုပြီး ပြောတယ်။ ကျော်ဇောက မီးဖိုချောင် ပြတင်းပေါက်ဘေးနားမှာ မှီပြီးရပ်နေတယ်။ ကျွန်တော့်ကိုတွေ့တော့ လက်ပြတယ်။

“မင်းဖားသားကြီးက နေရာကောင်းကောင်း အိမ်ကောင်းကောင်းပေးခဲ့တာပဲကွ..နော်”

“ဪ..အေး”.. ကျွန်တော် အခန်းပတ်ပတ်လည်ကို ကြည့်ရင်း ခေါင်းညိတ်လိုက်တယ်။ အိမ်က အသစ်စက်စက်။ ဆေးနံ့တောင် မပျောက်သေးဘူးပဲ။ မီးဖိုချောင်တစ်ခုလုံးကလည်း သန့်ရှင်း သပ်ရပ်နေတယ်။

“လာစားလေ ကိုမင်းခန့်”.. ဖြူမော်က ကျွန်တော့်ကို လှမ်းခေါ်တယ်။ ဖြူမော် ထိုင်စားနေတဲ့ ထမင်းစားပွဲကြီးကလည်း ကျွန်း အစစ်နဲ့ လုပ်ထားတာထင်တယ်။ ပြောင်လက်သားနားနေတယ်။ နေပါဦး.. စောစောက ဖြူမော် ကြမ်းပြင်မှာ ထိုင်နေတာ မဟုတ်ဘူးလား..

“ဟဲ့ မင်းခန့်။ ပြီးရင် ငါတို့ ရွာထဲလျှောက်လည်ကြမယ်လေ။ ငါဝတ်ထားတာ အဆင်ပြေရဲ့လား။ တော်ကြာ

ရွာသားတွေ မူးမေ့လဲကုန်ဦးမယ်”.. အခုမှ အခန်းထဲ ဝင်လာတဲ့ မိနှင်းက ပြောတယ်။

“ဪ.. ပြောမှာပါ”.. မိနှင်းဝတ်ထားတဲ့ စကတ်တိုတိုပြတ်ပြတ်ကို ကျွန်တော် တစ်ချက် ငုံ့ကြည့်ရင်း ပြောလိုက်တယ်။

“အစ်မ ဝတ်ထားတဲ့ စကတ် နယ်လို့မှာလည်း ရှိတယ်သိလား”.. နယ်လီက မိနှင်းစကတ်ကို ကိုင်ကြည့်ရင်းပြောတယ်။

ကျွန်တော် စားပွဲမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်တယ်။ မုန့်ဟင်းခါး ပန်းကန်ကို လှမ်းယူတယ်။ တစ်ဇွန်းစားကြည့်တော့ အရသာ မဆိုးပါဘူး။ ရန်ကုန် မုန့်ဟင်းခါးလိုပဲ စားကောင်းပါတယ်။ နောက်တစ်ဇွန်း ထပ်ခပ်စားကြည့်လိုက်တယ်။

ခဲလုံးလိုလို ဘာလိုလို မာဆတ်ဆတ်အဲတစ်ခုကို သွားနဲ့ကိုက်မိသွားတယ်။ သွားထဲမှာ ကျင်ခနဲ ဖြစ်သွားတယ်။ ပါးစပ်ထဲကနေ ထွေးထုတ်လိုက်တော့ ဖြူဖြူ အဲတစ်ခု စားပွဲပေါ်ကို ထွက်ကျသွားတယ်။

“ဟယ်.. လိုက်ရှာနေတာ။ တွေ့ပြီ”.. ယမင်းက ပြေးလာပြီး စားပွဲပေါ်က ဖြူဖြူ အဲကို ကောက်ယူလိုက်တယ်။ ပါးစပ်ကို ဟ,တယ်။ ဟောင်းလောင်းဖြစ်နေတဲ့ သွားပေါက်တွေထဲက တစ်ပေါက်ထဲကို စွပ်လိုက်တယ်။ “တော်သေးတာပေါ့.. ပြန်တွေ့လို့”.. ယမင်းက ပြောတယ်။ သူ့ပါးစပ်ထဲက စီးကျလာတဲ့ သွေးတွေကို လက်နဲ့ သုတ်တယ်။

“မယမင်း လက်ကိုင်ပုဝါ ယူမလား”.. ဖြူမော်က ပြောရင်းနဲ့ လက်ကိုင်ပုဝါကို အိတ်ထဲမှာ မွှေပြီး ရှာတယ်။ “ဟင်..လက်ကိုင်ပုဝါလည်း မရှိဘူး။ ဒါကြီးက ဘာကြီးလဲ.. ကိုမင်းခန့် ကြည့်ပါဦး”

ဖြူမော်က အိတ်ထဲက ထွက်လာတဲ့ အရာကို ဆံပင်ကနေဆွဲကိုင်ပြီး ကျွန်တော့်ကို ထောင်ပြတယ်။ ဖြူမော် လက်ထဲမှာ ပါလာတဲ့ မိနှင်းရဲ့ ခေါင်းပြတ်က ကျွန်တော့်ကို လှမ်းပြီး ပြုံးပြတယ်။

မိနှင်းရဲ့ လည်ပင်းဟောက်ပက်နဲ့ ခန္ဓာကိုယ်က ကျွန်တော့်ဘေးက ထိုင်ခုံမှာ ဝင်ထိုင်တယ်။ မုန့်ဟင်းခါးပန်းကန်ကို မမြင်မကန်းနဲ့ လှမ်းယူတယ်။

“မှောင်လာပြီနော်.. ဘာမှ မမြင်ရဘူး။ မီးဖွင့်လိုက်ပါလား.. ကိုကျော်ဇော”.. နယ်လီက ပြောတယ်။

ဟုတ်တယ်.. အပြင်မှာ မှောင်နေတာပဲ။

“မင်းခန့်ကို ဖွင့်ခိုင်းလိုက်လေ။ ငါဒီမှာ မအားဘူး”..ကျော်ဇောက ပြောရင်းနဲ့ သူ့ဗိုက်ထဲက ထွက်နေတဲ့ အူတွေကို သေသေချာချာ ကိုင်ကြည့်နေတယ်။

ဇေဝေဝါနဲ့.. ကျွန်တော် ထိုင်နေရာက ထပြီး မီးခလုတ်ရှိရာကို လျှောက်သွားလိုက်တယ်။ မီးခလုတ်က ဘယ်မှာလဲ။ ကျွန်တော် မီးဖိုချောင်ထဲကနေ ထွက်ပြီး အိပ်ခန်းတွေရှေ့ကို သွားတယ်။ ဧည့်ခန်းထဲမှာ လူသံလိုလို ကြားရတယ်။ ဘယ်သူလဲ။

ဧည့်ခန်းထဲကို ရောက်တော့ ဧည့်ခန်းမီးက ဝါလဲ့လဲ့ လင်းနေတယ်။ ဧည့်ခန်းအလယ်မှာ ဦးသိန်းက ဆောင့်ကြောင့် ထိုင်နေတယ်။ ဦးသိန်းရဲ့ဘေးမှာ မလှ။ ကျွန်တော့် သူငယ်ချင်းတွေက သူတို့ရှေ့မှာ တန်းစီပြီး မတ်တပ်ရပ်နေကြတယ်။

“မင်းသူငယ်ချင်းတွေကို ဧည့်ခံမလို့ပါ”.. ဦးသိန်းက ပြောတယ်။

မလှက ဦးသိန်းရဲ့အသားတွေကို သူ့ဓားနဲ့ တစ်လွှာခြင်းခွာတယ်။ မလှ ပစ်ပေးလိုက်တဲ့ အသားဖတ်တွေကို ကျွန်တော့် သူငယ်ချင်း ၆ ယောက် အငမ်းမရ လှမ်းဖမ်းကြတယ်။ ပါးစပ်ထဲကို ထည့်ကြတယ်။

ကျွန်တော့်ကို နောက်ကနေ တစ်ယောက်ယောက်က ဆောင့်တွန်းလိုက်တယ်။ ကျွန်တော် ရှေ့ကို ယိုင်ကျသွားတယ်။ နောက်ကို လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ပုဆိန်ကြီးကို ထမ်းပြီး မတ်တပ်ရပ်နေတဲ့ ငအောင်၊ ငအောင် မျက်လုံး ဟောက်ပက်တွေထဲကနေ အဖြူရည်တွေ စိမ့်ထွက်နေတယ်။

ကျွန်တော် အပေါ်ကို မော့ကြည့်လိုက်တယ်။ မျက်နှာကြက်မှာ လေးဘက်ထောက်ကပ်နေတဲ့ အရာတစ်ခု။

“မင်းသူငယ်ချင်းတွေအတွက် အဖေ စိတ်မကောင်းပါဘူး”.. အဖေ့မျက်နှာနဲ့ သတ္တဝါက ပြောတယ်။

“ရပါတယ် အန်ကယ်။ မင်းခန့်က အဲဒီလိုပဲ ကျွန်တော်တို့ကို ဒုက္ခပေးနေကျလေ”.. မျိုးမြတ်အောင်က ဦးသိန်းရဲ့ အသားတွေကို တပုပ်ပုပ်ဝါးနေရင်း ပြောတယ်။

“ဟုတ်ပါ့ ကိုမင်းခန့်လုပ်လိုက်ရင် အဲဒီလိုပဲ”.. ယမင်းက ပြောတယ်။ ပြီးတာနဲ့ လေးဘက်ထောက်ပြီး သွေးတွေကို တပွက်ပွက် အန်ချလိုက်တယ်။

“အို နယ်လီတို့ဆို သူနဲ့ အခုမှ သိတာ။ သူ့အကြောင်း ကောင်းကောင်းသိနေပြီ”.. နယ်လီက အပိုင်းပိုင်းပြတ်နေတဲ့ သူ့ကိုယ်ခန္ဓာကို ပြန်ကြည့်ရင်း ပြောတယ်။ “ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား ဖြူမော်..”

ဖြူမော်က ပါးစပ်မအားသေးလို့ စကားမပြောနိုင်သလို ခေါင်းပဲ ညိတ်ပြတယ်။

ကျော်ဇောက ကျွန်တော့်ဆီကို လျှောက်လာတယ်။ သူ့လက်ထဲမှာ ပွေ့ထားတဲ့ အူအထွေးလိုက်ကြီးကို ကျွန်တော့်ကို လှမ်းပေးတယ်။ ကျွန်တော် လှမ်းယူလိုက်တယ်။ အူတွေက ကျွန်တော့်လက်ထဲရောက်တော့ တဆတ်ဆတ် တုန်လာတယ်။ ကျွန်တော် လန့်ပြီး လွှတ်ချလိုက်တယ်။

“မင်းကြောင့်ဖြစ်တာ.. မင်းခန့်.. မင်းလုပ်လို့”.. ကျော်ဇောက ပြောတယ်။

“ဟုတ်တယ်..ဟုတ်တယ်”.. အနောက်က ပြိုင်တူ ထောက်ခံလိုက်တဲ့ အသံတွေ။

“မင်းပါးစပ် ဟစမ်း”.. ကျော်ဇောက ပြောတယ်။

ကျွန်တော် ပါးစပ်ကို ဟ,ပေးလိုက်တယ်။

ကျော်ဇောက ကျွန်တော့် ပါးစပ်ကို ဆွဲဖြုတ်တယ်။ ကျွန်တော့် အာခေါင်တစ်ခုလုံး စပါးကြီးမြွေပါးစပ်လို အဆမတန် ပြဲကားသွားတယ်။ ကျော်ဇောက ကျွန်တော့် ပါးစပ်ထဲကို လက်ကို ထိုးထည့်တယ်။ နောက်ကို လှည့်ပြီး ပြောတယ်။

“အထဲမှာ အကျယ်ကြီးပဲဟေ့..”

ပြောပြီးတာနဲ့ ကျော်ဇောက ကျွန်တော့် ပါးစပ်ထဲကို ဝင်ဖို့ ကြိုးစားတယ်။ ကျွန်တော့် ကိုယ်လုံးကို ခြေထောက်နဲ့ ကန်ပြီး တွယ်တက်တယ်။ အာခေါင်အတွင်းကို လက်နဲ့ ဆွဲကုပ်တယ်။ သူ့ကိုယ်လုံးတစ်ခုလုံး ကျွန်တော့် လည်ချောင်းထဲကို တအိအိနဲ့ တိုးဝင်နေတယ်။

ကျွန်တော် မျက်လုံးတွေကို မှိတ်ထားလိုက်တယ်။

“ငါတို့လည်း လာမယ်လေ”... မျိုးမြတ်အောင်က ပြောတယ်။ ကျန်တဲ့လူတွေ ကျွန်တော့်ရှေ့ကို တစ်လှမ်းခြင်း လျှောက်လာတယ်။

(ခ)

ကျွန်တော် မျက်လုံးတွေကို ပြန်ဖွင့်လိုက်တော့..စကားဝါအိမ်ရဲ့ ဧည့်ခန်းထဲမှာ။

ရှေ့မှာ လဲကျနေတဲ့ မမမေ။ နိမ့်ချည်မြင့်ချည် ဖြစ်နေတဲ့ မမမေရဲ့ ရင်ဘတ်။

ကျွန်တော် ထိုင်နေရာကနေ ထဖို့ ကြိုးစားတယ်။ ဒါပေမယ့် မအောင်မြင်ဘူး။ တစ်ခုခုနဲ့ ချုပ်ထားသလို ကျွန်တော် တစ်ကိုယ်လုံး တောင့်တင်းနေတယ်။ လက်တွေကို မြှောက်ဖို့ ကြိုးစားတယ်။ မရဘူး။ ခေါင်းကို ဘယ်ညာ လှည့်ကြည့်ဖို့ ကြိုးစားတယ်။ မရဘူး။ ရင်ထဲမှာ ခြစ်ခြစ်တောက် ပူနေတယ်။ လည်ပင်းတစ်ခုလုံးက ကြပ်သိပ်နေပြီး အသက်ကို မနည်းရှူနေရတယ်။ စကားပြောဖို့ ကြိုးစားကြည့်တော့လည်း ပါးစပ်က အပ်နဲ့ချုပ်ထားသလို တင်းတင်းစေ့နေတယ်။

အဲဒီအချိန်မှာ ဂွီဆိုတဲ့ အသံကြီးကို ကြားလိုက်ရတယ်။

ဒီတစ်ခါ အသံက မျက်နှာကြက်ကလာတာ မဟုတ်ဘူး။ ကြမ်းပြင်အောက်က လာတာလည်း မဟုတ်ဘူး။

ကျွန်တော့် ကိုယ်ထဲက...။

(ဂ)

ခင်ဗျား နားလည်အောင် ဘယ်လို ပြောပြရမလဲ...။

အဲဒီ အချိန်မှာ ကျွန်တော် သိလိုက်ပြီ။ ကျွန်တော့် ကိုယ်ကို ကျွန်တော် မပိုင်တော့ဘူးဆိုတာ။

ဘာလို့လဲဆိုတော့ ကြမ်းပြင်ကနေ ကျွန်တော့် ကိုယ်ခန္ဓာ မတ်တပ်ထရပ်လိုက်တာ.. ကျွန်တော့် ဆန္ဒ မပါဘူး။ အိပ်ခန်းတွေဘက်ကို လျှောက်သွားတော့လည်း ကျွန်တော် လုပ်နေတာမဟုတ်ဘူး။ ရှင်းရှင်းပြောရရင် သူများမောင်းတဲ့ကားကို လိုက်စီးတဲ့ လူလိုပဲဗျာ။

လှမ်းနေတဲ့ ခြေလှမ်းတိုင်းမှာ မကောင်းတဲ့ ရည်ရွယ်ချက် တစ်ခုခု ရှိနေမှန်း ကျွန်တော် သိနေတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် ဘာမှ လုပ်လို့ မရဘူး။ ခြေလှမ်းတွေကို ရပ်ဖို့ ကြိုးစားတယ်။ ဒါပေမယ့် ဒီ သတ္တဝါက ကျွန်တော့် တစ်ကိုယ်လုံးကို သိမ်းပိုက်သွားပြီ။

အဲဒီ မကောင်းဆိုးဝါးက ကျွန်တော့် ကိုယ်ခန္ဓာကို မောင်းနှင်ပြီး အိပ်ခန်းတွေဘက်ကို သွားတယ်။ အိပ်ခန်း တံခါးဝမှာ ကျနေတဲ့ ပုဆိန်ကို ကုန်းကောက်တယ်။ ငအောင့်ရဲ့ ပုဆိန်..။

ဧည့်ခန်းဘက်ကို ပြန်လျှောက်လာတယ်။

ကျွန်တော် အာရုံကို စူးစိုက်ပြီး ကိုယ်လုံးကို ထိန်းဖို့ ကြိုးစားတယ်။ ဦးနှောက်ကို ဝင်ပူးနေတဲ့ ကပ်ပါးကောင်ကို မောင်းထုတ်ဖို့ ကြိုးစားတယ်။

ကျွန်တော့် ခြေလှမ်းတွေက ကြမ်းပြင်မှာ လဲနေတဲ့ မမမေဆီကို ဦးတည်နေတယ်။

ကျွန်တော် စိတ်ထဲကနေ အသံကုန်အော်တယ်။ ဒါပေမယ့် မမမေနဲ့ ကျွန်တော် နီးသထက် နီးလာတယ်။ မမမေရဲ့ နံဘေးမှာ ကျွန်တော် မတ်တပ်ရပ်လိုက်တယ်။

ကျွန်တော် ရှိသမျှ အာရုံအကြွင်းအကျန်တွေကို စုစည်းပြီး အော်လိုက်တယ်။ တင်းတင်းစေ့စေ့တဲ့ ပါးစပ် အပ်တစ်ပေါက်စာလောက် ပွင့်သွားတယ်။ အိခနဲ အသံ တစ်သံ ထွက်သွားတယ်။

မမမေရဲ့ မျက်လုံးတွေ ပွင့်လာတယ်။

ကျွန်တော့် လက်ထဲက ပုဆိန် အပေါ်ကို မြှောက်တက်သွားတယ်။

မမမေ ဘေးကို လှိမ့်ထွက်လိုက်တယ်။

ပုဆိန်သွားက ကြမ်းပြင်ထဲကို အဆုံးထိနီးနီး စိုက်ဝင်သွားတယ်။

ကျွန်တော် ပုဆိန်ကို ပြန်နှုတ်တယ်။ မမမေ နောက်ကို လိုက်တယ်။

မမမေက ကြမ်းပြင်မှာ ကျနေတဲ့ ဓားကို ပြေးကောက်တယ်။ ကျွန်တော့် လက်ထဲက ပုဆိန် လေထဲကို နောက်တစ်ခါ မြှောက်အတက်မှာ မမမေ ကျွန်တော့်ရင်ဝကို ဆောင့်ကန်လိုက်တယ်။

ကျွန်တော် ပက်လက်လန် လဲကျသွားတယ်။

မမမေက ကျွန်တော့် ကိုယ်ပေါ်ကို တက်ခွတယ်။ ကျွန်တော့် ဘယ်ဖက် ပခုံးရင်းကို ဓားသွားနဲ့ စိုက်ချလိုက်တယ်။

ဓားသွားက ပခုံးနဲ့ ကြမ်းခင်းပြားတွေကိုဖောက်ပြီး အရိုးအထိ စိုက်ဝင်သွားတယ်။

ကျွန်တော် ပြန်ထဖို့ ကြိုးစားတယ်။ မမမေက သူ့လည်ပင်းက ငွေဆွဲကြိုးကို ဆွဲဖြုတ်တယ်။ ဆွဲကြိုးကို ကျွန်တော့် ခေါင်းကနေ စွပ်ချလိုက်တယ်။

ကျွန်တော့် ဦးနှောက် နောက်ဖက် တစ်နေရာမှာ ဒေါသတကြီးနဲ့ အော်လိုက်တဲ့ အသံတစ်သံ..။ ကျွန်တော့်

တစ်ကိုယ်လုံး ရုန်းရင်းဆန်ခတ်တွေဖြစ်၊ ခြေတွေလက်တွေနဲ့ ကြမ်းပြင်ကို တဘိုင်းဘိုင်း ရိုက်တယ်။ ခေါင်းထဲက
မကောင်းဆိုးဝါးသံက တိုးသထက် တိုးလာတယ်။ ကျွန်တော့် ရဲ့စိတ်အတွင်းပိုင်းတစ်နေရာက
တွင်းနက်တစ်ခုထဲကို ပြုတ်ကျသွားသလို ဝေးသထက် ဝေးသွားတယ်။

စကားဝါကိုရောက်ပြီး တတိယအကြိမ်အဖြစ် ကျွန်တော် သတိလစ်သွားတယ်။

(ဃ)

ကျွန်တော့် မျက်လုံးတွေ ပြန်ပွင့်လာတော့ အခန်းထဲမှာ အလင်းရောင် တော်တော် ရနေပြီ။ အပြင်ကဝင်လာတဲ့
ထွက်ကာစ နေရောင်ခြည်တန်း အသစ်စက်စက်တွေ အခန်းထဲမှာ ပြန့်ကျဲနေတယ်။ အခန်းထဲက
မြင်ကွင်းကတော့ မလှပဘူး။ နေရာတကာမှာ ပြန့်ကျဲနေတဲ့ လူ့ကိုယ်ခန္ဓာ အစိတ်အပိုင်းတွေ၊ သွေးအိုင်တွေ၊
ပျဉ်ပြားစတွေ..။ ဦးသိန်းနဲ့ နယ်လီ ပေါင်းစပ်ထားတဲ့ အသားစိုင်ကြီးက အခု ပြုလဲပြီး တစ်စစီ ဖြစ်နေတယ်။
ပြီးတော့ နံရံမှာကပ်ပြီး ထောင်ထားတဲ့ ငအောင့်ရဲ့ပုဆိန်။

ကျွန်တော့်ကိုယ်ပေါ်မှာ မမမေရဲ့ ဂျက်ကတ် အင်္ကျီ..။

ကျွန်တော် လျှာကို သွားနဲ့ အားရပါးရ ဖိကိုက်လိုက်တယ်။ ကျင်ခနဲ နာသွားတဲ့ ဝေဒနာနဲ့အတူ လျှာဖျားကနေ
သွေးတွေ စိမ့်ထွက်လာတယ်။

ကျွန်တော် မယုံသေးဘူး။ မကောင်းဆိုးဝါးရဲ့ နောက်ထပ် လှည့်ဖြားမှု တစ်ခုလား။ ဒါ တကယ်လား..။ ကျွန်တော်
နံရံကို မှီနေရာကနေ ထရပ်လိုက်တယ်။

ခေါင်းထဲမှာ မိုက်ခနဲ ဖြစ်သွားတယ်။ လည်ပင်းရော ပခုံးရော တဆစ်ဆစ် နာနေတယ်။ ထူပူနေတဲ့
ကိုယ်အပူရှိန်က သွေးတွေတောင် ပွက်ပွက် ဆူတော့မယ်ထင်တယ်။

“မင်းခန့်ထူး”

ခေါ်သံလာရာဆီကို ကျွန်တော် လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ အခန်းရဲ့ ဟိုးဘက်ထောင့်စွန်းမှာ ထိုင်နေတဲ့ မမမေ..။

မမကေ ထပြီး ကျွန်တော့်အနားကို လျှောက်လာတယ်။ သူ့လည်ပင်းက ဒဏ်ရာက သွေးနည်းနည်း
စိမ့်ထွက်နေတုန်းပဲ။ လက်မောင်းကဒဏ်ရာကို အဝတ်နဲ့ စည်းထားတယ်။

“ဘာတွေ ဖြစ်သွားတာလဲ.. ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို ပုဆိန်နဲ့ ခုတ်သတ်မိတော့မလို့..” ကျွန်တော့် လေသံက

တောင်းပန်သံအပြည့် ပါနေတယ်။

“နင် ငါ့အသက်ကို ကယ်လိုက်တာပဲ မင်းခန့်ထူး”.. မမမေကပြောရင်း ကျွန်တော့် ကိုယ်မှာ ခြုံထားတဲ့ သူ့ဂျက်ကတ်ကို ဆွဲလှန်တယ်။ ကျွန်တော့် ပခုံးက ဒဏ်ရာကိုကြည့်တယ်။ “နင် ဆေးရုံသွားမှ ဖြစ်မယ်။ ဒဏ်ရာတွေထဲ ပိုးဝင်သွားရင် မလွယ်ဘူး”

“အာ.. ခင်ဗျားမှာလည်း ဒဏ်ရာတွေနဲ့ပဲ။ ခင်ဗျားလည်း ဆေးရုံသွားရမှာပေါ့”.. ကျွန်တော် ပြောလိုက်တယ်။ ဆေးရုံ..တဲ့..။ ဆေးရုံဆိုတဲ့စကားလုံးက ဖြစ်ခဲ့တဲ့ အဖြစ်အပျက်တွေနဲ့ ယှဉ်လိုက်ရင် ဘာမှ မဆိုင်သလို.. တခြားကမ္ဘာက စကားလုံးတစ်ခုလို ဖြစ်နေတယ်။

“နင်ဘာလို့ ဒီအကောင်ကို အဝင်ခံလိုက်တာလဲ မင်းခန့်ထူး”.. မမမေက ကျွန်တော်ပြောတဲ့ ဆေးရုံကိစ္စကို ကြားတောင် မကြားလိုက်သလို သူမေးချင်တာကိုပဲ ဆက်မေးတယ်။ “ငါနင့်ကို အတန်တန် ရှင်းပြတယ်။ သာမန်လူတစ်ယောက်အနေနဲ့ ဒီသတ္တဝါကို ထိန်းထားဖို့ ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်ဘူးလို့..”

“မတတ်နိုင်ဘူးလေ။ ခင်ဗျားက သတိလစ်နေတာကိုး။ ကျွန်တော် အဲဒီလို မလုပ်ရင် အကုန်သေကုန်မှာပေါ့”.. ကျွန်တော် ပြောလိုက်တယ်။

မမမေက သက်ပြင်းချတယ်။ တစ်စုံစီမုံလင်းလာတဲ့ မနက်ခင်း အလင်းရောင်အောက်မှာမှ မမမေရဲ့ မျက်နှာကို ကျွန်တော် သေချာကြည့်ဖြစ်တယ်။ တိုက်ပွဲပေါင်းများစွာ ဖြတ်သန်းလာရတဲ့ စစ်သားတစ်ယောက်လို့.. မမမေရဲ့ မျက်နှာက နွမ်းနယ်နေတယ်။ လည်ပင်းဒဏ်ရာက သွေးတွေ တော်တော်ထွက်သွားလို့ထင်တယ်.. သူ့အသားအရေက မနုဏ်ထက် ပိုပြီး ဖြူဖျော့နေတယ်။

“အင်းလေ။ ငါ့ကိုက သေချာ မပြင်ဆင်လိုက်မိတာ။ နည်းနည်းလိုသွားတယ်”

“အခု ကျွန်တော် ဘာဆက်လုပ်ရမှာလဲ။ ဟို မကောင်းဆိုးဝါးက ထွက်သွားပြီလား”.. ကျွန်တော် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြန်ကြည့်ရင်း မေးလိုက်တယ်။

မမမေက ခေါင်းခါတယ်။

“ဒါဆို.. ဘာလုပ်မလဲ။ ကျွန်တော့်ကို သတ်မှာလား။ ကျွန်တော် ဘာဆက်လုပ်ရမှာလဲ”

မမမေက ကျွန်တော့်နားကို ခြေတစ်လှမ်း ထပ်တိုးလာတယ်။ ကျွန်တော့် လည်ပင်းမှာ ဆွဲထားတဲ့ ဆွဲကြိုးကို

ကိုင်ကြည့်တယ်။ ဆွဲကြိုးရဲ့ လော့ကတ်သီးကို ဖြုတ်ယူတယ်။

“ဒါလေးတော့ ငါပြန်ယူသွားမယ်”.. မမမေက လော့ကတ်သီးကို ဖွင့်ကြည့်ရင်း ပြောတယ်။ အထဲမှာ ဘာပါသလဲ ကျွန်တော် မမြင်ရဘူး။ မမမေက လော့ကတ်သီးကိုပြန်ပိတ်ပြီး သူ့ဂျင်းဘောင်းဘီအိတ်ထဲကို ထည့်တယ်။ “အဲဒီ ဆွဲကြိုးကို ဆွဲထားသရွေ့ နင် အဆင်ပြေမှာပါ။ အခုလောလောဆယ်တော့ ဒီထက်ပိုပြီး ထပ်လုပ်စရာ မရှိတော့ဘူး”

လည်ပင်းက ဆွဲကြိုးကို ကျွန်တော် ကိုင်ကြည့်လိုက်တယ်။ ဆွဲကြိုးက ခပ်သေးသေးမျှင်မျှင်၊ ငွေရောင် တဖိတ်ဖိတ်တောက်နေတယ်။

“ဒီဆွဲကြိုးကဘာလဲ”.. ကျွန်တော် မေးလိုက်တယ်။

“အခု နင့်စိတ်ထဲမှာ ဘယ်လိုနေလဲ။ နင့်ကိုယ်နင် အပြည့်အဝ ထိန်းလို့ရပြီလို့ ထင်လား”.. မမမေက ပြန်မေးတယ်။

“ဟာ ကျွန်တော် ဘယ်သိမှာလဲဗျ”.. ကျွန်တော် ပြန်ဖြေလိုက်တယ်။ စိတ်တွင်းနက်ထဲကို ပြုတ်ကျ သွားတဲ့ မကောင်းဆိုးဝါးကို လိုက်ရှာကြည့်တယ်။ ဘာမှ မတွေ့ဘူး။ ခေါင်းထဲမှာ အူနေ ထူနေတာပဲ သိတယ်။ နားထင်မှာ သွေးတွေ တဒုတ်ဒုတ် တိုးနေတာပဲ သိတယ်။

“မရလို့ တစ်ခုခု ဖြစ်ရင်လည်း ငါပြန်ရောက်လာမှာပါ.. စိတ်မပူနဲ့”.. မမမေက ပခုံးတွန့်ရင်း ပြောတယ်။

“ခင်ဗျား အဲဒီလိုတော့ မလုပ်နဲ့လေ။ ကျွန်တော် ချိန်ကိုက်ဗုံးကို မျိုထားသလို ဖြစ်နေပြီဗျ။ တကယ်လို့ ဒီကောင် လွတ်ထွက်သွားရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။ ကျွန်တော့် ကိုယ်ကို ဖောက်ထွက်လာရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“အဲဒီ ဆွဲကြိုးကိုသာ မချွတ်နဲ့ မဖြစ်စေရဘူး။ နင်မသေသရွေ့ပေါ့လေ။ နင်တစ်ခုခု ဖြစ်ပြီး သေသွားရင်တော့လည်း ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ။ အဲဒီအခါကျမှ ငါ ဒီပြဿနာကို ဆက်ရှင်းမယ်”.. မမမေက ပြောတယ်။

“မဟုတ်သေးဘူးဗျာ။ ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကို အခု သတ်ရင်လည်း သတ်လိုက်။ ဒီကောင်ကို ခင်ဗျားကိုယ်ထဲ ပြန်ထည့်ရင်လည်း ထည့်ဗျာ။ တစ်ခုခုတော့ လုပ်။ ဒီအတိုင်းတော့ မထားခဲ့နဲ့”.. ကျွန်တော် သွေးရူးသွေးတန်းနဲ့ ပြောလိုက်တယ်။ မမမေ မရှိဘဲ ဒီသတ္တဝါနဲ့ နှစ်ယောက်တည်း စခန်းသွားရမယ်.. ဘယ်လို ဖြစ်နိုင်မလဲ။ ဒီမကောင်းဆိုးဝါးကို ကိုယ်ထဲမှာ သယ်ပြီး ဆက်အသက်ရှင်ရမယ်.. မဖြစ်နိုင်တာ။

“ငါ့ကိုယ်ထဲကို ဘယ်လိုပြန်ထည့်ရမှာလဲ”.. မမမေက စိတ်တိုသွားသလို လေသံမာမာနဲ့ ပြောတယ်။ “ငါ့မှာ ရှိသမျှ ပစ္စည်းတွေအကုန် မနေ့က နင်လုပ်လိုက်တာ ကုန်သွားပြီ။ အဲဒီပစ္စည်းတွေ ရဖို့ ဘယ်လောက် ရှာရသလဲ နင်သိလို့လား”

“မသိဘူးဗျာ။ ကျွန်တော် ဒီအတိုင်းတော့ ဆက်မနေနိုင်ဘူး”.. ကျွန်တော်ပြောရင်းနဲ့လည်ပင်းက ဆွဲကြိုးကို ဆွဲဖြုတ်မလို့ ပြင်တယ်။

မမမေရဲ့ လက်က ကျွန်တော့် လက်ကောက်ဝတ်ကို ဖတ်ခနဲ လှမ်းချုပ်လိုက်တယ်။

“မင်းခန့်ထူး”

ကျားဟိန်းသံလို ဟိန်းထွက်လာတဲ့ သူ့အသံကြောင့် ကျွန်တော် တုန်ခနဲဖြစ်သွားတယ်။

“ငါ့အသက်ကို ကယ်ထားတဲ့သူကို ငါ ပြန်မသတ်ချင်ဘူး။ မသတ်နိုင်ဘူး။ နင် ဘာလို့ ဒီလောက် ပျော့ညံ့နေတာလဲ။ ယောက်ျားမဟုတ်ဘူးလား။ နင့်ကြောင့် လူတွေ အများကြီး သေကုန်ပြီ။ နင် ဒီတာဝန်လေးတောင် မယူနိုင်ဘူးလား”

မမမေရဲ့ စကားလုံးတွေက ကျွန်တော့် ရင်ထဲကို တစ်လုံးခြင်းစီ နှစ်ခနဲ နှစ်ခနဲ ဆောင့်ဝင်သွားတယ်။ ကျွန်တော် မျက်လုံးတွေ ပူစပ်လာတယ်။ အခန်းပတ်ပတ်လည်မှာ ပြန့်ကျဲနေတဲ့ ကျွန်တော့် သူငယ်ချင်းတွေရဲ့ အပိုင်းအစတွေ..။ စောစောက အိပ်မက်ဆိုးထဲမှာ.. ကျွန်တော့်ကို ဝိုင်းအပြစ်တင်နေကြတဲ့.. စကားသံတွေ။

မမမေက ကျွန်တော့်လက်ကောက်ဝတ်ကို ပြန်လွှတ်ပေးလိုက်တယ်။ ကျွန်တော် လက်နှစ်ဖက်ကို ဘေးမှာချရင်း တစ်ကိုယ်လုံး တုန်လာတယ်။ ပျော့ညံ့တဲ့ စိတ်ဓာတ်က လွှမ်းခြုံသွားပြီး ကျွန်တော် ရှိုက်ကြီး တင် ငိုချလိုက်တယ်။

မမမေက အော်ကြီး ဟစ်ကျယ် ငိုယိုနေတဲ့ ကျွန်တော့်ကို လက်ပိုက်ပြီး ကြည့်နေတယ်။ တော်တော်လေးကြာမှ-

“ငါလည်း.. တစ်ချိန်တုန်းက နင့်လိုပါပဲ”.. မမမေက ပြောတယ်။

ကျွန်တော် သူ့ကို ကြည့်လိုက်တယ်။ လက်ပိုက်ထားတဲ့အတွက် မမမေရဲ့ လက်မောင်း ကြွက်သားတွေက တင်းရင်းပြီး ပြောင်လက်နေတယ်။ ကြောက်စိတ် တစ်စက်မှ မရှိတဲ့ သူ့ရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်က ကျောက်ရုပ်တစ်ခုလို

တည်ကြည်နေတယ်။ သူ့မျက်လုံးထဲကနေ ဖြာထွက်နေတဲ့ ရဲရင့်ခြင်းက တဖျပ်ဖျပ် လက်နေတယ်။
ဒီအမျိုးသမီးက တစ်ချိန်တုန်းက ကျွန်တော့်လိုပဲ..တဲ့။ ကျွန်တော် ငိုနေရာကနေ.. ရယ်တောင် ရယ်ချင်သွားတယ်။

“ငါသတ္တိမရှိခဲ့လို့ သူရဲဘောကြောင်ခဲ့လို့ အသက်ပေးလိုက်ရတဲ့ သူတွေ၊ ဘဝတစ်ခုလုံး ပေးလိုက်ရတဲ့သူတွေ..
အဲဒီလူတွေကို ငါ အမြဲ မှတ်မိနေတယ်။ အမြဲ သတိရနေတယ်။ ငါအခု ဒီအလုပ်ကို ဆက်လုပ်နေတာ
သူတို့အတွက်။ သူတို့တွေ မရှိတော့ပေမယ့် ငါ့စိတ်ထဲမှာ သူတို့ကို ရှင်သန်စေချင်တယ်။ ဒါပေမယ့် ငါ့ရဲ့
ကြောက်စိတ်တွေနဲ့တော့ သတိမရချင်ဘူး။ သတ္တိရှိရှိနဲ့ပဲ အမှတ်ရချင်တယ်။ နင်လည်း နင့်သူငယ်ချင်းတွေကို
အမြဲ သတိရနေမှာပဲ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား”

ကျွန်တော် ခေါင်းညိတ်လိုက်တယ်။

“ဒီတော့ နင်ဘာဆက်လုပ်မှာလဲ။ အရှုံးပေးမှာလား”.. မမမေက မေးတယ်။

ကျွန်တော် ခေါင်းခါလိုက်တယ်။ ရှိုက်သံတွေကို မျိုချလိုက်တယ်။

“ဒါဆိုရင် ငါ သွားမယ်”.. မမမေက ပြောပြီး သူ့ကျောပိုးအိတ်ကို ပြန်လွှယ်တယ်။ ဓားအိမ်ကို အလယ်ကနေ
ကိုင်တယ်။

“ဒါပေမယ့်..ဒီ အလောင်းတွေ.. ကျွန်တော် ဘယ်လို ရှင်းပြရမလဲ”.. အခန်း ပတ်ပတ်လည်ကို ကြည့်ပြီး ကျွန်တော်
မေးလိုက်တယ်။ နေရောင်အောက်မှာ စကားဝါအိမ် ဧည့်ခန်းရဲ့ မြင်ကွင်းက ပိုလို့တောင် အရုပ်ဆိုးလာတယ်။

မမမေက အခန်းပတ်ပတ်လည်ကို ကြည့်တယ်။ ကျွန်တော့်ကို ပြန်ကြည့်တယ်။

“အမှန်အတိုင်း ပြောပြလိုက်”

“ဘယ်လိုလုပ် အမှန်အတိုင်း ပြောမှာလဲ။ ကျွန်တော့်ကို စောက်ရှူးလို့ ထင်သွားမှာပေါ့ဗျ”

“သာမန်လူတွေ လိုချင်တဲ့ အမှန်တရားကို ပြောတာ”

“ဘာကိုပြောတာလဲဗျ”

“ဘယ်ကမှန်းမသိတဲ့ လူတစ်ယောက် ရောက်လာပြီး နင့်သူငယ်ချင်းတွေကို သတ်သွားတယ်။ ဦးသိန်းတို့လည်း
အဲဒီအချိန်မှာ အော်သံတွေကြားလို့ ရောက်လာတယ်။ အဲဒီလူက ဦးသိန်းတို့ကိုပါ သတ်သွားတယ်။ နင့်ကိုလည်း

ဓားနဲ့ထိုးတယ်။ အဲဒီလို ပြော။ ပြီးရင် နင့်ပခုံးက ဒဏ်ရာကို ပြလိုက်”

“ဘယ်လိုလုပ် ယုံမှာလဲ။ လူတစ်ယောက်တည်းက သတ်သွားတယ်ဆိုတာ မဖြစ်နိုင်တာ”.. ကျွန်တော် ခေါင်းကုတ်ရင်း ပြန်ပြောလိုက်တယ်။

“မယုံလည်း မယုံနဲ့ပေါ့။ ဘာဖြစ်သလဲ”..မမမေက ပြောတယ်။ “မယုံလို့ နင့်ကို ထောင်ချမယ်ဆိုရင်လည်း ထောင်ထဲဝင်လိုက်။ ဘာကြောက်စရာရှိသလဲ။ နင့်မှာ.. ဒီထက်ထူးပြီး ကြောက်စရာ ရှိသေးလို့လား”

ကျွန်တော် စဉ်းစားလိုက်တယ်။ ဟုတ်တယ်။ စကားဝါအိမ်ထဲက အဖြစ်အပျက်တွေ ပြီးတဲ့နောက်မှာတော့ ကျွန်တော့်မှာ ဒီထက်ဆိုးစရာ ဘာမှမရှိတော့ဘူး။ ကြိုးစင်တက်ရမယ်ဆိုရင်တောင် ကြောက်တော့မယ် မထင်ဘူး။ ကျွန်တော့်ကိုယ်ထဲက မကောင်းဆိုးဝါးလောက် ဘယ်အရာမှ ကြောက်ဖို့မကောင်းတော့ဘူး။

“ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် ဘယ်လို ဆက်သွယ်ရမလဲ”.. ကျွန်တော် မေးလိုက်တယ်။

“လိုအပ်လာရင် ငါနင့်ကို ဆက်သွယ်ပါ့မယ် မင်းခန့်ထူး”.. မမမေက ပြောပြီး ကျောပိုးအိတ်ကို ကောက်လွှယ်တယ်။ ဓားကို ကောက်ကိုင်တယ်။ အိမ်ရှေ့ကို လျှောက်သွားတယ်။

ကျွန်တော် နောက်ကနေ ထောင့်နဲ့ ထောင့်နဲ့ ပြေးလိုက်သွားလိုက်တယ်။

“မမမေ”

အိမ်ရှေ့တံခါးဝကို ရောက်နေပြီဖြစ်တဲ့ မမမေ.. ကျွန်တော့်ကို ပြန်လှည့်ကြည့်တယ်။

“ကျွန်တော် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”.. ကျွန်တော် ပြောလိုက်တယ်။

မမမေက ခေါင်းတစ်ချက် ညှိတ်တယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်ကို ကျောခိုင်း၊ အိမ်အပြင် မနက်ခင်း အလင်းရောင်ထဲကို တိုးဝင်သွားတယ်။

+++

အခန်း (၂၈)

အသံသွင်း တိတ်ခွေက အချိန်ကိုက်ထားသလို ချောက်ခနဲ ရပ်သွားတယ်။ သူ့ဇာလွင် သက်ပြင်း အရှည်ကြီး

ချလိုက်တယ်။

“ဒါဆို.. ဒီဇာတ်လမ်း ဒီမှာ ပြီးပြီပေါ့”.. သူ့ဇာလွင် ပြောလိုက်တယ်။ စိတ်ထဲမှာ နည်းနည်းတော့ ပေါ့သွားတယ်။ ဘယ်လိုပဲ အဓိပ္ပာယ် မရှိသည် ဖြစ်စေ မင်းခန့်ထူးရဲ့ ဇာတ်လမ်းက အစ၊ အလယ်၊ အဆုံး သူ့ဟာနဲ့သူတော့ ပြည့်စုံသွားပြီ။ သူပြောချင်တာ ပြောလိုက်ရလို့ မင်းခန့်ထူးတစ်ယောက်လည်း ကျေနပ်လောက်ပြီ။ သူ့ဇာလွင်လည်း မိုးမလင်းခင် အိမ်ပြန်လို့ ရပြီ။

“နောက်ဆုံး တစ်ခန်း ကျန်သေးတယ်ဗျ”.. မင်းခန့်ထူးက ပြောတယ်။

“ဘာလဲ၊ ရှင့်ကို ရဲတွေ လာဖမ်းတဲ့ အခန်းလား။ အဲဒါက ကျွန်မ သိပြီးသားလေ။ နောက်ဆုံးမှာ သက်သေမလုံလောက်လို့ ရှင့်ကို လွှတ်ပေးလိုက်ရတယ်ဆိုတဲ့အထိ သိပြီးသား။ ဘာထပ်ဖြည့်ပြောချင်သေးလို့လဲ”

“မဟုတ်သေးဘူးဗျ။ စိတ်လေး နည်းနည်း ထပ်ရှည်ပေးပါ မသူဇာ။ အရေးအကြီးဆုံး အရာက အခုမှ ပြောပြရမှာ”.. မင်းခန့်ထူးက ပြောရင်းနဲ့ သူ့ရှုပ်အင်္ကျီရဲ့ အပေါ်ဆုံး ကြယ်သီးတစ်လုံးကို ဖြုတ်လိုက်တယ်။ လည်ပင်းမှာ ဆွဲထားတဲ့ ငွေဆွဲကြိုးမျှင်မျှင်လေးကို သူ့ဇာလွင် အခုမှ တွေ့လိုက်ရတယ်။

“ဘာလဲ၊ ရှင့်ကိုယ်ထဲမှာ အဲဒီမကောင်းဆိုးဝါးကို အခုထိ လှောင်ထားတုန်းပဲလို့ ပြောချင်တာလား”.. သူ့ဇာလွင် ပြောရင်းနဲ့ မအောင့်နိုင်ဘဲ တစ်ချက် ရယ်မိသွားတယ်။ အဓိပ္ပာယ်မရှိလိုက်တာ။

“ကိုမင်းခန့်ထူး။ ကျွန်မ စိတ်မကောင်းပါဘူး။ ရှင့်ကို ကျွန်မ မကူညီနိုင်ဘူး။ ရှင်ပြောတဲ့ ဇာတ်လမ်းကို ကျွန်မက သတင်းလုပ်ပြီး ရေးပေးရင်တောင် ဘယ်သူမှ ယုံမှာ မဟုတ်ဘူး။ ပြီးတော့ ကျွန်မ ကိုယ်တိုင်လည်း မဟုတ်တဲ့ ဇာတ်ကြောင်းတစ်ခုကို ရှင် အကြပ်ကိုင်တာတစ်ခုတည်းနဲ့တော့ လိမ်ဆင်တွေ လုပ်မရေးပေးနိုင်ဘူး။ ကျွန်မရဲ့ မိဘမဲ့ ပြဿနာကို ရှင်လူများတွေကို ပြောပြချင်ရင်လည်း ပြောပြလိုက်။ အဲဒီလို ပြောလိုက်လို့ ဖြစ်လာမယ့် ပြဿနာတွေထက် သတင်းလိမ်ရေးလို့ ဖြစ်လာမယ့် ဆိုးကျိုးတွေက ကျွန်မအတွက် ပိုများနေတယ်”

မင်းခန့်ထူးက ဘာမှ ပြန်မပြောဘဲ သူ့ဇာလွင်ကို စိုက်ကြည့်နေတယ်။

“ကျွန်မကို ဘာလုပ်စေချင်တာလဲဟင်။ ကျွန်မ တကယ် နားမလည်ဘူး။ ရှင်ပြောတဲ့.. ကျွန်မ ဆောင်းပါးကို တွေ့လိုက်လို့ ကျွန်မကို ခေါ်တွေ့တာပါ..ဆိုတဲ့ စကားကိုလည်း ကျွန်မ မယုံတော့ဘူး။ ရှင့်မှာ အကြံတစ်ခုခု ရှိကို ရှိရမယ်။ ဘာလဲ”

မင်းခန့်ထူးက မျက်နှာကြက်ကို မော့ကြည့်တယ်။ သက်ပြင်း အရှည်ကြီး ချတယ်။

“စကားဝါ ပြဿနာပြီးသွားတော့ ကျွန်တော် ရဲမှုတွေ၊ တရားရုံးတွေနဲ့ သုံးလေးနှစ်လောက်အချိန်ကုန်သွားတယ်”

သူ့ဇာလွင် စိတ်ထဲမှာ ခပ်တိုးတိုးဆဲလိုက်တယ်။ အတင်းကို ဆက်ပြောနေတော့တာပါလား။ စားပွဲအံ့ဆွဲကို ဖွင့်တယ်။ နောက်ထပ် တိတ်ခွေတစ်ခွေ ထပ်လဲတယ်။ လက်နှစ်ဖက်ကို စိတ်ပျက်လက်ပျက်နဲ့ ပိုက်တယ်။

“ခင်ဗျား အိပ်မက်ဆိုးတွေဘာတွေ မက်ဖူးသလားဗျ”.. မင်းခန့်ထူးက မေးတယ်။

“အိပ်မက်မက်တာ လူတိုင်းမက်ဖူးတာပဲ။ ဆိုးတာရော ကောင်းတာရော မက်နေကြတာပဲ။ အဲဒါဘာဖြစ်သလဲ”.. သူ့ဇာလွင် လေသံထဲမှာ စိတ်မရှည်တဲ့ အငွေ့အသက်တွေ တော်တော်များနေပြီ။ ဒီတစ်ခန်းပြီးလို့မှ ဇာတ်လမ်း မပြီးရင်တော့ဖြစ်ချင်ရာဖြစ် ထပြန်တော့မယ်။ သူ့ဘာသာသူ ဟို ညစောင့်ဦးလေးကြီးကို ဆက်ပြောပစေ။

“ကျွန်တော်လေ.. ညဘက် ညဘက်တွေ အိပ်ရာဝင်ရမှာကို စိုးရိမ်နေပြီ။ အိပ်ပျော်သွားတိုင်း ခေါင်းထဲမှာ ပေါ်ပေါ်လာတဲ့ အရာတွေ.. လာလာပြောတဲ့ စကားတွေ.. မြင်နေရတဲ့ မျက်နှာတွေ.. မျက်လုံးတွေ..”

“ဘာလဲ.. ဟိုမကောင်းဆိုးဝါးကို အိပ်မက်မက်နေလို့လား”.. သူ့ဇာလွင် မေးလိုက်တယ်။

“ကျော်ဇော၊ မျိုးမြတ်အောင်၊ ယမင်း၊ ခင်နှင်းဝေ၊ ဖြူမော်၊ နယ်လီ .. ကျော်ဇော၊ မျိုးမြတ်အောင်၊ ယမင်း၊ ခင်နှင်းဝေ၊ ဖြူမော်၊ နယ်လီ ..”.. မင်းခန့်ထူးကို နာမည်တွေကို ဘုရားစာရွတ်သလို တတွတ်တွတ်ရွတ်နေတယ်။

“ရှင်ဘာဖြစ်နေတာလဲ။ ပြောစရာရှိတာ မြန်မြန်ပြော”.. သူ့ဇာလွင် ဝင်ထောက်ပေးလိုက်တယ်။

“ညတိုင်း.. ညတိုင်း.. မျက်လုံးမှိတ်လိုက်ပြီ ဆိုတာနဲ့..။ ကျွန်တော့် အသိစိတ်တွေ ပျောက်ပြီး အိပ်ပျော်သွားပြီ ဆိုတာနဲ့.. အဲဒီ မကောင်းဆိုးဝါးက ကျွန်တော့် သူငယ်ချင်းတွေကို တစ်ယောက်စီ တစ်ယောက်စီ ခေါ်လာပြတယ်။ သူ့ဆီမှာ သိမ်းပိုက်ထားတဲ့ ကျွန်တော့် သူငယ်ချင်းတွေ..။ သူတို့ရဲ့ အော်ဟစ်နေတဲ့ အသံတွေ။ နာကျင်နေတဲ့ မျက်နှာတွေ။ ကျွန်တော့်နာမည်ကို အော်ပြီး အပြစ်တင်နေကြတာတွေ..။ ညတိုင်း.. ညတိုင်း.. နှစ်ပေါင်းများစွာ..”

မင်းခန့်ထူးက ပြောနေရင်း မျက်လုံးထောင့်စွန်းတွေကို ပွတ်တယ်။ မျက်ရည်ဝဲလာသလို မျက်တောင်ကို ပုတ်ခတ် ပုတ်ခတ် လှုပ်တယ်။

“ဟိုမကောင်းဆိုးဝါး ဆိုတာကရော ပြန်ထွက်လာသေးလား”

“ဟင့်အင်း”.. မင်းခန့်ထူးက ခေါင်းခါတယ်။ “ဒါပေမယ့် ဒီကောင်က ကျွန်တော့်ကို ကိုယ်ထဲကနေ လှိုက်စားနေတာ။ ကျွန်တော့်ရဲ့ သိစိတ်တွေကို တဖြည်းဖြည်း ညှင်းသတ်နေတာ။ ကျွန်တော့်ကို ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတ်သေချင်စိတ် ပေါက်လာအောင် ဆွပေးနေတာ”

တကယ်ကို သွက်သွက်ခါ ရှုနေပြီပဲ..။ သူ့ဇာလွင်တွေလောက်တယ်။ စကားဝါ လူသတ်မှုကြောင့် သွေးပျက်သွားခဲ့တာ ဖြစ်မယ်။ အိပ်မက်ဆိုးတွေ မက်တယ်ဆိုတာလည်း ဖြစ်နိုင်တယ်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတ်သေချင်နေတာလည်း ဘာမှ မထူးဆန်းဘူးပဲ။ သူ့ဇာလွင် နည်းနည်းတောင် စိတ်မကောင်းဖြစ်ချင်သလို ဖြစ်သွားတယ်။ ဒါပေမယ့် သူ့ဇာလွင် နောက်ကြောင်းကို လိုက်တူးဖော်ထားတာကို သတိရသွားတော့ စိတ်ထဲမှာ ပြန်တင်းသွားတယ်။

“ဒီတော့ ရှင် ဘာဆက်လုပ်သလဲ။ ဆရာဝန်တွေ ဘာတွေ ပြုကြည့်သေးလား”.. သူ့ဇာလွင် မေးလိုက်တယ်။

မင်းခန့်ထူးက ဟက်ခနဲ တစ်ချက်ရယ်တယ်။ ပါးပေါ်ကို စီးကျလာတဲ့ မျက်ရည်တွေကို သုတ်တယ်။

“ကျွန်တော့် ပြဿနာကို ဖြေရှင်းပေးနိုင်တဲ့သူက မမမေ တစ်ယောက်ပဲ ရှိတယ်။ ဒါပေမယ့် သူက ကျွန်တော့်ကို ထားခဲ့ပြီး နှစ်ပေါင်းများစွာ ပျောက်ကွယ်သွားတယ်လေ။ ကျွန်တော့်ကို တာဝန်တစ်ခု ပေးပြီး ဒီအတိုင်း စိတ်ချလက်ချ ထားခဲ့တာ..”

“ရှင်သူ့ကို လိုက်ရှာသေးလား”

“ရှာတာပေါ့။ အမှုအခင်းတွေပြီးသွားလို့ ကွင်းလုံးကျွတ်လွတ်ပြီ ဆိုတာနဲ့ ကျွန်တော် ပထမဆုံးလုပ်တဲ့အလုပ်က မမမေကို ခြေရာခံလိုက်တာပဲ။ ဒါပေမယ့် ဘယ်လို ဖြစ်နိုင်မလဲ.. ရဲတပ်ဖွဲ့တစ်ခုလုံးကတောင် လိုက်ရှာလို့ မတွေ့တဲ့ သူတစ်ယောက်ကို ကျွန်တော့်လိုကောင်က ဘယ်လို ရှာမလဲ။ ကျွန်တော်လေ.. ရှိစုမဲ့စု ပိုက်ဆံတွေ အကုန်သုံးတယ်။ သရဲလိုလို တစ္ဆေလိုလို တွေ့ပြီ ဆိုတဲ့ သတင်း ကြားတာနဲ့ အဲဒီနေရာကို ချက်ခြင်းသွားတယ်။ မမမေ များ ရောက်လာမလား သွားစောင့်တယ်။ မအောင်မြင်ပါဘူး။ ရယ်တော့ ရယ်ရတယ်ဗျ ကိုယ် တကယ်လိုက်ရှာပြီဆိုတော့ မကောင်းဆိုးဝါးဆိုတာမျိုးက တော်တော် ရှားတာလား”

“ဒီတော့..”

“ဆယ်နှစ်လောက်နီးနီး ကြိုးစားပြီးတော့ ကျွန်တော် လက်လျှော့လိုက်တယ်။ အိပ်မက်ဆိုးတွေနဲ့ပဲ

ဆက်အသက်ရှင်ရတော့မှာပဲ ဆိုပြီး စိတ်ကို ဒုံးဒုံးချလိုက်တယ်။ တတ်နိုင်သလောက် မအိပ်ဘဲနေတယ်။ အိပ်ရင်လည်း ၂ နာရီ ၃ နာရီထက် ပိုမအိပ်မိအောင် ကြိုးစားတယ်။ အိပ်ပျော်သွားတိုင်း မြင်မြင်နေရတဲ့ မျက်နှာတွေ မျက်လုံးတွေကို မခံနိုင်တော့ဘူး ကြာတော့ လူက ရူးကြောင်ကြောင်ဖြစ်ချင်လာတယ်”

မှန်လိုက်တာ.. ဆိုပြီး သူ့ဇာလွင် မှတ်ချက်ချလိုက်တယ်။ သူ့တစ်ကိုယ်လုံး ဖြူဖျော့ နေတာလည်း အဲဒါကြောင့်ပဲ နေမှာ။ သူ့ဘာသာသူ အိပ်အိပ် မအိပ်အိပ် အရေးမကြီးဘူး။ သူ့ဇာလွင်ကတော့ အလုပ်ကိစ္စကလွဲရင် ပုံမှန်အိပ် ပုံမှန်ထမို့ အမြဲကြိုးစားနေတဲ့လူမျိုး။ အခုတော့ အိပ်ရေးပျက်ရပြီ။ ဒါလည်း အလုပ်ကိစ္စပါပဲ..လို့တော့ မပြောနဲ့..။ အလကား ယုံတမ်းပုံပြင်တွေ..။

“ဒါပေမယ့် ရှင်နောက်ဆုံးမှာ မမမေကို ရှာတွေ့သွားတယ်”.. သူ့ဇာလွင် ဇာတ်လမ်းကို မြန်မြန် ရှေ့ဆက်ပေးလိုက်တယ်။

“အင်း”.. မင်းခန့်ထူးက ခေါင်းညိတ်တယ်။ “ဟုတ်တယ်.. နောက်ဆုံးမှာ မမမေကို ကျွန်တော် ရှာတွေ့သွားတယ်။ အသက် ၄၅ နှစ်ပြည့်တော့ ကျွန်တော့်လက်ထဲကို အဖေထားခဲ့တဲ့ ပိုက်ဆံတွေ ရောက်လာတယ်။ အဲဒီ ပိုက်ဆံတွေကို ထပ်သုံးပြီး ကျွန်တော် မမမေကို လိုက်ရှာတယ်။ နောက်ဆုံးမှာ သူ့ကို တွေ့သွားတယ်”

“ဒါပေမယ့်..”.. သူပြောလာမယ့် စကားကို သူ့ဇာလွင် ကြိုသိနေသလို ထောက်ပေးလိုက်တယ်။

“ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် မမမေကို ရှာတွေ့တဲ့နေ့က သူ့ဘဝရဲ့ နောက်ဆုံးနေ့ ဖြစ်နေတယ်”

++++

အခန်း (၃၂)

(က)

သူ့ဇာလွင် တစ်ကိုယ်လုံး ဒေါသကြောင့် အငွေ့ပျံသွားတော့မတတ် ပူလောင်နေတယ်။ သူ့ကို မျက်လုံးအေးအေးတွေနဲ့ စိုက်ကြည့်နေတဲ့ မင်းခန့်ထူးဆိုတဲ့လူကို တစ်စစီဆွဲစုတ်ပစ်ချင်နေတယ်။ ဘယ်လို လုပ်ဇာတ်တွေလဲ။ ဘာသဘောလဲ။ လူတစ်ယောက်ရဲ့ အားနည်းချက်ကို အခွင့်ကောင်းယူပြီး ဘာအကြံအစည်တွေ ကြံနေတာလဲ။ မမမေ.. ဆိုတဲ့ မိန်းမက သူ့ဇာလွင် အမေတဲ့.. ဟားဟား။ ဝေးသေးတယ်။ မဖြစ်နိုင်တာတွေ။ စိတ်ကူးယဉ်ပုံပြင်ထဲက ဇာတ်လမ်းတွေ။ အရူးစကားတွေ..။

“ရှင်အခု ကျွန်မ ရုံးခန်းထဲကနေ ထွက်သွားပါ။ အခုချက်ခြင်း ထွက်သွား”.. သူ့ဇာလွင် ပိတ်အော်လိုက်တယ်။

စိတ်တိုလွန်းလို့ မျက်ရည်တွေပါ ဝဲချင်လာတယ်။ သူ့ဇာလွင့် ဓာတ်ပုံတွေကို ဒီလူ ဘယ်ကဘယ်လို ရသွားတာလဲ..။ သူ့ဇာလွင့်ကို ဒီလိုလုပ်ဖို့ ဘယ်နှနှစ်လောက် ကြိုတင်ကြံစည်ခဲ့သလဲ..။

“မသူဇာ..” မင်းခန့်ထူးက ပြောရင်း ထိုင်နေရာကနေ ထလာတယ်။ သူ့ဇာလွင့်ရှေ့ကို လျှောက်လာတယ်။
“ကျွန်တော့် မျက်လုံးတွေကို သေချာကြည့်ပါ။ လိမ်နေညာနေတဲ့ အရိပ်အရောင် တစ်စက် ပေါ်နေသလား”

“ရှင်ထွက်သွားတော့”.. သူ့ဇာလွင့်နောက်တစ်ခါ ထပ်အော်လိုက်တယ်။

“ခင်ဗျား မျက်လုံးတွေကိုကြည့်လိုက်ရင် ကျွန်တော် သိနေတာပဲ။ မမမေ..ဆိုတဲ့ နာမည်ကို စကြားကတည်းက ခင်ဗျားမျက်နှာမှာ ဖြတ်ပြေးသွားတဲ့ အရိပ်တွေကို ကျွန်တော် တွေ့လိုက်တာပဲ။ ခင်ဗျားကိုယ်တိုင်လည်း ဒါ အမှန်ဆိုတာ သိနေတယ်မဟုတ်လား။ ခင်ဗျား ဘာတွေကို ဒီလောက် ဖင်ပိတ်ငြင်းနေတာလဲ မသူဇာ.. ”

သူ့ဇာလွင့်လက်က ရုတ်တရက် လေထဲကို မြောက်တက်သွားပြီး မင်းခန့်ထူးရဲ့မျက်နှာကို ဖြတ်ရိုက်ချပစ်လိုက်တယ်။

“ရှင် အခုထွက်သွားလို့ ပြောနေတယ်။ နားမလည်ဘူးလား”

မင်းခန့်ထူးက သူ့ပါးတစ်ဖက်ကို လက်နဲ့ ပွတ်ရင်း သူ့ဇာလွင့်ကို စိုက်ကြည့်နေတုန်းပဲ။

“ဦးလေး.. ဦးလေး.. အထဲကို လာပါဦး”.. သူ့ဇာလွင့် လှမ်းအော်လိုက်တယ်။

ညစောင့်ဦးလေးကြီး ကပျာကယာနဲ့ အခန်းတံခါးကို ဖွင့်ပြီး ဝင်လာတယ်။ မတ်တပ်ရပ်နေတဲ့ သူ့ဇာလွင့်တို့နှစ်ယောက်ကို ကျိုးကြည့်ကြောင်ကြည့် ကြည့်တယ်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ။ ဘာဖြစ်တာလဲ သမီး”

“ဒီလူကို ခေါ်ထုတ်သွားပေးပါ။ သူ ကျွန်မကို မဟုတ်တမ်းတရားတွေ လာပြောနေတယ်”

“ဟေ”.. ညစောင့်ဦးလေးကြီးက မင်းခန့်ထူးရဲ့ ကျောပြင်ကို ကြည့်ရင်း ကြောင်တောင်တောင် ဖြစ်သွားတယ်။ သူ့တာဝန်က ညစောင့်အလုပ်လေ.. လုံခြုံရေးမှမဟုတ်ဘဲ။ ဒီတော့ ဘာလုပ်လို့ ဘာကိုင်ရမှန်းမသိ ချီတုံချီတုံ ဖြစ်နေတယ်။

“မဟုတ်တမ်းတရားတွေ.. ဟုတ်လား မသူဇာ..။ ခင်ဗျားပြောတော့ အမှန်တရားဆိုတာ အမြဲ

တရားပါတယ်...ဆို”.. မင်းခန့်ထူးက ညစောင့်ဦးလေးကြီးကို လှည့်တောင်မကြည့်ဘဲ သူ့ဇာလွင့်ကိုပဲ တည့်တည့်စိုက်ကြည့်ရင်းပြောတယ်။

“ရှင် အပိုစကားတွေ ပြောမနေနဲ့။ ဘာအမှန်တရားလဲ။ ရှင့်ပါးစပ်က ထွက်သမျှ စကားအကုန်လုံး အလိမ်အညာတွေချည်းပဲ။ ရှင့်အကြံ ဘာလဲ ကျွန်မ မသိဘူး။ သိလည်း မသိချင်ဘူး။ ရှင်ဒီလောက် အောက်တန်းကျလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်မ ထင်မထားဘူး။ ကျွန်မ ရှင့်ကို အချိန်တွေ အများကြီးပေးပြီး နားထောင်ပေးမိတာ ကိုယ့်ပါးကိုယ် ပြန်ရှိက်ချင်တယ်။ ရှင်ဘယ်လိုလူလဲ”..သူ့ဇာလွင့် ပြောရင်းနဲ့ အသံတွေ တုန်ချင်လာတယ်။ ဝဲလာတဲ့ မျက်ရည်ကို မျက်လုံးစုံမှိတ်ပြီး ပုတ်ထုတ်လိုက်တယ်။

“ညီလေး.. ဒီက သမီးက သွားဆိုရင်လည်း ထွက်သွားလိုက်ပါကွာ..လာပါ”.. ညစောင့်ဦးလေးကြီးက အခန်းထဲကို ခြေတစ်လှမ်း လှမ်းဝင်လာတယ်။ မင်းခန့်ထူးကို ခေါ်ထုတ်သွားဖို့ မရဲတရဲနဲ့ လက်ကိုရွယ်တယ်။

“ခဏလေး မသူ့ဇာ။ ခင်ဗျားကို ပေးစရာ နောက်တစ်ခု ရှိသေးတယ်”.. မင်းခန့်ထူးက သူ့အိတ်ကပ်ထဲကနေ ပစ္စည်းတစ်ခုကို ထုတ်တယ်။ သူ့ဇာလွင့်ရဲ့ ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ထားတဲ့ လက်ကို သူ့လက်တစ်ဖက်နဲ့ လှမ်းကိုင်တယ်။ သူ့ဇာလွင့် ဆတ်ခနဲ ဖြစ်သွားတယ်။ ဆောင့်ရုန်းလိုက်တယ်။ ဒါပေမယ့် မင်းခန့်ထူးက သူ့ဇာလွင့်လက်ကို မလွှတ်ဘူး။ မဖြန့်ချင် ဖြန့်ချင်နဲ့ ဖြန့်လိုက်ရတဲ့ သူ့ဇာလွင့် လက်ဖဝါးထဲကို အတင်းထည့်ပေးတယ်။

လက်ထဲကို ရောက်လာတဲ့ လော့ကတ်သီးကို သူ့ဇာလွင့် ငုံ့ကြည့်လိုက်တယ်။
ငွေရောင်တလက်လက်တောက်နေတဲ့ လော့ကတ်သီးကို ကြည့်မိမှ ဒေါသက ပိုလို့တောင် ထွက်လာတယ်။

“အဲဒီ လော့ကတ်သီးကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်ပါ မသူ့ဇာ..။ ခင်ဗျား အမေ..”

“ဘာအမေလဲ။ ကျွန်မမှာ ဘာအမေမှ မရှိဘူး”.. သူ့ဇာလွင့် ပြောပြီးတာနဲ့ လော့ကတ်သီးကို လွှင့်ပစ်လိုက်တယ်။ လော့ကတ်သီးက စားပွဲပေါ်ကို ထောက်ခနဲ ကျတယ်။ ပြန်စင်ထွက်ပြီး ကြမ်းပြင်ပေါ်ပြုတ်ကျသွားတယ်။
“ရှင်အခု ထွက်သွားပါ။ ကျွန်မတောင်းပန်ပါတယ်”.. သူ့ဇာလွင့်ပါးပေါ်ကို မျက်ရည်ပူပူတွေ စီးကျလာတယ်။ နှုတ်ခမ်းကို အတင်းကိုက်ပြီး အော်မငိုမိအောင် ထိန်းထားရတယ်။

“ကဲကဲ.. ညီလေး လာတော့”.. ညစောင့်ဦးလေးကြီးက မင်းခန့်ထူးရဲ့ ပခုံးပေါ်ကို သူ့လက်ကို တင်လိုက်တယ်။ မင်းခန့်ထူးက လက်ကို အသာအယာ ပြန်ဖယ်တယ်။

“မသူဇာ.. ကျွန်တော့်ကို ယုံပါ။ ကျွန်တော် တကယ်ပြောနေတာ။ ကျွန်တော့် သူငယ်ချင်းတွေကို ကယ်ပါ..”
မင်းခန့်ထူးက သူဇာလွင်ကို အသနားခံတဲ့ မျက်လုံးတွေနဲ့ကြည့်ရင်း ပြောတယ်။

“ဘာကို ကယ်ရမှာလဲ။ ရှင့်စိတ်ကူးထဲမှာ ဖြစ်နေတာတွေ။ ရှင်ရူးနေလို့ လျှောက်ထင်နေတာတွေကို ကျွန်မက ဘာလုပ်ပေးရမှာလဲ။ ရှင့်ကို ကယ်နိုင်တာ ကျွန်မ မဟုတ်ဘူး။ စိတ်ရောဂါကု ဆရာဝန်ဆီ သွားရမှာ”.. သူဇာလွင် ပြောရင်းနဲ့ စားပွဲပေါ်မှာ တင်ထားတဲ့ အသံသွင်းစက်ကို လှမ်းယူတယ်။ “ဒီအင်တာဗျူးဟာ ကျွန်မဘဝမှာ အကျိုးမရှိဆုံး အင်တာဗျူးပဲ။ ရှင်သိလား”.. သူဇာလွင် လက်ထဲက အသံသွင်းစက်ကို ကြမ်းပြင်ပေါ် ပေါက်ခွဲပစ်လိုက်တယ်။ စက်ထဲက တိတ်ခွေ ခုန်ပျံလွင့်ထွက်သွားတယ်။ စက်တစ်ခုလုံး အစိတ်စိတ်အမွှာမွှာ ပြုတ်ထွက်ကုန်တယ်။ ညစောင့်ဦးလေးကြီးက သူဇာလွင်တို့ ဖြစ်ပျက်နေတာတွေကို ကြည့်ရင်း ခေါင်းကုတ်ပြီး ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ ဖြစ်နေတယ်။

မင်းခန့်ထူး လက်နှစ်ဖက် ရုတ်တရက် မြောက်တက်လာပြီး သူဇာလွင် ပခုံးတွေကို ဖမ်းကိုင်လိုက်တယ်။ သူ့မျက်လုံးထဲမှာ တောင်းပန်ခြင်းနဲ့အတူ ဒေါသငွေ့တွေ ဝေ့ဝဲလာတယ်။

“မသူဇာ။ ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို အမှန်အတိုင်း ပြောနေတာ.. ကျွန်တော့် ကိုယ်ထဲမှာ..”

မင်းခန့်ထူး စကား မဆုံးခင်မှာ သူဇာလွင် သူ့ကိုယ်လုံးကို ဆောင့်တွန်းလိုက်တယ်။ မင်းခန့်ထူး အနောက်ကို တစ်ချက် ယိုင်ထွက်သွားတယ်။ သူဇာလွင် သူနဲ့ နီးအောင် ခြေတစ်လှမ်း လှမ်းလိုက်တယ်။

“ရှင် ရူးနေသလား မရူးဘူးလား ကျွန်မ သက်သေပြမယ်”

မင်းခန့်ထူး လည်ပင်းမှာ ဆွဲထားတဲ့ ဆွဲကြိုးကို သူဇာလွင် ဆောင့်ဆွဲဖြုတ်ပစ်လိုက်တယ်။

(ခ)

ပြတ်ထွက်ပြီး ပါလာတဲ့ ငွေဆွဲကြိုးက သူဇာလွင် လက်ထဲမှာ တန်းလန်း.. လှုပ်ယမ်းနေတယ်။

“ဘယ်မှာလဲ ရှင့်ရဲ့ မကောင်းဆိုးဝါး”.. သူဇာလွင် မဲ့ပြီးပြီး ပြောလိုက်တယ်။ ဆွဲကြိုးကို မင်းခန့်ထူးဆီ ပြန်ပစ်ပေးလိုက်တယ်။ ဆွဲကြိုးက မင်းခန့်ထူးရဲ့ ရင်ဘတ်ကို ထိပြီး သူ့ခြေရင်းဆီ ပြုတ်ကျသွားတယ်။ မင်းခန့်ထူးက ပါးစပ်အဟောင်းသားနဲ့ သူဇာလွင်ကို ကြည့်နေတယ်။

“ခင်ဗျား.. ဘယ်လို လုပ်လိုက်တာလဲ”

“ပြောလေ.. ဘယ်မှာလဲ။ ရှင့်ရဲ့သတ္တဝါကြီး ထွက်မလာပါလား ကိုမင်းခန့်ထူး။ ရှင် ရှုနေပြီဆိုတာ လက်ခံပြီလား”

“ညီလေး.. လာပါ.. သွားရအောင်”... ညစောင့်ဦးလေးကြီးက မင်းခန့်ထူး လက်မောင်းကို လှမ်းဆွဲတယ်။

“မသူဇာ.. ခင်ဗျား အဆင်သင့် မဖြစ်သေးဘူး။ လောကုတ်သီးကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်ပါ။ ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ်”.. မင်းခန့်ထူးက ပြောတယ်။

“ဦးလေး။ သူ့ကို ဆွဲထုတ်သွားတော့။ ကျွန်မ တကယ် ပြောနေတာ။ မဟုတ်ရင် ကျွန်မ ရဲကို ဖုန်းဆက်တော့မယ်”

ညစောင့်ဦးလေးကြီးက မင်းခန့်ထူးရဲ့လက်ကို ဆွဲပြီး အတင်းခေါ်တယ်။ မင်းခန့်ထူး ရုန်းဖို့ ကြိုးစားရင်း ရုံးခန်းတံခါးအထိ ပါသွားတယ်။ နောက်ကို လည်ပြန်လှည့်တယ်။ သူဇာလွင်ကို ကြည့်၊ ပါးစပ်က တတွတ်တွတ် တောင်းပန်တယ်။

“ဆောရီးပါ ကိုမင်းခန့်ထူး။ ရှင့်အတွက် ကျွန်မ စိတ်မကောင်းဘူး။ ရှင့်စိတ်အခြေအနေကို ရှင် မသိတဲ့အတွက် ပိုလို့တောင် ဝမ်းနည်းမိတယ်။ ကျွန်မ ပြောမယ်.. ရှင် ဒီကနေ ပြန်သွားရင် စိတ်ရောဂါကု ဆရာဝန်နဲ့ သွားတွေ့လိုက်ပါ။ ရှင့်အတွက်ပြောနေတာ”

မင်းခန့်ထူးက လက်လျှော့သွားသလို သက်ပြင်းအရှည်ကြီး ချလိုက်တယ်။ ညစောင့်ဦးလေးကြီးက မင်းခန့်ထူးလက်ကို တင်းတင်းဆုပ်ရင်း အပြင်ကိုခေါ်ထုတ်ဖို့ အတင်းကြိုးစားနေတယ်။

“မသူဇာ.. ခင်ဗျား နောင်တရလိမ့်မယ်။ မလုပ်ပါနဲ့..”

သူဇာလွင် မင်းခန့်ထူးကို မကြည့်တော့ဘဲ ထိုင်ခုံမှာ ပြန်ထိုင် မျက်နှာကို လွှဲထားလိုက်တယ်။ ဒေါသစိတ်တွေကို ပြန်မျိုချလိုက်တယ်။ နောင်တက အခုကတည်းက ရနေပါပြီ..။ ဒီအင်တာဗျူးကို စမိတဲ့အတွက်။ ဒီလူကို အချိန်ပေးပြီး နားထောင်ပေးမိတဲ့အတွက်။ ဒါနဲ့အပြစ်ပဲ.. ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ပဲ အပြစ်တင် သူဇာလွင်။

“ညီလေး.. လာကွာ။ ငါလည်း အသက်ကြီးနေပြီ။ မင်းကို အတင်းဆွဲထုတ်ရအောင် အားမရှိဘူး။ လာပါဟ”.. ညစောင့်ဦးလေးကြီးက မင်းခန့်ထူးကို တောင်းပန်တဲ့အသံနဲ့ ပြောတယ်။

“ရတယ်။ ကျွန်တော် သွားမယ်။ ဦးလေး ကျွန်တော့်လက်ကို လွှတ်”.. မင်းခန့်ထူးက လေသံအေးအေးနဲ့ ပြောတယ်။ သူဇာလွင် သူ့ကို မော့မကြည့်မိအောင် စိတ်တင်းထားတယ်။ ထွက်သွားပါတော့။

“ကျွန်တော့်ဘက်က ပြောစရာကုန်သွားပြီ။ ယုံတာမယုံတာ ခင်ဗျား အပိုင်း။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို အပြစ်မတင်ပါဘူး။ ဆက်ဖြစ်လာမယ့် နောက်ဆက်တွဲတွေဟာ ခင်ဗျားအပြစ် မဟုတ်ပါဘူး မသူဇာ”.. မင်းခန့်ထူးက ပြောပြီးတာနဲ့ အခန်းထဲကနေ ထွက်သွားတယ်။ ညစောင့်ဦးလေးကြီးက နောက်ကနေ ကပျာကယာနဲ့ ပြေးလိုက်သွားတယ်။

(ဂ)

အချိန်ဘယ်လောက်ကြာသွားသလဲ..မသိဘူး။ သူဇာလွင် စားပွဲပေါ်မှာ မျက်နှာကို မှောက်ချထားရင်း ခေါင်းထဲက ထူပူနေတဲ့ ဒေါသစိတ်တွေ၊ ဝေခွဲမရစိတ်တွေကို အရှိန်ကျသွားအောင် ကြိုးစားနေတယ်။ မင်းခန့်ထူး ထွက်သွားပြီးတဲ့နောက်မှာ သူဇာလွင် ကိုယ်ထဲကို ဝမ်းနည်းစိတ်တွေပါ လိုမ့်ဝင်လာတယ်။ ဟာလာဟင်းလင်း ဖြစ်သွားတဲ့ ခံစားချက်တွေလည်း ပါလိမ့်မယ်။ မင်းခန့်ထူးရဲ့ စကားတွေကို သူဇာလွင် အစကတည်းက မယုံခဲ့ပေမယ့် သူ့ရဲ့ ကြင်နာသနားရိပ်နဲ့ မျက်နှာကို သဘောကျတယ်။ ပုံပြောသလို ငြိမ်ညောင်းနေတဲ့ သူ့ရဲ့ စကားသံတွေမှာ နှစ်မျောမိတယ်။ ဘယ်လိုပဲ အဓိပ္ပာယ်မရှိတာတွေ ပြောနေခဲ့ ပြောနေခဲ့.. သူ့ဇာတ်လမ်းမှာ သူဇာလွင် သာယာမျောပါသွားခဲ့တာတော့ အမှန်ပဲ။ ဒါပေမယ့် သူဇာလွင် ယုံကြည်ချက်နဲ့ ခံစားမှုတွေကို အရုပ်တစ်ရုပ်လို ဆော့စကားပြီး မိုက်ရိုင်းစွာ ဖျက်ဆီး သွားတာကိုတော့ ယူကြိုးမရဖြစ်မိတယ်။ သူတစ်ပါးရဲ့ အားနည်းချက်ကို အသုံးပြုပြီး ဒီလို လုပ်တတ်လိမ့်မယ်လို့ သူဇာလွင် လုံးဝ မထင်မိဘူး။

သူဇာလွင် ထိုင်ခုံမှာ မတ်မတ် ပြန်ထိုင်လိုက်တယ်။ မျက်နှာပေါ်က မျက်ရည်တွေကို သုတ်တယ်။ အံ့ဆွဲထဲက မိတ်ကပ်ဘူးကို ယူ၊ ပျက်ယွင်းသွားတဲ့ အလှအပတွေကို ပြန်ချယ်သဖို့ ကြိုးစားတယ်။

လက်ကိုင်မှန်သေးသေးလေးထဲမှာ မြင်နေရတဲ့ သူဇာလွင် မျက်နှာက တော်တော်ကို ကျိုးကြေနေပြီ။ မျက်လုံးတစ်ခုလုံးနီရဲမို့အစ်နေတယ်။ ကာချယ်တွေက ပေပွပျက်ရွဲ့လို့။ သူဇာလွင် လက်လျှော့လိုက်တယ်။ မျက်နှာကို တစ်သူ့အစိုတစ်ခုနဲ့ ခပ်ကြမ်းကြမ်း သုတ်လိုက်တယ်။ မိတ်ကပ်တွေ အိုင်းလိုင်နာတွေ အကုန်ပျက်သွားအောင် ဖျက်လိုက်တယ်။ နှုတ်ခမ်းနီတွေလည်း ပျက်ပါစေတော့။

ရှုပ်ပွနေတဲ့ ရုံးခန်း ပတ်ပတ်လည်ကို သူဇာလွင် ကြည့်ရင်း သက်ပြင်းချလိုက်တယ်။ ဘယ်လို အင်တာဗျူးမျိုးလဲ..။ တစ်သက်နဲ့ တစ်ကိုယ် ဒီလောက် စိတ်ရောကိုယ်ပါ ပင်ပန်းရတဲ့ အင်တာဗျူးမျိုး မကြုံဖူးဘူး။ ထိုင်ခုံမှာ ထိုင်နေရာကနေ ထ.. အခန်းထဲက ပွထနေတဲ့ ပစ္စည်းတွေကို လိုက်ကောက်တယ်။

အသံသွင်းစက်က တစ်စစ ပြုတ်ထွက်လို့။ တိတ်ခွေလည်း ဘယ်နား လွင့်ထွက်သွားသလဲ မသိ။

အသံသွင်းစက်ကလေးကိုတော့ နှမြောမိတယ်။ ဝယ်ထားတာ ကြာလှပြီပဲ..။ သူများတွေ ဖုန်းတွေ၊ ဒစ်ဂျစ်တယ်

ရီကော်ဒါတွေ သုံးနေချိန်မှာ သူ့ဇာလွင်ကတော့ သူ့ရဲ့ရှေးဟောင်း ဆိုနီအသံသွင်းစက်လေးကို တသသနဲ့ ဂုဏ်ယူနေခဲ့တာ..။ အခုတော့ သုံးမရအောင် ပျက်စီးသွားပြီ။

စားပွဲအောက်မှာ ပြုတ်ကျနေတဲ့ မှတ်စုစာအုပ်ကို လှမ်းယူတယ်။ ပြန်ကျနေတဲ့ ဓာတ်ပုံတွေကို စာအုပ်ထဲမှာ ပြန်ညှပ်တယ်။ နောက်နေ့မှ မင်းခန့်ထူးရုံးကို စာတိုက်ကနေ ပြန်ပို့ပေးရမယ်..။ မင်းခန့်ထူးဆိုမှ.. သူ ဒီအချိန်ကြီး ကားငှားပြန်လို့ ရပါ့မလား ဆိုပြီး သူ့ဇာလွင် စိတ်ပူမိသလိုလို ဖြစ်သွားသေးတယ်။ စိတ်ပူမိသွားလို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်တောင် ဒေါသထွက်သွားတယ်။ သူ့ဘာသာသာ လမ်းလျှောက်ပြန်ပစေ။ နင့်အပူလား..သူ့ဇာလွင်။

ကြမ်းပြင်မှာ ကျနေတဲ့ ငွေခွဲကြိုး အပြတ်လေးကိုလည်း ပြန်ကောက်လိုက်တယ်။ ဆွဲကြိုး သေးသေးမျှင်မျှင်လေးကို ကြည့်ရင်း သူ့ဇာလွင် စိတ်ပျက်လက်ပျက် ခေါင်းခါမိတယ်။ မင်းခန့်ထူး ကိုယ်ထဲမှာ မကောင်းဆိုးဝါး ရှိသလား မရှိသလားတော့ မသိဘူး၊ ယဉ်ယဉ်လေး ရှုနေတာတော့ သေချာတယ်။ ဆွဲကြိုးကို ကြည့်ရင်း သူ့ဇာလွင် လော့ကတ်သီးကို သတိရသွားတယ်။ ဘယ်နားကို လွှင့်ပစ်လိုက်မိပါလိမ့်။

သုံးလေးမိနစ်လောက် ကြာအောင် ရှာပြီးတော့မှ စားပွဲအောက်ခြေထောက်နားမှာ ကျနေတဲ့ လော့ကတ်သီးလေးကို သူ့ဇာလွင်တွေ့သွားတယ်။ လော့ကတ်သီးကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်ပါ..တဲ့။ မင်းခန့်ထူးက မှာသွားသေးတယ်။ ဘာလို့ ဖွင့်ကြည့်ရမှာလဲ။ ဘာအလိမ်အညာတွေ ထပ်တွေ့ရဦးမှာလဲ။ တော်ပါတော့။

ဆွဲကြိုးနဲ့ လော့ကတ်သီးကို လုံးထွေးပြီး သူ့ဇာလွင် ကုတ်အင်္ကျီအိတ်ကပ်ထဲကို ထည့်လိုက်တယ်။

နာရီကို လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး သူ့ဇာလွင် စိတ်ပျက်လက်ပျက်နဲ့ တောက်ခေါက်လိုက်တယ်။ မနက်လင်းတော့မယ်။ အခုထိ အိမ်မပြန်ရသေးဘူး။ အခန်းကို ပြန်သပ်ရပ်သွားအောင် သူ့ဇာလွင် ခပ်သွက်သွက်လေး ရှင်းလိုက်တယ်။ ကော်ဖီခွက်တွေ ပန်းကန်တွေကို ဘေးစားပွဲပေါ်မှာ စီပြီးတင်တယ်။ မနက်ဖြန်ကျမှ ဆေးရမယ်။

ရုံးခန်းတစ်ခုလုံး မူလအတိုင်း ပြန်ရှင်းလင်း သပ်ရပ်သွားတော့မှ သူ့ဇာလွင် ကျေနပ်သွားသလို ခေါင်းညိတ်လိုက်တယ်။ ဒီနေ့အဖြစ်အပျက်ကို မေ့လိုက်တော့.. မနက်ဖြန်တွေ ရှိသေးတယ်။ လုပ်စရာရှိတာတွေ ဆက်လုပ်ရဦးမယ်။ မူဝါဒတင်ထောက် တစ်ယောက်အနေနဲ့ ဒီလို ရူးကြောင်ကြောင် အမှုတွေ ထပ်တွေ့ဦးမှာပဲ။ နင့်စိတ်ကို ပျက်ပြားမသွားစေနဲ့ သူ့ဇာလွင်။

မင်းခန့်ထူးပေးထားတဲ့ မှတ်စုစာအုပ်ကို လက်မှာကိုင်၊ ကားသွေနဲ့ ဟန်းဖုန်းကို အင်္ကျီအိတ်ထဲ ကောက်ထည့်၊ ဝတ်ထားတဲ့ ကုတ်အင်္ကျီနဲ့ ဘောင်းဘီကို သပ်ရပ်အောင် ပြန်ဖြန့်၊ ပွယောင်းနေတဲ့ ဆံပင်တွေကို

ခေါင်းစည်းကြိုးနဲ့ နောက်မှာစုပြီး စည်း.. သူဇာလွင် အလုပ်တော်တော် ရှုပ်သွားတယ်။

သူဇာလွင် ရုံးခန်းတံခါးကို ပိတ်၊ သော့ခတ်ပြီး ပင်မရုံးခန်းထဲကို ပြန်ဝင်လိုက်တော့ မနက် ၄ နာရီ ခွဲပြီ။

(ဃ)

ပင်မရုံးခန်းထဲမှာ သူဇာလွင် တစ်ယောက်တည်း မတ်တပ်ရပ်နေရင်း အခန်း ပတ်ပတ်လည်ကို ကြည့်လိုက်တယ်။ သူဇာလွင် နှစ်ပေါင်းများစွာ အလုပ်လုပ်ခဲ့တဲ့ နေရာ.. အခုထိ ဘာမှ မပြောင်းလဲ သေးဘူး။ ကွန်ပျူတာ မော်ဒယ်အဟောင်းတွေက နောက်ဆုံးပေါ်မော်ဒယ်အသစ်တွေ အဖြစ် ပြောင်းလဲသွားတယ်။ ရုံးခန်းထဲက အကန့်အကန့်လေးတွေ များသထက် များလာတယ်။ ဝန်ထမ်း အယောက် ၂၀ လောက် ကောင်းကောင်း ထိုင်လို့ရအောင် အကန့်လေးတွေကို စီတန်း ကာရံထားတယ်။ ရင်းနှီးနေတဲ့ စက္ကူနံ့သင်းသင်းကို သူဇာလွင် အားရပါးရ ရှူလိုက်တယ်။

ဒါပေမယ့် သူဇာလွင် နှာခေါင်းထဲမှာ စက္ကူနံ့မရဘူး။ ခပ်အီအီ သိုးသိုးအနံ့တစ်ခု..။ ကြွက်တွေဘာတွေ သေနေတာများလား။ တစ်ခါတစ်လေ အဲယားကွန်းလေကာထဲမှာ အိမ်မြောင်တွေ၊ ကြွက်တွေ ဝင်သေနေရင် တစ်ရုံးလုံး နံဟောင်သွားတတ်တယ်။ ရုံးဝန်ထမ်းတွေ အစားအသောက်စားပြီး မဆေးဘဲ ထားခဲ့ရင်လည်း ဒီလို အောက်သိုးသိုးအနံ့တွေ ထွက်လာတတ်တယ်။ မနက်ဖြန်ကျမှ သန့်ရှင်းရေးကို ပြောပြရမယ်။

ညစောင့် ဦးလေးကြီး အခုထိ ပြန်ရောက်မလာသေးဘူး။ မင်းခန့်ထူးကို ဘယ်အထိ လိုက်ပို့နေပါလိမ့်။ ဝင်းအပြင်အထိများ ပို့ပေးနေသလား။ ကားငှားမရလို့ စောင့်ပေးနေသလား။ ဒါမှမဟုတ် အပေါ်ပြန်တက်မလာဘဲ အောက်က ပလက်လက်ကုလားထိုင်မှာပဲ အိပ်ပျော်နေသလား...။

ငါပဲ အကုန်လုပ်နေရတာပဲ.. သူဇာလွင် မကျေမနပ်နဲ့ တွေးလိုက်တယ်။ ရုံးစည်းကမ်းအရ နောက်ဆုံး ကျန်ခဲ့တဲ့သူက မီးတွေ အကုန်ပိတ်ဖို့ တာဝန်ယူရတယ်လေ။ ပုံမှန်ဆိုရင် စာရေးကောင်လေး တစ်ယောက်နှစ်ယောက်တော့ အမြဲ နောက်ဆုံး စောင့်ပိတ်ပေးတယ်။ ဒီနေ့တော့ မနက်လင်းကာနီးပြီဆိုတော့ ဘယ်သူမှ မရှိကြတော့ဘူး။ သူဇာလွင် ခေါင်းကုတ်လိုက်တယ်။ တစ်ရုံးလုံးရဲ့ မြောက်များလှစွာသော မီးခလုတ်တွေကို တစ်ခုခြင်း လိုက်ပိတ်ရရင် သေတော့မှာပဲ။

ရေသန့်စက်အပေါ်မှာ တပ်ထားတဲ့ မိန်းဘုတ်ကြီးဆီကို သူဇာလွင် မျက်လုံးက ရောက်သွားတယ်။ တော်ပြီး မီးခလုတ်တွေတော့ တစ်ခုခြင်း လိုက်မပိတ်နိုင်တော့ဘူး။ မိန်းတွေအကုန် ချခဲ့လိုက်မယ်။

မိန်းဘုတ်ဆီကို လျှောက်သွားနေတဲ့ သူဇာလွင် ရှုဖွဲ့မိနပ်က တဒေါက်ဒေါက်အသံ.. တိတ်ဆိတ်နေတဲ့ ရုံးခန်းထဲမှာ

ကျယ်လောင် မြည်ဟိန်းနေတယ်။ မိန်းဘုတ်ကို လှန် ဖွင့်လိုက်တော့အထဲမှာ စီတန်းနေတဲ့ ခလုတ်
သေးသေးလေးတွေ အများကြီး ပေါ်လာတယ်။

“အာ.. ရှုပ်နေတာပဲ”.. သူဇာလွင် အသံထွက်ပြီး ညည်းလိုက်တယ်။ ဘယ်ခလုတ်က ဘာအတွက်လဲ သူဇာလွင်
မသိဘူး။ ခလုတ်တွေ အကုန်လုံးကို တစ်ခုခြင်းစီ အောက်ကို ဆွဲချလိုက်တယ်။ ကော်ရစ်ဒါ မီးတွေ
ပိတ်သွားတယ်။ ကွန်ပြူတာတွေ အကုန် ပိတ်သွားတယ်။ ရေသန့်စက် ပိတ်သွားတယ်။ စီစီတီဗွီ မီးနီနီတွေလည်း
မှိတ်သွားတယ်။ မျက်နှာကြက်မီးတွေကတော့ လင်းနေတုန်းပဲ။

နောက်ဆုံးကျန်နေတဲ့ ခလုတ်နှစ်ခုကိုပါ သူဇာလွင် ဆွဲချလိုက်တယ်။ ဒတ်ခနဲ အသံနဲ့အတူ တစ်ခန်းလုံး
မှောင်ကျသွားတယ်။ နံရံမှာ ကပ်ထားတဲ့ အရေးပေါ် မီးလုံးက ဖျတ်ခနဲ လင်းလာတယ်။

“အယ်.. ဘာတွေ ဖြစ်ကုန်ပြီလဲ မသိဘူး”.. သူဇာလွင် ခပ်တိုးတိုး ညည်းလိုက်တယ်။ အရေးပေါ် မီးလုံးရဲ့
မီးရောင်က အခန်းကျယ်ကြီးကို အပြည့်အဝ ဖြန့်ကျက်မပေးနိုင်ဘူး။ အမှောင်ထဲမှာ ပေါ်လာတဲ့
ရုံးပရိဘောဂတွေရဲ့ အရိပ်ရှည်ရှည်တွေ တစ်ခန်းလုံး ပြည့်နှက်သွားတယ်။

အဲဒီမှာ.. ဂျီ..ဆိုတဲ့ အသံသဲ့သဲ့ ကြားလိုက်ရတယ်။

သူဇာလွင် ကိုယ့်ဗိုက်ကိုယ် လက်နဲ့ ပြန်ကိုင်လိုက်တယ်။ ဟုတ်တယ်.. ဗိုက်တော်တော် ဆာနေပြီ။ ဆာမှာပေါ့
တစ်ရက်နဲ့ တစ်ညလုံးလုံး ခေါက်ဆွဲပြုတ်သုံးလေးဇွန်းနဲ့ စခန်းသွားထားရတာ။ အိမ်ရောက်မှ
ပေါင်မုန့်မီးကင်လေး မြန်မြန်လုပ်ပြီး စားရမယ်။

သူဇာလွင် မိန်းဘုတ်ရှေ့ကနေ လှည့်ထွက်လိုက်တယ်။ အခန်း တံခါးဝဆီကို ရောက်ဖို့ ခြေလှမ်း ၂၀ လောက်
လိုသေးတယ်။ အရေးပေါ် မီးရဲ့ အလင်းရောင်က အရှေ့ဆယ်ပေ ဆယ့်ငါးပေလောက်မှာ
မှေးမှိန်ပျောက်ကွယ်သွားတယ်။

ဟန်းဖုန်းရဲ့ ဓာတ်မီးကို သူဇာလွင် ဖွင့်လိုက်တယ်။ အခန်း တံခါးဝဆီကို ခပ်သွက်သွက် လျှောက်လာလိုက်တယ်။

တံခါးဝနားကိုရောက်တော့ သူဇာလွင် ခြေလှမ်းတွေ တုံ့ခနဲ ဖြစ်သွားတယ်။ တံခါးက ပိတ်ထားတယ်။
အပြင်ဘာဂျာတံခါးကိုလည်း သော့ခတ်ထားတယ်။ အထဲကနေ ခတ်ထားတဲ့ သော့ခလောက်ကို ကြည့်ရင်း
သူဇာလွင် ကြောင်သွားတယ်။ ဘယ်သူ သော့ခတ်လိုက်တာလဲ။ သူဇာလွင် မျက်လုံးတွေ သော့ခလောက်ကို
ကြည့်နေရာကနေ အောက်ကို ဆက်ကျသွားတယ်။

ကြမ်းပြင်မှာ လဲနေတဲ့ လူတစ်ယောက်..။

ထိတ်ခန့် ဖြစ်သွားတဲ့ ခံစားချက်ကို အသာ ပြန်မျိုချရင်း ကြမ်းပြင်မှာ လဲနေတဲ့လူကို ဟန်းဖုန်း ဓာတ်မီးနဲ့ သေသေချာချာ ထိုးကြည့်လိုက်တယ်။

မင်းခန့်ထူး။

(c)

သူဇာလွင့် ပါးစပ်ထဲက အာမေဇိုတ်သံ လေးငါးခု တပြိုင်တည်း ခုန်ထွက်သွားတယ်။ မင်းခန့်ထူးအနားကို ပြေးသွားတယ်။ သူ့ဘေးမှာ ဒူးထောက်ထိုင်တယ်။ မှောက်လျက်လဲနေတဲ့ သူ့ရဲ့ ကိုယ်လုံးကို ဆွဲလှည့်လိုက်တယ်။

မြင်လိုက်ရတဲ့ မြင်ကွင်းကြောင့် သူဇာလွင့် နှလုံး ခဏ ရပ်သွားတယ်။

မင်းခန့်ထူးရဲ့ ပါးစပ်တစ်ခုလုံး သွေးတွေ ပေပွနေတယ်။ မေးစေ့မှာ တွဲလောင်းကျနေတဲ့ မည်းမည်း အမျှင်တွေ..။ ဘာတွေလဲ.. ဆံပင်တွေလား။ မျက်လုံးထောင့်စွန်းမှာလည်း မည်းမည်းအရည်တွေ ထွက်နေတယ်။ ပြီးတော့ သူ့မျက်နှာတစ်ဝိုက်မှာ ထင်းထင်းကြီးပေါ်နေတဲ့ အရေးအကြောင်းတွေ..။ နေ့ခြင်းညခြင်း အိုစာသွားတဲ့ မင်းခန့်ထူးရဲ့ မျက်နှာ..။ နုပျိုနေတဲ့ သူ့မျက်နှာရဲ့ တင်းရင်းမှုတွေက အရေခွံလဲလိုက်သလို .. ဘယ်ကို ရောက်သွားသလဲ။

နင်ဘာတွေ တွေးနေတာလဲ။ စိတ်ကို ငြိမ်ငြိမ်ထားစမ်း။ ဒီလူ အဆိပ်မိတာလား။ လေဖြတ်တာလား။ နှလုံးရောဂါဖောက်တာလား.. တစ်ခုခုပဲ။ သဘာဝကျကျတွေးချင်တဲ့ သူဇာလွင့် မသိစိတ်က သတိပေးတယ်။ ဒါပေမယ့်.. မျက်စိထဲမှာ မြင်နေရတဲ့ မြင်ကွင်းက တခြား အဖြေတစ်ခုကို ထုတ်ပေးနေတယ်။ သူဇာလွင့် မလိုချင်တဲ့အဖြေ။

သူဇာလွင့် နှာခေါင်းထဲကို တိုးဝင်နေတဲ့ အနံ့သိုးသိုးက ပိုပြီး ပြင်းလာတယ်။ သူဇာလွင့် နှာခေါင်းကို လက်နဲ့ ကာလိုက်တယ်။ ပါးစပ်နဲ့ အသက်ရှူတယ်။ ဟန်းဖုန်းကို ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ မှောက်လျက်သား ချလိုက်တယ်။ ကျန်တဲ့လက်တစ်ဖက်နဲ့ မင်းခန့်ထူးကို လှုပ်နှိုးတယ်။

“ကိုမင်းခန့်.. ကိုမင်းခန့်.. ရှင် ဘာဖြစ်တာလဲ”

မင်းခန့်ထူးရဲ့ မျက်လုံးတွေ ဖြည်းဖြည်းချင်း ပွင့်လာတယ်။ အဝေးတစ်နေရာကနေ ပြန်ရောက်လာတဲ့

မျက်လုံးတွေ.. ဘေးဘီဝဲယာကို ကြည့်တယ်။ သူ့ကို မိုးပြီး ကြည့်နေတဲ့ သူ့ဇာလွင့်ကို မြင်သွားတော့
မျက်လုံးတွေက သူ့ဇာလွင့် မျက်နှာတည့်တည့်ကို စိုက်ကြည့်ရင်း ငြိမ်သွားတယ်။

“မသူဇာ..”.. မင်းခန့်ထူး ပါးစပ်ဟလိုက်တော့ သွေးပျစ်ပျစ်တွေ ပွက်ခနဲ ထွက်လာတယ်။

“ခဏလေး.. ခဏလေး.. ကျွန်မ ဆရာဝန်ဆီ ဖုန်းဆက်မယ်”.. သူ့ဇာလွင့် ဖုန်းကို လှမ်းယူမလို့
လက်လှမ်းလိုက်တယ်။ မင်းခန့်ထူးက သူ့ဇာလွင့်လက်ကို ဖတ်ခနဲ လှမ်းကိုင်တယ်။

“မသူဇာ.. ခင်ဗျားအမေ..ပေးထားတဲ့..”.. မင်းခန့်ထူးမျက်လုံးတွေက မျက်နှာကြက်ဆီကို ရောက်သွားတယ်။
စကား တစ်ဝက်တစ်ပျက်မှာတင် ရပ်သွားတယ်။

မင်းခန့်ထူး သူ့ဇာလွင့်ကို တွန်းထုတ်လိုက်တယ်။ သူ့ဇာလွင့် ရုတ်တရက်ဆိုတော့ ဟန်ချက် မထိန်းနိုင်ဘဲ
ပက်လက်လန် လဲကျသွားတယ်။ ထောင်းခနဲ စိတ်တိုသွားပြီး ပါးစပ်က ခပ်တိုးတိုး ဆဲလိုက်တယ်။

“ရှင် ဘယ်လို ဖြစ်နေတာလဲ။ ကျွန်မ ရှင့်ကို ကူညီ...”.. သူ့ဇာလွင့် စကားလည်း တစ်ဝက်တစ်ပျက်မှာတင်
ရပ်သွားတယ်။ မျက်နှာကြက်ကို မော့ကြည့်နေရင်း.. ကိုယ်ထဲမှာ ရှိနေတဲ့ လေတွေအကုန် စုပ်ထုတ်ခံလိုက်ရသလို
သူ့ဇာလွင့် ဆွံ့အသွားတယ်။

“မသူဇာ.. ပြေးတော့”.. မင်းခန့်ထူးက ပြောတယ်။

(စ)

လူတစ်ယောက်ရဲ့ တစ်သက်စာစွဲမြဲနေတဲ့ ခံယူချက်တွေ ပြောင်းလဲသွားဖို့ ဘာတွေလိုသလဲ.. သူ့ဇာလွင့် မသိဘူး။
ယုံကြည်ချက်တွေကို ပြောင်းပြန်လှန်လိုက်ဖို့ ဘာတွေလိုသလဲ သူ့ဇာလွင့် မသိဘူး။ ဒါပေမယ့် မျက်နှာကြက်မှာ
ကပ်နေတဲ့ သတ္တဝါကို ကြည့်ရင်း သူ့ဇာလွင့် ဦးနှောက်ထဲက ကလပ်စည်းတွေ တဖြုတ်ဖြုတ် ကြွေကျကုန်တယ်။
နေရာမှာတင် ရူးသွားချင်တဲ့ ခံစားချက် ခေါင်းထဲကို ဆောင့်ဝင်လာတယ်။

ကြမ်းပြင်မှာမှောက်လျက်သား ချထားတဲ့ ဟန်းဖုန်းရဲ့ ဓာတ်မီးရောင်သဲ့သဲ့က မျက်နှာကြက်ကို အကွင်းလိုက်
အလင်းပေးထားတယ်။ အဲဒီအလင်းရောင်ထဲမှာ မျက်နှာကြက်က လေးဘက်ထောက်နေတဲ့ သတ္တဝါရဲ့ မျက်နှာကို
မသဲမကွဲ မြင်နေရတယ်။ ဟပြုကြီးဖြစ်နေတဲ့ ပါးစပ်ထဲကနေ အမျှင်တွေ တွဲလောင်း ကျနေတယ်။
လန်တက်နေတဲ့ မျက်လုံးတွေက ဖွေးဖွေးဖြူနေတယ်။

ဂီဆိုတဲ့ အသံကြီးနဲ့အတူ ညစောင့်ဦးလေးကြီးရဲ့ မျက်နှာနဲ့ သတ္တဝါ မျက်နှာကြက်ကနေ ပြုတ်ကျလာတယ်။

(ဆ)

ရှေ့ကို ဖုတ်ခနဲ ပြုတ်ကျလာတဲ့ သတ္တဝါကို ကြည့်ရင်း သူ့ဇာလွင့် အကြောအချင်တွေ အင်္ဂတေကိုင်ထားသလို တောင့်တင်းသွားတယ်။ ခေါင်းထဲကို စုပြုံဝင်လာတဲ့ မေးခွန်းတွေကို သူ့ဇာလွင့် ခါထုတ်လိုက်တယ်။
လဲကျနေရာကနေ ပြန်ထဖို့ သူ့ဇာလွင့် ကြိုးစားတယ်။ ခြေတွေလက်တွေ အားမရှိတော့သလို ပျော့ခွေနေတယ်။

“မသူဇာ.. လော့ကတ်...”.. မင်းခန့်ထူးက ပက်လက်လန်လဲနေရာကနေ ဗလုံးဗထွေးနဲ့ သူ့ဇာလွင့်ကို လှမ်းပြောတယ်။ သူ့ဇာလွင့် သူ့ဘက်ကို အာရုံမပေးနိုင်သေးဘူး။ ကြမ်းပြင်မှာ လေးဘက်ထောက်ရင်း မျက်လုံးဖြူဖြူကြီးတွေနဲ့ သူ့ကို စိုက်ကြည့်နေတဲ့ သတ္တဝါဆီကနေ အကြည့်လွှဲလို့ မရဘူးဖြစ်နေတယ်။

မင်းခန့်ထူး လဲနေရာကနေ အားယူပြီး ထဖို့ ကြိုးစားတယ်။ ခေါင်း နည်းနည်းထောင်နိုင်လာတော့ ပါးစပ်ထဲကနေ သွေးတွေကို အဖတ်လိုက် ထွေးထုတ်လိုက်တယ်။ ညစောင့်ဦးလေးကြီးရဲ့ မျက်နှာနဲ့ သတ္တဝါ မင်းခန့်ထူးဘက်ကို လှည့်သွားတယ်။ ဦးလေးကြီးရဲ့ ပါးစပ်က ပြသထက် ပြလာတယ်။ အထဲမှာ ဖွေးဖွေးလှုပ်နေတဲ့ ရာပေါင်းများစွာသော သွားချွန်ချွန်တွေ။ ဦးလေးကြီးက ဟီးခနဲ တစ်ချက် မာန်ဖီရင်း မင်းခန့်ထူးဆီကို တဒုန်းဒုန်းနဲ့ လေးဘက်ထောက် ပြေးသွားတယ်။ မင်းခန့်ထူးကို အပေါ်ကနေ ခုန်အုပ်လိုက်တယ်။

သူ့ဇာလွင့် အခုမှ သတိဝင်လာပြီး ကုန်းရုန်းထလိုက်တယ်။ အမှောင်ထဲမှာ လုံးထွေးနေတဲ့ မင်းခန့်ထူးတို့ နှစ်ယောက်ဆီကို ပြေးတယ်။ မင်းခန့်ထူးကို အပေါ်ကနေ အုပ်မိုးထားတဲ့ ဦးလေးကြီးကို ဆွဲဖယ်ဖို့ ကြိုးစားတယ်။ ဦးလေးကြီးက သူ့ဇာလွင့်ကို လည်ပြန်လှည့်ကြည့်တယ်။ မျက်လုံးဖြူဖြူတွေထဲမှာ တတွန့်တွန့်လူးနေတဲ့ အမည်းမျှင်တွေ။

ဦးလေးကြီးက သူ့ကို ဆွဲခွာဖို့ ကြိုးစားနေတဲ့ သူ့ဇာလွင့်လို လက်ပြန်ရိုက်ထည့်လိုက်တယ်။

မျက်နှာကို တည့်တည့်ကြီး လာမှန်တဲ့ လက်ဖမိုးက မြင်းခွာလို မာကျောနေတယ်။ သူ့ဇာလွင့် ခေါင်းထဲမှာ မီးတွေ ပွင့်သွားတယ်။ ဂျှိတ်ခနဲ ကျိုးသွားတဲ့ နှာခေါင်းရိုးကနေ ထွက်လာတဲ့ ဝေဒနာ.. သူ့ဇာလွင့် တစ်ကိုယ်လုံးကို ပေါက်ကွဲပြန့်နွဲ့သွားတယ်။ လူတစ်ကိုယ်လုံး နောက်ကိုလွှင့်ထွက်သွားတယ်။ ကြမ်းပြင်မှာ ဖင်ထိုင်လျက်သား ပြုတ်ကျတယ်။ နောက်စေ့က ရုံးအကန့် တစ်ကန့်ရဲ့ နံရံနဲ့ ဆောင့်မိပြီး နားထဲမှာ စီခနဲ မြည်သွားတယ်။

ပြာဝေမှုန်ဝါးသွားတဲ့ မျက်လုံးတွေကို လက်နဲ့အုပ်၊ နှာခေါင်းက ထွက်လာတဲ့ သွေးတွေကို သုတ်ရင်း သူ့ဇာလွင့် ပြန်ထဖို့ ကြိုးစားတယ်။ မင်းခန့်ထူးရဲ့ အော်သံတွေ ကြားရတယ်။ ဦးလေးကြီးဆီက ထွက်လာတဲ့ တဂီဂီ

အသံတွေလည်း ကြားရတယ်။ မင်းခန့်ထူးတော့ သေတော့မှာပဲ။

သူဇာလွင် မတ်တပ်ထရပ်လိုက်တယ်။ သူဇာလွင် ပါးစပ်ကနေ ဟေး..ခနဲ တစ်ချက် လှမ်းအော်လိုက်တယ်။
မင်းခန့်ထူးနဲ့ လုံးထွေးနေတဲ့ သတ္တဝါ သူဇာလွင်ဘက်ကို ပြန်လှည့်လာတယ်။ မျက်လုံးဖြူဖြူတွေကို ကြည့်ရင်း
သူဇာလွင် ကြောက်စိတ်တွေနဲ့ တစ်ကိုယ်လုံးတုန်လာတယ်။ ညစောင့်ဦးလေးကြီးက သူ့လက်ထဲမှာ
ပျော့ခွေနေတဲ့ မင်းခန့်ထူးကို ပြန်ပစ်ချတယ်။ သူဇာလွင်ဘက်ကို ဦးတည်ပြီး ခွေးရူးတစ်ကောင်လို တဟီးဟီး
အသံတွေထွက်ရင်း ပြေးလာတယ်။

ချိနဲ့နေတဲ့ ခြေထောက်ကို အားကုန်ထည့်ရင်း သူဇာလွင် ပြေးတယ်။ ရုံးခန်းအလယ်က အကန့်ပေါင်းများစွာက
ဝင်္ကပါတွေလို ဖြစ်နေတယ်။ နောက်မှာ ကြားနေရတဲ့ တဒုန်းဒုန်း ခြေသံတွေ၊ အကန့်တွေ ပြုတ်ထွက် ပြန်ကျ
ကုန်တဲ့အသံတွေ၊ စားပွဲတွေ ကွန်ပြူတာတွေ လွင့်ထွက် ပြုတ်ကျ ကုန်တဲ့ အသံတွေ..။ သူဇာလွင်
လှည့်မကြည့်သေးဘဲ သူ့ရဲ့ရုံးခန်းရှိရာဆီကို ခြေကုန်သုတ် ပြေးတယ်။ အိတ်ထဲက ရုံးခန်းသော့ကို ပြေးရင်းနဲ့
နှိုက်ထုတ်တယ်။ သော့တွဲနဲ့အတူ မမမေရဲ့လော့ကတ်သီး သူဇာလွင် လက်ထဲကို ရောက်လာတယ်။

သူ့ရုံးခန်း ရှေ့ကိုရောက်တော့ နောက်က အသံတွေ နီးသထက် နီးလာပြီ။ တဂွီဂွီ အသံတွေ.. အနံ့ဆိုးတွေ
ကပ်သထပ် ကပ်လာပြီ။

သူဇာလွင် အသက်အောင့်ပြီး လက်ထဲက သော့ကို သော့ပေါက်ထဲကို ထည့်လှည့်တယ်။ ချက်ခနဲ ပွင့်သွားတဲ့
တံခါးကို အမြန် တွန်းဖွင့်ပြီး အခန်းထဲကို ပြေးဝင်လိုက်တယ်။ တံခါးဘေးက မီးခလုတ်ကို အမြန်ဖွင့်တယ်။
မီးတွေ လင်းမလာဘူး။

တံခါးကို ပြန်ပိတ်ဖို့ အလုပ်မှာ အပြင်က ပြေးလိုက်လာတဲ့ သတ္တဝါက တံခါးကို အရှိန်နဲ့ ဝင်ဆောင့်တယ်။
သူဇာလွင်မျက်နှာနဲ့ တံခါးနဲ့ ရိုက်မိပြီး ကျိုးနေတဲ့ နှာခေါင်းရိုးကို တည့်တည့်ကြီး ဆောင့်မိပြန်တယ်။ သူဇာလွင်
အားခနဲ အော်ရင်း တံခါးကို ကိုယ်နဲ့ အတင်း တွန်းထားတယ်။ သော့ကို ပြန်ခတ်ဖို့ ကြိုးစားတယ်။

သော့ခတ်ပြီးသွားပေမယ့် တံခါးက မလုံခြုံသေးဘူး။ အပြင်က တဒုန်းဒုန်း ဆောင့်နေတဲ့ အရှိန်ကြောင့်
တံခါးဘောင်က သစ်သားစတွေ ပြုတ်ထွက်ပြီး နဲ့လာတယ်။ အလင်းရောင် သဲ့သဲ့ပဲရှိတဲ့ အခန်းမှောင်မှောင်ထဲမှာ
သူဇာလွင်.. ပြုတ်ထွက်တော့မယ့် တံခါးကို စိုက်ကြည့်ရင်း ဘာဆက်လုပ်ရမှန်းမသိဘူးဖြစ်နေတယ်။ မီးရောင်ရဖို့
ဖုန်းလည်း မပါလာဘူး။ အရှေ့မှာ ကျန်ခဲ့ပြီ။

အခန်းပတ်ပတ်လည်မှာ ဘာလက်နက်များရှိမလဲ သူဇာလွင် ရှာကြည့်တယ်။ စားပွဲပေါ်မှာ ထားထားတဲ့ USB

မီးအိမ်သေးသေးလေးကို ဖွင့်လိုက်တော့ ကံကောင်းစွာပဲ အားကြိုသွင်းထားတဲ့ မီးအိမ်က ဖျတ်ခနဲ လင်းလာတယ်။ သူ့ဇာလွင် အံ့ဆွဲကိုဖွင့်တယ်။ အထဲမှာ ရှိတဲ့ ကတ်ကြေးကို မမြင်မကန်းနဲ့ ရှာတယ်။ ကတ်ကြေးကို လက်နဲ့ စမ်းမိတဲ့ အချိန်မှာ.. ရုံးခန်းတံခါး ပြောင်းခနဲ ကျိုးသွားတယ်။

တံခါးဝမှာ ရပ်နေတဲ့ မကောင်းဆိုးဝါး.. သူ့ဇာလွင်ကို တွေ့တွေ့ကြီး စိုက်ကြည့်နေတယ်။ မီးအိမ်သေးသေးလေးရဲ့ မီးရောင်က မပြတ်မသားမို့ ညစောင့်ဦးလေးကြီးရဲ့ မျက်နှာကို သေချာမမြင်ရပေမယ့် အဲဒီ အကြည့်တွေထဲမှာ မုန်းတီးမှု အခိုးအငွေ့တွေ ပြည့်နှက်နေမှန်း သူ့ဇာလွင် အလိုလို သိနေတယ်။

သူ့ဇာလွင် လက်ထဲက သော့တွဲကို စားပွဲပေါ်ကို ပစ်ချလိုက်တယ်။ သော့တွဲနဲ့အတူ ထောက်ခနဲ ကျလာတဲ့ လော့ကတ်သီး။ မင်းခန့်ထူးပြောတဲ့ စကားတွေကို သူ့ဇာလွင် ပြန်သတိရသွားတယ်။

မကောင်းဆိုးဝါးက ပါးစပ်တွေကို အစွမ်းကုန်ဖြုတ်ပြီး ဟီး..ခနဲ အော်လိုက်တယ်။ သူ့ပါးစပ်ထဲက ထွက်လာတဲ့ အပုပ်နံ့တွေ သူ့ဇာလွင် မျက်နှာအထိ လာဟပ်တယ်။

ကတ်ကြေးကို လက်တစ်ဖက်နဲ့ မြဲမြဲကိုင်ထားရင်း သူ့ဇာလွင် ခြေထောက်တွေကို ငြိမ်နေအောင် ကျောက်ချထားလိုက်တယ်။ ကျန်တဲ့လက်တစ်ဖက်နဲ့ စားပွဲပေါ်က လော့ကတ်သီးကို လှမ်းယူတယ်။

သူ့ဇာလွင်လက်.. လော့ကတ်သီးဆီကို ရောက်တဲ့အချိန်မှာ မကောင်းဆိုးဝါးက သူ့ဇာလွင်ဆီကို လက်တွေ ဆန့်တန်းပြီး ပြေးဝင်လာပြီ။

ကတ်ကြေးကို ကိုင်ထားရင်း.. သူ့ဇာလွင် ဒီဘက်လက်နဲ့ လော့ကတ်သီးကို လှန်ဖွင့်လိုက်တယ်။

မကောင်းဆိုးဝါးက သူ့ဇာလွင်ရှေ့က စားပွဲပေါ်ကို ခုန်တက်လာတယ်။ စားပွဲပေါ်က စီရီထားတဲ့ ပစ္စည်းတွေ ပြန်ကျပြုတ်ကျကုန်တယ်။ မီးအိမ်က ဘေးကိုလဲကျပြီး မီးရောင်တွေ တဖျတ်ဖျတ် ခါတယ်။

ထောက်ခနဲ ပွင့်သွားတဲ့ လော့ကတ်သီးထဲမှာ ဓာတ်ပုံတစ်ပုံ..။ ဓာတ်ပုံထဲက ကလေးမလေးက လသားအရွယ်ပဲ ရှိဦးမယ်။ ဓာတ်ပုံရဲ့ အပေါ်မှာ စာလုံးသုံးလုံးကို အနီရောင်နဲ့ ရေးထားတယ်။ မှိတ်လိုက် လင်းလိုက် ဖြစ်နေတဲ့ မီးရောင်ထဲမှာ စာလုံးတွေက မီးစုန်းလို ထင်းထင်းကြီး မြင်နေတယ်။

သူ့ဇာလွင် မျက်မှောင်ကြုတ်ပြီး .. အဲဒီ စာလုံးသုံးလုံးကို အသံထွက် ဖတ်လိုက်တယ်။

“ပပဝေ..”

မကောင်းဆိုးဝါးက ပါးစပ်ကို အစွမ်းကုန်ဖြဲ့.. သူဇာလွင်ကို ခုန်အုပ်လိုက်တယ်။ သူဇာလွင် ကြောက်လန့်တကြားနဲ့ မျက်လုံးတွေကို မှိတ်ချလိုက်တယ်။

+++

အခန်း (၃၃)

(က)

ကိုယ်ပေါ်ကို ကျရောက်လာမယ့် နာကျင်မှုတွေ.. တစ်စစီ ဆွဲဆုတ်ခံရမယ့် ဝေဒနာတွေ...ကို သူဇာလွင် မျှော်လင့်နေပေမယ့် အဲဒါတွေ တစ်ခုမှ ရောက်မလာဘူး။ သူဇာလွင် မှိတ်ထားတဲ့ မျက်လုံးတွေကို ပြန်ဖွင့်လိုက်တယ်။

မျက်လုံးထဲကို စူးခနဲ တိုးဝင်လာတဲ့ အလင်းရောင်။ သူဇာလွင် မျက်လုံးကို လက်နဲ့မိုးပြီး အရှေ့ကမြင်ကွင်းကို ကြည့်ရင်း အသက်ရှူဖို့ မေ့သွားတယ်။

မျက်စိတစ်ဆုံး မြင်နေရတဲ့ မြက်ခင်း စိမ်းစိမ်းတွေ..။ မြက်ပင်ထိပ်ဖျားတွေက ပင်လယ်ထဲက ရေလှိုင်းတွေလို တလွန်လွန် လူးနေတယ်။ မြက်တွေပေါ်ကို ကျနေတဲ့ ရွှေရောင်သမ်းနေတဲ့ နေရောင်ခြည်။ တဟူးဟူးတိုက်နေတဲ့ လေ..။

ငါဘယ်ရောက်နေတာလဲ။ သေသွားပြီလား။ နောင်ဘဝကို ရောက်သွားတာလား..။ နတ်ပြည်လား။ ငရဲပြည်လား။ သူဇာလွင် ခေါင်းထဲကို မေးခွန်းတွေ စုပြုံဝင်လာတယ်။ ပတ်ဝန်းကျင်ကို လှည့်ပတ်ကြည့်လိုက်တယ်။

သူဇာလွင် ရောက်နေတဲ့နေရာက တောင်ကုန်းတစ်ခုပေါ်မှာ။ ဘေးပတ်ပတ်လည်မှာ သစ်ပင်တွေ ဟိုနား တစ်ပင် ဒီနားတစ်ပင်။ အဆုံးအစမရှိတဲ့ မြက်ခင်းတွေက သူဇာလွင် ခြေထောက်အောက်ကနေ.. ဟိုးဘက် မိုးကုတ်စက်ဝိုင်းအောက်အထိ။

ငါသေသွားတာ သေချာပါပြီ.. ဘယ်ဘုံကို ရောက်နေတာပါလိမ့်.. သူဇာလွင် တွေးမိတယ်။ ကြောက်စိတ်နဲ့အတူ.. ယူကြိုးမရစိတ်က လှိမ့်ပြီးဝင်လာတယ်။ အသက် ၃၀ ကျော်.. ၃၀ ကျော်လေးနဲ့.. သေပြီလား သူဇာလွင်..။

သူဇာလွင်နဲ့ ခပ်လှမ်းလှမ်း.. တောင်ကုန်းထိပ်မှာ ရပ်နေတဲ့ လူတစ်ယောက်။ သူဇာလွင်ရှိရာကို လှမ်းကြည့်နေတယ်။ နေရောင်ကို ကျောပေးထားတဲ့အတွက် သူ့မျက်နှာကို မမြင်ရဘူး။ ဒါပေမယ့် သူ့ရဲ့

ကိုယ်ခန္ဓာကောက်ကြောင်း အရိပ်၊ လက်ထဲမှာ ကိုင်ထားတဲ့ ပစ္စည်းကို ကြည့်လိုက်တာနဲ့ သူဘယ်သူလဲဆိုတာ သူ့ဇာလွင် သိလိုက်ပြီ။

ငါဘယ်ရောက်သွားတာလဲ...။ ဒါ ဘယ်နေရာလဲ...။ ဘာဖြစ်သွားတာလဲ.. မေးခွန်းတွေကို ခေါင်းထဲက ခါထုတ်ရင်း သူ့ဇာလွင် သူ့ဆီကို ခပ်သွက်သွက် လျှောက်သွားလိုက်တယ်။

(ခ)

သူ့ဇာလွင် တောင်ကုန်းထိပ်ကိုရောက်တဲ့အထိ.. မမမေ.. သူ့ဇာလွင်ကို စိုက်ကြည့်နေတုန်းပဲ။

နှစ်ယောက်သား မျက်နှာခြင်းဆိုင်မိသွားတဲ့အထိ.. မမမေ ဆီက ဘာစကားသံမှ ထွက်မလာဘူး။ မမမေရဲ့ မျက်နှာက ဓာတ်ပုံထဲကထက်တောင် ငယ်နေတယ်။ အသက် ၂၀ ကျော် အရွယ်၊ အလွန်ဆုံး၂၅ ပေါ့။ မင်းခန့်ထူးပြောသလို အသက် ၅၀ အရွယ် မဟုတ်ဘူး။ ဘာတွေ ဖြစ်နေတာလဲ.. ။ ငါသေသွားတာ သေချာပါပြီ.. သူ့ဇာလွင် တွေးလိုက်တယ်။ သေသွားပြီး မဟုတ်တာတွေ မြင်နေတာ..။

“ကျွန်မ သေသွားပြီလားဟင်” .. သူ့ဇာလွင် မမမေကို မေးလိုက်တယ်။

မမမေက ဘာမှ ပြန်မဖြေဘူး။ သူ့ဇာလွင် မျက်နှာကို မမြင်ဖူးသလို အသည်းအသန် စိုက်ကြည့်နေတယ်။

“အစ်မ.. ကျွန်မ မေးတာကို ဖြေပါ။ ကျွန်မ သေသွားပြီလား။ ဒါ ဘယ်နေရာလဲ” .. သူ့ဇာလွင် ဘေးပတ်ပတ်လည်ကို လက်ပြရင်း မေးလိုက်တယ်။

“နင်က..ငါ့ထက်တောင် ကြီးသွားပြီပဲ.. နင့်မျက်နှာက ငါနဲ့ဆင်တယ်နော်” .. မမမေဆီက စကားသံ အခုမှ ထွက်လာတယ်။

“ကျွန်မ သေသွားပြီလား။ သေသွားလို့ ဒီနေရာကို ရောက်လာတာပေါ့.. ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား” သူ့ဇာလွင် မေးလိုက်တယ်။ ထူပူနေတဲ့ခေါင်းကို ခပ်ကြမ်းကြမ်း တစ်ချက် ခါလိုက်တယ်။ မေးခွန်းတွေ.. မေးခွန်းတွေ..။

မမမေရဲ့လက်တွေ သူ့ဇာလွင် မျက်နှာပေါ်ကို ရောက်လာတယ်။ လက်ချောင်းတွေနဲ့ သူ့ဇာလွင် နှုတ်ခမ်းတွေကို စမ်းတယ်..။ မျက်လုံးတွေကို ပွတ်ကြည့်တယ်။ မေးစေ့ကို ဖွဖွ ကိုင်တယ်။

သူ့ဇာလွင် ဘာပြောရမှန်း မသိတာနဲ့ ငြိမ်ခံနေလိုက်တယ်။ တော်တော်လေးကြာမှ.. သူ့ဇာလွင် စိတ်မရှည်တော့ဘဲ

မမမေရဲ့ လက်တွေ့ကို လှမ်းကိုင်လိုက်တယ်။

“အစ်မ... ကျွန်မ ရူးတော့မယ်။ ကျွန်မမေးတာတွေကို ဖြေပါ..” သူ့ဇာလွင် တောင်းပန်လိုက်တယ်။ ငိုချင်လာတော့ အသံက တုန်နေပြီ။ “ကျွန်မ သေသွားပြီလားဟင်”

မမမေက ခေါင်းခါတယ်။

“ဒါဆို ဒီနေရာက ဘာလဲ...။ ပြီးတော့.. အစ်မက ကျွန်မ အမေဆို.. အဲဒါ ဟုတ်လား..”

မမမေက ခေါင်းညှိတ်တယ်။

“ဒါဆို ဘာလို့ အစ်မအသက်က ငယ်ငယ်လေး ဖြစ်နေတာလဲ။ ကိုမင်းခန့်ထူးပြောတော့ အစ်မက အခု အသက် ၅၀ လောက် ရှိပြီဆို။ အစ်မရော အသက်ရှိသေးလား.. သေသွားပြီလား”.. သူ့ဇာလွင် မေးလိုက်တယ်။ အဓိပ္ပာယ် တစ်စက်မှ မရှိတဲ့ သူ့မေးခွန်းတွေသူ ပြန်ကြားမိပြီး ငိုရမလို ရယ်ရမလို။ မင်းခန့်ထူးကို အခုမှ ကိုယ်ချင်းစာမိသွားသလိုလို။

“ငါ မသိဘူး။ မင်းခန့်ထူးဆိုတာ ဘယ်သူလဲ”.. မမမေက မေးတယ်။

“အာ.. ဘာတွေလဲ အစ်မ။ အစ်မက မမမေ မဟုတ်ဘူးလား။ အစ်မ ဘာလို့ မသိရတာလဲ.. ဒါတွေကို”... သူ့ဇာလွင် ခေါင်းတွေ မူးလာတယ်။ အိပ်မက်ဆိုရင်လည်း မြန်မြန် နိုးပါတော့။ အိပ်မက် မဟုတ်ဘူးဆိုရင်လည်း အမှန်တရားကို သိချင်လှပြီ။

“ငါက မမမေ..။ ဒါပေမယ့် မမမေရဲ့ အစိတ်အပိုင်း တစ်ခု”.. မမမေက ပြောတယ်။

“ဘယ်လို..”

“နင် လော့ကတ်သီးထဲက နာမည်ကို ဖတ်လိုက်တယ် မဟုတ်လား”... မမမေက မေးတယ်။

“ဟုတ်တယ်လေ။ အဲဒါ ဘယ်သူ့နာမည်လဲ..”

“နင့်နာမည်။ နင့်နာမည် အရင်း..။ ပပဝေ..”

(ဂ)

မမမေ့နဲ့.. ပပဝေ..။ သူ့ဇာလွင် စဉ်းစားလိုက်တယ်။ မမမေ ဆိုတဲ့ နာမည်ကို စကြားကတည်းက ရင်းနှီးသလိုလို ဖြစ်နေတဲ့အကြောင်းတွေကို ပြန်သတိရသွားတယ်။

“ကျွန်မ နာမည်..အရင်း.. ဟုတ်လား။ အဲဒီတော့ ဘာဖြစ်သလဲ..။ ဒီနာမည်ကို ရွတ်လိုက်တာနဲ့ ဒီနေရာကို ရောက်လာတာလား။ အဲဒီလိုလား”.. သူ့ဇာလွင် မေးလိုက်တယ်။

“နာမည်တွေဟာ သိပ်တန်ခိုးကြီးတယ်”.. မမမေက ပြောတယ်။ သူ့မျက်လုံးတွေက သူ့ဇာလွင်ကို အငမ်းမရ စိုက်ကြည့်နေတုန်းပဲ။ “နင့်နာမည်အရင်းကို ငါ ဖွက်ထားခဲ့တာ.. နင့်ဆီကို ဒီတာဝန်တွေ မလွှဲပေးချင်လို့”

“အစ်မ.. အမေ.. အမေက အခု ဘာလို့ ဒီမှာရောက်နေတာလဲ”.. အမေဆိုတဲ့ စကားလုံး ပါးစပ်က ထွက်သွားတာ သူ့ဇာလွင် မယုံနိုင်ဘူး ဖြစ်နေတယ်။ တစ်သက်လုံး မခေါ်ခဲ့ရတဲ့ နာမည်တစ်ခုကို ထုတ်ပြောလိုက်ရသလို .. ပါးစပ်ဖျားမှာ စိမ်းနေတယ်။ ဒါပေမယ့် တစ်ကိုယ်လုံး နွေးခနဲ ဖြစ်သွားတာတော့ အမှန်ပဲ။ ဒီ အမျိုးသမီးက ငါ့အမေ..တဲ့။ ကိုယ့်ထက် ဆယ်နှစ်လောက် ငယ်နေတဲ့ သူ့ကို အမေ..လို့ခေါ်ရတာ ထူးဆန်းနေပေမယ့်.. အမှန်တရားတစ်ခုကို ထုတ်ပြောလိုက်ရသလို.. သူ့ဇာလွင်စိတ်ထဲမှာ.. မှားနေတယ်လို့ မခံစားရဘူး။ အပြင်လောကမှာသာဆိုရင် ဒီလို အခုမှ တွေ့တဲ့ သူ့ကို အမေ..လို့ သူ့ဇာလွင် တစ်သက်လုံး ခေါ်ရဲမှာ မဟုတ်ဘူး..။ ဒါပေမယ့် ဒီနေရာ.. ဒီနေရာက တစ်မျိုးပဲ..။ ဘာတွေဘယ်လိုဖြစ်ဖြစ်.. ကြောက်စရာမလိုနဲ့ နေရာမျိုး..။ ဘယ်သူမှ မရှိဘဲ သူတို့ နှစ်ယောက်တည်း ရှိနေတဲ့ နေရာမျိုး..။ သူ့ဇာလွင် ကိုယ်ထဲက အမှန်တရားတွေကိုချည်းပဲ စစ်ထုတ်ပေးမယ့် နေရာမျိုး..။

“နင့်အခု.. နင့်နာမည်အရင်းကို သိသွားပြီ.. ဒီနေရာကို ရောက်လာပြီဆိုတော့.. ငါ မရှိတော့ဘူးဆိုတဲ့ သဘောပေါ့။ အပြင်က ငါ.. သေသွားပြီပေါ့”.. မမမေက ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နဲ့ ပြောတယ်။

“ဘာတွေလဲဟင်။ ကျွန်မ ခေါင်းတွေ မူးလာပြီ”

“နင့်အသက် ၁၈ နှစ်ပြည့်တဲ့အခါ.. ငါ့တာဝန်တွေကို နင့်ကို လွှဲပြောင်းပေးရမယ်..ဆိုတဲ့ ကတိရှိခဲ့တယ်။ ဒါပေမယ့် အဲဒီကတိကို ငါ မတည်နိုင်ဘူးဆိုတာ.. နင့်ကို မွေးပြီးတဲ့အချိန်.. နင့်မျက်နှာကို မြင်ပြီးတဲ့အချိန်မှာကတည်းက ငါ သိလိုက်တယ် ”

“အင်း အဲဒါကို ကျွန်မ သိပြီးပြီ။ ကိုမင်းခန့်ထူး ရှင်းပြပြီးပြီ”

“ဪ..။ မင်းခန့်ထူးဆိုတာ ဘယ်သူလဲ။ ငါမသိဘူး။ အပြင်က မမမေ့နဲ့တော့ သိမှာပေါ့”

“ထားပါတော့..”

“အင်း။ ဒါပေမယ့် တစ်ချိန်ချိန်မှာ.. နင် ဒီတာဝန်ကို မယူမဖြစ် ယူရမယ့် အချိန်.. နင်ဒုက္ခတွေ့တဲ့အချိန်.. အဲဒီလိုအချိန်တစ်ခု ရောက်လာမှာစိုးလို့.. ငါ နင့်ကိုမွေးပြီးတာနဲ့ နင့်နာမည်ကို လော့ကတ်သီးထဲမှာ ထည့်ပြီး ဖွက်ထားခဲ့တယ်။ နင့်နာမည်နဲ့အတူ.. ငါ့ရဲ့စိတ်ဝိညာဉ် တစ်စွန်းတစ်စကိုလည်း ခွဲထုတ်ပြီး ထည့်ထားခဲ့တယ်”

“အဲဒီလို လုပ်လို့ ရတယ်ဟုတ်လား.. မဖြစ်နိုင်တာကြီး”

မမမေက ဘာမှမပြောဘဲ သူဇာလွင်ကို စိုက်ကြည့်နေတယ်။ သူဇာလွင် ကိုယ့်စကားကိုယ် ပြန်ရယ်ချင်သွားတယ်။ နင်ရောက်နေတဲ့နေရာ.. နင်ပြောနေတဲ့စကားတွေ.. နင့်ရှေ့ကလူ.. ဒါတွေကို ပြန်ကြည့်ဦးလေ..။ ပြီးတော့.. ဟို မကောင်းဆိုးဝါး..။ သူဇာလွင် တွေးရင်း ကျောထဲမှာ စိမ့်ခနဲ ဖြစ်သွားတယ်။ ဘဝမှာ ပထမဆုံးအကြိမ်အဖြစ် သူဇာလွင် တကယ် သေချင်သွားတယ်။ ဒီနေရာမှာပဲ တစ်သက်လုံး ဆက်နေဆိုရင်လည်း နေပါရစေ။ တကယ့်ဘဝကို မပြန်ပါရစေနဲ့။ သတိပြန်မလည်လာပါစေနဲ့။

“အခု.. နင်ဒီနေရာကို ရောက်လာပြီဆိုတော့.. အပြင်က.. ငါ.. နင့်ကို မပြောမဖြစ် ပြောပြလိုက်ရပြီပေါ့။ ငါသေရင်တောင် မပြောပြဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်ထားတဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ပြင်လိုက်ပြီဆိုတော့ အပြင်က မမမေ မရှိတော့တာ သေချာသလောက် ဖြစ်သွားပြီလေ”.. မမမေက လေသံအေးအေးနဲ့ ရှင်းပြတယ်။

“ဒါဆို.. အခု .. အစ်မ..က အမေက တကယ် မဟုတ်ဘူးပေါ့။ တကယ် မရှိဘူးပေါ့”.. သူဇာလွင် မမမေလက်တွေကို ကိုင်ထားရင်း မေးလိုက်တယ်။ လက်ထဲမှာ ရောက်နေတဲ့ မမမေရဲ့ လက်ဖဝါးတွေက မာပြီး နွေးနေတာပဲ။ ဒါ..တကယ့်လူ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား။

မမမေက ခေါင်းခါတယ်။

“နင်.. ငါ့သမီး.. ငါနဲ့ မတွေ့လိုက်ရမှာစိုးလို့.. ငါချန်ထားခဲ့တဲ့ အပိုင်းအစတစ်ခုပါ။ ဒီထက်မပိုဘူး”

“အခု ကျွန်မ ဘာဆက်လုပ်ရမှာလဲဟင်”.. သူဇာလွင် မေးလိုက်တယ်။ တကယ်မဟုတ်ဘူးဆိုတဲ့.. မမမေရဲ့ မျက်နှာကို ကြည့်ရင်း သူဇာလွင် ဝမ်းနည်းချင်လာတယ်။ ဘယ်လို ကံတရားမျိုးလဲ..။

“အခု နင်ဘယ်မှာလဲ”.. မမမေက မေးတယ်။

“ဘာကိုမေးတာလဲဟင်”

“အပြင်မှာ.. နင် ဘယ်မှာလဲ”

“ကျွန်မရဲ့ရုံးခန်းထဲမှာ။ ကျွန်မ မကြာခင် သေတော့မယ်ထင်တယ်.. သေတောင်သေသွားပြီလား မသိဘူး”..
သူဇာလွင် ပြောလိုက်တယ်။

မမမေက ခေါင်းခါတယ်။

“ဒီထဲက အချိန်နဲ့.. အပြင်ကအချိန် မတူဘူး။ နင် အခု ဒီမှာ ဘယ်လောက်ကြာကြာ နေနေ.. အပြင်မှာ အချိန်က
ရပ်နေတယ်”

သူဇာလွင် လှုပ်ခနဲ ဝမ်းသာသွားတယ်။

“ဒါဆို.. ဒါဆို ကျွန်မ ဒီမှာ နေချင်သလောက် နေလို့ ရတာပေါ့ အဲဒီလိုလား”

မမမေက ခေါင်းညိတ်တယ်။

“အမေရော.. ဒီမှာ ရောက်နေတာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ”.. သူဇာလွင် မေးလိုက်တယ်။

“ငါမသိဘူး။ အချိန်ကို ခံစားလို့ရတဲ့ စွမ်းရည် ဒီနေရာမှာ မရှိဘူး။ အလုပ်မလုပ်ဘူး။ ထားပါတော့။ အဲဒီ
မကောင်းဆိုးဝါးအကြောင်းကို ငါ့ကို ပြန်ပြောပြ”.. ပြောရင်းနဲ့ မမမေက ဘယ်ကရောက်လာမှန်းမသိတဲ့
ထိုင်ခုံတစ်ခုကို သူဇာလွင်ရှေ့မှာ ချပေးတယ်။ သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း ထိုင်ခုံတစ်ခု ယူပြီး ထိုင်တယ်။

သူဇာလွင် ကြောင်တောင်တောင်နဲ့ ထိုင်ခုံမှာ ထိုင်ချလိုက်တယ်။ တဟူဟူတိုက်နေတဲ့ လေတွေက သူဇာလွင်
မျက်နှာကို ပွတ်တိုက်သွားတယ်။ မြက်ခင်းတွေရဲ့စိမ်းလန်းတဲ့ အနံ့တွေ နှာခေါင်းထဲကို ဝင်လာတယ်။ မူးနေတဲ့
စိတ်အာရုံတွေတောင် နည်းနည်း ပြန်ကြည်ချင်သလို ဖြစ်လာတယ်။

“ဘယ်ကနေ စပြောရမှာလဲဟင်”.. သူဇာလွင် မမမေကို မေးလိုက်တယ်။

“အစအဆုံး ပြောပြ။ ငါတို့မှာ အချိန်တွေ သုံးမကုန်အောင် ရှိနေတာပဲ”.. မမမေက ပြောတယ်။

“အင်း.. ဇာတ်လမ်းအစက မင်းခန့်ထူးဆိုတဲ့ အသက် ၂၀ အရွယ်ကောင်လေးရယ်.. စကားဝါ ဆိုတဲ့

ရွာတစ်ရွာရယ်.. အဲဒီရွာမှာရှိတဲ့ အိမ်တစ်အိမ်ရယ်.. အဲဒါတွေနဲ့ ဇာတ်လမ်း စတယ်”.. သူ့ဇာလွင် ပြောလိုက်တယ်။

(ဃ)

သူ့ဇာလွင် စကားအဆုံးမှာ မမမေ တော်တော်ကြာကြာ တွေဝေသွားတယ်။ သူ့ဇာလွင် ဇာတ်လမ်း အစအဆုံး ရှင်းပြလိုက်လို့ နည်းနည်း မောသွားတယ်။ အချိန်ဘယ်လောက် ကြာသွားပြီလဲ.. တစ်နာရီလား၊ နှစ်နာရီလား။ သူ့ဇာလွင် ပတ်ဝန်းကျင်ကို အခုမှ သေသေချာချာ ကြည့်မိတယ်။ စောစောက နေလုံးဖျော့ဖျော့ဟာ အခုထိလည်း နေရာ မပြောင်းသေးဘူး။ မိုးကုတ်စက်ဝိုင်း အစပ်နားက မြက်ပင်တွေ ရွှေအိုရောင် သန်းနေဆဲပဲ။ အချိန်တွေ ရပ်တန့်သွားတဲ့ လောက.. ဆိုတာ တကယ်လား။ ဒီနေရာမှာ သူတို့ နှစ်ယောက်တည်းလား။ ကျန်တဲ့လူတွေရော..။ ပတ်ပတ်လည် ကမ္ဘာကတော့ ကော်ဇောလို ပြန့်ဖြူးနေတဲ့ မြက်ခင်းစိမ်းတွေနဲ့ ပြည့်လို့..။ လေက တဟူးဟူး တိုက်နေဆဲ။

“ဒါဆို.. ငါ တွက်ထားတဲ့အတိုင်းပဲ.. အပြင်က ငါ.. မရှိတော့ဘူးပေါ့”.. မမမေက နောက်ဆုံးမှာ မေးတယ်။

“ကျွန်မ မသိဘူး”.. သူ့ဇာလွင် ပြောလိုက်တယ်။ “မုယောရွာမှာ တွေ့လိုက်ရတာ နောက်ဆုံးပဲတဲ့.. ။ ကိုမင်းခန့်ထူး ကတော့ အမေ သေသွားပြီလို့ ကောက်ချက်ချတာပဲ”

“ထားပါတော့။ အပြင်က မမမေနဲ့ နင်နဲ့ မတွေ့ဖူးဘူးပေါ့”.. မမမေက ပြောရင်း သူ့ဇာလွင် မျက်နှာကို ကိုင်ကြည့်ပြန်တယ်။

“ဟင့်အင်း”.. သူ့ဇာလွင် ခေါင်းခါလိုက်တယ်။ သူ့ပါးတွေကို ပွတ်သပ်နေတဲ့ မမမေရဲ့ လက်ချောင်းထိပ်တွေက ကြမ်းရှနေတယ်။

“အင်း.. အပြင်မှာဆိုရင်လည်း ငါ့ကို နင် ခွင့်လွှတ်နိုင်မယ် မထင်ဘူး”

“အခုအချိန်မှာ.. အဲဒါတွေ အရေးမကြီးတော့ပါဘူး။ ကျွန်မ နားလည်ပါတယ်”.. သူ့ဇာလွင် ပြောလိုက်တယ်။ တကယ်ရော နားလည်ခွင့်လွှတ်နိုင်ရဲ့လား.. ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြန်မေးကြည့်တယ်။ အဖြေက မသေမချာ..။ ဒါပေမယ့် အဖြစ်အပျက်တွေကို အကုန် ခြုံကြည့်လိုက်ရင် သူ့ဇာလွင်မှာ ဘာများ ရွေးစရာ ရှိသေးသလဲ..။ အသက်ဘေးနဲ့ ကြုံတဲ့အခါ အရာအားလုံး.. မှုန်မွှားသေးနုတ်သွားတယ်ဆိုတာ တကယ်မှန်တယ်.. သူ့ဇာလွင် တွေးမိတယ်။ စောစောက မင်းခန့်ထူးအပေါ်မှာ ထွက်နေခဲ့တဲ့ ဒေါသတွေ.. မယုံကြည်စိတ်တွေ..ဘယ်ရောက်သွားပါလိမ့်..။

“နင်အခု ဘာအလုပ်လုပ်သလဲ၊ အဆင်ပြေရဲ့လား”.. မမမေက သူ့ဇာလွင်ဝတ်ထားတဲ့ ကုတ်အင်္ကျီနဲ့ ဘောင်းဘီကို တစ်ချက် ဝေ့ကြည့်ရင်း မေးတယ်။

“ပြေပါတယ်။ ကျွန်မ အခု သတင်းထောက်အလုပ် လုပ်နေတယ်။ ကြာပြီပဲ.. ဆယ်နှစ် ဆယ့်ငါးနှစ်လောက်တောင် ရှိရောပေါ့”

“ဪ.. သတင်းထောက်.. သတင်းထောက်..”.. မမမေက သတင်းထောက်ဆိုတဲ့ စကားလုံးကို စိမ်းနေသလို သုံးလေးခါ ဆက်တိုက်ရွတ်တယ်။ ပြီးမှ - “အိမ်ထောင်တွေဘာတွေရော ကျပြီလား.. ကလေးတွေဘာတွေ ရပြီလား”

“ဟင့်အင်း။ ကျွန်မ တစ်ယောက်တည်း”.. သူ့ဇာလွင် ပြန်ပြောလိုက်တယ်။ စိတ်ထဲမှာ ဝမ်းနည်းသလိုလို..။

“အင်း.. အဲဒါကလည်း ငါတို့ အမျိုးရဲ့ ကျိန်စာလို့တောင် ပြောရမလား..။ အတည်တကျ ဘာမှ မရှိဘူးလေ”

“အမေမှာကျတော့ ချစ်သူ.. ဒါမှမဟုတ် ယောက်ျား ရှိတယ်မဟုတ်လား။ ဒါကြောင့် ကျွန်မကို မွေးထုတ်လိုက်နိုင်တာပေါ့။ ကျွန်မအဖေရော.. ဘယ်ရောက်သွားလဲဟင်.. အသက်ရှိနေသေးလား။ အပြင်မှာ ပြောတာပါ”

မမမေက ခေါင်းခါတယ်။

“တဒ်.. အချိန်ခဏလေးမှာ ငါ ဆုံးဖြတ်ချက် မှားသွားတဲ့အတွက်.. ဒီလိုတွေ ဖြစ်လာတာ။ ငါတောင်းပန်ပါတယ် သမီး”..

သမီးလို့ ခေါ်လိုက်တော့လည်း ခေါ်နေကျ စကားလုံးတစ်လုံးလို မမမေရဲ့အသံက ရင်းနှီးပျော်ဝင်နေပြန်တယ်။ ဝဲလာတဲ့ မျက်ရည်တွေကို သူ့ဇာလွင် ပုတ်ထုတ်လိုက်တယ်။ ငိုနေရမယ့် အချိန်မှ မဟုတ်ပဲ..။

“အခု.. နင်ပြောတဲ့ စကားတွေအရဆိုရင် ဒီစကားဝါ မကောင်းဆိုးဝါးက ဒီလောက် မဟုတ်ပါဘူး”.. မမမေက ပြောတယ်။

“ဟင်.. အပြင်က အမေလည်း အဲဒီလိုပဲ ပြောရင်း ဒုက္ခတွေ ရောက်ကုန်တာလေ။ လည်ပင်းတောင် အကိုက်ခံလိုက်ရတယ်၊ ကံကောင်းလို့ မသေတာတဲ့.. ကိုမင်းခန့်ထူး ပြောပြတယ်”

“အင်း.. အဲဒါလည်း ဟုတ်တာပဲ။ ငါ့ကိုက ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အထင်ကြီးတဲ့ အကျင့်လေး ရှိတယ်လေ”.. မမမေက ပြောရင်းနဲ့ ရယ်တယ်။ နုပျိုလန်းဆန်းနေတဲ့ မမမေရဲ့ မျက်နှာကို ကြည့်ရင်း သူ့ဇာလွင် ပြုံးမိမလိုလို ဖြစ်သွားတယ်။ “ဒါပေမယ့် နင်က ငါ့ထက် အများကြီး ပိုလုပ်နိုင်မှာပါ..။ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား။ အားသစ် အင်သစ်.. သွေးသစ်နဲ့ဆိုရင် အဲဒီမကောင်းဆိုးဝါးက နင့်ကို ရင်တောင် ရင်ဆိုင်ရဲမှာ မဟုတ်ဘူး”

“ဟင့်အင်း.. အမေ အဲဒီလို လွယ်လွယ် မပြောပါနဲ့..။ ကျွန်မ ကြောက်တယ်။ အခု.. အပြင်မှာ ဘာတွေဖြစ်နေသလဲ.. ကျွန်မ မသိချင်ဘူး။ မေ့လိုက်ချင်ပြီ။ ကျွန်မ ဒီမှာပဲ ဆက်နေလို့ မရဘူးလားဟင်..။ ဒီနေရာမှာပဲ”

“နင့်ပါးစပ်ကို ပိတ်လိုက်စမ်း ပပဝေ”.. မမမေက ရုတ်တရက်ကြီး လေသံပြောင်းသွားတယ်။

ပပဝေ.. တဲ့..။ အဲဒီနာမည်ကို ကြားလိုက်တိုင်း သူ့ဇာလွင် ကိုယ်ထဲမှာ မီးပွားတွေ တဖွားဖွားကျလာသလို ပူစပ်ပူလောင်နဲ့.. ဘာဖြစ်တာလဲ။ ငါ့နာမည်က ပပဝေ..တဲ့။

“ဒါပေမယ့်.. ကျွန်မမှာ အမေ့လို စူပါပါဝါတွေလည်း မရှိဘူး။ ဟို.. နားမှာထောင်ထားတဲ့ ဓားလား ဘာလား.. အဲဒါလည်း ကျွန်မ မသုံးတတ်ဘူး။ ကျွန်မက သတင်းထောက်တစ်ယောက်.. သာမန်လူတစ်ယောက်လေ အမေ..။ ပြီးတော့.. ကိုမင်းခန့်ထူး... ကိုမင်းခန့်ထူးလည်း သေပြီလားမသိဘူး..။ ညစောင့်ဦးလေးကြီးလည်း.. အိ..”.. သူ့ဇာလွင် ပြောနေရင်းနဲ့ ငိုချလိုက်တယ်။ ပုံမှန်ဆိုရင် ရှိုက်ကြီးတင် မငိုဖြစ်တာ ဘယ်နှနှစ်ကြာပြီလဲ..။ အခုတော့ သူ့ကို မျက်လုံးစူးစူးတွေနဲ့ စိုက်ကြည့်နေတဲ့ မမမေ..ဆိုတဲ့ မိန်းကလေးရဲ့ရှေ့မှာ သူ့ဇာလွင် ကလေးတစ်ယောက်လို ပြန်ဖြစ်သွားတယ်။ အမေကို ပြန်ရှာတွေ့တဲ့ ကလေးလေးတစ်ယောက်လို.. အော်ဟစ်ပြီး ငိုချလိုက်တယ်။

“သမီး”.. မမမေက လေသံကို အတတ်နိုင်ဆုံး လျှော့ပြီး ပြောတယ်။ “သမီး.. နင်.. အခုရောက်နေတဲ့ နေရာဟာ.. စိတ်ကူးထဲမှာ တည်ဆောက်ထားတဲ့ ကမ္ဘာတစ်ခုသက်သက်ပဲ။ ဘာမှ မဟုတ်ဘူး။ တကယ့်လက်တွေ့ဘဝ မဟုတ်ဘူး။ ငါကလည်း..”.. မမမေက သူ့ကိုယ်သူ လက်ညှိုးထိုးပြတယ်။ “အပိုင်းအစ တစ်ခုသက်သက်ပဲ.. တကယ့်သွေးနဲ့ကိုယ် သားနဲ့ ကိုယ်မဟုတ်ဘူး..။ ဒီအိပ်မက်ထဲမှာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် လှောင်ပိတ်ထားမလို့လား။ နင် တစ်သက်လုံး ကြိုးစားလာခဲ့တာတွေကို လွှင့်ပစ်လိုက်မလို့လား..။ ဘာမဟုတ်တဲ့ မကောင်းဆိုးဝါး တစ်ကောင်အတွက်နဲ့ နင့်ဘဝကို ပေးလိုက်တော့မလို့လား..။ ငါ့သမီး.. မမမေရဲ့သမီးဟာ ဒီလို ငပျော့ မဟုတ်ဘူးလေ။ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား”

မမမေက အားပေးသလိုနဲ့ သူ့ဇာလွင် ဒူးခေါင်းကို လက်သီးနဲ့ ဖွဖွတစ်ချက်ထိုးတယ်။

“ဒါပေမယ့်.. သမီး.. ကြောက်တယ်။ အပြင်ကို မပြန်ရဲဘူး။ သမီးကို ပြန်မလွှတ်ပါနဲ့”.. သူ့ဇာလွင် ငိုကြွေးချက်မနဲ့ ပြောလိုက်တယ်။ သူ့ကိုယ်သူ တစ်သက်လုံး ကာရံထားတဲ့ မျက်နှာဖုံးတွေ ကွာကျသွားသလို.. သူ့ဇာလွင် တစ်ကိုယ်လုံး တုန်နေတယ်။ “အမေ.. အမေက ကြောက်တတ်တဲ့သူ မဟုတ်တော့ ဘယ်သိမလဲ။ သမီး.. တကယ်က အရမ်းကြောက်တတ်တယ်။ ဟန်ကိုယ်ဖို့ လုပ်ပြီး တစ်ယောက်တည်း.. တစ်ယောက်တည်း အားတင်း နေနေရတာ.. အပြင်မှာ.. အပြင်ကို မပြန်ပါရစေနဲ့”

“ငါလည်း ကြောက်တတ်တာပေါ့ သမီးရယ်။ ဒါပေမယ့် ငါကြောက်တာက မကောင်းဆိုးဝါးတွေ၊ ဘီလူးသဘက်တွေမဟုတ်ဘူး”.. မမမေက ပြောရင်းနဲ့ သူ့ဇာလွင် မေးကို ဆွဲမော့တယ်။ မျက်ရည်တွေကို လက်နဲ့ သုတ်ပေးတယ်။ “ငါတကယ်ကြောက်တာက ငါ့သမီးလေး.. ဒီလောကထဲမှာ တစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့မှာ.. ဘာမှ မသိဘဲ မျက်စိသူငယ် နားသူငယ်နဲ့ နေခဲ့ရမှာ.. အဲဒါကို ကြောက်တာ”

သူ့ဇာလွင် ထိုင်နေရာကနေ ထပြီး မမမေကို ပြေးဖက်လိုက်တယ်။ မမမေက သူ့ဇာလွင် ဖက်တာကို ငြိမ်ခံနေတယ်။ သူ့ဇာလွင် ကျောပြင်ကို လက်နဲ့ တစ်ချက်ခြင်း သပ်ပေးတယ်။ တစ်သက်လုံးအောင့်ထားခဲ့ရသမျှ အကြပ်အတည်းတွေကို ဖွင့်ချလိုက်ရသလို သူ့ဇာလွင် ငိုတယ်။ ဘယ်တော့မှ ပြန်မတွေ့ရတော့မယ့် လူတစ်ယောက်ကို နှုတ်ဆက်နေရသလို သူ့ဇာလွင် သူ့အမေကို အားကုန်ဖက်ထားတယ်။

“အခု အမေစိတ်ချသွားပြီ။ ငါ့သမီး.. ငါဘယ်သူလဲဆိုတာ သိသွားပြီ။ ငါ့တာဝန်ကို ဆက်ယူဖို့လည်း အသင့်ဖြစ်နေပြီ..။ ငါ့ရဲ့တစ်ကိုယ်ကောင်းစိတ်နဲ့.. တစ်ကိုယ်စာ စိုးရိမ်ခြင်းတွေနဲ့ သမီးကို ဖုံးကွယ်ထားမိခဲ့တာတွေ.. ခွင့်လွှတ်ပါ..။ ငါသာ နင့်ကို အစကတည်းက အမှန်အတိုင်းပြောပြခဲ့ရင် ဒီလိုတွေ ဖြစ်လာမှာ မဟုတ်ဘူး..။ အခုတော့ ငါ့သမီး.. အန္တရာယ်နဲ့ လက်တစ်ကမ်းအလိုမှာမှ.. ငါ့အမြင်မှန် ရတော့တယ်”.. မမမေက သူ့ဇာလွင် ခေါင်းကို ခပ်ဖွဖွ နမ်းရင်း ပြောတယ်။

“သမီး ဘာဆက်လုပ်ရမှာလဲဟင်”.. သူ့ဇာလွင် ကိုယ်ကို ပြန်ဆွဲခွာပြီး ပြောလိုက်တယ်။ သူ့မျက်လုံးတွေက မမမေရဲ့မျက်နှာကို ရေငတ်နေတဲ့သူတစ်ယောက်လို အငမ်းမရ ကြည့်နေမိတယ်။

“လက်တွေ့ဘဝကို ပြန်သွားရမှာပေါ့..”

“ဒါဆို.. အမေ့ကို ထားခဲ့ရမှာလား..။ မတွေ့ရတော့ဘူးလား”.. သူ့ဇာလွင် ပြောရင်းနဲ့ ငိုသံတွေ ပါလာပြန်တယ်။

“ထားခဲ့တယ်လို့ မပြောပါနဲ့ သမီး။ ငါက နင်ရောက်လာရင် တွေ့မယ်..ဆိုတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်တစ်ခုတည်းနဲ့

ဒီနေရာမှာ ရောက်နေတဲ့ အတွေးအပိုင်းအစ.. ဝိညာဉ်အစိတ်အပိုင်း တစ်ခုသက်သက်ပါ..။ နှင်ပြန်ထွက်သွားရင် ငါလည်း ရှိတော့မှာမဟုတ်သလို.. ဒီနေရာလည်း ပျောက်ကွယ်သွားမှာပဲ”.. မမမေက မိုးကုတ်စက်ဝိုင်းဘက်ကို လှမ်းငေးရင်း ပြောတယ်။ “တကယ်မရှိတဲ့ ငါ့အတွက် စိတ်တွေပူမနေပါနဲ့..။ အပြင်မှာ တကယ်ရှိနေသေးတဲ့ လူတွေကို ကယ်တင်ပါ။ ပြီးတော့ အပြင်မှာ ရှိနေခဲ့ဖူးတဲ့.. မမမေ အစစ်ကို အမြဲ သတိရနေပါ..။ ဒီလောက်ဆို လုံလောက်ပါပြီ”

သူဇာလွင် ခေါင်းကို သွင်သွင် ခါလိုက်တယ်။

“ဟင့်အင်း.. ကျွန်မ အခုမှ.. အမေ့ကို မြင်ဖူးတာ.. အခုမှ အမေ့ကို တွေ့ဖူးတာ.. အခုမှ အမေ့ကို ဖက်ဖူးတာ.. အဲဒီလို မောင်းမထုတ်ပါနဲ့”

မမမေက မတ်တပ်ထရပ်တယ်။ သူဇာလွင်ကို ဆွဲထူတယ်။ သူဇာလွင် တစ်ကိုယ်လုံး ပျော့ခွေပြီး ယိမ်းယိုင်လဲကျချင်နေတယ်။

“သမီးရဲ့အပြင်ကနာမည်က ဘယ်သူလဲ”.. မမမေက မေးတယ်။

“သူဇာ.. သူဇာလွင်ပါ”.. သူဇာလွင် ပြန်ဖြေလိုက်တယ်။

“အင်း.. ငါ့သမီးကို ယာယီ နာမည်လေး တစ်ခုတောင် မပေးခဲ့ဘဲ ထားခဲ့မိတဲ့အတွက် အမေ့ကို ခွင့်လွှတ်နော်”

သူဇာလွင် ခေါင်းကို မြန်မြန် ညှိတ်လိုက်တယ်။ ခွင့်လွှတ်တယ်။ အကုန်ခွင့်လွှတ်တယ်။ ဒီနေရာမှာပဲ ဆက်နေပါရစေ..။ တကယ်ဟုတ်ဟုတ် မဟုတ်ဟုတ်.. ဒီမြက်ခင်းတွေထဲမှာ.. မမမေနဲ့ ဆက်ပြီး နေပါရစေ..။

“ကဲ.. သမီးသွားတော့”

“မလုပ်ပါနဲ့.. ပြန်မလွှတ်ပါနဲ့.. အမေ.. မလုပ်နဲ့”

သူဇာလွင် စကားမဆုံးခင်မှာ မမမေက သူဇာလွင် ရင်ဝကို လက်ဖဝါးနဲ့ ဝုန်းခနဲ ဆောင့်တွန်းလိုက်တယ်။ သူဇာလွင် အနောက်ကို လွင့်ထွက်သွားတယ်။ မြက်ခင်းတွေပေါ်ကို လဲကျသွားမလား.. နောက်ကို အလန့်တကြားလှည့်ကြည့်လိုက်တယ်..။ ဒါပေမယ့် နောက်မှာ မြက်ခင်းတွေ မရှိဘူး..။ ကွင်းပြင်ကြီးလည်း မရှိဘူး..။ အမှောင်ထု သက်သက်..။

သူဇာလွင် အရှေ့ကို ပြန်လှည့်ကြည့်လိုက်တယ်။ တောင်ကုန်းပေါ်မှာ ရပ်နေတဲ့ မမမေ..
ဝေးသထက်ဝေးသွားတယ်..။ အဝေးကို လွင့်ထွက်သွားတဲ့ ပန်းချီကားတစ်ချပ်လို မမမေနဲ့ မြက်ခင်းတွေ
အမှောင်ထဲကို တရိပ်ရိပ် ပျောက်ကွယ်သွားတယ်။

သူဇာလွင် ဘယ်ကို ဦးတည်သွားနေတာလဲ..။ နောက်ကိုကြည့်လိုက်တော့ အမှောင်ထဲမှာ တဖြည်းဖြည်း
ပုံပေါ်လာတဲ့ မြင်ကွင်း အသစ်တစ်ခု..။

ဒီမြင်ကွင်းကိုတော့ သူဇာလွင် အလွတ်ရနေတယ်။ ဘယ်နေရာမှာ ဘာရှိသလဲ အကုန်မှတ်မိနေတယ်။ သူဇာလွင်
နှစ်ပေါင်းများစွာ အလုပ်လုပ်ခဲ့တဲ့ ရုံးခန်းလေး..။ ရုံးခန်းရဲ့ မီးလုံးက ပိတ်ထားတယ်။ စားပွဲပေါ်က မီးအိမ်လေးရဲ့
အလင်းရောင်ပဲ ရှိတယ်။ စားပွဲပေါ်က ပစ္စည်းတွေ အကုန် ဖရိုဖရဲ ဖြစ်နေတယ်။ ကြမ်းပြင်မှာလည်း
ပြုတ်ကျပျက်စီးနေတဲ့ အရာတွေ ပုံလို့..။

စားပွဲနောက်မှာ မတ်တပ်ရပ်နေတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်.. မျက်လုံးတွေကို မှိတ်ထားတယ်။ ညာလက်ထဲမှာ
ကတ်ကြေးတစ်လက် ကိုင်ထားတယ်။ ဘယ်လက်ထဲမှာ ငွေရောင် လော့ကတ်သီးလေးကို ကိုင်လို့။

ပြီးတော့ သူ့ကို အရှိန်နဲ့ ခုန်အုပ်နေတဲ့ လူကြီးတစ်ယောက်။ ပါးစပ်က အဆမတန် ပြဲနေတယ်။ ပါးစပ်ထဲက
အရည်မည်းမည်းတွေ အပြင်ကို လျှံထွက်နေတယ်။ သူ့လက်တွေက မိန်းကလေးရဲ့ လည်ပင်းဆီကို
ဦးတည်နေတယ်။

အရှိန်နဲ့ လွင့်ထွက်နေတဲ့ သူဇာလွင်.. အဲဒီ မိန်းကလေးရဲ့ ကိုယ်ထဲကို ဝုန်းခနဲ ဆောင့်ဝင်သွားတယ်။

သူဇာလွင် မျက်လုံးတွေ ပြန်ပွင့်လာတယ်။

+++

စကားဝါ - ဇာတ်သိမ်း

+++++

အခန်း (၃၄)

(က)

သူဇာလွင် မျက်လုံးတွေကို ပြန်ဖွင့်လိုက်တယ်..။

အရှိန်နဲ့ ခုန်ဝင်လာနေတဲ့ ညစောင့်ဦးလေးကြီးရဲ့ မျက်နှာ။ ဆွတ်ဆွတ်ဖြူနေတဲ့ မျက်လုံးတွေ။ ဟထားတဲ့ ပါးစပ်ထဲက သွားချွန်ချွန်တွေ။ သူ့ဇာလွင့် လည်ပင်းဆီကို ရောက်လုနီနီ လက်နှစ်ဖက်။ အရာအားလုံးက အနှေးပြကွက်တစ်ခုလို တစ်ချက်ခြင်း တစ်ပုံခြင်း လှုပ်ရှားနေတယ်။ မကောင်းဆိုးဝါးရဲ့ မျက်နှာနဲ့ သူ့ဇာလွင့်မျက်နှာ လက်မအနည်းငယ်လောက်ပဲ ကွာတော့မယ်။ ဦးလေးကြီး ပါးစပ်ထဲက ထွက်နေတဲ့ အမျှင်တွေ.. အပုပ်ရည်တွေ သူ့ဇာလွင့် မျက်နှာနဲ့ ထိလှထိခင်..။

ဟိုး..အမြင့်တစ်နေရာကနေ သူ့ဇာလွင့် အတွင်းစိတ်ထဲကို တဖွားဖွားကျလာတဲ့ မီးစတွေ.. မီးတောက်တစ်ခုအဖြစ် အသွင်ပြောင်းသွားတယ်။ ကိုယ်ခန္ဓာထဲကို လောင်းချလိုက်သလို ပြည့်လျှံလာတဲ့ အင်အားတွေ။ စောစောက သူ့ကို လွှမ်းခြုံထားတဲ့ ကြောက်စိတ်နဲ့ ထိတ်လန့်ခြင်းတွေ အငွေ့ပျံ ပျောက်ကွယ်သွားတယ်။

သူ့ဇာလွင့် လက်နှစ်ဖက်စလုံး လက်ကောက်ဝတ်ကနေစလို့ လက်မောင်းရင်းအထိ အပ်ချောင်း ထောင်ပေါင်းများစွာနဲ့ ထိုးစိုက်ခံလိုက်ရသလို.. ပူခနဲဖြစ်သွားတယ်။

လက်တစ်ဖက်စီမှာ ကိုင်ထားတဲ့ ကတ်ကြေးနဲ့ လော့ကတ်သီးကို သူ့ဇာလွင့် အလိုလို လွှတ်ချလိုက်မိတယ်။

ရုတ်တရက် ပြောင်းလဲသွားတဲ့ သူ့ဇာလွင့် မျက်နှာထားကိုကြည့်ပြီး မကောင်းဆိုးဝါးရဲ့ မျက်နှာက ခြင်္သေ့ခံတွင်းထဲကို ပြေးဝင်လာမိတဲ့ ခွေးအတစ်ကောင်လို.. တွန့်ခနဲဖြစ်သွားတယ်။

သူ့ဇာလွင့်.. ဘယ်လက်နဲ့ စားပွဲထောင့်စွန်းကို ကိုင်ပြီး အားယူ၊ မကောင်းဆိုးဝါးရဲ့ မျက်နှာကို ညာလက်ဖဝါးနဲ့ တွန်းထုတ်လိုက်တယ်။

မုန်တိုင်းတစ်ခုနဲ့ ဝင်ဆောင့်မိသလို.. ညစောင့်ဦးလေးကြီးရဲ့ တစ်ကိုယ်လုံး နောက်ကို လွင့်ထွက်သွားတယ်။ စားပွဲပေါ်ကို အရင်ပြုတ်ကျတယ်။ ဖြောင်းခနဲ ကျိုးသွားတဲ့ စားပွဲမျက်နှာပြင်နဲ့အတူ ဦးလေးကြီး ကြမ်းပြင်ပေါ်ကို ကျောနဲ့ ပြုတ်ကျသွားတယ်။ စားပွဲပေါ်မှာ တင်ထားတဲ့ မီးအိမ်၊ ခပ်ဝေးဝေးကို လွင့်ထွက်သွားတယ်။ မီးအိမ်ကတော့ တဖျပ်ဖျပ်လင်းနေတုန်းပဲ။ အခန်းထဲက အမှောင်ထုက နဂိုထက် ပိုအားကောင်းလာတယ်။ ဒါပေမယ့် သူ့ဇာလွင့် မြင်ကွင်းက ရှင်းလင်း ပြတ်သားနေတယ်။

သူ့ဇာလွင့် သူ့လက်ဖဝါးကိုသူ မယုံနိုင်သလို ပြန်ကြည့်မိတယ်။ မီးမြှိုက်ခံရသလို ပူကျက်နေတဲ့ လက်မောင်းတွေ။ ကုတ်အင်္ကျီတစ်ထပ်၊ ရှပ်အင်္ကျီတစ်ထပ် ဝတ်ထားတဲ့အတွက် အထဲမှာ ဘာတွေဖြစ်နေသလဲ သူ့ဇာလွင့် မသိဘူး။ ဒါပေမယ့် ကိုယ်ထဲကို တိုးဝင်လာတဲ့ ခွန်အားသစ်၊ သွေးသစ်တွေကိုတော့ သူ့ဇာလွင့်

သိနေတယ်။ ဘယ်သူ့ဆီက အမွေရလိုက်တဲ့ အင်အားတွေလဲဆိုတာကို သူ့ဇာလွင် သိနေတယ်။

မကောင်းဆိုးဝါးက ကြမ်းပြင်ကနေ ကုန်းရုန်းထတယ်။ အသက်ငင်နေတဲ့ ပိုးဟပ်တစ်ကောင်လို လက်တွေ ခြေတွေ ယက်ကန် ယက်ကန်ဖြစ်နေတယ်။ ပါးစပ်ထဲက အမည်းရည်တွေ တပွက်ပွက် သွန်ထုတ်နေတယ်။ သူ့ဇာလွင်ကို ဒေါသတကြီးနဲ့ မော့ကြည့်လိုက်တဲ့ ဦးလေးကြီးရဲ့ မျက်လုံးထဲမှာ အနက်ရောင် အမျှင်တွေ အထွေးလိုက် ပေါ်လာတယ်။

မကောင်းဆိုးဝါးက ဟီးခနဲ အသံတစ်ချက်ပေးပြီး သူ့ဇာလွင်ဆီကို နောက်တစ်ကြိမ် ပြေးဝင်လာတယ်။ ဆန့်တန်းထားတဲ့ လက်တွေနဲ့ သူ့ဇာလွင် မျက်နှာကို လှမ်းကုတ်တယ်။

ဦးလေးကြီးရဲ့ လက်တစ်ဖက်ကို သူ့ဇာလွင် လှမ်းဖမ်းလိုက်တယ်။ နောက်ထပ် လက်တစ်ဖက်က သူ့ဇာလွင် မျက်နှာဆီကို ပြေးဝင်လာတယ်။ သူ့ဇာလွင် ခေါင်းကို ငုံ့ပြီး ရှောင်တယ်။ ဖမ်းထားတဲ့ လက်ရဲ့ တံတောင်ဆစ်နေရာကို မှန်းပြီး ပခုံးနဲ့ ပင့်ဆောင့်လိုက်တယ်။ ဂျိတ်ခနဲ ကျိုးသွားတဲ့ အသံနဲ့အတူ.. ဦးလေးကြီးရဲ့ လက်က အတွင်းဘက်ကို ပြောင်းပြန် ကျုံ့ဝင်သွားတယ်။

သုံးမရတော့တဲ့ ဘယ်ဘက်လက်ကို ဘေးမှာ တွဲလောင်းဆွဲရင်း သတ္တဝါက သူ့ဇာလွင် လည်ပင်းနေရာကို ပါးစပ်နဲ့ ပြေးဟပ်တယ်။ နှစ်ပေါင်းများစွာ လေ့ကျင့်ထားတဲ့ ကကွက်တစ်ခုကို ပြန် အသုံးချနေတဲ့ သူတစ်ယောက်လို ..သူ့ဇာလွင် ညာခြေကို နောက်တစ်လှမ်းဆုတ်တယ်။ ဦးလေးကြီးရဲ့ မေးစေ့ကို ဘယ်ဒူးနဲ့ တိုက်လိုက်တယ်။ ဟထားတဲ့ ပါးစပ် ဆောင့်ပိတ်သွားတယ်။ သွားခြင်းရိုက်ပြီး သွားတွေ..အစိတ်စိတ် အမွှာမွှာ ပြုတ်ထွက်သွားတဲ့ အသံကို ပီပီသသ ကြားလိုက်ရတယ်။ မကောင်းဆိုးဝါးရဲ့ ပါးစပ်ထဲက အန်ထုတ်လိုက်တဲ့ မည်းမည်းအမျှင်ဖတ်တွေ သူ့ဇာလွင် ဘောင်းဘီပေါ်ကို အကွက်လိုက် အတန်းလိုက် ကျလာတယ်။ တဂွီဂွီအသံတွေ ကျယ်သထက် ကျယ်လာတယ်။

ဦးလေးကြီးက ပျက်သွားတဲ့ ဟန်ချက်ကို ဒယ်မ်းဒယိုင်နဲ့ ပြန်ထိမ်းတယ်။ ပြီးမှ သူ့ရဲ့ ကောင်းနေသေးတဲ့ လက်တစ်ဖက်နဲ့ သူ့ဇာလွင်ကို သွေးရှူးသွေးတန်း လှမ်းရိုက်တယ်။ အဲဒီလက်ကို လက်ကောက်ဝတ်ကနေ သူ့ဇာလွင် လှမ်းဖမ်းလိုက်တယ်။ သူ့ဇာလွင် လက်ထဲမှာ တိခနဲ မိသွားတဲ့လက်ကို သတ္တဝါက ပြန်ဆွဲယူဖို့ ကြိုးစားတယ်။ သူ့ဇာလွင် လက်ကို ဆောင့်ဆွဲလိုက်တယ်။ အနားကို ပြေးကပ်လာတဲ့ သတ္တဝါရဲ့ မျက်နှာကို ဒီဘက် လက်သီးနဲ့ ပိတ်ထိုးလိုက်တယ်။

သူ့ဇာလွင် လက်တွေကို တစ်စုံတစ်ရာက အရှိန်နဲ့ တွန်းပေးနေသလို.. သူ့ဇာလွင်လက်သီးက လေကိုထိုးခဲ့ပြီး သတ္တဝါရဲ့ မေးစေ့တည့်တည့်ကို ဝင်တိုက်တယ်။ ကြိုးပြတ်သွားတဲ့ ရုပ်သေးရုပ်တစ်ရုပ်လို .. ဦးလေးကြီး ခွေခနဲ

လဲကျသွားတယ်။

သူဇာလွင် သူ့လက်ချောင်းတွေသူ ပြန်ကြည့်တယ်။ ခပ်ယဲ့ယဲ့အလင်းရောင်ထဲမှာ သူဇာလွင် လက်ချောင်းတွေက ပုံမှန်အတိုင်း ရှည်ရှည်သွယ်သွယ်တွေ..။ လက်တွေဘာတွေ ကျိုးသွားပြီလားမသိဘူး.. သူဇာလွင် တွေးမိတယ်။ ဒါပေမယ့် ဘာမှ မခံစားရဘူး။ ကိုယ်ထဲက ကြောက်စိတ်တွေ ဘယ်ရောက်သွားတာလဲ.. သူဇာလွင် စိတ်ထဲမှာ ပြန်မေးကြည့်တယ်..။ ခြံထဲက လွတ်ထွက်လာတဲ့ နွားရိုင်းတစ်ကောင်လို.. တဟုန်းဟုန်းတောက်နေတဲ့ စိတ်ဓာတ်က ဘာလဲ.. ဒေါသလား..။ သူဇာလွင် မသိဘူး။

ညစောင့်ဦးလေးကြီး မျက်နှာနဲ့.. သတ္တဝါက ကြမ်းပြင်ကနေ ပြန်ထလာတယ်။ သူဇာလွင်ကို မော့ကြည့်နေတဲ့ သူ့မျက်နှာမှာ အရိပ်တစ်ခု ဖြတ်ပြေးသွားတယ်။ သူဇာလွင် သူ့ကိုယ်ထဲမှာ ရှာမရတဲ့ ကြောက်စိတ်တွေကို အဲဒီ မကောင်းဆိုးဝါးရဲ့မျက်နှာမှာ တွေ့လိုက်ရတယ်။

“နင်က ငါ့ထက် အများကြီး ပိုလုပ်နိုင်မှာပါ..။ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား။ အားသစ် အင်သစ်.. သွေးသစ်နဲ့ဆိုရင် အဲဒီမကောင်းဆိုးဝါးက နင့်ကို ရင်တောင် ရင်ဆိုင်ရဲမှာ မဟုတ်ဘူး”..တဲ့..။ မမမေ..ရဲ့စကားကို သူဇာလွင် ပြန်သတိရသွားတယ်။

“ငါဘယ်သူလဲဆိုတာ နင်သိတယ်မဟုတ်လား”.. သူဇာလွင်.. သူ့ပါးစပ်က ထွက်လာတဲ့ လေသံမာမာကို သူ့ကိုယ်သူ မယုံနိုင်ဘူးဖြစ်နေတယ်။ ဒါပေမယ့် စကားလုံးတွေက အထပ်ထပ်အခါခါ လေ့ကျင့်ထားတဲ့ ကဗျာတစ်ပုဒ်ကို ပါးစပ်ထဲကနေ အလိုလို ခုန်ထွက်လာတာ။

မကောင်းဆိုးဝါးက ခေါင်းကို ညာဘက်ကို စောင်း၊ ပါးစပ်ကို ဟပြီး အသံဆိုးနဲ့ အော်တယ်။ ပြုတ်ထွက်လာတဲ့ သွားတချို့ ပါးစပ်ဝမှာ ကပ်နေတယ်။

“ငါ့နာမည် ပပဝေ။ နင်အခု ထွက်သွား”.. သူဇာလွင် အသံက မမှတ်မိချင်စရာကောင်းလောက်အောင် အေးစက် မာကျောနေတယ်။

မကောင်းဆိုးဝါးက လည်ပင်းထဲမှာ တစ်ခုခု တစ်နေသလို အဲ့ခနဲ အဲ့ခနဲ အန်ထုတ်ဖို့ ကြိုးစားတယ်။ ပါးစပ်ထဲက အနက်ရောင် အရည်တွေ လုံးထွေးပြီး လျှံကျလာတယ်။

“ထွက်သွားလို့ ပြောနေတယ်နော်။ ဒီလူကို ဘာမှ ဒုက္ခပေးဖို့ မကြံနဲ့”

သတ္တဝါက မျက်နှာကို ဘယ်ညာ တဆတ်ဆတ်ခါတယ်။ ခေါင်းကို အပေါ်ကို မော့လိုက်တယ်။ ပါးစပ်ကို

အကျယ်ကြီးဟတယ်။ ကောင်းနေသေးတဲ့ လက်တစ်ဖက်နဲ့ သူ့ပါးစပ်ထဲသူ လက်ထိုးထည့်တယ်။ လက်က လက်ကောက်ဝတ်နားအထိ စွပ်ခနဲ ဝင်သွားတယ်။

ရင်ဘတ်ထဲကနေ တစ်စုံတစ်ရာကို နှိုက်ထုတ်နေသလို ဦးလေးကြီးရဲ့ တစ်ကိုယ်လုံး တွန့်လိမ်ကောက်ကွေးနေတယ်။ တဂတ်ဂတ်အသံတွေနဲ့အတူ.. လက်ကို ပါးစပ်ထဲကနေ ပြန်ဆွဲထုတ်လိုက်တယ်။ လက်ထဲမှာ အဆုပ်လိုက် ပါလာတဲ့ အမျှင်တွေ..။

မည်းမည်းအမျှင်တွေ ပါးစပ်ထဲက ဆက်တိုက် ထွက်လာတယ်။ ဦးလေးကြီး အရှေ့ကို ပြန်ငုံပြီး ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ လေးဘက်ထောက် လိုက်တယ်။ တဝေါ့ဝေါ့နဲ့ အမျှင်တွေကို ဆက်တိုက် အန်ထုတ်တယ်။ ခဏလေးအတွင်းမှာ သူ့ဇာလွင့် ရုံးခန်းကြမ်းပြင်တစ်ခုလုံး အမည်းရောင် အရည်တွေ အမျှင်တွေနဲ့ အိုင်ထွန်းသွားတယ်။

နောက်ဆုံး အသုတ်အဖြစ် အမျှင်မည်းမည်းတွေကို ဂွပ်ခနဲ အန်ထုတ်လိုက်ပြီးတဲ့အချိန်မှာ ဦးလေးကြီးရဲ့ အဖြူရောင် မျက်လုံးတွေထဲမှာ မျက်ဆံအနက်..နှစ်စုံ ပြန်ပေါ်လာတယ်။ သူ့ဇာလွင့်ကို နားမလည်သလို အကြည့်နဲ့ ကြည့်ရင်း ညစောင့်ဦးလေးကြီး ဘေးကို လဲကျသွားတယ်။

ကြောင်ပြီး ကြည့်နေမိတဲ့.. သူ့ဇာလွင့် အခုမှ သတိပြန်ဝင်လာတယ်။ ဦးလေးကြီးဆီကို အမြန်ပြေးသွားတယ်။ ကြမ်းပြင်က မည်းမည်း အမျှင်တွေက သူ့ဇာလွင့် ခြေလှမ်းတွေနဲ့ ဝေးရာကို ရှဲခနဲ ရှဲခနဲ ထွက်ပြေးတယ်။ သူ့ဇာလွင့် အဲဒီ အမျှင်တွေကို ဂရုမစိုက်အားသေးဘူး။

“ဦးလေး.. ဦးလေး”.. ညစောင့်ဦးလေးကြီးရဲ့ ဘေးမှာဒူးထောက်ထိုင်တယ်။ သူ့ကိုယ်လုံးကို အသာ လှုပ်ခါကြည့်တယ်။ ဦးလေးကြီးရဲ့ မျက်လုံးတွေ ခဏပြန်ပွင့်လာပြီး သူ့ဇာလွင့်ကို ကြည့်တယ်။ ဦးလေးကြီးရဲ့ မျက်နှာက ကြောက်စိတ်ကြောင့် ပြာနှမ်းသွားတယ်။

“နင့်မျက်လုံးတွေ.. နင့်မျက်လုံးတွေ”.. ဒီနှစ်ခွန်းပြောပြီးတာနဲ့ ညစောင့် ဦးလေးကြီး မျက်လုံးတွေကို ပြန်မှိတ်၊ သတိလစ်သွားတယ်။

“ပြဿနာပဲ”.. သူ့ဇာလွင့် ခပ်တိုးတိုး ညည်းလိုက်တယ်။

သူ့ဇာလွင့် မျက်လုံးတွေ ကြမ်းပြင်မှာ တလွန်လွန်လူးနေတဲ့ အမျှင်တွေဆီကို ပြန်ရောက်သွားတယ်။

မည်းမည်း အမျှင်တွေက နံရံပေါ်ကို တွယ်တက်ဖို့ ကြိုးစားတယ်။ စားပွဲ အကျိုးအပျက်တွေကြားမှာ တတွန့်တွန့်နဲ့ သွားနေရင်း တွေ့သမျှ အရာတွေကို ရစ်ပတ်ဖို့ ကြိုးစားတယ်။

“ကျွန်မ ဘာဆက်လုပ်ရမှာလဲ အမေ”.. အဖြေတစ်ခုခုများ ကြားရမလား.. သူ့ဇာလွင် မေးလိုက်တယ်။ အာရုံထဲမှာ ဘာမှ ပေါ်မလာဘူး။

အမျှင်တွေက နံရံပေါ်ကို တဖြည်းဖြည်းတက်ရင်း ထွက်ပေါက်ရှာနေတယ်။

သူ့ဇာလွင် ရင်ထဲမှာ ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားတယ်။ ဒီသတ္တဝါ ထွက်ပြေးမလို့ ကြိုးစားနေတာ။ အခန်း အပြင်ကို ထွက်မလို့ ကြံနေတာ။

ဦးလေးကြီးဘေးမှာ ဒူးထောက်ထိုင်နေရာကနေ သူ့ဇာလွင် အမြန်ပြန်ထလိုက်တယ်။ နံရံကို တွယ်တက်နေတဲ့ မည်းမည်းအမျှင်အထွေးတွေဆီကို ပြေးတယ်။ အမျှင်တွေကို လက်နဲ့ လှမ်းဖမ်းတယ်။ သူ့ဇာလွင် လက်ထဲမှာ ပါလာတဲ့ အမျှင်တချို့.. ဆီပူထဲကျတဲ့ ရေစက်တွေလို ရှဲခနဲ ထမြည်တယ်။ အမှုန့်အမှုန့်တွေ ဖြစ်သွားတယ်။ သူ့ဇာလွင် ကျန်တဲ့ အမျှင်တွေကို လက်နဲ့ ဆွဲသိမ်းဖို့ ကြိုးစားတယ်။ လက်တစ်ဆုပ်စာ..တစ်ဆုပ်စာစီ ပါလာတဲ့ အမျှင်တွေအကုန် သူ့ဇာလွင် လက်ထဲမှာ တရှဲရှဲနဲ့ အငွေ့ပျံ့ပျောက်ကွယ်ကုန်တယ်။ ကျန်တဲ့ အမျှင်တွေကို လိုက်ဖမ်းဖို့ ကြိုးစားပေမယ့် မမီတော့ဘူး။

နံရံရဲ့ အဲယားကွန်းအပေါက်ထဲကို ဝင်ရောက် ပျောက်ကွယ်သွားတဲ့ အမျှင်တွေကို သူ့ဇာလွင် ကြောင်ကြည့်နေမိတယ်။ သွားပြီ.. သွားပြီ..။ ဒီမကောင်းဆိုးဝါး.. လွတ်ထွက်သွားပြီ။ ဘယ်နေရာမှာ ပြန်ပေါ်လာမှာလဲ။ လူတွေ ဘယ်နှယောက် ထပ်သေဦးမှာလဲ။ “ဆက်ဖြစ်လာမယ့် အဖြစ်အပျက်တွေဟာ ခင်ဗျား အပြစ် မဟုတ်ပါဘူး မသူဇာ”..တဲ့။ မင်းခန့်ထူးကတော့ ပြောသွားတာပဲ..။ ဒါပေမယ့်..။

မင်းခန့်ထူး။

မင်းခန့်ထူး.. ဆိုတဲ့ နာမည်ကို တွေးလိုက်မိတာနဲ့ သူ့ဇာလွင် တစ်ကိုယ်လုံး သတိအနေအထားနဲ့ ဆတ်ခနဲ ဖြစ်သွားတယ်။ ရုံးခန်းထဲကနေ သူ့ဇာလွင် ပြေးထွက်လိုက်တယ်။

(ခ)

သူ့ဇာလွင် မိန်းဘုတ်ကို အရင်ပြေးဖွင့်တယ်။ လင်းခနဲ ဖြစ်သွားတဲ့ အလင်းရောင်အောက်မှာ သူ့ဇာလွင် မျက်လုံးတွေ ကျိန်းစပ်သွားပြီး ခဏ မျက်လုံးမှိတ်ထားလိုက်ရတယ်။ မျက်စိကို ပြန်ဖွင့်လိုက်တော့ အလင်းရောင်တွေ လျော့သွားပြီး ပုံမှန်အတိုင်း ပြန်ဖြစ်သွားတယ်။

ရုံးခန်းပတ်ပတ်လည်ကို သူ့ဇာလွင် ကြည့်လိုက်ပြီး ခေါင်းနုပန်းကြီးသွားတယ်။

ပင်မရုံးခန်းတစ်ခုလုံးက မှတ်မိစရာ မရှိလောက်အောင်ကို ပျက်စီးနေပြီ။ တစ်စီ ပြုတ်ထွက် ကျိုးကြေနေတဲ့ ရုံးခန်းအကန့်တွေ။ ကြမ်းပြင်မှာ ပြုတ်ကျ ကွဲပြဲနေတဲ့ ကွန်ပျူတာ မော်နီတာတွေ။ ပရင်တာတွေ။ မိတ္တူကူးစက်ကလည်း တုံးလုံးပက်လက်။

ငါတော့.. ပြဿနာတက်ပြီ။ သူ့ဇာလွင် တွေးလိုက်မိတယ်။ အတွေးကို ခေါင်းထဲကနေ အမြန် ခါထုတ်လိုက်တယ်။ ဒါအရေးမကြီးဘူး။ နောင်ဖြစ်မယ့် ပြဿနာ နောက်မှ ရှင်း.. အခု..အရေးကြီးတာက..

တံခါးဝနားကို သူ့ဇာလွင် အမြန်လျှောက်သွားလိုက်တယ်။

ကြမ်းပြင်က သွေးအိုင်ထဲမှာ မှောက်လျက်လဲနေတဲ့ မင်းခန့်ထူး။

“ကိုမင်းခန့်”.. သူ့ဇာလွင် မင်းခန့်ထူးဘေးကို ပြေးသွားလိုက်တယ်။

(ဂ)

မင်းခန့်ထူးရဲ့တစ်ကိုယ်လုံး မြင်မကောင်းအောင် စုတ်ပြတ်သတ်နေတယ်။ ခေါင်းမှာလည်း အက်ကွဲရာကြီး တစ်ခု။ သွေးတွေ တပွက်ပွက် စိမ့်ထွက်နေတယ်။ ရင်ဘတ်နဲ့ လည်ပင်းတစ်ဝိုက်မှာလည်း ရှုပ်ရှားတွေ ပွလို့ ပြီးတော့ ..အနှစ် ၂၀ လောက် အိုစာသွားတဲ့ သူ့ရဲ့မျက်နှာ..။ သူ့ဇာလွင်ရင်ထဲ နင့်ခနဲ ဖြစ်သွားတယ်။ သိပ်နုပျိုနေခဲ့တဲ့ မင်းခန့်ထူး.. အခုတော့ တကယ့် ၄၅ နှစ်အရွယ် လူတစ်ယောက်နဲ့ တူသွားပြီပေါ့။

“ကိုမင်းခန့်ထူး။ ကိုမင်းခန့်ထူး..”.. သူ့ဇာလွင် မင်းခန့်ထူးကို လည်ပင်းကနေ ကောက်ပွေ့ရင်း တတွတ်တွတ်ခေါ်တယ်။

မင်းခန့်ထူးရဲ့မျက်လုံးတွေ နည်းနည်းလေး ပွင့်လာတယ်။

“ခင်ဗျား ဘာမှ မဖြစ်ဘူးနော်”.. မင်းခန့်ထူးက ပြောရင်း ယဲ့ယဲ့လေး ပြုံးလိုက်တယ်။ စကားလုံးတွေနဲ့အတူ ပါးစပ်ထဲက သွေးတချို့အပြင်ကို ယိုထွက်လာတယ်။

“ကိုမင်းခန့်.. ခဏလေး.. ကျွန်မ ဆေးရုံကို ဖုန်းဆက်မယ်”

“ဒါ ခင်ဗျား အပြစ်မဟုတ်ဘူး.. မသူဇာ..”.. မင်းခန့်ထူးကပြောရင်း မျက်လုံးတွေ ပြန်ပိတ်သွားတယ်။

တစ်ကိုယ်လုံး တစ်ချက်နှစ်ချက် တုန်ပြီး ငြိမ်သက်သွားတယ်။

“ဟာ... ကိုမင်းခန့်။ စိတ်ကို တင်းထားလေ... မလုပ်နဲ့”

သူဇာလွင် ပျာယာခတ်သွားတယ်။ မင်းခန့်ထူးရဲ့ နှာခေါင်းဝမှာ လက်ညှိုးကို တွေ့ကြည့်တယ်။
အသက်မရှူတော့ဘူး။ မင်းခန့်ထူးရဲ့ ရင်ဘတ်မှာ လက်ဖဝါးကို တင်ကြည့်တယ်။ နှလုံး မခုန်တော့ဘူး။

အရေးပေါ်အသက်ကယ်ဆယ်ရေးလုပ်ဖို့ သူဇာလွင် ဝတ်ထားတဲ့ ကုတ်အင်္ကျီကို ချွတ်လိုက်တယ်။
တံတောင်ဆစ်မှာ တင်းနေတဲ့ ရှပ်အင်္ကျီလက်တွေကို ပင့်တင်လိုက်တယ်။

လက်ဖျံတစ်ဘက်တစ်ချက်စီမှာ ပေါ်နေတဲ့ နဂါးနဲ့ ဂဠုန် ဆေးမင်ရုပ်တွေက သူဇာလွင် အသားဖြူဖြူပေါ်မှာ
ထင်းထင်းကြီးဖြစ်နေတယ်။ အသားထဲမှာ နှစ်ပေါင်းများစွာ စိမ့်ဝင်ထားတဲ့ မင်တွေလို.. ကောက်ကြောင်းတွေက
နှစ်ဝင်ပီပြင်နေတယ်။ အရုပ်တွေကိုကြည့်ရင်း ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်နေရာကနေ သူဇာလွင်
ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် လက်ရှိအခြေအနေထဲကို ပြန်ဆွဲခေါ်လိုက်တယ်။ အရေးမကြီးဘူး။ အရေးမကြီးဘူး..
အရေးကြီးတဲ့သူက.. နင့်ရှေ့မှာ.. အသက်ထွက်နေပြီ။

သူဇာလွင် မင်းခန့်ထူးရဲ့ အင်္ကျီကို ဆွဲဖြုတ်လိုက်တယ်။ ရင်ဝကို လက်ဖဝါးနှစ်ဖက်နဲ့ စည်းချက်ညီညီ..ဖိတယ်။
မင်းခန့်ထူးရဲ့ ဖူးယောင်နေတဲ့ နှုတ်ခမ်းကို ဆွဲဟ၊ ပါးစပ်ခြင်းတွေပြီး လေကို မှုတ်သွင်းတယ်။ လည်ပင်းကို
လက်ချောင်းနှစ်ချောင်းနဲ့ ထောက်ပြီး စမ်းတယ်။

နှလုံး ခုန်မလာသေးဘူး။

“ကိုမင်းခန့်ထူး.. မလုပ်ပါနဲ့။ ကျွန်မကို အဲဒီလို မလုပ်ပါနဲ့”

စောစောက ကိုယ်ထဲမှာ လောင်ကျွမ်းနေတဲ့ ရဲရင့်ခြင်းတွေ ဘယ်ကို ကြက်ပျောက်ငှက်ပျောက်
ပျောက်သွားပြီလဲ.. သူဇာလွင် မသိဘူး။

မင်းခန့်ထူးရဲ့ ရင်ဘတ်ကို နောက်တစ်ခါ ထပ်ဖိတယ်။ ပါးစပ်ထဲကို လေတွေ မှုတ်သွင်းတယ်။

နှလုံး ပြန်ခုန်မလာဘူး။

သူဇာလွင် မျက်စေ့တွေကို စုံမှိတ်လိုက်တယ်။ ရှိသမျှ အာရုံ အကုန်လုံးကို စုစည်းလိုက်တယ်။ သူ့ကိုယ်ထဲကို
အခုမှ ဝင်ထားတဲ့ ခွန်အားအသစ်စက်စက်တွေကို လက်ဖဝါးနှစ်ဖက်ဆီကို ပို့လိုက်တယ်။ ပါးစပ်က

တိုးတိုးတိုးတိုး ရွတ်တယ်။

“ဒီလူ.. မသေပါစေနဲ့.. သူသေလို့ မဖြစ်ဘူး.. သူသေသွားလို့ မဖြစ်ဘူး။ ကျွန်မကို ကူညီပါ.. ကျွန်မကို ကယ်ပါ..”..
မမြင်ရတဲ့ အရာတစ်ခုကို တိုင်တည်ဆုတောင်းရင်း သူဇာလွင် လက်ဖဝါးနှစ်ဖက်ကို မင်းခန့်ထူးရင်မှာ
အပ်လိုက်တယ်။

တစ်စက္ကန့်..။ နှစ်စက္ကန့်..။ သုံးစက္ကန့်..။

လက်ဖဝါးအောက်မှာ ခံစားလိုက်ရတဲ့ ခပ်တိုးတိုး တုန်လှုပ်မှုတစ်ခု..။

မင်းခန့်ထူးရဲ့နှလုံးခုန်သံ ဖွဖွ သူဇာလွင် လက်ဝါးတွေကို လာထိတယ်။

ရင်ထဲက အလုံးကြီးကျသွားသလို သူဇာလွင် ဖင်ထိုင်လျက်သား ထိုင်ချလိုက်တယ်။ တသွင်သွင် ကျနေတဲ့
မျက်ရည်တွေကို အခုမှ သုတ်နိုင်တယ်။ ကြမ်းပြင်မှာ ကျနေတဲ့ ဖုန်းကို ပြေးကောက်တယ်။ သိထားသမျှ
အရေးပေါ်နံပါတ်တွေကို တစ်ခုပြီး တစ်ခု ဆက်တိုက် ခေါ်တယ်။ ဗလုံးဗထွေးနဲ့ အကူအညီတွေ တောင်းမိတယ်။

ပြီးတဲ့အခါ.. သတိလည်မလာသေးတဲ့ မင်းခန့်ထူးရဲ့ဘေးနားမှာ အရုပ်တစ်ရုပ်လို ထိုင်စောင့်နေမိတယ်။

+++

အခန်း (၃၅)

(က)

“ညီမရယ် သေသေချာချာ ပြန်စဉ်းစားပါဦး။ မှတ်မိအောင် ကြိုးစားပါ။ ကျွန်တော်တို့ အခက်အခဲ ဖြစ်နေလို့ပါ။
ဘာမှ ထိန်ချန်မထားပါနဲ့”

“ဘာကို ထိန်ချန်ထားရမှာလဲ။ ကျွန်မမှာ ဘာမှ ဖုံးကွယ်ထားစရာ အကြောင်းမရှိဘူး”.. သူဇာလွင်
ပြောလိုက်တယ်။

“ညီမပဲ စဉ်းစားကြည့်လေ။ ညီမပြောတာတွေကို ကျွန်တော်တို့ လွယ်လွယ်နဲ့ ဘယ်လို လက်ခံရမလဲ။
ရုံးတစ်ခုလုံးကို အထဲကနေ သော့ခတ်ထားတယ်။ ရုံးထဲမှာ သေလုမြောပါး ဖြစ်နေတဲ့ လူနှစ်ယောက်
တွေ့ရတယ်။ ညီမတစ်ယောက်ပဲ အကောင်းအတိုင်း”

“ကျွန်မလည်း နှာခေါင်းကျိုးသွားတယ်လေ။ အစ်ကို မေ့နေပြီလား”.. သူဇာလွင် သူနှာခေါင်းမှာ ထိုးထည့်ထားတဲ့ ဂွမ်းစတွေကို လက်ညှိုးထိုးပြပြီး ပြောလိုက်တယ်။

“အိုကေ။ မှတ်တမ်း အရဆိုရင် မနက် ၄ နာရီခွဲနဲ့ ၅ နာရီခွဲကြား.. အချိန် တစ်နာရီတိတိ အဲဒီရုံးထဲက စီစီတီဗွီတွေ အကုန် ပိတ်သွားတယ်။ စီစီတီဗွီတွေ ပြန်ပွင့်လာတဲ့ အချိန်မှာ တစ်ရုံးလုံးက ပရိဘောဂတွေ ပျက်စီးနေပြီ။ ခင်ဗျား ရုံးခန်းဆိုတာလည်း မြင်မကောင်းအောင် ဖြစ်နေပြီ။ ကိုမင်းခန့်ထူးဆိုတဲ့ လူနဲ့ ညစောင့် ဦးတင်ကို .. သူတို့က သေလုမြောပါး ဒဏ်ရာတွေနဲ့ ဖြစ်နေပြီ။ အဲဒီ အချိန် တစ်နာရီ အတွင်းမှာ ဘာဖြစ်သွားတာလဲဗျ။ မသူဇာလွင် ကျွန်တော်တို့ကို သေသေချာချာ ရှင်းပြပါ”

“ကျွန်မ အစ်ကိုတို့ကို ဒီထက်ပိုပြီးလည်း မရှင်းပြတတ်တော့ဘူး။ ကျွန်မ ပြောသလိုပဲ.. ကိုမင်းခန့်ထူးနဲ့ အင်တာဗျူး လုပ်တယ်။ မနက် ၄ နာရီလောက်မှ အင်တာဗျူးက ပြီးတယ်။ ဒါကို အစ်ကိုတို့ မယုံရင် တစ်ရုံးလုံးကလူတွေကို မေးကြည့်လို့ရတယ်။ အင်တာဗျူးအပြီးမှာ သူ့ကို ပြန်လိုက်ပို့ဖို့ဆိုပြီး ညစောင့်ဦးလေးကြီးက လာခေါ်သွားတယ်။ ကျွန်မလည်း ရုံးခန်းတံခါးတွေ ပိတ်၊ မီးတွေပိတ်ပြီး ပြန်မယ်အလုပ်မှာ မိန်းတံခါးကို အတွင်းကနေ သော့ခတ်ထားတာတွေတာပဲ။ ပြီးတော့ ကျွန်မ မျက်နှာကို တစ်ယောက်ယောက်က ပိတ်ထိုးလိုက်တယ်။ အဲဒါပြီးတော့ ကျွန်မ သတိလစ်သွားတယ်။ သတိပြန်ရလာတော့ ရဲတွေကို ချက်ခြင်း ဖုန်းဆက်တယ်။ ဒါပဲလေ”

“ဒါဆို.. ညီမတို့ကို ရန်ပြသွားတဲ့သူတွေ ဘယ်ရောက်သွားသလဲ။ ကျွန်တော်တို့ ရောက်လာတဲ့အထိ မိန်းတံခါးက အထဲကနေ သော့ခတ်ထားတုန်းပဲ။ သော့ကို တိုက်ဖျက်ပြီး ဝင်ရတာလေ။ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား”.. ရဲအရာရှိက သူဇာလွင်ကို မေးတယ်။

“အဲဒါတော့ ကျွန်မ မသိဘူး။ ပြတင်းပေါက်က ခုန်ဆင်းသွားတာနေမှာပေါ့”.. သူဇာလွင် ပြောလိုက်တယ်။ အပြင်ကို တိုးထွက် ပျောက်ကွယ်သွားတဲ့ အမျှင်တွေ.. လွတ်ထွက်သွားတဲ့ စကားဝါ မကောင်းဆိုးဝါး..။

“မဖြစ်နိုင်တာ။ ညီမတို့ရုံးရဲ့ပြတင်းပေါက်တွေ အားလုံးက သံတိုင်တွေနဲ့ အပြင်ကနေ ပိတ်ကာထားတာ။ ဖွင့်လို့ ရတဲ့ ပြတင်းပေါက်တွေ ကလည်း လေးငါးလက်မထက် ပိုပြီး ဟလိုမရအောင် လုပ်ထားတာ”

“ကျွန်မကို ဘာဆက်ပြောစေချင်တာလဲဟင်။ ကျွန်မ လုပ်တာပါလို့ ပြောစေချင်တာလား”.. သူဇာလွင် ရဲအရာရှိကို စိုက်ကြည့်ပြီးမေးလိုက်တယ်။

“ဟာ.. မဟုတ်ပါဘူး။ မိန်းကလေးတစ်ယောက်တည်းနဲ့ ဒီလောက်ကြီး လုပ်လိုက်ဖို့ မဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုတာ ကျွန်တော်တို့ သိပါတယ်။ ပြီးတော့ ညီမ ကယ်လိုက်လို့လည်း ကိုမင်းခန့်ထူး အသက်မသေတာ ကျွန်တော်တို့ စိစစ်တီဗွိထဲမှာ ကြည့်ပြီးပါပြီ”.. ရဲအရာရှိက လက်ကိုကာပြီး ကမန်းကတန်း ပြန်ဖြေတယ်။ “ဒါမျိုးက အဖွဲ့အသင်းနဲ့ ဝင်လုတဲ့ ပုံစံမျိုးမို့ ကျွန်တော်တို့က မေးနေရတာ။ ဒါပေမယ့် ရုံးထဲက ပစ္စည်းတွေလည်း ဘာမှ ပါမသွားဘူးဆိုတော့ စဉ်းစားရကြပ်တယ်ဗျာ”

သူဇာလွင် ပန်းပဲ တွန့်ပြလိုက်တယ်။ ဆက်ပြောစရာ စကားလည်း မရှိတော့ဘူး။ အမှန်တရားဆိုတာ အမြဲတရားပါတယ်..တဲ့..။ ကဲ.. မသူဇာလွင်.. အခု အမှန်ကို ပြောနိုင်သေးရဲ့လား။

“ဒါနဲ့ ညစောင့်ဦးတင်ကို ဆေးရုံမှာ သတိရလာတော့ သူတစ်ကိုယ်လုံးက ကားတိုက်ခံထားရသလို ကျိုးကြေနေတာ။ သူ့မေးစေ့ဆိုရင် မြင်းကန်ခံလိုက်ရသလို အဆစ်ပါလွဲ သွားတယ်တဲ့..။ မနည်း ပြန်တည့်ယူရတယ် ပြောတယ်။ ပါးစပ် ဘေးတစ်ဖက် တစ်ချက်စီမှာလည်း ဓားနဲ့ခွဲထားသလို လေးလက်မလောက်စီ ကွဲနေတယ်”

သူဇာလွင် တွန့်ခနဲဖြစ်သွားတယ်။ ညစောင့်ဦးလေးကြီးအတွက် တကယ် စိတ်မကောင်းဘူး။ သူဇာလွင် အပြစ်ပါ..။

“ပြီးတော့ ဦးတင်ကိုက သတိရလာကတည်းက ညီမ နာမည်ကို တတွတ်တွတ်ရွတ်နေတာ ဘာဖြစ်လို့လဲဗျ။ ညီမမျက်လုံးတွေ မည်းနေတယ်ဆိုလား ဘာလား.. အဲဒါပဲ တဖွဖွပြောနေတယ်။ ကျန်တာ စကားမေးမရဘူး”

“ကျွန်မက သတိရလာတာနဲ့ သူ့ကို အရင်ပြေးထူတာလေ။ မိတ်ကပ်တွေပျက်ပြီး ကျွန်မ မျက်လုံးတစ်ဝိုက် မည်းနေတာကို ပြောချင်တာနေမှာပါ။ ခပ်မှောင်မှောင်ဆိုတော့ သူလည်း သေချာ ဘယ်မြင်ရမလဲ”

“ညီမ ကျွန်တော်တို့ကို တကယ် ပြောစရာ မကျန်တော့ဘူးလား”.. ရဲအရာရှိက မေးတယ်။ သူ့မျက်လုံးတွေက သူဇာလွင် လက်က ဆေးမင်ရုပ်တွေဆီကို ခဏခဏ ရောက်လာတယ်။ ဘာမေးချင်တာလဲ။ မေးလေ...။ အမှန်အတိုင်းဖြေလိုက်ရင် သူဇာလွင် ထောင်ထဲတော့ ရောက်မှာ မဟုတ်ဘူး။ စိတ္တဇဆေးရုံအပို့ခံရမှာ။

သူဇာလွင် ခေါင်းခါလိုက်တယ်။

“ဒါနဲ့ ကိုမင်းခန့်ထူးရဲ့ အင်တာဗျူးကရော ဘာထူးလဲဗျ။ ဒီကိစ္စနဲ့တော့ မဆိုင်ပါဘူး။ ဒီအတိုင်း စိတ်ဝင်စားလို့ မေးတာပါ။ သူ့ကို အကုန်လုံးက စောင့်ကြည့်နေခဲ့ကြတာလေ။ ညီမကို သူ ဘာတွေပြောသွားလဲ”

“ဘာမှ မပြောပါဘူး။ သူပြောတာတွေက ကယောက်ကရက်တွေ များပါတယ်။ သတင်း အဖြစ် လုပ်ရေးလို့ရတာတောင် တစ်ခုမှ မပါဘူး”.. သူဇာလွင် ပြန်ဖြေလိုက်တယ်။

ရဲအရာရှိက ခေါင်းတညိတ်ညိတ်လုပ်တယ်။ စိတ်မောသွားသလို သက်ပြင်းကို ဟူးခနဲ မှုတ်ထုတ်တယ်။

“အင်း.. ခင်ဗျားတို့ရုံးခန်းထဲကို ဝင်လာတာ လူတစ်ယောက်တည်းတော့ ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်ဘူးဗျ။ တစ်ရုံးလုံး ဒီလောက်ပျက်စီးသွားပုံကိုထောက်ရင် ဓားပြအဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ဖွဲ့ ဖြစ်ဖို့များတယ်။ ပစ္စည်းတွေဘာတွေများရှိမလား ဆိုပြီး ဝင်လုတာ ဖြစ်လိမ့်မယ်။ ဒါပေမယ့် တံခါးကို အထဲက သော့ခတ်သွားတာကိုတော့ ကျွန်တော် နားမလည်ဘူး။ တမင် လှည့်ကွက်လုပ်သွားတာလား မသိပါဘူး။ ခင်ဗျား ဘယ်လိုထင်သလဲ”

“ဟင့်အင်း မပြောတတ်ဘူး။ ဒါနဲ့ ကျွန်မ ပြန်လို့ ရပြီလားဟင်။ ကျွန်မ ဒီစခန်းမှာ ရောက်နေတာ တစ်ရက်နဲ့ တစ်ည ရှိတော့မယ်။ လူလည်း အရမ်းပင်ပန်းနေပြီ။ ရေလည်း မချိုးရသေးဘူး။ တစ်ကိုယ်လုံး စုတ်ပြတ် နံစော်နေပြီ”

“ဆောရီးဗျာ။ ကျွန်တော်တို့လည်း ဒီအမှုရဲ့ သဲလွန်စဆိုလို့ ညီမတစ်ယောက်ပဲ ရှိတော့ မေးရင်း မေးရင်းနဲ့ ကြာသွားတာ။ ရပါတယ်။ ညီမ ပြန်ဖို့ စီစဉ်ပေးမယ်။ ခဏလေးနော်”.. ရဲအရာရှိက ပြောရင်း အခန်းထဲကနေ ထထွက်သွားတယ်။

သူဇာလွင် အတွေးတွေနဲ့ တစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့တယ်။ ပူနေသေးတဲ့.. လက်မောင်းနှစ်ဖက်ကို ဘယ်ညာ ပွတ်သပ်နေရင်း သူဇာလွင် အာရုံတွေက စကားဝါအိမ်ဆီကို လွင့်ပျံသွားတယ်။ ဒီမကောင်းဆိုးဝါး.. ဘယ်ကို ပျောက်သွားတာလဲ။ ဘယ်နေရာမှာ ပြန်ပေါ်လာမှာလဲ..။ ဒါ သူဇာလွင် အပြစ်ပါပဲ..။ မယုံကြည်ခြင်းရဲ့ အပြစ်တွေ။ ဒါပေမယ့် .. ဒါပေမယ့် ဘယ်သူက ဒီလို အဖြစ်အပျက်မျိုးကို ဇွတ်မှိတ်ယုံနိုင်မှာလဲ..။

+++

အခန်း (၃၆)

(က)

သူဇာလွင် အပြေးဖိနပ်တွေက လမ်းပေါ်မှာ စည်းချက်ညီညီ ကျနေတယ်။ မနက်ခင်းရဲ့ လေကောင်းလေသန့်ကို သူဇာလွင် အားရပါးရ ရှူသွင်းရင်း အတွေးနယ်ချဲ့နေမိတယ်။ အပြေးလေ့ကျင့်ရင်း စဉ်းစားခန်းဖွင့်ရတာလောက် ငြိမ်းချမ်းတာ ဒီကမ္ဘာမှာ ရှိမယ်မထင်ဘူး..။

မင်းခန့်ထူးနဲ့ စတွေ့ခဲ့တဲ့ ရက်ကနေ စပြီး ရေမယ်ဆိုရင် တစ်လလောက် ရှိပြီထင်တယ်။ အချိန် ဒီလောက် ကြာသွားပေမယ့် သူ့ဇာလွင် နေသားမကျသေးဘူး။

သူများကိုယ်ခန္ဓာထဲမှာ ဝင်နေနေရတဲ့ ဝင်ကစွပ်တစ်ကောင်လို နေရထိုင်ရတာ တစ်မျိုးကြီး ဖြစ်နေတယ်။ ကိုယ်ထဲကို လတ်လတ်ဆတ်ဆတ် အသစ်ရောက်လာတဲ့ ခွန်အားတွေ၊ အာရုံတွေက သူ့ဇာလွင်နဲ့ စိမ်းနေတယ်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် လူမဟုတ်တဲ့ သတ္တဝါတစ်ကောင်လို ခံစားနေရတာလည်း အဆင်မပြေဘူး။

ရုံးကနေ သူ့ဇာလွင် ခွင့်ယူထားတယ်။ ဘယ်နေ့ ပြန်သွားဖြစ်မလဲ.. မသေချာဘူး။ အလုပ်လုပ်ဖို့ စိတ်မပါသေးဘူး။ ခဏလေး နားပါရစေ..။ ပြီးတော့ အခုနေ ရုံးပြန်ရောက်သွားရင် မေးလာမယ့် မေးခွန်းတွေကို မဖြေချင်ဘူး။ ကေသီမောင် ဆိုတဲ့ မိန်းမကတော့ ကွယ်ရာမှာ ဘာတွေပြောနေပြီလဲမသိ။ ရုံးကအထက်အရာရှိတွေကတော့ သူ့ဇာလွင်ကို ဘာမှ မပြောပါဘူး။ ဓားပြတွေလက်ချက်နဲ့ သေကံမရောက် သက်မပျောက်ဘဲ ကျန်ခဲ့တဲ့ မိန်းကလေးဆိုပြီး ဝိုင်းတောင် သနားကြသေးတယ်။ ရုံးတွင်းပိုင်း လုံခြုံရေးတွေကို တိုးမြှင့်မယ်...တဲ့။ လုံခြုံရေး သုံးယောက်လည်း ထပ်ခေါ်ထားတယ် ပြောတယ်။ ညစောင့်ဦးလေးကြီးကတော့ လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးရက်လောက်ကပဲ ဆေးရုံက ဆင်းသွားပြီလို့ကြားတယ်။ သူလည်း ရုံးပြန်မတက်သေးဘူး။ သူ့ဇာလွင်လုပ် .. အိပ်မက်ဆိုးတွေကို မေ့ဖျောက်ဖို့ ကြိုးစားနေတာနေမှာပေါ့။

သူ့ဇာလွင် ပြေးနေတဲ့ အရှိန်ကို မြှင့်လိုက်တယ်။ သူ့ဇာလွင် အိမ်နဲ့ အခု သူ့ဇာလွင် ဦးတည်နေတဲ့ နေရာက ၁၀ မိုင်ကျော်ကျော်လောက် ဝေးလိမ့်မယ်။ ဒါပေမယ့် သူ့ဇာလွင် အသက်ရှူသံက ပုံမှန်ပဲ။ ပိုမြန်မလာဘူး။ သူ့ဇာလွင် ကိုယ်က ချွေးတစ်စက် မထွက်သေးဘူး။

ပလက်ဖောင်းပေါ်က လမ်းသွားလမ်းလာတွေက သူတို့ဘေးက ဖြတ်ပြေးသွားတဲ့ သူ့ဇာလွင်ကို မသိမသာ တစ်မျိုး၊ သိသိသာသာ တစ်မျိုး ကြည့်ကြတယ်။ တီရှပ်ဝတ်ထားတဲ့အတွက် သူ့ဇာလွင် လက်တစ်ဖက်တစ်ချက်စီမှာ အပြည့်ပေါ်နေတဲ့ ဆေးမင်ရုပ်တွေကို မေးငေါ့ရင်း တချို့က အားကျတဲ့မျက်လုံးတွေနဲ့ ကြည့်ကြသလို၊ အပြစ်တင်ရှုံ့ချတဲ့ အသံတွေလည်း မသံမကွဲကြားရတယ်။

သူ့ဇာလွင် သူတို့ကို လှည့်မကြည့်ဖြစ်ဘူး။ ခေါင်းထဲမှာ သူတို့အတွက် နေရာ မရှိဘူး။

နေ့တိုင်း သွားနေကျနေရာဖြစ်တဲ့အတွက် သူ့ဇာလွင် ခြေထောက်တွေက ကွေ့ရမယ့်နေရာရောက်တော့ အလိုလို ကွေ့ချသွားတယ်။ မနက်ခင်း နေရောင်က ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးကို အဝါရောင်ဖျော့ဖျော့ ပက်ဖြန်းထားတယ်။

အဆောက်အဦးရှေ့ကို ရောက်တော့ သူ့ဇာလွင် ပြေးနေရာကနေ ရပ်လိုက်တယ်။

(ခ)

“ဟာ..အစ်မ”.. ကောင်တာက ကောင်လေးက သူ့ဇာလွင်ကိုတွေ့တော့ ပြုံးပြရင်း ပြောတယ်။ “အစ်မကတော့ နေ့တိုင်း မပျက်မကွက်ပဲနော်”

“အင်း”.. သူ့ဇာလွင် ပြန်ပြောရင်း ဖြည့်စရာရှိတဲ့ ဖောင်တွေကို ဖြည့်တယ်။ လက်မှတ်ထိုးတယ်။ ကောင်လေးက သူ့ဇာလွင် လက်က ဆေးမင်ရုပ်တွေကိုကြည့်ပြီး သဘောကျသလို လက်မထောင်ပြတယ်။ ဒါနဲ့ဆို ဒီကောင်လေး လက်မထောင်ပြတာ အခါ ၂၀ လောက်ရှိပြီ။ သူ့ဇာလွင် သူ့ကို ပြန်ပြုံးပြပြီး ကောင်တာရှေ့ကနေ ထွက်လာလိုက်တယ်။ ဓာတ်လှေကားရှေ့ရောက်တော့ ဓာတ်လှေကား ခလုတ်ကို နှိပ်တယ်။

ဓာတ်လှေကားထဲရောက်မှ သူ့ဇာလွင် ဟန်းဖုန်းကို ထုတ်ကြည့်တယ်။ ဆိုရှယ်မီဒီယာမှာ ပွထနေတဲ့ မင်းခန့်ထူးရဲ့ သတင်းတွေ။ Ruby Herald ရုံးခန်းမှာ အနုကြမ်းစီးမှု တစ်ခုဖြစ်ပြီး မင်းခန့်ထူး အတိုက်ခိုက်ခံရတဲ့ အကြောင်း။ သေလုမြောပါး ဖြစ်သွားတဲ့အကြောင်း။ တရားခံတွေကို အခုထိ မမိသေးတဲ့အကြောင်း။ သူ့ဇာလွင် ဓာတ်ပုံကိုလည်း မီဒီယာတွေထဲမှာ ဝေဝေဆာဆာ ဖော်ပြထားကြတယ်။ တစ်ရက်တစ်ရက် ဒီသတင်းတွေချည်းပဲ။ ကြာရင်တော့ မေ့သွားမှာပါ..။

သူ့ဇာလွင် လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်တွေက ပို့ထားတဲ့ မက်ဆေ့ချ်တွေလည်း မနည်းမနောပဲ။ အဆင်ပြေပါတယ်.. စိတ်မပူပါနဲ့လို့ပဲ အားလုံးကို စာပြန်ထားတယ်။ အောင်မယ်.. ကေသီမောင်ကတောင် စာပို့ထားသေးတယ်။ ‘အေးအေးဆေးဆေး အနားယူနော်.. ရုံးမလာလည်း ဘာမှမဖြစ်ဘူး.. သူ့ရှိပါတယ်’ တဲ့..။ လဲသေလိုက်။

သူ့ဇာလွင် ဟန်းဖုန်းကို ပြန်ပိတ်လိုက်တယ်။ ဓာတ်လှေကားထဲက ထွက်လိုက်တယ်။ ကော်ရစ်ဒါမှာ သွားလာနေကြတဲ့ လူတွေ မနည်းမနောပဲ။

ညာဘက်ကို ကွေ့လိုက်တော့ အခန်း ၃ ခန်း တန်းစီထားတဲ့ ကော်ရစ်ဒါဘက်ကို ရောက်သွားတယ်။ တတိယမြောက် နောက်ဆုံးအခန်းထဲကို သူ့ဇာလွင် ဝင်လိုက်တယ်။

“ဘာထူးသေးလဲ ဆရာမ”.. သူ့ဇာလွင် မေးလိုက်တယ်။

မင်းခန့်ထူးရဲ့ ကုတင်ဘေးမှာ ရပ်ရင်း အလုပ်ရှုပ်နေတဲ့ ဆရာဝန်မက သူ့ဇာလွင်ကို တွေ့တော့ ပြုံးပြတယ်။ ပြီးမှ ခေါင်းကို မသိမသာခါတယ်။

“ဘာမှ မထူးပါဘူး။ ဒီလို ကေ့စ်မျိုးက အချိန်တိုအတွင်း ထူးခြားလာတာမျိုး မရှိနိုင်ဘူးလေ”

သူဇာလွင် ထိုင်ခုံတစ်လုံးကိုယူ၊ မင်းခန့်ထူးဘေးမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်တယ်။

“သူသတိရဖို့ ဘယ်လောက်တောင် ကြာဦးမှာလဲဟင်”.. သူဇာလွင် မင်းခန့်ထူးကို ကြည့်ရင်း ဆရာမကို မေးလိုက်တယ်။

မင်းခန့်ထူးရဲ့ ခေါင်းက ဆံပင်တွေ မရှိတော့ဘူး။ ဦးခေါင်းခွံထဲမှာ သွေးယိုသွားတယ်ဆိုလား.. အဲဒါ ခွဲစိတ်ဖို့ ရိတ်လိုက်ရတယ်။ မျက်နှာတစ်ခုလုံးက သွေးမရှိသလို ဖြူဖျော့နေတယ်။ နှာခေါင်းထဲမှာ ပိုက်တန်းလန်း။ ပါးစပ်ကတော့ တစ်ခုခုကို ပြောချင်သလိုလို မသိမသာ ဟနေတယ်။ ဒါပေမယ့် မင်းခန့်ထူး ဘာစကားမှ မပြောတာ တစ်လရှိပြီ။ သတိလည်မလာတာ တစ်လရှိပြီ။ အသက် ၂၀ အရွယ် မင်းခန့်ထူးမျက်နှာနဲ့.. အခု အသက် ၄၅ နှစ်အရွယ် မင်းခန့်ထူးရဲ့ မျက်နှာ.. ပြောင်းလဲမှုက သိသာလွန်းနေတယ်။ အရမ်းကြီး အိုစာသွားတာမျိုးတော့မဟုတ်။ ဒါပေမယ့်.. လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်လကျော်ကျော် အချိန်က သူဇာလွင်နဲ့ တစ်ရက်နဲ့ တစ်ည.. စကားပြောသွားခဲ့တဲ့ မင်းခန့်ထူးထက် အသက်အများကြီး ပိုကြီးသွားတာတော့ သေချာတယ်။

“သူအသက်ရှင်နေသေးတာတောင် အံ့ဩဖို့ ကောင်းနေပြီ”.. ဆရာမက ပြောပြီးမှ စကားလွန်သွားတာကို သတိရသွားသလို မျက်နှာပျက်သွားတယ်။ “ဟို.. ဆရာမ ပြောချင်တာက.. သူ့ကိုယ်ထဲက အတွင်းအင်္ဂါ တော်တော်များများက လုံးခြေထားသလို ပျက်စီးကုန်တာ။ အသည်း၊ ကျောက်ကပ်၊ နှလုံး..အကုန်လုံး သစ်ရွက်ခြောက်လို ဖြစ်သွားတာလေ။ သူ့အခု ဘယ်လို အသက်ဆက်ရှင်နေသလဲဆိုတာ ဆရာမတို့ ကိုယ်တိုင်တောင် မသေချာဘူး”

သူဇာလွင် ခေါင်းညိတ်လိုက်တယ်။ မင်းခန့်ထူး ဘာကြောင့် အသက်ဆက်ရှင်နေသလဲဆိုတာ သူဇာလွင် တစ်ယောက်ကလွဲရင် ဘယ်သူမှ သိမယ်မထင်ဘူး..။ အထူးကု ဆရာဝန်ပေါင်းများစွာ၊ မင်းခန့်ထူးဘေးနားမှာ ပတ်လည်ဝိုင်းနေခဲ့တာ။ ရှင်းလို့မရတဲ့ ပြဿနာတစ်ခုကို အဖြေထုတ်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့ကြတာ..။ ဒါပေမယ့် တစ်ရက်ကနေ နှစ်ရက်.. နှစ်ရက်ကနေ တစ်ပတ်.. တစ်ပတ်ကနေ တစ်လလောက်ကြာသွားတော့.. အားလုံးရဲ့ စိတ်ဝင်စားမှုက ပြန်လျော့သွားတာပါပဲ။ သာမန် ကိုမာကေ့စ် တစ်ခုအနေနဲ့ ဒီဆေးရုံမှာ ချောင်ထိုးထားလိုက်တော့တာပါပဲ။

သေသလား ရှင်သလား မသိတဲ့ သူဇာလွင် အမေ မမမေ..။ အခုထိ သတိရမလာသေးတဲ့ ကိုမင်းခန့်ထူး..။ ဘယ်ရောက်နေမှန်းမသိတဲ့ စကားဝါ သတ္တဝါ..။ သူဇာလွင် သက်ပြင်းချလိုက်တယ်။

လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်လလုံးလုံး သူ့ဇာလွင် မမမေအကြောင်းတွေကို မနားမနေ စုံစမ်းတယ်။ မုယောရွာရဲ့ သတင်းတွေကို လိုက်ရှာတယ်။ ဘာမှ ထူးထူးခြားခြား မတွေ့ရဘူး။ ရုံးခန်းထဲမှာ ကျကျန်နေခဲ့တဲ့ လောကတံသီးကို ပြန်သွားယူပြီး ဖွင့်ကြည့်သေးတယ်။ အထဲက ပပဝေ.. နာမည် ရေးထားတဲ့ ဓာတ်ပုံက မီးကျွမ်းသွားသလို ပြာစတွေဖြစ်၊ တစ်စစီကြွေလို့။ အမေ့ရဲ့မှတ်စုစာအုပ်ကိုလည်း ဖင်ပြန် ခေါင်းပြန် ထောင့်စေ့နေအောင် ဖတ်ပြီးပြီ။ ဘာသဲလွန်စမှ မရဘူး။ အမေ သေသွားသလား .. အသက်ရှိနေသေးသလား ဆိုတဲ့ အဖြေကို သူ့ဇာလွင် ဘယ်တော့မှ သိရတော့မယ် မထင်ဘူး။

တာဝန်ကျ ဆရာဝန်မက .. မင်းခန့်ထူးကို စိုက်ကြည့်ရင်း အတွေးခွံထဲနစ်နေတဲ့ သူ့ဇာလွင်ကို ခပ်ယဲ့ယဲ့ တစ်ချက်ပြီးပြပြီး အပြင်ထွက်သွားတယ်။ တတိတိ မြည်နေတဲ့ စက်သံသဲ့သဲ့ကြောင့် အခန်းက ပိုပြီး စိတ်ဓာတ်ကျချင်စရာကောင်းနေတယ်။

သူ့ဇာလွင် အခန်း ပြတင်းပေါက်တွေကို ဖွင့်လိုက်တယ်။ အပြင်ကဝင်လာတဲ့ အလင်းရောင်နဲ့ မနက်ခင်းလေကြောင့် စိတ်ပျက်စရာ အငွေ့အသက်တွေ နည်းနည်းလေးတော့ ပြေလျော့သွားတယ်။

သူ့ဇာလွင် မင်းခန့်ထူးဘေးမှာ ပြန်ဝင်ထိုင်တယ်။ မင်းခန့်ထူးရဲ့ လက်တစ်ဖက်ကို ဆွဲယူပြီး သူ့လက်ဖဝါးကို သူ့ဇာလွင် လက်ခုပ်နှစ်ခုကြားမှာ အသာညှပ်ပြီး.. ဖွဖွဆုပ်ထားလိုက်တယ်။

“ကိုမင်းခန့်ထူး။ ရှင့်ကိုကျွန်မ လွှတ်မပေးနိုင်သေးတာ ခွင့်လွှတ်ပါ”.. သူ့ဇာလွင် ပြောလိုက်တယ်။
နေ့တိုင်းနေ့တိုင်း.. ဒီနေရာကိုလာ.. သူ့လက်တွေကို ကိုင်ပြီး ဒီစကားကိုပဲ ထပ်ကာထပ်ကာ။

မင်းခန့်ထူးရဲ့ ခပ်အေးအေး လက်ဖဝါး.. သူ့ဇာလွင်လက်ထဲမှာ တဖြည်းဖြည်း နွေးလာတယ်။

“ကျွန်မက မမမေ.. မဟုတ်ဘူး။ အမေ့လို တစ်ယောက်တည်း ဆက်ပြီး ခရီးနှင်နိုင်တဲ့ သတ္တိမျိုး ကျွန်မမှာ မရှိဘူး။ ရှင်သေလို့ မဖြစ်သေးဘူး ကိုမင်းခန့်”.. သူ့ဇာလွင် ပြောပြီးတာနဲ့ မျက်လုံးတွေကို မှိတ်လိုက်တယ်။ သူမမြင်ဖူး မတွေ့ဖူးတဲ့ သူတွေကို တိုင်တည်ပြီး ဆုတောင်းတယ်။ “ကျွန်မရဲ့ စိတ်ဝိညာဉ် အပိုင်းအစ တစ်ခုခုပဲ ဖြစ်ဖြစ်.. ရှင်သန်မှု တစ်စိတ်တစ်ပိုင်းကိုပဲ ဖြစ်ဖြစ်.. ဒီလူကို ခွဲဝေပေးပါရစေ..”

လွန်ခဲ့တဲ့ ရက်တွေကတည်းကလည်း သူ့ဇာလွင် သူ့လက်ဖဝါးတွေကို ဆုပ်ကိုင်ရင်း ဒီဆုကို အမြဲတောင်းတယ်။ ဆုတောင်း မပြည့်သေးပါဘူး.. ဒါပေမယ့် အားလုံးက သေလူလို့ သတ်မှတ်ထားတဲ့ မင်းခန့်ထူးရဲ့နှလုံး.. ရပ်တန့်မသွားသေးတာ တစ်ခုတည်းနဲ့တင် သူ့ဇာလွင် ဖြေသာပါတယ်။ ဆေးရုံကလူတွေကတော့ ..မင်းခန့်ထူးလက်ကို ကိုင်ပြီး နာရီပေါင်းများစွာ မလှုပ်မယှက် ထိုင်နေတတ်တဲ့ သူ့ဇာလွင်ကို အရူးမလို

ကွက်ကြည့်ကွက်ကြည့် လုပ်ကြတယ်။ ဒါပေမယ့် သူဇာလွင့်မှာ သူတို့ကို ခွဲပေးစရာ အာရုံမရှိဘူး။
မင်းခန့်ထူးကိုယ်ထဲကို အင်အားတွေ ခွဲဝေပေးနိုင်ဖို့ အပြည့်အဝ အာရုံစိုက်နေရတယ်လေ။ အခုတော့ သူတို့ကို
ဝိုင်းကြည့်နေတဲ့ မျက်လုံးတွေ မရှိတော့ပါဘူး။ အားလုံးက ဒီမြင်ကွင်းကို ရိုးသွားကြပြီ။ အခု
သူတို့နှစ်ယောက်တည်း။

“ကျွန်မ ရှင်ကို မယုံခဲ့မိတာ တောင်းပန်ပါတယ်။ ရှင်လည်ပင်းက ဆွဲကြိုးကို ဆွဲဖြုတ်ခဲ့မိတာလည်း
တောင်းပန်တယ်...။ ကျွန်မမှာ တောင်းပန်စရာတွေ အများကြီး ကျန်သေးတယ် ကိုမင်းခန့်ထူး။ နောင်တတွေ
တစ်ပုံကြီးနဲ့ ကျွန်မ ဘယ်လို ရှေ့ဆက်ရမလဲ..။ အခု စကားဝါ.. စကားဝါ.. မကောင်းဆိုးဝါးကို ကျွန်မ
တစ်ယောက်တည်း ဘယ်လို လိုက်ရှာရမလဲ.. ။ အမေ့ သတင်းတွေကို ဘယ်လို လိုက်စုံစမ်းရမလဲ..။ ရှင်
အသက်ဆက်ရှင်ပေးမှ ဖြစ်မယ်”

သူဇာလွင့်လက်ထဲက မင်းခန့်ထူးရဲ့ လက်ဖဝါးက နွေးနေသေးတယ်။ လက်ချောင်းလေးတွေ လှုပ်များ
လှုပ်သွားသလား...။ သူဇာလွင့် အားတက်လာပြီး မင်းခန့်ထူးမျက်နှာကို သေချာစိုက်ကြည့်တယ်။ မျက်လုံးတွေ
ပွင့်လာမလား...။ စကားတစ်ခွန်းလောက်များ ပြောလိုက်လေမလား...။ ဒါပေမယ့် နှလုံးခုန်နှုန်း တိုင်းတဲ့စက်ရဲ့
တတိတိ အသံကလွဲရင် အခန်းထဲမှာ တိတ်ဆိတ်နေတယ်။

သူဇာလွင့် စိတ်ပျက်လက်ပျက်နဲ့ မင်းခန့်ထူးရဲ့လက်ကို အသာ ပြန်ချပေးလိုက်တယ်။

“ကျွန်မကို ဒီစွမ်းအားတွေ ပေးထားတာ ဘာအတွက်လဲဟင်”.. သူဇာလွင့် အပေါ်ကို
မော့ကြည့်ပြီးပြောလိုက်တယ်။ “ဒီလူတစ်ယောက်ကိုတောင် မကယ်တင်နိုင်ဘဲ ကျွန်မ ဘယ်လို ရှေ့ဆက်ရမလဲ။
ရှင်တို့ပေးထားတဲ့ တာဝန်တွေကို ဘယ်လို ထမ်းဆောင်ရမှာလဲ။ ဘာ ယုံကြည်ချက်နဲ့ ကျွန်မ ဆက်လုပ်ရမှာလဲ။
ကျွန်မ အမေလည်း ရှင်တို့အတွက်နဲ့ အသက်ပေးလိုက်ရပြီ..။ အခု.. ဒီလူ.. ကျွန်မ ဂရုစိုက်တဲ့သူကိုပါ
မကယ်တင်နိုင်ဘူးဆိုရင် ကျွန်မ ဒီအလုပ်ကို ဆက်မလုပ်နိုင်ဘူး”

လေတစ်ချက်လောက် ဝေ့သွားမလား.. ခန်းဆီးစတွေ လှုပ်ခါသွားမလား...။ တစ်ခုခုများ အချက်ပြလာမလား...
သူဇာလွင့် စောင့်ကြည့်နေသေးတယ်။ ဘာမှ ထူးမလာဘူး။

“တကယ် မတရားဘူး”.. သူဇာလွင့် ပြောရင်းနဲ့ ရင်ထဲမှာ တလှုပ်လှုပ်ဖြစ်လာတယ်။
မင်းခန့်ထူးလက်မောင်းပေါ်မှာ မျက်နှာကို အပ်.. ငိုချလိုက်တယ်။ ဒီလိုငိုခဲ့ရတာ ဒါ ပထမဆုံး မဟုတ်သလို..
နောက်ဆုံးလည်း ဖြစ်မယ်မထင်ဘူး။ မမမေရဲ့ သွေးတွေ သူဇာလွင့် ကိုယ်ခန္ဓာထဲမှာ စီးဆင်းနေပေမယ့်
သူဇာလွင့် အဲဒီလောက် အသည်းမမာနိုင်သေးဘူး။ သူဇာလွင့်ဟာ သူဇာလွင့်ပဲ.. ပပဝေ.. အစစ် မဖြစ်သေးဘူး။

“မငိုပါနဲ့ မသူဇာ”

သူဇာလွင် လန့်ပြီး ထခုန်လိုက်တယ်။

ကုတင်ပေါ်မှာလဲရင်း.. သူ့ကို ကြည့်နေတဲ့ မျက်လုံးတစ်စုံ..။ လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်လလောက်တုန်းက စားပွဲရဲ့ ဟိုဘက်ကနေ သူဇာလွင်ကို စိုက်ကြည့်နေခဲ့တဲ့ မျက်လုံးတွေ..။ အခု.. အဲဒီမျက်လုံးတွေရဲ့အထဲမှာ ဝေဝေဝါးဝါး အရိပ်အယောင်တွေ မရှိတော့ဘဲ ကြည်လင်နေတယ်။ အရောင်သိပ်မတောက်တော့ပေမယ့် လတ်ဆတ်နေတယ်။

ကြက်သေသေပြီး အတောင့်လိုက် ဖြစ်နေတဲ့ သူဇာလွင်ကို ကြည့်ရင်း မင်းခန့်ထူးက အားယူပြီး ပြုံးတယ်။

“ကျွန်တော် ပထမဆုံးတွေ့ရတဲ့ မျက်နှာ.. ခင်ဗျား မျက်နှာဖြစ်နေတာ တော်တော် အဆင်ပြေတယ်ဗျာ”

သူဇာလွင် အိခနဲ တစ်ချက်အော်ပြီး မင်းခန့်ထူးကို လှမ်းဖက်လိုက်တယ်။ သူဇာလွင် အရှိန်နဲ့လှမ်းဖက်လိုက်တော့ ပြတ်ထွက်သွားတဲ့ ပိုက်တွေ ကြိုးတွေကြောင့် စက်တွေက တတီတီမြည်လာတယ်။ မင်းခန့်ထူးက သူဇာလွင် လက်မောင်းတွေကို အသာကိုင်ထားရင်း အသက်ရှူဖို့ကြိုးစားနေရတဲ့ အသံနဲ့ ခပ်တိုးတိုးရယ်တယ်။

အခန်းထဲကို ဝင်လာကြတဲ့ တဖတ်ဖတ် ခြေသံတွေကို ကြားရတယ်။ ဆရာဝန်တွေ သူ့နာပြုတွေရဲ့ အာမေဇိုတ်သံတွေ..။ အရေးပေါ်အချက်ပေးသံတွေ..။ အဲဒီအသံတွေရှိရာကို သူဇာလွင် လှည့်မကြည့်အားဘူး။ ဖက်ထားတဲ့လက်တွေ လွှတ်လိုက်ရင် သူ ပြန်ပျောက်ကွယ်သွားမှာစိုးလို့။

+++

အခန်း (၃၇)

(က)

“ရှင် သတိလစ်နေတော့ အိပ်မက်ဆိုးတွေ မက်သေးသလား”.. သူဇာလွင် မေးလိုက်တယ်။

သူဇာလွင်တို့နှစ်ယောက် အခု ဆေးရုံရဲ့ ဝရန်တာမှာ..။

မင်းခန့်ထူးက သူဇာလွင် ဖျော်ပေးထားတဲ့ ကော်ဖီကို ခပ်ဖြေးဖြေး မျှင်းပြီးသောက်နေတယ်။ ဝရန်တာကနေ ငိုကြည့်လိုက်ရင် အောက်မှာ ရပ်ထားတဲ့ ကားတွေကို လှမ်းမြင်နေရတယ်။ ကားပါကင်ထဲကို ဝင်လာလိုက်၊

ထွက်သွားလိုက်၊ ဆေးရုံတက်ဖို့ ရောက်လာကြတဲ့ လူနာတွေ.. ဆေးရုံကပြန်ဆင်းသွားကြတဲ့ လူကောင်းတွေ..။

“ဟားဟား.. ကျွန်တော်လည်း သတိလစ်တဲ့နေရာမှာ ဆရာတစ်ဆူဖြစ်နေပြီနော်။ ဒီတစ်ခါတော့ အကြာဆုံးပဲ”..
မင်းခန့်ထူးက ခပ်ကြဲကြဲရယ်သံနဲ့ ပြောတယ်။

မင်းခန့်ထူး သတိပြန်ရလာတာ ဒီနေ့ဆိုရင် တစ်ပတ်ကျော်သွားပြီ။ ဖြစ်ပျက်ခဲ့တဲ့ အဖြစ်တွေက မြန်ဆန်လွန်းလို့ သူ့ဇာလွင့် ဦးနှောက်က လိုက်မီအောင် မနည်းလိုက်မှတ်နေရတယ်။ နေ့ရက်တိုင်းက အရှိန်နဲ့ လည်နေတဲ့ ရဟတ်တစ်ခုလို မှုန်ဝါးနေတယ်။ သူ့ဇာလွင့်ထက် ဆယ်နှစ်ကျော်ကျော် လောက် သိသိသာသာ ကြီးနေတဲ့ မင်းခန့်ထူးကို ရှင်နဲ့ ကျွန်မနဲ့ ပြောရတာ တစ်မျိုးကြီးတော့ ဖြစ်နေတယ်။ ဦးလေးလို့ ခေါ်ရမှာလား.. ဆိုးလိုက်တာ..။ ဒါပေမယ့် အစ်ကိုတွေ ညီမတွေနဲ့လည်း မပြောတတ်တော့ဘူး။ မင်းခန့်ထူးကတော့ သူ့ရဲ့ နေခြင်းညခြင်း ပြောင်းလဲသွားတဲ့ သက်တမ်းကို သိပ်ဂရုစိုက်သလို ခပ်ပေါ့ပေါ့ပဲ။ တခြားသူတွေက သတိထားမိလို့ မေးရင်လည်း ဟာသနှောပြီး ရောချပစ်လိုက်တာပဲ..။

သတိပြန်ရလာပြီးကတည်းက မင်းခန့်ထူးရဲ့ မျက်နှာက အမြဲလိုလို ပြုံးယောင်သမ်းနေတယ်။ သူ့ကို ဂရုတစိုက် လာလာစောင့်ပေးတဲ့ သူ့ဇာလွင့်ကို ကျေနပ်တဲ့ အကြည့်တွေနဲ့ ကြည့်နေတယ်။ အမြဲ တပြုံးပြုံးလုပ်နေလို့ သူ့ဇာလွင့်တောင် အမြင်ကပ်ချင်လာတယ်။ ဒါပေမယ့် မင်းခန့်ထူးရဲ့ အခု အသက် ၄၅ နှစ်မျက်နှာက... ဟိုတစ်ခါ တွေ့ရတဲ့ လူငယ်မျက်နှာထက်တောင် ပိုပြီး လန်းဆန်းနေတာ အမှန်ပဲ။ စိတ်ပျိုကိုယ်နုဆိုတာ အဲဒါကိုပြောတာနေမှာပါ.. သူ့ဇာလွင့် တွေးလိုက်တယ်။

“ကဲ.. စကားကို အတည်ပြောစမ်းပါ ကိုမင်းခန့်ထူးရယ်။ ဝေလည်ကြောင်ပတ်တွေ လုပ်ပြန်ပြီ”

“ဒီနေ့ ဘာလို့ အင်္ကျီလက်ရှည်ကြီး ဝတ်လာတာလဲဗျ။ လက်မောင်းကဟာတွေကို လူမြင်မှာစိုးလို့လား”..
မင်းခန့်ထူးက သူ့ဇာလွင့် ရှုပ်အင်္ကျီလက်နေရာကို မေးငေါ့ပြပြီး မေးတယ်။

“ရုံးမှာကျတော့ မကောင်းဘူးလေ”

“ဟမ်.. ရုံးပြန်သွားနေပြီလား”

“မသွားလို့ ရမလား။ ကြာရင် ဟိုမိန်းမ ကေသီမောင်က ကျွန်မ အလုပ်ကိုပါ လုသွားလိမ့်မယ်။ အခုတောင် သူက မှုခင်းသတင်းဘက်ကို ပြောင်းမယ်ဆိုလား မသိဘူး ပြောနေတာ”

မင်းခန့်ထူးက သဘောကျသွားသလို ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်တယ်။ သူ့ဇာလွင့်လည်း ပြုံးမိမလိုလို

ဖြစ်သွားတယ်။

“ခင်ဗျားကတော့ တကယ့်လူပဲဗျာ။ ဘာတွေ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ်၊ မိုးပေါ်က သိကြားမင်း ဆင်းတားရင်တောင် အလုပ်ကို ဆက်လုပ်မယ့်သူမျိုး။ လေးစားတယ်။ ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို တကယ် သဘောကျတယ်”

သူဇာလွင့် မျက်နှာက နီချင်ချင် ဖြစ်သွားတယ်။ သူ့သတိလစ်နေတုန်းက သူ့လက်တွေကို နေ့တိုင်း လာလာကိုင်ပေးထားတာ။ သူ့သတိရလာတော့ သူ့ကို အတင်းဖက်ထားမိတာ။ ဒါတွေကို မင်းခန့်ထူး မမှတ်မိပါစေနဲ့လို့ ဆုတောင်းတယ်။ ဒါပေမယ့် မင်းခန့်ထူးပုံစံက အဲဒါတွေကို သိသိကြီးနဲ့ မသိချင်ယောင်ဆောင်နေတဲ့ ရုပ်မျိုး။

“ထားပါတော့ ကျွန်မ မေးတာကို ဖြေပါဦး”

“ဪ.. အိပ်မက်လား..။ အိပ်မက်တွေတော့ ဆက်တိုက် မက်တာပေါ့။ ဘယ်လောက်ကြာသွားသလဲ ကျွန်တော် မသိဘူး။ သတိလစ်သွားတဲ့ အချိန်နဲ့ သတိပြန်ရလာတဲ့အချိန်က တစ်မိနစ်လား တစ်လလား တစ်နှစ်လား ကျွန်တော် မဝေခွဲတတ်ဘူး။ အမှောင်လိုလို အလင်းလိုလို နေရာတစ်ခုပဲဗျ.. အိပ်မက်ထဲကနေရာကို ပြောတာပါ။ အဲဒီနေရာမှာ.. ကျွန်တော့်ကို ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းတွေ လာတွေ့ကြတယ်.. ကျော်ဇော.. မျိုးမြတ်အောင်..”

“ယမင်း၊ ဖြူမော်၊ နယ်လီ၊ မိန်း”.. သူဇာလွင့် သူ့စကားကို ဆုံးအောင် ဝင်ထောက်ပေးလိုက်တယ်။ မင်းခန့်ထူးက သူဇာလွင့်ကို တစ်ချက်ကြည့်ပြီး ကျေနပ်သွားသလို ခေါင်းညိတ်တယ်။

“အင်း.. သူတို့တွေ ကျွန်တော့်ကို လာတွေ့ကြတယ်”

“ဟုတ်လား..။ ရှင့်ကို ပြဿနာရှာနေတုန်းပဲလား”

မင်းခန့်ထူးက ခေါင်းခါတယ်။

“ဟင့်အင်း..။ လာနှုတ်ဆက်ကြတာပါ။ စကားဝါ မကောင်းဆိုးဝါး ကျွန်တော့်ကိုယ်ထဲမှာ မရှိတော့ဘူးဆိုတော့ သူတို့လည်း လွတ်ကျွတ်သွားပြီ ထင်တာပဲ။ ဟုတ်မဟုတ်တော့ ကျွန်တော်လည်း မသိဘူးလေ။ ဒါမျိုးက အတိအကျ ပြောလို့ရတာမှ မဟုတ်ပဲ။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် မသိစိတ်ကတော့ သူတို့တွေ ငြိမ်းအေးသွားပြီလို့ ယုံကြည်နေတာပဲ”

“ကျွန်မကြောင့် အဲဒီ မကောင်းဆိုးဝါး လွတ်ထွက်သွားတာ.. ကျွန်မ တောင်းပန်ပါတယ်။ ကျွန်မ ရှင့်ဆွဲကြိုးကို

ဆွဲမဖြုတ်ခဲ့ရင်.. ရှင်အခုလို ဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူး”

“ဒါနဲ့ဆို ခင်ဗျား တောင်းပန်နေတာ အကြိမ် ၂၀၀ လောက်ရှိပြီထင်တယ်။ ရပါပြီ မသူဇာ.. မတောင်းပန်ပါနဲ့။ ဆွဲကြိုးကို ဆက်ဆွဲထားရင်လည်း အခုလောက်ဆို ကျွန်တော် ရှုံးနေလောက်ပြီ။ ခင်ဗျား ဆုံးဖြတ်ချက် မှန်ပါတယ်။ ညစောင့်ဦးလေးကြီးကတော့ အလကားသက်သက် ခံလိုက်ရတာပေါ့။ တော်သေးတယ် သူ မသေသွားလို့။ ခင်ဗျားက မမမေထက်တောင် ပိုကြမ်းတာပဲဗျ.. နော်”

“အာ.. ပေါ့ပျက်ပျက်တွေ လျှောက်ပြောမနေနဲ့။ ကျွန်မကိုယ် ကျွန်မ ဘာလုပ်လိုက်မိမှန်းတောင် သေချာ မမှတ်မိဘူး။ အဲဒီ ဦးလေးကြီးက ပြောသေးတယ်တဲ့.. ကျွန်မ မျက်လုံးတွေ မည်းနက်နေတယ်ဆိုလား..။ တော်သေးတာပေါ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အဲဒီအချိန်တုန်းက မှန်ထဲမှာ ပြန်မကြည့်လိုက်မိလို့။ တော်ကြာ လန့်ပြီး တက်သေသွားဦးမယ်”

“ဟားဟား... ခင်ဗျားကို အဲဒီ မျက်လုံး နက်နက်တွေနဲ့ တစ်ခါလောက်တော့ မြင်ဖူးချင်သေးတယ်။ ဘယ်လို လုပ်ယူရတာလဲဗျ။ အတွင်းအားတွေဘာတွေ သုံးရတာလား”.. မင်းခန့်ထူးက နောက်ပြောနေမှန်း သိသာနေတဲ့ အသံနဲ့ မေးတယ်။

သူဇာလွင် သူမေးခွန်းကို အဖက်လုပ်ပြီး ပြန်ဖြေမနေတော့ဘူး။ စကားလမ်းကြောင်းကို ပြန်တည့်ပေးလိုက်တယ်။

“ရှင့်ကို ကျွန်မ တောင်းပန်တယ်ဆိုတာ.. တောင်းပန်ရမှာပေါ့။ ကျွန်မကြောင့် ရှင့်ရဲ့ စကားဝါ ဇာတ်လမ်း.. မလှမပနဲ့ အဆုံးသတ်သွားတာ မဟုတ်ဘူးလား။ အခု ဒီမကောင်းဆိုးဝါးက ဘယ်နေရာမှာ သွားပုန်းနေသလဲ မသိဘူး။ ဘယ်သူ့ကို ဒုက္ခပေးဦးမှာလဲ မသိဘူး”

“ကျွန်တော့်ရဲ့ စကားဝါ ဇာတ်လမ်းထက် ခင်ဗျားရဲ့ သူဇာလွင် ဇာတ်လမ်းက ပိုစိတ်ဝင်စားဖို့ ကောင်းပါတယ်။ စကားဝါနဲ့ သူဇာလွင် အခု တိုက်ရိုက်ပတ်သက်သွားပြီပဲ။ ကျွန်တော့်ဇာတ်လမ်းကို ခင်ဗျားနဲ့ အဆုံးသတ်လိုက်ရတာ ကျွန်တော် ကျေနပ်ပါတယ်”

“ဒါပေမယ့်.. ဟိုမကောင်းဆိုးဝါးက..လွတ်သွား”

“လွတ်သွားတော့လည်း ဘာတတ်နိုင်မှာလဲဗျာ”.. မင်းခန့်ထူးက ကော်ဖီကို အကုန် မော့သောက်လိုက်ရင်း ပြောတယ်။ “ဒါမျိုးက အပြီးတိုင် ပြီးပြတ်သွားတာမျိုး ဟုတ်ချင်မှ ဟုတ်မှာပေါ့။ မကောင်းဆိုးဝါးဆိုတာမျိုးက

တစ်နည်းမဟုတ် တစ်နည်း.. ပုံစံတစ်မျိုးမျိုးနဲ့ ထပ်ပေါ်လာဦးမှာပဲ။ စကားဝါက အကောင်ကိုတော့ ခင်ဗျား နိုင်သွားပါပြီ.. ခင်ဗျား ပြောပုံအရဆိုရင် ဒီကောင်က ခင်ဗျားကို ဖင်တုန်အောင် ကြောက်ပြီး ထွက်ပြေးသွားတာလေ။ ခင်ဗျားလုပ်လွှတ်လိုက်တာ တော်တော် အထိနာသွားပုံပဲ။ တော်ရုံနဲ့ ပြန်ပေါ်လာမှာ မဟုတ်ဘူး။ ပေါ်လာရင်လည်း ထပ်ရှင်းတာပေါ့။ ဒါပဲ ရှိတာပဲ..”

သူပြောလိုက်တော့လည်း ဘာမှ မဟုတ်သလိုလို..။ မင်းခန့်ထူးရဲ့ ခေါင်းပေါ်က ပေါက်ခါစ ဆံပင်တိုတိုလေးတွေကို ကြည့်ရင်း သူ့ဇာလွင် စိတ်ထဲ ဝမ်းနည်းသွားမိပြန်တယ်။ ခေါင်းခွံကို ခွာပြီး ခွဲစိတ်ထားတာဆိုတော့ ဘယ်လောက်များ နာလိမ့်မလဲ..။

“ဪ.. ဒါနဲ့.. လော့ကတ်သီးကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့ ဘာတွေလဲဗျ။ အဲဒါ ကျွန်တော် မမေးရသေးဘူး။ ဘာလဲ အထဲက နဂါးတွေ ဂဠုန်တွေ ခုန်ထွက်လာပြီး ခင်ဗျားလက်ထဲ တန်းဝင်သွားတာလား.. အဲဒီလိုလား”.. မင်းခန့်ထူးက အားတက်သရော လေသံနဲ့ မေးတယ်။

“မဟုတ်ပါဘူး”.. သူ့ဇာလွင် မျက်မှောင်ကြုတ်ပြီး ပြန်ဖြေလိုက်တယ်။ ဒီလူမေးလိုက်ရင် အကုန်လုံးက ကလေးကစားစရာတွေ ဖြစ်ကုန်ပြီ။ “အဲဒီထဲမှာ ကျွန်မ မွေးကာစတုန်းက ဓာတ်ပုံထင်တယ်.. ။ အဲဒီ ဓာတ်ပုံပေါ်မှာ ကျွန်မရဲ့ နာမည် အရင်းကို သွေးနဲ့ ရေးထားတာ..။ အမေရဲ့ အစီအမံ တစ်ခုခု ဖြစ်မှာပေါ့”

“ဟမ်.. ခင်ဗျားနာမည် အရင်းဆိုတာ ဘာလဲ.. ဘာတဲ့လဲ”

“ပပဝေ..တဲ့”

“ပပဝေ.. ပပဝေ”.. မင်းခန့်ထူးက နာမည်ကို ရွတ်ရင်း ပါးစပ်ထဲ အရသာခံကြည့်သလို နှုတ်ခမ်းကို သပ်တယ်။ “အင်း.. ခင်ဗျားနဲ့တော့ သိပ်မလိုက်ဘူး။ သူ့ဇာလွင် ဆိုတဲ့နာမည်က ပိုလိုက်တယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ ပပဝေလို့ မခေါ်ဘူးဗျ။ မသူဇာပဲ။ မမမေ..နဲ့ ပပဝေ.. အင်း.. ဇာတ်မင်းသမီးနာမည်တွေဗျနော်..”

“အာ.. ရှင်ဘယ်လို ဖြစ်နေတာလဲ။ သတိရလာပြီးကတည်းက ပြောင်ချော်ချော်နဲ့ အင်တာဗျူးတုန်းက အဲဒီလို မဟုတ်ပါဘူး”

“ဟားဟား”.. မင်းခန့်ထူးက ရယ်ပြန်တယ်။ “ကျွန်တော့်ကိုယ်ထဲမှာ ဝင်နေတဲ့ အပူမီးက ဘယ်လောက်တောင် ပြင်းသလဲဆိုတာ အဲဒါသာ ကြည့်တော့။ အခုတော့ အရမ်းကို ပေါ့ပါးသွားတာ။ ဘာကိုမှ စိတ်မပူတော့ဘူး။ ကြောက်လည်း မကြောက်တော့ဘူး။ အရမ်းကို စိတ်ချမ်းသာနေတယ်။ အဲ.. ခင်ဗျား နေ့တိုင်း

လာမတွေ့တော့မှာကိုတော့ ကြောက်တယ်ဗျ။ အဲဒါပဲ”

“အခုလည်း နေ့တိုင်းလာတွေ့နေတာပဲ။ ရှင် လုံးဝ သက်သာသွားတဲ့အထိ ကျွန်မ လာတွေ့နေမှာပါ။ ရှင်အခုရော ဘယ်လိုနေလဲ.. ခေါင်းကဒဏ်ရာ.. သက်သာသွားပြီလား။ ထူထူထောင်ထောင် ပြန်ဖြစ်နေပေမယ့် အထဲမှာ ဘာတွေဖြစ်နေသလဲ မသိဘူးနော်။ စွတ်သောင်းကျန်းမနေနဲ့ဦး”.. သူ့ဇာလွင် လေသံ မာမာနဲ့ ပြောလိုက်တယ်။

“အထဲမှာ အကုန် အကောင်းအတိုင်းပဲတဲ့ ဆရာဝန်တွေက ပြောပြီးပြီလေ။ အဲဒီတုန်းက ဘေးမှာ ခင်ဗျားလည်း ရှိနေတာပဲ။ သူတို့တောင် မယုံနိုင်ဖြစ်နေတယ်။ မသူ့ဇာ နေ့တိုင်း လာလာပြီး အားပေးလို့ ကိုမင်းခန့်ပြန်ကောင်းသွားတာ ဖြစ်မယ်တဲ့.. သူ့နာပြုဆရာမလေးက ပြောသွားသေးတယ်။ ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကို ဘယ်လို ကုပေးလိုက်တာလဲ”

“ကျွန်မ မသိဘူး။ စိတ်ထဲ ထင်ရာမြင်ရာတွေ လုပ်လိုက်တာပါပဲ။ ကျွန်မ ကိုယ်ထဲက အင်အား တချို့ရှင့်ဆီ ဝင်သွားပါစေလို့ နေ့တိုင်း ဆုတောင်းတာ တစ်ခုပဲ။ ဆုတောင်းပြည့်သွားလို့ နေမှာပေါ့”.. သူ့ဇာလွင် အပေါ်ကို မော့ကြည့်ရင်း ပြောလိုက်တယ်။ မင်းခန့်ထူးကလည်း အပေါ်ကို လိုက်မော့ကြည့်တယ်။

“အပေါ်မှာ ဘာရှိလို့လဲဗျ”

“ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူး”

“ဪ..။ ခင်ဗျားကိုယ်ထဲက ခွန်အားတွေ ကျွန်တော့်ဆီ ထည့်ပေးတယ်ဆိုတာ ဘယ်လိုထည့်ပေးတာလဲဗျ”.. မင်းခန့် မေးတယ်။

သူ့ဇာလွင် မျက်နှာတွေ ပူသလိုလို ဖြစ်လာပြီး အကြည့်ကို လွှဲလိုက်တယ်။

“အခု ရှင့်ကုမ္ပဏီရော အဆင်ပြေရဲ့လား။ ရှင်မရှိတော့ ဘာတွေလုပ်နေကြသလဲ”.. စကားလမ်းကြောင်း မြန်မြန်ပြောင်းသွားအောင် ပါးစပ်ထဲရောက်လာတဲ့ မေးခွန်းတစ်ခုကို သူ့ဇာလွင် ကောက်မေးလိုက်တယ်။

“အာ.. အရင်ကလည်း ကျွန်တော် မရှိဘဲ လုပ်နေကြတာပဲ။ အခုလည်း ဒီအတိုင်းပဲပေါ့။ ခင်ဗျားရော နောက်ပိုင်း ဘာဆက်လုပ်မယ် စိတ်ကူးသလဲ”..မင်းခန့်ထူးက မေးတယ်။

“ကျွန်မအလုပ်ပဲ ဆက်လုပ်ရမှာပေါ့။ သတင်းထောက် အလုပ်လေ”

“ဒါဆို.. ဒီဘက် အလုပ်ကရော”.. မင်းခန့်ထူးက သူဇာလွင့် အင်္ကျီလက်ထိပ်မှာ တစွန်းတစ ပေါ်နေတဲ့ ဆေးမင်ရုပ် အပိုင်းအစတွေကို လက်ညှိုးနဲ့ ထိကြည့်ရင်း မေးတယ်။

“အဲဒါတော့ ကျွန်မ မသိဘူး။ ကျွန်မက ဒါမျိုးတွေလုပ်ဖို့ သင်တန်းတွေဘာတွေတက်ထားတာလည်း မဟုတ်ဘူး။ ဘယ်သူမှလည်း သင်ပေးမထားဘူး။ ဘယ်က ဘယ်လို စလုပ်ရမှန်းလည်း မသိဘူး”.. သူဇာလွင့် ပြန်ပြောလိုက်တယ်။

“စကားဝါက ခင်ဗျားအတွက် သင်ခန်းစာ အမှတ် (၁) ဖြစ်သွားတာပေါ့လေ”.. မင်းခန့်ထူးက ပြောရင်း ကားပါကင်က ဝင်ထွက်သွားလာနေတဲ့ ဆေးရုံကားတွေကို ငေးကြည့်နေတယ်။ “သာမန်အဖြစ်အပျက်တွေနဲ့ အလုပ်များနေတဲ့ သာမန်လူတွေအတွက်တော့ ကျွန်တော်တို့ စကားဝါ ဇာတ်လမ်းက ယုံတမ်းပုံပြင် တစ်ခုပဲဗျ.. နော်”

“အင်း”

“ခင်ဗျား မမမေကိုရော ခွင့်လွှတ်နိုင်ပြီလား”.. မင်းခန့်ထူးက သူဇာလွင့်ဘက် ပြန်လှည့်လာရင်း မေးတယ်။

“ခွင့်မလွှတ်ဘဲ စိတ်ဆိုးစိတ်ကောက်နေရအောင်လည်း ကျွန်မအသက်က ၃၀ ကျော်ပြီ။ ပြီးတော့.. အမေမှာ သူ့အခက်အခဲတွေ ရှိခဲ့မှာပေါ့။ ကျွန်မတောင်မှ တစ်ယောက်တည်း ဆက်မရင်ဆိုင်ရဲလို့ ရှင့်ကို သေတွင်းကနေ အတင်းဆွဲခေါ် ခဲ့တာပဲလေ။ အမေ တစ်ယောက်တည်း ဒီလောက် နှစ်တွေအကြာကြီး ဘယ်လို ရင်ဆိုင်ခဲ့သလဲ ကျွန်မ တွေးလို့တောင် မရဘူး”

“အခု.. သူမရှိတော့ဘူးဆိုတော့ တာဝန်တွေ ခင်ဗျားပေါ်ကို ကျလာပြီပေါ့။ ကျွန်တော့် ပယောဂလည်း မကင်းတဲ့အတွက် ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို စောင့်ရှောက်ပါ့မယ်။ ခင်ဗျားလို စူပါပါဝါတွေတော့ မရှိဘူးပေါ့လေ။ ဘေးနားကနေ ဟိုကူဒီကူပေါ့”

“တော်တော့။ ပေါက်ကရဲတွေ ပြောမနေနဲ့ ကိုမင်းခန့်ထူး။ ကျွန်မက မမမေ မဟုတ်ဘူး။ သူ့လို ဓားတစ်ချောင်း ကျောမှာလွယ်၊ ဆိုင်ကယ်တစ်စီးနဲ့ တစ်နိုင်ငံလုံး ပတ်သွားနိုင်တဲ့ အခြေအနေလည်း မရှိဘူး။ ကျွန်မရဲ့ သတင်းထောက် အလုပ်ကိုလည်း မစွန့်လွှတ်နိုင်ဘူး”.. သူဇာလွင့် ပြောလိုက်တယ်။ ဟုတ်တယ်။ သတင်းထောက် အလုပ်ကိုတော့ ပစ်မချခဲ့နိုင်ဘူး။ တစ်သက်လုံး ရုန်းကန် ရယူလာခဲ့ရတဲ့ အရာတစ်ခု..။

“အင်း.. ကျွန်တော် နားလည်ပါတယ်။ ဖြည်းဖြည်းပေါ့”

“ဒါပေမယ့် ကျွန်မ သွားချင်နေတဲ့ နေရာတစ်ခုတော့ ရှိတယ်။ အဲဒီနေရာကို ရှင်လိုက်ခဲ့မလား”.. သူဇာလွင် မေးလိုက်တယ်။

“မေးနေစရာလိုသေးလို့လား မသူဇာ။ ကျွန်တော့်မှာ ဘာအလုပ် ရှိလို့လဲ”.. မင်းခန့်ထူးက ပြုံးရင်း ပြန်ဖြေတယ်။

+++

အခန်း (၃၈)

(က)

အမြန်လမ်းပေါ်မှာ သူဇာလွင်ရဲ့ ကားလေးက တစ်ရပ်ရပ်ပြေးနေတယ်။ ကားစတီရင်ကို ကိုင်ထားရင်း သူဇာလွင် အတွေးတွေ ဟိုရောက်ဒီရောက်ဖြစ်နေတယ်။ နေဝင်စအချိန်မို့ လမ်းတစ်ခုလုံးက ရွှေအိုရောင်သမ်းနေတယ်။ ကားမီးအောက်မှာ ဝှစ်ခနဲ ဝှစ်ခနဲ ပေါ်လာတဲ့ အလင်းပြန်တုံးတွေ အတန်းလိုက်..အတန်းလိုက် ဘေးမှာ ကျန်ခဲ့တယ်။ ဒီဘက်ပိုင်းကို ရောက်လာတာနဲ့ အမျှ ရာသီဥတုကလည်း ချမ်းစိမ့်စိမ့်ဖြစ်လာတယ်။ တောင်ကုန်းတောင်တန်းတွေ ပိုများလာတယ်။ သစ်ပင်တွေ ပိုပြီး စိမ်းလာတယ်။

“ဆောရီးဗျာ.. ကျွန်တော် ကားမောင်းလို့ မရသေးလို့။ ပင်ပန်းနေပြီလား မသူဇာ”.. ဘေးခုံမှာ ထိုင်လိုက်လာတဲ့ မင်းခန့်ထူးက မေးတယ်။ ပါးစပ်ထဲမှာလည်း ဘာတွေဝါးနေသလဲမသိ တဂျွတ်ဂျွတ်နဲ့။ ရန်ကုန်က စထွက်လာကတည်းက မင်းခန့်ထူးတစ်ယောက် မုန့်တွေကို တစ်ထုပ်ပြီးတစ်ထုပ် ဖောက်စားလာတာ.. အခုထိ မရပ်သေးဘူး။

“ရပါတယ်”.. သူဇာလွင် ပြန်ပြောလိုက်တယ်။ မျက်လုံးကို လမ်းမမှာ အာရုံစိုက်ထားလို့ သူ့ကို လှည့်မကြည့်အားသေးဘူး။

“စားမလားဗျာ။ ဒီအာလူးကြော် တော်တော်ကောင်းတယ်”

“ဟင့်အင်း။ နောက်မှ”

“ခွဲကျွေးရမလား”.. အာလူးကြော်ကို ကိုင်ထားတဲ့ မင်းခန့်ထူးလက်က သူဇာလွင် ပါးစပ်နားကိုရောက်လာတယ်။ ယောင်ပြီး ပါးစပ်ဟပေးလိုက်တော့မလို့ ပြင်ပြီးမှ သူဇာလွင် ပါးစပ်ကို ပြန်ပိတ်လိုက်တယ်။ ခေါင်းခါလိုက်တယ်။ မင်းခန့်ထူးက လက်ကို ပြန်ရုတ်သွားတယ်။

“အခု ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်တည်း ခရီးထွက်လာတော့ ခင်ဗျားရုံးက လူတွေ ဘာပြောသေးလဲ”

“ဘာပြောရမှာလဲ။ ကျွန်မ ကလေးမှ မဟုတ်ပဲ”.. သူဇာလွင် ပြန်ဖြေလိုက်တယ်။ တကယ်ကတော့ ကွယ်ရာမှာ သေချာပေါက် အတင်းပြောကြမှာ..သေချာတယ်။

“ဪ..”

“ဘယ်လောက် ဆက်မောင်းရဦးမလဲဟင်”.. သူဇာလွင်မေးလိုက်တယ်။ တစ်ရက်လုံးနီးနီး ဆက်တိုက် မောင်းလာရတဲ့အတွက် မျက်လုံးတွေက ကျိန်းစပ်စပ်ဖြစ်ချင်နေပြီ။ မင်းခန့်ထူးကလည်း လူကောင်းပကတိ ပြန်မဖြစ်သေးတော့ ကားမောင်းလို့မရ။ လေးလလောက် ကြာသွားပေမယ့် ခေါင်းကဒဏ်ရာက အကင်းမသေသေးဘူးတဲ့.. အချိန်မရွေးမူးလဲ သွားနိုင်တယ်တဲ့.. ဆရာဝန်က သေချာမှာလိုက်တယ်။

“သိပ်မလိုတော့ဘူးဗျ။ ရှေ့နားမှာ ညာကွေ့ရမယ်”

ငါးမိနစ်လောက် ဆက်မောင်းပြီးမှ လမ်းသွယ်လေး မြင်ကွင်းထဲကို ဝင်လာတယ်။ သူဇာလွင် ကားကို လမ်းထဲကို ချိုးဝင်လိုက်တယ်။ အမြန်လမ်းပေါ်ကနေ မြေဦလမ်းပေါ်ကို ရောက်သွားတဲ့အတွက် ကားက နည်းနည်း ခုန်လာတယ်။

“ကျွန်မ အခု သွားနေတာ မှန်ရော မှန်ရဲ့လား ကိုမင်းခန့်ထူး”.. သူဇာလွင် မေးလိုက်တယ်။

“သေချာပါတယ်။ မြေပုံထဲက အတိုင်း သွားနေတာပဲ”

“ကျွန်မမေးတာ အဲဒါမဟုတ်ဘူးလေ။ အခု.. အဲဒီနေရာကို သွားနေတာ.. ကျွန်မ ဆုံးဖြတ်ချက် မှန်ရဲ့လား..လို့”

“အဲဒါတော့ ကျွန်တော် မပြောတတ်ဘူး”.. မင်းခန့်ထူးက ပြောတယ်။ အာလူးကြော်ထုပ်ကို ပြန်ပိတ်ပြီး နောက်ခန်းထဲကို ပစ်ထည့်တယ်။ “ဒါပေမယ့် မမှန်လည်း ခင်ဗျား သွားမှာပဲ မဟုတ်လား”

သူဇာလွင် ခဏတွေသွားတယ်။ ပြီးမှ ခေါင်းညိတ်လိုက်တယ်။ မျှော်လင့်ချက် တစ်စ.. ဘယ်လောက်ပဲသေးသေး.. လိုက်ဖမ်းရမှာပဲ။

“အင်း.. ဟုတ်တယ်။ အစကတည်းက ကျွန်မ သွားချင်နေတာ။ ရှင် ဆေးရုံမှာ သတိလစ်နေလို့..ထားခဲ့လို့ မဖြစ်တာနဲ့..”

“ဪ..”

“အခုတော့ ရှင်ပါလာတာ ကျွန်မ အားရှိပါတယ်။ တကယ်ပြောတာ ကိုမင်းခန့်”..

သူဇာလွင် ပြောရင်း မင်းခန့်ထူးကို လှည့်ကြည့်လိုက်တယ်။ မင်းခန့်ထူးက သူဇာလွင်ကို မကြည့်ဘဲ အရှေ့ကို ကြည့်နေတယ်။ မျက်နှာကတော့ ပြုံးနေတယ်။

“ကျေးဇူးပါ မသူဇာ”.. မင်းခန့်ထူးက ပြောတယ်။

သူဇာလွင် ပြုံးပြီး အရှေ့ကို ပြန်လှည့်.. မောင်းနေတဲ့ကားကို အာရုံပြန်စိုက်လိုက်တယ်။

တလိမ့်လိမ့် လူးနေတဲ့ ကားရဲ့အောက်က မြေနီလမ်းလေး ကျဉ်းသထက်ကျဉ်းလာတယ်။

နေရောင်ခြည်က လျော့သထက် လျော့လာတယ်။ မသဲမကွဲ မြင်ရရုံ..။

ကားမီးရောင်အောက်မှာ သစ်သားဆိုင်းဘုတ်လေးတစ်ခု တဖြည်းဖြည်း ပေါ်လာတယ်။

ဆိုင်းဘုတ်မှာ ရေးထားတဲ့စာကို သူဇာလွင်ဖတ်လိုက်တယ်။

“မုယောရွာသို့ မိုင် ၂၀”

+++++

THE END.